

1. İLK BAKIŞ

Annem beni, pencereleri ardına kadar açık olan arabayla havaalanına götürdü. Phoenix'te hava otuz sekiz derece, gökyüzü mükemmel ve bulutsuz bir maviydi. Anneme hoşluk olsun diye kolsuz ve beyaz dantelli olan en sevdiğim bluzumu giymiştim. Elimde ise bir ceket vardı.

Kuzeybatı Washington eyaletindeki Olympic Yarımadası'nda, havası sürekli bulutlu olan Forks adında küçük bir kasaba vardı. Bu önemsiz kasabaya, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki herhangi bir yerden çok daha fazla yağmur yağıyordu. Ben henüz birkaç aylıkken, annem benimle birlikte bu iç karartıcı ve her daim karanlık kasabadan kaçmıştı. On dört yaşına kadar her yaz, burada bir ayımı geçirmek zorunda bırakılmışım. O yıl sonunda aklım başıma gelmişti; son üç yazdır, Forks yerine, babam Charlie'yle Kaliforniya'da iki hafta tatil yapıyorduk.

Kendimi şimdi –dehşete düşmüş bir halde– Forks'a sürgün ediyordum. Forks'tan nefret ediyordum.

Phoenix'i seviyordum. Kızgın güneşi ve kavurucu sıcaklığı seviyordum. O canlı ve büyük şehri seviyordum.

"Bella," dedi annem bana uçağa binmeden önce - artık bu sonuncu söyleyişiydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Annem, kısa saçları ve gülmekten oluşmuş kırışıklıkları dışında, bana çok benzer. Onun kocaman çocuksu gözlerine baktığımda paniğe kapıldım. Sevgi dolu, kararsız, saf annemi nasıl olur da bıraktım, kendini nasıl korurdu? Tabii ki artık Phil vardı, muhtemelen faturalar ödenir, buzdolabında yiyecek, arabasında benzin olur ve kaybolduğunda arayabileceği biri olurdu ama yine de...

"Gitmek *istiyorum*," diye yalan söyledim. Her zaman çok kötü bir yalancı olmuşumdur, ama bu yalanı son zamanlarda o kadar sık söylemişim ki artık buna ben bile inanıyordum.

"Charlie'ye benden selam söyle," dedi kabullenmiş bir şekilde.

"Söylerim."

"Yakında görüşürüz," diye ısrar etti. "İstedğin zaman eve dönebilirsin - bana ihtiyacın olduğunda hemen yanına gelirim."

Ama bu sözün arkasındaki fedakarlığı gözlerinden okuyabiliyordum.

"Benim için endişelenme," dedim. "Her şey harika olacak. Seni seviyorum anne."

Bir süre bana sıkıca sarıldı ve ardından uçağa bindim, annem gitmişti.

Phoenix'ten Seattle'a dört saatlik bir uçuş, küçük bir uçakla Port Angeles'e bir saatlik bir uçuş daha ve oradan da Forks'a bir saatlik araba yolculuğu. Uçmak beni rahatsız etmiyordu; beni asıl rahatsız eden Charlie'yle arabada geçecek o bir saatlik yolculuktu.

Charlie bütün bu olan biten hakkında oldukça duyarlı davranmıştı. Onunla sürekli olarak yaşayacağım için çok memnundu. Beni çoktan liseye kaydetmiş ve bir araba almama da yardım edeceğini söylemişti.

Ama işler Charlie'yle şüphesiz biraz tuhaf olacaktı. İkimiz de laf kalabalığı yapan insanlar değildik, ama buna rağmen ne söyleyeceğimizi de bilemezdik. Bu kararım karşısında tıpkı annem gibi fazlasıyla şaşırdığını biliyordum, Forks'tan hoşlanmadığım bir sır değildi.

Port Angeles'e indiğimde yağmur yağıyordu. Bunu bir kehanet olarak görmedim - yağmur engellenemezdi. Güneşe çoktan veda etmişim.

Charlie beni polis arabasıyla bekliyordu. Kendimi buna da hazırlamıştım. Charlie, Forks'un iyi insanların polis şefiydi. Bütçemin çok az olmasına rağmen yeni bir araba almak istememdeki en büyük etken kasabaya üzerinde mavi kırmızı ışıkları olan bir araba içinde getirilmek istemememdi. Hiçbir şey trafiği bir polisin yavaşlatacağı kadar yavaşlatamazdı.

Uçaktan sendeleyerek indiğimde Charlie bana tek koluyla garip bir şekilde sarıldı.

"Seni görmek güzel Bells," dedi, beni yakalayıp durdurduğunda gülüyordu. "Pek değişmemişsin. Renée nasıl?"

"Annem iyi. Seni görmek de güzel, Baba." Yüzüne karşı Charlie demeye iznim yoktu.

Sadece birkaç çantam vardı. Arizona kıyafetlerimin çoğu Washington için fazla inceydi. Annemle ben, kış gardırobumu tamamlamak için kaynaklarımızı birleştirmiştik ama yine de bu yetersiz kalmıştı. Eşyalarımın hepsi arabanın bagajına kolaylıkla sığırdı.

"Senin için iyi bir araba buldum, hem de ucuz," dedi emniyet kemerlerimizi takarken.

"Ne tür bir araba?" 'İyi bir araba' demek yerine '*senin* için iyi bir araba' demesinden şüphelenmiştim.

"Aslında bu bir kamyonet, bir Chevy."

"Nereden buldun?"

"La Push'taki Billy Black'i hatırlıyor musun?" La Push sahilinde, Kızılderililer için ayrılmış küçük bir toprak parçasıydı.

"Hayır."

"Hani yazın bizimle balık tutmaya gelirdi," dedi hemen Charlie.

İşte bu onu neden hatırlamadığımı açıklıyordu. Hafızamdan, bana acı veren, gereksiz şeyleri çıkarabilme yetisine sahiptim.

"O şimdi tekerlekli sandalyede." Cevap vermediğim için Charlie devam etti. "Bu yüzden artık araba kullanamıyor ve kamyonetini bana ucuza satmayı teklif etti."

"Kaç model?" Yüz ifadesinin değişmesinden, bunu sormama mı umduğunu anlamıştım.

"Billy motor üzerinde oldukça fazla çalıştı - sadece birkaç yaşında, gerçekten."

Beni bu kadar kolay vazgeçecek kadar küçük görmediğini umuyordum. "Onu ne zaman almış?"

"Onu 1984'te aldı, sanırım."

"Peki aldığında yeni miymiş?"

"Hayır. Altmışların başlarında - ya da ellilerin sonlarında yeniymiş," diye itiraf etti safça.

"Ch - baba, ben arabalar hakkında hiçbir şey bilmem. Bir terslik olursa tamir edemem ya da tamirci masraflarını karşılayam..."

"Bella, bu şey gerçekten çok iyi çalışıyor. Bunları artık eskisi gibi üretmiyorlar."

Bu şey, diye düşündüm kendi kendime... en azından takma isim olarak seçenekler var.

"Ucuz derken, ne kadar ucuz?" Ne de olsa benim karşılayamayacağım bir bölümdü bu.

"Tatlım, aslında ben onu senin için aldım gibi. Eve hoşgeldin hediyesi olarak." Charlie ümit dolu bir yüz ifadesiyle, göz ucuya bana baktı.

Vayy. Bedava.

"Bunu yapmana gerek yoktu baba. Ben zaten kendime bir araba alacaktım."

"Önemli değil. Senin burada mutlu olmanı istiyorum." Bunu söylediğinde yola bakıyordu. Charlie duygularını açığa vurmak konusunda pek de rahat değildi. Bu konuda ben de ona çekmişim. Bu yüzden ben de ona cevap verirken yola bakıyordum.

"Gerçekten çok güzel baba. Teşekkür ederim. Bunu yapman gerçekten çok hoş." Benim Forks'ta mutlu olmamın imkânsızlığından bahsetmeme hiç gerek yoktu. Ama Charlie'nin benimle birlikte acı çekmesine de gerek yoktu. Yine de bedava bir kamyonet beklemiyordum.

"Bir şey değil," dedi lafı ağzında geveleyerek, ona teşekkür ettiğim için mahcup olmuştu.

Yağmurlu hava üzerine birkaç yorum daha paylaştık, bir konuşma için bu yeter de artardı. Sessizce camdan bakmaya başladık.

Tabii ki çok güzeldi, bunu inkâr edemezdim. Her yer yemyeşildi: gövdeleri yosunla kaplanmış, dalları örtü gibi sarkmış ağaçlar, çimenle kaplı yerler. Hava bile yaprakların arasından yeşil bir şekilde süzülüyordu.

Her yer fazla yeşildi - burası yabancı bir gezegendi.

Sonunda Charlie'nin evine gelebildik. Hâlâ evliliklerinin ilk zamanlarında annemle almış oldukları iki odalı, küçük evde yaşıyordu. Bu günler evliliklerinin tek günleriydi - ilk günleri. Hiç değişmemiş olan evin önündeki caddede yeni -yani bana göre yeni olan- kamyonetim duruyordu. Soluk kırmızı bir renkteydi, büyük yuvarlak çamurlukları ve şişkin bir sürücü bölümü vardı. Onu şaşılacak derecede çok sevmiştim. Çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum ama kendimi onun içinde görebiliyordum. Hiç zarar görmeyen demirden yapılmış, genelde kaza mahallinde gördüğümüz, boyası hiç çizilmemiş ve yok ettiği arabaların parçalarıyla kuşatılmış kamyonet türündendi.

“Baba, buna bayıldım! Teşekkürler!” Yarınki korkunç günüm bundan daha korkunç olmayacaktı. Okula yağmur altında iki mil yol yürümekle polis arabasında götürülmeyi kabul etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktım.

“Beğendiğine sevindim,” dedi Charlie huysuz bir şekilde, tekrar mahcup olmuştu.

Bütün eşyalarımı bir kerede yukarı taşıyabildim. Ön bahçe-ye bakan, batı kanadındaki odaya yerleştim. Oda tanıdık; doğduğumdan beri burası bana aitti. Ahşap zemin, açık mavi duvarlar, sivri tavan, camın çevresindeki sarı dantelli perdeler – bunların hepsi çocukluğumun bir parçasıydı. Charlie’nin yaptığı tek değişiklik, çocuk karyolası yerine bir yatak koymak ve bir çalışma masası eklemek olmuştu. Çalışma masasında, modem için en yakın telefon prizine takılmış bir telefon hattı olan ikinci el bir bilgisayar vardı. Bu annemin koşuluuydu, böylelikle kolayca iletişim kurabilecektik. Bebeklik günlerimden kalma sallanan koltuk da hâlâ köşede duruyordu.

Merdivenlerin başında Charlie’yle paylaşmam gereken küçük bir banyo vardı. Bu gerçeğe çok da aldırış etmemeye çalışıyordum.

Charlie’nin en güzel özelliklerden biri de ortalıkta fazla dolaşmamasıydı. Eşyalarımı açıp yerleşmem için beni yalnız bıraktı, bu, annemin yapması mümkün olmayan bir hareketti. Yalnız olmak güzeldi, gülümsemek ya da memnun görünmek zorunda kalmıyordum; pencereden perde gibi inen yağmura bakıp birkaç damla gözyaşımın gitmesine izin verdim. Gerçek bir ağlama krizine girecek havada değildim. Bunu, uykuya dalmadan önce, ertesi günü düşüneceğim zamana saklıyordum.

Forks Lisesi’nin toplamda sadece üç yüz elli yedi –artık elli sekiz– öğrencisi vardı; eski okulumda sadece lise ikinci sınıfta yedi yüz öğrenci vardı. Buradaki bütün çocuklar birlikte büyümüşlerdi – büyükanneleri ve büyükbabaları da beraber büyümüşü. Ben büyük şehirden gelen yeni kızdım, merak konusu, bir ucube.

Eğer Phoenix’ten gelen bir kız gibi görünseydim, bunu bir avantaja çevirebilirdim. Ama görünüş olarak hiçbir yere uymuyordum. Yanık tenli, sportif, sarışın –belki bir voleybol oyuncusu ya da ponpon kız– güneş vadisinde yaşamakla bağlantılı bir şeylere sahip *olmalıydım*.

Sürekli güneş olmasına rağmen, ben mavi göz ya da kızıl saç ayrıcalığım olmadan, fildişi tenli bir kızdım. Her zaman ince uzun ama dayanıksız olmuştum, bir atlet olmadığım kesindi; kendimi küçük düşürmeden, el göz organizasyonumu sağlayıp spor yapamıyordum, hem kendime hem de bana fazla yakın duran herkese zarar veriyordum.

Kıyafetlerimi eski çam şifonyiere yerleştirmeyi bitirdiğimde, içinde banyo malzemelerimin bulunduğu çantamı alıp yolculukla geçen günün ardından temizlenmek üzere ortaklaşa kullandığımız banyoya gittim. Birbirine karışmış nemli saçımı fırçalarken aynada yüzüme baktım. Belki ışıktan kaynaklanıyordu, ama şimdiden betim benzim atmıştı ve sağlıksız görünüyordum. Cildim güzel olabilirdi, çok berraktı, neredeyse yarısaydam görünüyordu ama bu tamamen rengimle ilgiliydi. Yüzümde hiç renk yoktu.

Aynada solgun yüzüme baktığımda kendi kendime yalan söylediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Buraya uyum sağlayamayacak olmam sadece fiziksel anlamda değildi. Üç bin kişilik okulda kendime bir yer bulamadıysam buradaki şansım neydi?

Kendi yaşındaki insanlarla iyi geçinemiyordum. Belki de gerçek şu ki, insanlarla iyi geçinemiyordum. Dünyada herkesten daha yakın olduğum annem bile hiçbir zaman benimle bir uyum içinde, aynı fikirde olamazdı. Bazen dünyadaki insanların gördükleriyle aynı şeyi görüp görmediğimi merak ediyordum. Belki de bende bir sorun vardı.

Ama nedenin bir önemi yoktu. Önemli olan sonuçtu. Ve yarın sadece bir başlangıç olacaktı.

O gece ağladıktan sonra bile iyi uyuyamadım. Sağanak yağmurun sesi ve çatıdaki rüzgârın uğultusu bütün gece aralıksız sürdü. Rengi solmuş eski battaniyeyi kafama çektim, daha sonra ona yastığımı da ekledim. Uyuduğumda saatler çoktan gecedarısını geçmiş, yağmur hızını kaybedip çisentiye dönüşmüştü.

Sabahleyin pencereden görebildiğim tek şey kalın bir sis tabakasıydı, üzerime tırmanan klostrofobiyi hissedebiliyordum. Burada gökyüzünü asla göremezdiniz; burası tıpkı bir kafes gibiydi.

Charlie'yle kahvaltı sessizdi. Okulun ilk gününde bana şans diledi. Bu dileğinin boşuna olduğunu düşünerek ona teşekkür ettim. İyi şans benden uzak dururdu. Önce Charlie, ailesi ve eşi olan polis merkezine doğru yola çıktı. O gittikten sonra, birbiriyle alakasız üç sandalyeyle çevrilmiş meşe masanın üzerine oturdum ve koyu renk lambri duvarlı, parlak sarı dolaplı ve yerleri beyaz muşamba kaplı küçük mutfağını incelemeye başladım. Değişen hiçbir şey yoktu. Annem on sekiz yıl önce eve biraz renk getirmek amacıyla dolapları boyamıştı. Mendil büyüklüğündeki oturma odasında bulunan şöminenin üzerinde bir sıra fotoğraf vardı. Önce annemle Charlie'nin Las Vegas'ta çekilmiş bir düğün fotoğrafı, ardından üçümüzün ben doğduktan sonra hastanede yardımsever bir hemşire tarafından çekilmiş bir fotoğrafı ve daha sonra da benim geçtiğimiz yıllara kadar olan okul fotoğraflarım. Onlara bakmak utanç vericiydi, en azından ben burada yaşıyorken bunları başka bir yere koyması için bir şeyler yapmalıydım.

Bu evde olup da, Charlie'nin annemi aklından çıkaramadığını görmemek imkânsızdı. Bu beni rahatsız ediyordu.

Okula çok erken gitmek istemiyordum ama evde daha fazla kalamazdım. Ceketimi giydim –kendimi koruyucu bir kıyafet giymiş gibi hissediyordum– ve yağmura çıktım.

Yağmur hâlâ çiseliyordu ama her zaman kapı saçığının altına gizlediğimiz anahtarı alıp kapıyı kilitlerken beni ıslatmak için

yeterli değildi. Yeni su geçirmez botlarımla suyun içinden yürümek sinir bozucuydu. Ayağımın altındaki çakıl taşlarının her zamanlık çatırtısını özledim. Dilediğim gibi durup kamyonetimi seyredemedim; başımdan aşağıya süzülen ve şapkamın altına giren o sisli ıslaklıktan kurtulmaya çalışıyordum.

Kamyonetin içi güzel ve kuruydu. Billy ya da Charlie bunu temizlemişti ama açık kahverengi döşemeler hafif tütün, benzin ve nane şekeri kokuyordu. Motorun çabucak çalışması içimi rahatlatı ama motordan gelen ses çok yüksekti, adeta hayata meydan okuyor daha sonra da gürültülü bir şekilde boşta çalışıyordu. Bu kadar eski bir kamyonetin elbette bir kusuru olacaktı. Eski radyo çalışıyordu, bu beklemediğim bir artıydı.

Daha önce hiç gitmemiş olsam da, okulu bulmak pek zor olmadı. Tıpkı diğer birçok şey gibi otoyolun kenarındaydı. Okul olduğu pek anlaşılmıyordu, sadece üzerinde Forks Lisesi yazan işaret kamyoneti durdurmamı sağladı. Kızıl kestane renkli tuğlalardan oluşmuş, birbiriyle uyumlu bir grup eve benziyordu. O kadar çok ağaç ve çalılık vardı ki, ilk başta ne kadar büyük olduğunu göremedim. Bunun neresi bir kuruma benziyordu? Bir an geçmişim andım. Kafes teller neredeydi, peki ya metal detektörleri?

Kapısının üzerindeki küçük tabelada ÖN OFİS yazan ilk binanın önünde durdum. Benimkinden başka araç yoktu, bu yüzden buraya park etmenin yasak olduğundan emindim ama bu yağmurda aptal gibi dolaşmak yerine içeri girip sormaya karar verdim. İsteksizce sıcak kamyonetimden indim ve koyu renk çitlerle çevrelenmiş küçük taşlı yolda yürümeye başladım. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. İçerisi iyice aydınlatılmış ve beklediğimden daha sıcaktı. Ofis küçüktü, içeride katlanan sandalyelerin bulunduğu küçük bir bekleme alanı, turuncu benekli bir halı, gürültülü bir şekilde tiktaklayan bir saat ve duvarlarda duyurular ve ödülleri vardı. Sanki dışarda yeterince yeşillik yokmuş gibi, her yere büyük plastik saksılar içinde bitkiler konulmuştu. Oda, üzerinde kâğıtlar ve parlak renkli el ilanları-

la dolu tel sepetler olan uzun bir tezgâhla ikiye bölünmüştü. Tezgâhın ardında üç tane masa vardı, içlerinden birinde kabarık kısl saçlı ve gözlüklü bir kadın oturuyordu. Giydiği mor tişört, kendimi onun yanında çok süslü hissetmeme neden oldu.

Kısl saçlı kadın başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Isabella Swan," dedim ve kadının gözlerinin hemen aydınlandığını gördüm. Bekleniyordum, o günün dedikodusu kuşkusuz bendim. Şefin eski hoppa karısının kızı, sonunda eve gelmişti.

"Elbette," dedi. Aradıklarını buluncaya kadar masasının üzerinde duran koca bir tomar belgenin içine daldı. "Ders programınız işte burada ve bu da okulun bir haritası." Bana göstermek için tezgâha birkaç kâğıt getirdi.

Derse gireceğim sınıflara göz atmış, haritada her birine en kısa yoldan nasıl ulaşabileceğimi işaretlemişti. Bana, günün sonunda buraya geri getirmek üzere, her öğretmene imzalatmam için bir kâğıt verdi. Bana gülümsedi ve tıpkı Charlie gibi, Forks'u sevmemi umut ettiğini söyledi. Ben de onun bu gülümsemesine elimden geldiği kadar ikna edici bir şekilde karşılık verdim.

Kamyonetime geri döndüğümde diğer öğrenciler yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Trafik işaretlerini takip ederek okulun içinde dolaştım. Arabaların birçoğunun benimki gibi eski olduğunu görmek beni memnun etmişti. Hiçbiri göz alıcı değildi. Eski evim, sayılı düşük gelirli mahallelerden birinde, Cennet Vadi-si Bölgesi sınırları içindeydi. Öğrencilerin ağırlıklı olduğu yerlerde yeni bir Mercedes ya da Porsche görmek olağan bir şeydi. Buradaki en göze çarpan araba gıcır gıcır bir Volvo'ydu. Yine de kendime bir yer bulur bulmaz motoru durdurdum, böylelikle gürültüden dolayı ilgi çekmemiş olacaktım.

Kamyonetimde haritaya bakıp ezberlemeye çalıştım; bütün gün elimde haritayla dolaşmamayı umut ediyordum. Her şeyimi çantama doldurdum, çantamın askısını omzuma sardım ve derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirim, dedim kendime cesaret

vermeye çalışarak. Kimse beni yemeyecekti. Sonunda nefesimi bıraktım ve kamyonetten indim.

Gençlerle dolu kaldırımdan yürürken yüzümü kapışonumun içinde tutmaya çalıştım. Sade siyah montumun dikkat çekmediğini görmek içimi rahatlatı.

Kafeteryaya geldiğimde üçüncü binayı fark etmek kolay oldu. Binanın sağ köşesinde, beyaz bir karenin üzerine büyük siyah bir şekilde yazılmış 3 rakamı vardı. Kapıya yaklaştıkça solugum gittikçe hızlanıyordu. Önümdeki iki yağmurluğu izleyerek nefesimi tutmaya çalıştım.

Sınıf küçüktü. Önümdeki insanlar yağmurluklarını duvardaki uzun askıya asmak için kapının hemen yanında durdular. Ben de onlar gibi yaptım. Önümde iki kız vardı, biri porselen tenli bir sarışın, diğeriye soluk benizli, açık kahverengi saçlı bir kızdı. En azından benim burada göze batmayacaktı.

Kâğıdı uzun boylu, saçları dökülmeye başlamış, masasının üzerindeki isim kartında Bay Mason yazan öğretmene götürdüm. Adımı gördüğünde bana aval aval baktı -bu pek de cesaretlendirici bir davranış değildi- ve ben tabii ki kıpkırmızı oldum. Ama en azından, beni sınıfa tanıştırmadan arkadaki boş sraya yolladı. Ben arkadayken yeni sınıf arkadaşlarımın bana bakmaları oldukça zordu ama bir şekilde bunu başardılar. Başımı öğretmenin bana verdiği okuma listesinden kaldırmadım. Oldukça kolaydı: Bronte, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Hepsi ni zaten okumuştum. Bu rahatlatıcıydı... ve sıkıcı. Acaba annem bana eski ödevlerimi yollar mıydı, yoksa bunun sahtekârlık olacağını mı düşünürdü? Öğretmen monoton bir sesle konuşmaya başladığında kafamda annemle bu konuyu tartışıyordum.

Derinden gelen bir uğultuya benzeyen zil çaldığında, cilt problemi olan ve saçı vıcık vıcık yağlı görünen sırık gibi bir çocuk benimle konuşmak için koridora doğru eğildi.

"Sen Isabella Swan'sın öyle değil mi?" Fazla yardımsever olan satranç kulübü üyelerine benziyordu.

"Bella," diye düzelttim. Üç sıra etrafımızdaki herkes bana bakmak için döndü.

"Bir sonraki dersin nerede?" diye sordu.

Çantama bakmam gerekiyordu. "Hımm, Yönetim dersi, Jefferson'la, altıncı binada."

Meraklı gözlerle takılmadan bakabileceğim bir yer yoktu.

"Ben de dördüncü binaya doğru gidiyorum. İstersen sana yolu göstere..." Kesinlikle fazla yardımseverdi. "Ben Eric," diye ekledi.

Kendimden emin olmayan bir ifadeyle gülümsedim. "Teşekkürler."

Ceketlerimizi aldık ve iyice hızlanmış olan yağmura çıktık. Arkamızda bize kulak misafiri olacak kadar yakın yürüyen insanlar olduğuna yemin edebilirdim. Umarım paranoyak birine dönüşmüyordum.

"Burası Phoenix'ten çok farklı ha?" diye sordu.

"Hem de nasıl."

"Orada fazla yağmur yağmaz, değil mi?"

"Yılda üç dört kez."

"Vay. Acaba bu nasıl bir şeydir?" diye merak etti.

"Güneşli," dedim.

"Sen fazla bronz görünmüyorsun."

"Annem kısmi albino hastasıdır."

Kaygılı bir şekilde yüzümü inceledi ve ben iç geçirdim. Anlaşılan bulutlar ve espri anlayışı bir arada olamıyordu. Bundan birkaç ay sonra içineleyici sözler kullanmayı unutacaktım.

Kafeteryanın etrafından güneye, spor salonunun olduğu binaya doğru yürüdük. Her ne kadar gitmem gereken yer açıkça görünüyorsa da Eric beni kapıya kadar geçirdi.

"Pekâlâ, iyi şanslar," dedi ben kapının koluna dokunur dokunmaz. "Belki başka ortak dersimiz vardır." Sesi ümit doluydu.

Belli belirsiz gülümsedim ve içeri girdim.

Sabah saatlerinin geri kalanı neredeyse aynı şekilde geçti. Sınıfın önüne geçip benden kendimi tanıtmamı isteyen tek kişi, trigonometri öğretmenim Bay Varner'dı, sadece verdiği ders bile ondan nefret etmem içi yeterliydi. Kekeleydim, kızardım ve yeri me geri dönerken botlarıma takıldım.

İki ders sonra her sınıftaki yüzleri yavaş yavaş ayırt etmeye başladım. Her zaman diğerlerinden daha cesur davranıp kendilerini tanıtan ve bana Forks'u sevip sevmediğimle ilgili sorular soran birileri çıkıyordu. Nazik olmaya çalışıyordum ama genelde yalan söylüyordum. En azından artık haritaya ihtiyacım kalmamıştı.

Hem trigonometri hem de İspanyolca dersinde yanıma bir kız oturdu ve öğle yemeği için benimle birlikte kafeteryaya yürüdü. Minyon bir kızdı, ben 1.63 boyundaydım, benden birkaç santim kısaydı ama koyu renk kıvrıkcık saçlarıyla beni geçiyordu. Adını hatırlayamıyordum, bu yüzden gülümsedim ve öğretmenler ve derslerle ilgili boş boş konuşurken başımı sallamakla yetindim. Ona ayak uydurmaya çalışmıyordum.

Beni tanıştırdığı birkaç arkadaşıyla dolu bir masanın sonuna doğru bir yerde oturuyorduk. Onlarla konuştuğu anda hepsinin adını unuttum. Kızın benimle konuşma cesaretinden hepsi etkilenmiş gibiydi. İngilizce sınıfından Eric, odanın diğer tarafından bana el salladı.

İşte oradalar, kafeteryada oturmuş yedi tane meraklı yabancıyla konuşmaya çalışıyordum ve onları ilk o zaman gördüm.

Kafeteryanın köşesinde, bu uzun odada benden olabilecek en uzak yerdediler. Beş kişilerdi. Konuşmuyorlardı, önlerindeki tepsilerin içinde dokunulmamış yiyecekler olmasına rağmen bunları yemiyorlardı. Diğer çocuklar gibi bana aval aval bakmıyorlardı, bu yüzden meraklı gözlerle karşı karşıya gelme korkum olmadan onlara rahatça bakabilirdim. Ama benim asıl dikkatimi çeken şeyler bunlar değildi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Üç çocuktan bir tanesi iri yarı, halterci gibi kaslı, koyu renk kıvrıkcık saçlıydı. Bir tanesi sarışın, uzun boylu, zayıf ama yine de kaslıydı. Sonuncusu da uzun boylu, daha az cüsseli, dağınık ve bronz renk saçlıydı; üniversite öğrencisine ya da öğrenciden çok öğretmene benziyordu, diğerlerinden daha çocuksuydu.

Kızlar tam tersiydi. Uzun boylu olan heykel gibiydi. Güzel bir vücudu vardı, *Sports Illustrated*'in mayolu kapak kızlarına benzeyen türdendi, etrafındaki bütün kızlar sadece onunla aynı odada bulunarak özsaygılarını kaybedebilirlerdi. Dalgali altın sarısı saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. Kısa boylu kız periye benziyordu, çok sıskaydı ve yüz hatları zarifti. Simsiyah saçları, kısacık kesilmiş ve dağınıktı.

Ama yine de hepsi birbirine benziyordu. Her birinin yüzü tebeşir gibi beyazdı, onlar bu güneş görmeyen kasabanın en soluk tenli öğrencileriydiler. Hatta albino olan benden bile daha soluklardı. Her ne kadar saç renkleri farklı olsa da, hepsinin koyu renk gözleri vardı. Ayrıca hepsinin gözlerinin altında morluk gibi duran koyu gölgeler vardı. Sanki hepsi uykusuz geçirdikleri bir gecenin bedelini ödüyor ya da burunları kırılmış da iyileşiyor gibiydi. Ama burunları da yüzlerindeki diğer yerler gibi düzgün ve mükemmeldi.

Ama gözümü onlardan alamamamın sebebi bunlar değildi.

Onlara bakıyordum, çünkü yüzleri çok farklı, çok benzer, insanı dehşete düşürecek kadar güzeldi. Bunlar, ancak moda dergilerinde ya da yaşlı bir ressamın boyadığı melek yüzlerinde görülebileceğiniz yüzlerdi. İçlerinden en güzeline karar vermek çok zordu, o mükemmel sarışın kız olabilirdi ya da bronz saçlı çocuk.

Hepsi başka yere bakıyordu, birbirlerinden uzağa, diğer öğrencilerden uzağa, aklıma gelebilecek bütün şeylerden uzağa bakıyorlardı. Onları seyrederken, minyon kız içinde açılmamış bir soda ve ısırılmamış bir elma olan tepsiyle ayağa kalktı ve hız-

la adımlarla yürümeye başladı. O kıvrak dansçı adımlarıyla elindeki tepsiyi bırakıp beklenmedik bir hızla arka kapıya süzülene kadar onu seyrettim. Gözlerim hemen, orada aynı şekilde oturan diğerlerine kaydı.

“Onlar kim?” diye sordum adını unuttuğum, İspanyolca sınıftaki kıza.

Kimden bahsettiğimi anlamak için başını kaldırdığında –büyük ihtimalle ses tonumdan kimden söz ettiğimi anlamıştı– zayıf, çocuksu ve sanırım içlerinden en küçüğü olan çocuk bir anda kıza baktı. Ona bir saniyeden daha kısa bir süre baktı ve sonra koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Utancımdan kıpkırmızı olup gözlerimi indirmeme rağmen başını benden daha hızlı bir şekilde çevirdi. Sanki kız onun adını söylemiş de, o da baştan cevap vermemeye karar verip sadece istemsiz bir şekilde ona bakmış gibiydi.

Kız, benim gibi masaya bakıp utanç içinde kıkırdadı.

“Onlar Edward ve Emmett Cullen, Rosalie ve Jasper Hale. Demin giden Alice Cullen'di, hepsi Doktor Cullen ve karısıyla birlikte yaşıyorlar,” dedi fısıldayarak.

Gözümün ucuyla, uzun ve solgun parmaklarıyla tepsisindeki çöreğini parçalara ayıran güzel çocuğa baktım. Mükemmel dudakları neredeyse hiç açılmadan, çok çabuk hareket ediyordu. Diğer üçü hâlâ uzaklara bakıyorlardı ama ben onun kısık sesle bu üçüyle konuştuğunu düşünüyordum.

Tuhaf ve pek de duyulmamış isimler, diye düşündüm. Genelde büyükanne ya da büyükbabaların sahip olabilecekleri isimlerden. Ama belki burada moda böyleydi, küçük kasaba isimleri? Birden, karşımda oturan kızın adının Jessica olduğunu hatırladım, bu oldukça duyulmuş bir isimdi. Geldiğim yerdeki tarih sınıfımda da iki tane Jessica vardı.

“Onlar... çok güzel görünüyorlar.” Bu söz çok yetersiz kalmıştı.

"Evet!" dedi Jessica yine kıkırdarak. "Ama hepsi *birlikte* - Emmet ve Rosalie, Jasper ve Alice yani. Ve birlikte *yaşıyorlar*." Sesi, küçük kasabaların, ayıplayan ve şaşkın ifadesini taşıyor diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse bu, Phoenix'te bile bir dedikodu malzemesi olabilirdi.

"Cullen'lar hangileri?" diye sordum. "Hiç de akrabaya benze-miyorlar."

"Zaten değil. Doktor Cullen çok genç, yirmilerinde ya da otuzlarının başında. Hepsi evlat edinilmişler. Hale'ler ağabey kardeş, ikizler -sarışın olanlar- ve hepsi evlatlık."

"Evlatlık olmak için fazla büyük görünüyorlar."

"Jasper ve Rosalie on sekiz yaşında ama sekiz yaşından beri Bayan Cullen'la birlikteler. Onların teyzesi ya da onun gibi bir şey."

"Bu kadar genç yaşta böyle çocuklarla ilgilenmeleri ne kadar hoş bir şey."

"Evet öyle," diyerek beni onayladı ama bir sebepten doktor ve karısından hoşlanmadığı kanısına vardım. Bu evlatlık çocuklara attığı bakışlardan bu sebebin kıskançlık olduğunu tahmin edebiliyordum. "Sanırım Bayan Cullen bir çocuk sahibi olamıyor," diye ekledi, sanki bu, onların bu güzel davranışını etkileyebilecekti.

Bütün bu konuşma boyunca gözlerim tekrar tekrar bu tuhaf ailenin oturduğu masaya kaydı. Duvara bakmaya ve önlerindeki yemekleri yememeye devam ediyorlardı.

"Hep Forks'ta mı yaşıyorlardı?" diye sordum. Burada geçirdiğim yazlardan birinde onları görmüş olmalıydım.

"Hayır," dedi buraya yeni geldiklerinin çok açık olduğunu belirtmek istercesine. "Alaska'dan buraya iki yıl önce taşındılar."

İçimde onlara karşı bir acıma duygusu ve rahatlatma belirdi. Onlara acıdım, çünkü bu kadar güzel olmalarına karşın dışlanmışlardı ve kabul edilmedikleri çok açıktı. İçim biraz olsun ra-

hatlamıştı çünkü buraya yeni gelen bir tek ben değildim ve onlar kadar dikkat çekici de değildim.

Onları incelerken en küçükleri, Cullen'lardan biri, başını kaldırdı ve göz göze geldik, bu sefer gözlerinde merak vardı. Gözlerimi kaçırdığımda fark ettim ki, çocuğun bakışında bir beklenti vardı.

"Kızıl kahverengi saçlı çocuk kim?" diye sordum. Göz ucuyla ona baktım, o hâlâ bana bakıyordu ama bugün gördüğüm diğer çocuklar gibi boş boş bakmıyordu, yüzünde korkmuş bir ifade vardı. Bakışlarımı tekrar çevirdim.

"O Edward. Mükemmeldir, ama zamanını boşa harcama. Kimseyle çıkmaz. Görünen o ki, buradaki kızların hiçbiri onun için yeterince güzel değil." Burun kıvrıldı. Jessica'yı ne zaman reddettiğini merak ettim.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı ısırđım. Sonra ona tekrar baktım. Yüzünü çevirmişti ama yanakları sanki gülüyor-muş gibi yukarı kalkmıştı.

Birkaç dakika sonra dördü birden aynı anda masadan kalktı. Kaslı olanı da dahil hepsinin hareketlerinde zarafet vardı. Onları izlemek biraz rahatsız ediciydi. Adı Edward olan, bana tekrar bakmadı.

Jessica ve arkadaşlarıyla, kendi başıma oturacağımdan çok daha uzun bir süre oturdum. Daha ilk günümde derse geç kalmak istemiyordum. Sürekli adının Angela olduğunu hatırlatan yeni arkadaşlarımdan bir tanesi, benimle birlikte biyoloji-2 dersini alıyordu. Birlikte sessizce sınıfa yürüdük. O da utangaçtı.

Sınıfa girdiğimizde Angela, tıpkı benim eski okulumda oturduğum yüksek siyah laboratuvar masalarına benzeyen masalardan birine oturdu. Yanında oturan biri vardı. Aslında biri hariç bütün masalar doluydu. Geniş koridorun yanında, o tek boş kalmış yerin yanındaki sandalyede, alışılmadık saçlarından tanıdığım Edward Cullen oturuyordu.

Öğretmene kendimi tanıtp kâğıdı imzalatmak için koridorda yürürken gizlice ona bakıyordum. Yanından geçerken bir anda sandalyesinde doğruldu. Bana yüzündeki tuhaf ifadeyle tekrar baktı, çok düşmanca ve öfkeli bir bakıştı. Başımı hemen çevirdim, çok şaşırmıştım ve yine kıpkırmızı olmuştum. Koridorun kenarında duran bir kitaba takıldım ve bir masanın kenarına tutunarak düşmekten son anda kurtuldum. Orada oturan kız kıkırdadı.

Gözlerinin siyah - kömür karası olduğunu fark etmiştim.

Bay Banner kâğıdı imzaladı ve bana içinde gerekli bilgiler olan bir kitap verdi. Anlaşabileceğimizi hissetmiştim. Tabii ki beni odanın ortasındaki tek boş sandalyeye gönderecekti. Bana fırlattığı düşmanca bakıştan sonra sersemlemiş bir halde onun yanına otururken başımı yerden kaldırmadım.

Sandalyeme yerleşip kitaplarımı masanın üzerine çıkarana kadar bakışlarımı aşağıda tuttum ama gözucuyla duruşunun değiştiğini görebiliyordum. Sandalyesinin benden en uzak ucuna oturmuş, kötü bir koku almışcasına yüzünü buruşturuyordu. Çaktırmadan saçımı kokladım. Çilek gibi kokuyordu, bu en sevdiğim şampundu. Hiç de rahatsız edecek bir koku değildi. Saçlarımı sağ omuzuma atarak aramıza bir perde çekmiş oldum ve dikkatimi öğretmene vermeye çalıştım.

Ne yazık ki, ders benim önceden öğrendiğim hücre anatomiyle ilgiliydi. Yine de dikkatli bir şekilde not alıyordum, başım hâlâ önümdeydi.

Saçlarımın arasından yanımda oturan bu tuhaf çocuğa baktıktan kendimi alıkoyamıyordum. Bütün bir ders boyunca benden mümkün olduğunca uzakta, sandalyesinin ucundaki pozisyonunu hiç bozmadı. Sol bacağının üzerindeki elini yumruk yaptığını görebiliyordum, soluk teninden damarları görünüyordu. Ders boyunca kaskatı oturdu. Uzun kollu beyaz gömleğini dirseğine kadar sıvamıştı, dirseğiyle bileği arasında kalan yeri ince teninin altında şaşırtıcı derecede kaslıydı. İriyarı ağabeyinin yanında durduğu kadar da zayıf ve güçsüz değildi.

Gün sona ermek üzere olduğundan mı, yoksa benim bu yumruğun gevşemesini beklediğimden dolayı mı bilmiyorum ama bu ders bana diğerlerine kıyasla çok daha uzun gelmişti. Yumruk gevşemedi ve çocuk nefes almıyormuş gibi hareketsiz oturmaya devam etti. Derdi neydi? Bu onun normal davranışı mıydı? Öğle yemeğinde Jessica'nın tavrıyla ilgili duygularımı düşünüyordum. Belki de benim düşündüğüm kadar kırgın değildi.

Bunun benimle bir ilgisi olamazdı. Beni doğduğumdan beri tanııyordu ki.

Ona bir kez daha baktım ve pişman oldum. O da bana bakıyordu, siyah gözleri nefret doluydu. Ondandır uzaklaşıp sandalyeme gömüldüğümde bakışlar öldürebilseydi lafı aklımdan geçti.

O an zil, beni oturduğum yerden zıplatarak yüksek sesle çaldı, Edward Cullen oturduğu yerden çoktan kalkmıştı. Sırtı bana dönük, ayağa kalktı -düşündüğümde çok daha uzundu- henüz kimse yerinden kalkmadan o dışarıya çıkmıştı.

Sandalyemde donup kalmıştım, arkasından boş boş bakıyordum. Ne kadar da kabaydı. Bu hiç de adil değildi. Yavaş yavaş eşyalarımı toplamaya başladım, gözlerim dolmasın diye içimde büyüyen öfkemi gizlemeye çalışıyordum. Neden bilmiyorum, ama öfkem hep gözyaşı şeklinde açığa çıkardı. Biraz küçük düşürücü bir durum olsa da genelde sinirlendiğim zaman ağlardım.

"Sen Isabella Swan değil misin?" diye sordu bir erkek sesi.

Başımı çevirdiğimde şirin, bebek yüzlü, sarı saçları düzgün taranmış, gülümseyen bir çocuk gördüm. Anlaşılan kötü koktugumu düşünmüyordu.

"Bella," diye düzelttim gülümseyerek.

"Ben Mike."

"Merhaba Mike."

"Bir sonraki dersliğini bulmanda yardımcı olabilir miyim?"

"Spor salonuna gidiyordum. Sanırım orayı bulabilirim."

"Benim de şimdiki dersim orada." Bu küçük okulda buna tesadüf denemezdi, ama yine de heyecanlanmış görünüyordu.

Spor salonuna birlikte yürüdük, çok konuşkandı, konuları hep o açıyordu tabii bu da benim işimi kolaylaştırıyordu. On yasına kadar Kaliforniya'da yaşamıştı, bu yüzden güneşle ilgili ne hissettiğimi anlayabiliyordu. İngilizce dersini de birlikte aldığımız ortaya çıktı. Bugün tanıştığım en tatlı insandı.

Spor salonuna girerken sordu. "Edward Cullen'a kalem falan mı batırdın? Onun böyle davrandığını hiç görmemiştim."

Bir an ürperdim. Demek ki bunu fark eden bir tek ben değilim. Ve açıkça görünüyordu ki, bu Edward Cullen'in her zaman ki davranışlarından biri değildi. Ben de aptal oynamaya karar verdim.

"Biyoloji dersinde yanımda oturan çocuktan mı bahsediyorsun?" dedim doğal bir şekilde.

"Evet," dedi. "Sanki acı çekiyormuş gibi bir hali vardı."

"Bilmem," dedim. "Onunla hiç konuşmadım."

"Çok garip bir çocuktur." Mike soyunma odasına gideceğine benimle oyalanıyordu. "Eğer senin yanında oturabilecek kadar şanslı olsaydım seninle konuşurdum."

Kızların soyunma odasına doğru yürümeden önce gülümse dim. Arkadaş canlısı ve çok hoş bir çocuktı, ama bu benim rahatsızlığımın geçmesi için yeterli değildi.

Beden eğitimi öğretmeni Koç Clapp bana bir forma buldu ama bugünkü ders için giymeme gerek olmadığını söyledi. Eski okulumda beden eğitimi dersini iki sene almak yeterliydi. Burada dört yıl bu dersi almak zorunluydu. Forks, kelimenin tam anlamıyla bu dünyadaki kişisel cehennemimdi.

Aynı anda oynanan dört voleybol maçını izledim. Voleybol oynarken ne kadar çok sakatlık geçirdiğimi düşündüm, bir an midem bulandı.

Okulun paydos zili sonunda çaldı. Kâğıdı teslim etmek üzere

ise doğru yavaş yavaş yürüdüm. Yağmur yavaşlamıştı ama rüzgâr daha güçlü ve soğuk esiyordu. Kollarımı önümde birleştirdim.

Sıcak ofise girdiğimde neredeyse arkamı dönüp dışarı çıktım.

Edward Cullen önümdeki masada duruyordu. Onu bronz tenli karmakarışık saçından tanıdım. Benim içeri girdiğimin farında görünmüyordu. Memurun işini bitirmesini bekleyerek sırtımı duvara yasladım.

Kadınla kısık ve çekici bir sesle tartışıyordu. Hemen bu tarafa masaya kulak misafiri oldum. Kendi biyoloji dersini altıdan başa bir saate, herhangi bir saate aldırma çalışıyordu.

Bunun benimle alakalı olduğuna inanamıyordum. Başka bir şey olmalıydı, ben biyoloji sınıfına girmeden önce başka bir şey olmuş olmalıydı. Yüzündeki o ifadenin sebebi başka bir olay olmalıydı. Bu yabancı bana karşı aniden ve bu kadar derin bir nefret duyması imkânsızdı.

Kapı tekrar açıldı ve odaya dolan soğuk rüzgâr, masanın üzerindeki kâğıtların uçuşup saçımın yüzüme dağılmasına neden oldu. İçeri giren kız masaya yaklaşıp tel sepete bir not bıraktı ve dışarı çıktı. Ama Edward Cullen'in sırtı dikleşti ve bana bakmak için yavaşça döndü, o keskin nefret dolu gözleriyle tuhaf bir şekilde yakışıklıydı. Bir an korkudan tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu bakış sadece bir saniye sürdü ama beni soğuk rüzgârdan çok daha fazla üşütmüştü. Tekrar memura döndüm.

"Boşverin o zaman," dedi kadife gibi bir ses tonuyla. "Bunun imkânsız olduğunu görebiliyorum. Yardımımız için çok teşekkür ederim." Bana bakmadan topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Sakin bir şekilde masaya gittim, yüzüm ilk defa kırmızı yerine beyazdı, imzalatmış olduğum kâğıdı uzattım.

"İlk günün nasıl geçti canım?" diye sordu bir anne gibi.

"İyi," diye yalan söyledim, sesim çok zayıf çıkmıştı. Pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Kamyonetim park yerindeki neredeyse son arabaydı. Bir sığınak gibi görünüyordu, bu nemli yeşil delikte eve en çok benzeyen şey oydu. İçeride bir süre oturdum ve ön camdan boş boş dışarı baktım. Isıtıcıyı çalıştırmak için anahtarı çevirdim ve motor hayat buldu. Gözyaşlarımla savaşıarak Charlie'nin evine doğru yola koyuldum.

2. AÇIK KİTAP

Bir sonraki gün daha iyiydi... ve daha kötü.

Daha iyiydi, çünkü her ne kadar bulutlar yoğun ve dolu olsa da, henüz yağmur yağmaya başlamamıştı. Daha kolaydı, çünkü o günden ne bekleyebileceğimi biliyordum. İngilizce dersinde Mike yanıma oturdu ve diğer sınıfıma giderken bana eşlik etti, bu süre boyunca Satranç Kulübü'ndeki Eric ona bakıyordu, bu gurur vericiydi. İnsanlar bana dün baktıkları kadar çok bakmıyorlardı. İçinde Mike, Eric, Jessica ve artık yüzlerini ve adlarını hatırlamaya başladığım birkaç kişinin daha olduğu büyük bir grupla birlikte öğle yemeği yedim. Boğulmak yerine suyun üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Daha kötüydü, çünkü yorgundum ve evin etrafında uğuldayan rüzgâra alışamamıştım. Daha kötüydü, çünkü Bay Varner trigonometri dersinde elimi kaldırmadığım halde beni tahtaya çağırmıştı ve ben de yanlış cevap vermiştim. Çok daha kötüydü, çünkü voleybol oynamak zorunda kalmış, topun yolundan çekilmemiş ve topun takım arkadaşımın kafasına çarpmasına neden olmuşum. Ayrıca daha da kötüydü, çünkü Edward Cullen okulda değildi.

Bütün bir sabah boyunca öğle yemeği saatinin gelmesinden, onun o tuhaf bakışlarından korkuyordum. Bir yanımda onunla yüzleşmek ve sorununun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Yaşamda uykusuz yatarken ne söyleyeceğimi bile planlamıştım. Kendimi, böyle bir şeye cesaret edemeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. Korkak bir aslanı bir canavar gibi göstermeye çalışıyordum.

Ama Jessica'yla kafeteryaya doğru yürüdüğümüzde -her ne kadar etrafa göz atmamayı beceremesem de- aynı masada oturan kardeşlerini gördüm, içlerinde o yoktu.

Mike yolumuzu keserek bizi kendi masasına yönlendirdi. Jessica bu ilgi karşısında mutlu oldu ve arkadaşları da hemen bize katıldı. Onların sohbetlerini dinlemeye çalıştım, çok rahatsızdım, onun geleceği zamanı gergin bir şekilde bekliyordum. Geldiğinde beni umursamamasını ve böylelikle şüphelerimin yersiz olduğunu kanıtlamasını umuyordum.

Gelmedi ve zaman geçtikçe ben daha da gerildim.

Öğle yemeğinin sonuna kadar gelmeyince, kendime güvenilecek biyoloji sınıfına doğru yürümeye başladım. Bir köpek kadar sadık olan Mike, benimle sınıfa kadar yürüdü. Kapıda nefesimi tuttum ama Edward Cullen sınıfta da değildi. Nefesimi bıraktım ve yerime geçtim. Mike önümüzdeki günlerde yapılacak olan kumsal gezisinden bahsederek beni takip etti. Zil çalana kadar masamın yanında oyalandı. Bana istekli bir şekilde gülümsedi ve telleri olan ve saçları kötü permalı bir kızın yanına oturdu. Mike'la ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacak gibi görünüyordum ve bu kolay olmayacaktı. Herkesin birbirinin üzerinde yaşadığı böyle bir kasabada diploması şarttı. Hiçbir zaman çok anlamlı biri olmamıştım, fazla arkadaş canlısı erkeklerle nasıl başa çıktığımı da bilmiyordum.

Yanımda Edward'ın olmadığı, kendime ait bir masamın olması içimi rahatlatmıştı. Bunu kendime tekrar tekrar söyledim. Onun burada olmamasının sebebinin ben olduğuma dair, beni

rahat bırakmayan bu şüpheden kurtulmaya çalışıyordum. Birini bu kadar etkileyebileceğimi düşünmek çok saçma ve bencilceydi. Bu imkânsızdı. Ama bunun doğru olduğunu düşünmek beni endişelendiriyordu.

Sonunda okul günü bitip, voleybol olayı yüzünden kızaran yüzüm yavaş yavaş eski haline döndüğünde hemen kot pantolonumu ve mavi süveterimi giydim. Kızların soyunma odasından aceleyle çıktığımda, sadık arkadaşımdan paçayı sıyırdığımı düşünüyordum. Hızlıca arabamın yanına doğru yürümeye başladım. Park yeri okuldan çıkan öğrencilerle dolup taşmıştı. Kamyonetime bindim ve ihtiyacım olan şeyi bulmak için çantamı karıştırdım.

Dün akşam Charlie'nin yağda yumurta ve pastırma dışında bir şey pişiremediğini keşfetmiştim. Bu yüzden, burada kaldığım sürece mutfakla ilgilenebileceğimi söylemiştim. Bu fikrimi bana yemek salonunun anahtarlarını verecek kadar çok beğenmişti. Evde yiyecek hiçbir şey olmadığını da fark etmiştim. Bu yüzden alışveriş listemi ve üzerinde "yemek parası" yazan kavanozdan para alıp Thriftway'in yolunu tuttum.

Kafalarını bana doğru çeviren insanları umursamayarak, kulakları sağır eden motoru çalıştırdım ve park yerinden çıkmak için sıraya girmiş arabaların arasına karıştım. Beklerken bu kulak tırmalayıcı ses başka bir arabadan geliyormuş gibi yapıyordum, bu sırada arabalarına binmekte olan Cullen'ları ve Hale ikizlerini gördüm. Gıcır gıcır Volvo onların dediği demek. Tabii ki. Yüzlerine o kadar takılmıştım ki, kıyafetlerine daha önce hiç dikkat etmemiştim. Şimdi baktığımda gördüm ki her biri gayet iyi giyimliydi, bunlar sade kıyafetlerdi ama bir tasarımcının elinden çıktıkları belliydi. Kayda değer güzellikleriyle, kendi tarzlarıyla bulaşık bezi bile giyseler yakıştırdı. Hem iyi görünüme hem de paraya sahip olmak onlar için fazlaymış gibi geliyordu. Ama anladığım kadarıyla hayat çoğu zaman böyleydi. Ama burada kabul edilmelerini sağlamıyordu.

Hayır, aslında buna tam olarak katılmıyordum. Kendilerini soyutlamak onların tercihiydi, bu kadar güzelliğe açılmayacak bir kapı bilmiyordum.

Yanlarından geçerken diğer herkesin yaptığı gibi gürültülü kamyonetime baktılar. Gözlerimi dikmiş önüme bakıyordum, okul sınırlarından uzaklaştığımda kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Thriftway okuldan çok uzakta değildi, sadece birkaç cadde güneyde, otoyolun kenarındaydı. Süpermarketin içinde olmak çok güzeldi, kendimi normal hissediyordum. Eskiden evde de alışverişi ben yapardım ve burada da bu görevi zevkle üstlenmiştim. Süpermarket, çatıya vuran ve nerede olduğumu hatırlamamı sağlayan yağmur damlalarını duyamayacağım kadar büyüktü.

Eve geldiğimde, aldıklarımı kamyonetten boşalttım ve boş bulduğum yerlere koydum. Umarım Charlie umursamazdı. Patatesleri pişirme kâğıdına sardım ve fırına koydum, eti de terbiye edip buzdolabındaki bir karton yumurtanın üzerine dikkatli bir şekilde yerleştirdim.

Bitirdiğimde çantamı yukarıya çıkardım. Ödevime başlamadan önce üzerime kuru bir kazak giydim, saçımı atkuyruğu yaptım ve geldiğimden beri ilk defa e-postamı kontrol ettim. Üç mesajım vardı.

"Bella," demişti annem.

Bunu alır almaz bana cevap yaz. Bana yolculuğunun nasıl geçtiğini anlat. Orada yağmur yağıyor mu? Seni şimdiden özledim. Florida için bavullarımı toplamayı bitirdim ama pembe bluzumu bulamıyorum. Onu nereye koyduğumu biliyor musun? Phil sana selam söylüyor.

Annen.

Bir iç geçirdim ve diğerini okumaya başladım. İlkinden sekiz saat sonra gönderilmişti.

"Bella," demişti.

Neden bana bir mesaj atmadın? Neyi bekliyorsun? Annen.

Sonuncusu bu sabah gönderilmişti.

Isabella,
Eğer bugün saat 17:30'a kadar senden haber alamazsam Charlie'yi arayacağım.

Saate baktım. Hâlâ bir saatim daha vardı, ama annem ortalı telaşa vermesiyle tanınırdı.

Anne,
Sakin ol. Birazdan yazacağım. Saçma bir şey yapma.
Bella.

Bunu yolladım ve tekrar yazmaya başladım.

Anne,
Her şey çok güzel. Tabii ki yağmur yağıyor. Hakkında yazabileceğim bir şeyler olmasını bekliyorum. Okul fena değil, sadece biraz tekrar yapıyorum. Öğle yemeklerinde benimle oturan iyi çocuklarla tanıştım.

Bluzun kuru temizlemecide, cuma günü alman gerekiyordu. Charlie bana bir kamyonet almış, buna inanabiliyor musun? Ona bayıldım. Biraz eski ama çok sağlam, biliyorsun bu benim için çok iyi.

Ben de seni çok özledim. En yakın zamanda tekrar yazacağım ama her beş dakikada bir e-postamı kontrol edemem. Rahatla, derin bir nefes al. Seni seviyorum.
Bella.

Eğlence olsun diye şu anda İngilizce dersinde okuduğumuz *Uğultulu Tepeler*'i okumaya karar verdim, Charlie eve geldiğinde hâlâ okuyordum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, patatesleri fırından çıkarmak ve eti de ızgaraya koymak için koşma koşma aşağıya indim.

"Bella?" dedi babam merdivenlerdeki sesi duyunca. Başka kim olacaktı? diye düşündüm.

"Merhaba baba! Eve hoşgeldin."

"Sağol." Ben mutfaka koştururken o da silah kemerini asıp botlarını çıkardı. Anladığım kadarıyla, silahını görevdeyken hiç kullanmıyordu ama onu her zaman hazırda bulunduruyordu. Çocukken, buraya geldiğimde kapıdan içeri girer girmez mermileri kaldırırdı. Sanırım artık beni kazara kendimi vuracak kadar küçük ya da bile bile vuracak kadar depresyonda görmüyordu.

"Yemekte ne var?" diye sordu dikkatle. Annem çok yaratıcı bir aşçıydı ve onun denediği her yemek yenilebilir değildi. Hem şaşırmıştım hem de üzülmişim, demek o kadar eskiyi hatırlıyordu.

"Et ve patates," diye cevap verdim, içi rahatlamış görünüyordu.

Mutfakta durup hiçbir şey yapmadığı için kendini garip hissediyordu, ben yemeği hazırlarken o da salona geçip televizyon izlemeye başladı. Böylelikle ikimiz de daha rahat olacaktık. Etler pişerken salata yapıp sofrayı kurdum.

Yemek hazır olduğunda ona seslendim, odaya girerken halinden memnun bir şekilde havayı kokluyordu.

"Çok güzel kokuyor Bell."

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sessiz bir şekilde yemeklerimizi yedik. Bu hiç de rahatsız edici bir durum değildi. Hiçbirimiz sessizlikten yorulmuyorduk. Birçok açıdan, birlikte yaşamak için birbirimize çok uygunduk.

"Okul nasıl gidiyor? Yeni arkadaşlar edinebildin mi?" diye sordu.

"Jessica diye bir kızla birkaç tane ortak dersimiz var. Öğle yemeğinde arkadaşlarıyla oturuyorum. Bir de Mike diye bir çocuk var, çok arkadaş canlısı. Herkes oldukça nazik görünüyor." Tabii biri hariç.

"O, Mike Newton olmalı. İyi bir çocuk, iyi bir aile. Babası kabanın hemen dışındaki spor malzemeleri satan mağazanın sahibisi. Buraya gelen sırt çantalı insanlardan iyi para kazanıyor."

"Cullen ailesini tanıyor musun?" diye sordum tereddütle.

"Doktor Cullen'ın ailesi mi? Tabii ki. Doktor Cullen harika bir adamdır."

"Onlar... çocuklar... biraz farklılar. Okula pek uyum sağlamış gibi görünmüyorlar."

Charlie bana öfkeyle bakarak beni çok şaşırttı.

"Bu kasabadaki insanlar..." diye söylendi. "Dr. Cullen dünyadaki herhangi bir yerde çalışıp burada kazandığı paranın on kadar para kazanabilecek mükemmel bir cerrah," diye devam etti sesini yükselterek. "Böyle bir adama sahip olduğumuz - daha doğrusu karısı küçük bir kasabada yaşamak istediği için şanslıyız. O halkın hazinesidir ve o çocukların hepsi çok iyi huylu ve kıbar çocuklardır. Tüm o evlat edindikleri çocuklarla buraya ilk taşındıklarında bazı şüphelerim vardı. Onlarla sorunlar yaşayabileceğimizi düşünüyordum. Ama çocukların hepsi çok olgun, şimdiye kadar hiçbirisiyle en ufak bir sorun yaşamadım. Nesillerdir bu kasabada yaşayan insanların çocukları için söyleyebilirim. Bir aile gibi birbirlerine bağlılar, hafta sonlarında kamp gezileri bile yaparlar... Yeni geldikleri için insanlar onlarla ilgili konuşuyor."

Bu, Charlie'den duyduğum en uzun konuşmaydı. İnsanlar her ne diyorlarsa bundan rahatsız olmuş gibiydi.

Hemen lafını değiştirdim. "Bana da iyi çocuklarmış gibi gel-

di. Sadece biraz içlerine kapanıklar. Hepsi çok güzel ve çok alımlı,” dedim iltifat etmeye çalışarak.

“Sen bir de doktoru görmelisin,” dedi Charlie gülerek. “İyi ki mutlu bir evliliği var. Hastanedeki birçok hemşire o etraftayken işlerine odaklanamıyorlar.”

Yemegimizi bitirirken tekrar sessizliğe gömüldük. Ben bulaşıkları yıkamaya başlarken o da masayı topladı. O televizyonun başına döndü, ben de bulaşıkları elimde yıkadıktan sonra –çünkü bulaşık makinesi yoktu– isteksizce matematik ödevimi yapmak için yukarıya çıktım.

O gece sessizdi. Hemen uykuya daldım, çok yorulmuştum.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Derslerimin düzenine alıştım. Cuma gününe kadar hepsinin isimlerini bilmesem bile, neredeyse okuldaki herkes bana tanıdık geliyordu. Beden eğitimi dersinde takımındakiler bana top atmamayı, diğer takım benim zayıflığım üzerinden bir hamle yapmaya kalktığında hemen önüne geçmeyi öğrendiler. Seve seve yollarından çekildim.

Edward Cullen okula dönmedi.

Her gün tedirgin bir şekilde, Cullen’ların hepsi kafeteryaya onsuz girene kadar bekliyordum. Sonra rahatlıyor ve öğle yemeği sohbetine ben de katılıyordum. Sohbetlerimiz genelde, Mike’in iki hafta içinde La Push Okyanus Parkı’na düzenleyeceği geziyle ilgili oluyordu. Ben de davet edilmişim ve kibarlıktan çok, gitmek istediğim için bunu kabul etmişim. Kumsal sıcak ve kuru olmalıydı.

Cuma günü biyoloji dersine girerken çok rahattım, artık Edward’ın gelip gelmeyeceğiyle ilgili endişelenmiyordum. Bildiğim kadarıyla okulu bırakmıştı. Onu düşünmemeye çalışıyordum ama onun bu temelli gidişinden, her ne kadar saçma da olsa kendimi sorumlu tutuyordum.

Forks’taki ilk hafta sonum olaysız geçti. Genellikle boş olan evde zaman geçirmeye alışkın olmayan Charlie hafta sonunun

büyük bir kısmında çalıştı. Ben evi temizledim, ödevlerimi yaptım ve anneme daha neşeli bir e-posta attım. Cumartesi günü arabayla kütüphaneye gittim ama o kadar az kitap vardı ki kart çıkartmaya zahmet bile etmedim, yakın bir zamanda iyi bir kitapçı bulmak için Olympia’ya ya da Seattle’a gitmem gerekiyordu. Aylak aylak, kamyonetin şimdiye kadar kaç mil yapmış olduğunu düşündüm... ve bu düşünceyle ürperdim.

Hafta sonu boyunca yağmur sağanak şeklinde yağmadı, etraf sessiz oluyordu ve ben de uyuyabiliyordum.

Pazartesi sabahı insanlar beni park yerinde selamladılar. Hepsinin adını bilmiyordum ama herkese el sallayıp gülümseydim. Bu sabah hava daha soğuktu ama neyse ki yağmur yağmıyordu. İngilizce dersinde Mike her zamanki gibi yanımdaki yerini aldı. *Uğultulu Tepeler*’den kısa bir sınav olduk. Sorular çok açık ve basitti.

Bu noktaya kadar düşündüğümde, kendimi tahminimden çok daha rahat hissediyordum.

Sınıftan dışarı çıktığımızda hava uçuşan beyaz şeylerle kaplıydı. Heyecanla birbirlerine bağran insanları duyabiliyordum. Rüzgâr yanaklarımı ve burnumu acıyordu.

“Hey!” dedi Mike. “Kar yağıyor.”

Kaldırımda biriken ve gözlerimin önünden süzülen pamuk zerreciklerine baktım.

“İyy.” Kar. Güzel bir günüm mahvoldu.

Şaşkınlıkla bana baktı. “Kar sevmez misin?”

“Hayır. Kar, yağmur için fazla soğuk demek.” Bu çok açıktı. “Ayrıca ben her biri diğerinden farklı kar zerreciklerini hayal ediyordum. Bunların hepsi kuş tüyüne benziyor.”

“Daha önce karın yağdığını hiç görmedin mi?” diye sordu kulaklarına inanamayarak.

“Tabii ki gördüm.” Bir an duraksadım. “Televizyonda.”

Mike güldü, sonra sıkıştırılmış büyük bir kartopu tam kafasının arkasına isabet etti. İkimiz de nereden geldiğini görmek için döndük. Ben oradan geçen, bize arkasını dönmüş Eric'ten şüpheleniyordum, diğer dersi için ters tarafa gidiyordu. Mike da aynı şeyi düşünüyordu. Eğildi ve bir tomar beyaz yığından kartopu yapmaya çalıştı.

"Seninle öğle yemeğinde görüşürüz tamam mı?" Konuşurken yürüyordum. "İnsanlar birbirlerine böyle ıslak şeyler atmaya başladıklarında ben içeri girerim."

Sadece başını salladı, gözleri uzaklaşmakta olan Eric'teydi.

Bütün sabah boyunca herkes karla ilgili konuştu, anlaşılan yeni yılın ilk karıydı. Ben çenemi kapalı tuttum. Tabii ki çorapların içinde eriyene kadar yağmurdan daha kuruydu.

İspanyolca dersinden sonra Jessica'yla birlikte kafeteryaya yürüdüm. Havada kartopları uçuşuyordu. Elimde her an kalkan yerine kullanabileceğim bir dosya tutuyordum. Jessica benim eğlenceli biri olduğumu düşünüyordu ama yüz ifademdeki bir şeyler onun bana kartopu atmasını engelliyordu.

Biz kapıdan içeri girerken Mike başında eriyen karlarla bize yetişti, gülüyordu. O ve Jessica yemek almak için girdiğimiz kuyrukta kartopu savaşıyla ilgili heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Köşedeki masaya alışkanlıktan baktım ve olduğum yerde donakaldım. Masada beş kişi vardı.

Jessica kolumdan çekti.

"Bella? Ne yemek istiyorsun?"

Hemen gözlerimi kaçırıp, kulaklarımın kızardığını hissediyordum. Utanmamı gerektiren hiçbir neden yok, diye hatırlattım kendime. Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Bella'nın nesi var?" diye sordu Mike Jessica'ya.

"Hiçbir şeyim yok," diye cevap verdim. "Bugün sadece soda alacağım." Sıranın sonuna doğru gittim.

"Aç değil misin?" diye sordu Jessica.

"Aslında kendimi biraz hasta hissediyorum," dedim gözlerini yerden kaldırmayarak.

Yemeklerini alırken onları bekledim, gözlerim yerde, onları masaya kadar takip ettim.

Sodamı yavaş yavaş içiyordum, midem gurulduyordu. Mike ereksiz bir şekilde iki defa kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Ona hiçbir şeyim olmadığını söyledim ama bu arada numara yapıp önümüzdeki ders için revire gitmeli miyim diye düşünüyordum.

Bu çok saçmaydı. Kaçmak zorunda olmamalıydım.

Cullen ailesinin masasına bir kez bakmak için kendime izin verdim. Eger bana bakıyor olsaydı ben de biyoloji dersine girmeyecektim, ne kadar da korkaktım.

Başımı aşağıda tuttum ve kaşlarımın altından baktım. Hiçbiri bu tarafa doğru bakmıyordu. Başımı biraz kaldırdım.

Gülüyorlardı. Edward, Jasper ve Emmett'in saçları kardan bembeyaz olmuştu. Alice ve Rosalie, Emmett saçlarını onlara doğru silkelerken geriye çekildiler. Diğer herkes gibi bu karlı günün tadını çıkarıyorlardı, bizden tek farkları bir film sahnesinden fırlamış gibi görünmeleriydi.

Ama bu kahkaların ve coşkunun yanında ne olduğunu çıkaramadığım farklı bir şeyler vardı. En çok Edward'a dikkatle baktım. Teni daha az solgundu, sanırım kartopu savaşından kaynaklanıyordu, ayrıca gözaltındaki halkalar daha az belirgindi. Ama bunun dışında başka bir şey daha vardı. Gözlerimi ona dikip bu değişikliği anlamaya çalışıyordum.

"Bella, neye bakıyorsun sen?" dedi Jessica araya girerek, gözleri nereye baktığımı takip ediyordu.

Başımı aşağıya çevirdim ve saçlarımın yüzümü kapatmasına izin verdim. Gözlerimiz buluştuğu anda beni en son gördüğünde yaptığı gibi çok sert ve düşmanca bakmamasına rağmen, emindim. Yine meraklı gözlerle bana bakıyordu, bir şekilde tatmin olmamıştı.

"Edward Cullen sana bakıyor," diye kıkırdadı Jessica kulağına.

"Kızgın görünmüyor öyle değil mi?" Elimde olmadan sormuştum.

"Hayır," dedi, bu soru yüzünden aklı karışmıştı. "Kızgın mı olmalı?"

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum," dedim. Midem bulanıyordu. Başımı koluma yasladım.

"Cullen'lar kimseden hoşlanmazlar... belki de onlardan hoşlanacak birilerini şimdiye kadar fark etmediklerindendir. Ama hâlâ sana bakıyor."

"Ona bakmayı kes," diye tısladım.

Sessizce güldü, başını başka yöne çevirdi. Onu kontrol etmek için başımı kaldırdım, eğer oraya bakmakta diretirse şiddet kullanmayı bile düşünüyordum.

O sırada Mike yanıma geldi, okuldan sonra park yerinde kartopu savaşı düzenliyordu ve bizim de katılmamızı istedi. Jessica coşku içinde kabul etti. Mike'a bakışından, söyleyeceği her şeyi kabul edecekmış gibiydi. Ben sessiz kaldım. Park yeri boşalana kadar spor salonunda saklanmak zorunda kalacaktım.

Ögle yemeğinin kalan kısmında gözlerimi kendi masamdan hiç ayırmadım. Kendime verdiğim sözü tutmaya karar verdim. Sinirli görünmediği için biyoloji dersine girebilirdim. Tekrar onun yanına oturma düşüncesi mideme kramplar girmesine sebep oluyordu.

Sınıfa her zamanki gibi Mike'la yürümek istemiyordum, kartopu nişancılarının gözde hedefi oydu ama kapıya yöneldiğimizde yanımdaki herkes hep bir ağızdan inledi. Karın bütün izlerini silerek yağmur yağıyordu. Kapaşonumu başıma geçirdim, bu duruma içten içe seviniyordum. Beden eğitimi dersinden sonra doğruca eve gitmekte özgürdüm.

Dördüncü binaya giderken Mike söylenmeye devam etti.

Sınıfa girdiğimde masamın hâlâ boş olduğunu görmek içimi rahatlattı. Bay Banner sınıfta dolanıyor, her masaya mikroskop ve bir kutu slayt bırakıyordu. Dersin başlamasına henüz birkaç dakika daha vardı ve odadan bir uğultu yükseliyordu. Kapıya bakmamaya çalışıyordum, defterimin kapağına saçma sapan bir şeyler karalıyordum.

Yanımdaki sandalyenin hareket ettiğini açıkça duydum ama gözlerimi karaladığım desenden ayırmadım.

"Merhaba," dedi sakın bir ses tonuyla.

Başımı kaldırdım, benimle konuşmasına çok şaşırmıştım. Masanın izin verdiği kadar, benden mümkün olduğunca uzak oturuyordu ama sandalyesi bana dönüktü. Saçları sırlıslık ve yağlıktı, böyle bile bir saç jölesi reklam filminden çıkmış gibi görünüyordu. Gözalcı yüzü dostça bakıyordu, mükemmel dudaklarındaysa hafif bir gülümse vardı.

"Benim adım Edward Cullen. Geçen hafta sana kendimi tanıma fırsatı bulamadım. Sen Bella Swan olmalısın."

Aklım karışmıştı. Bunları ben mi uyduruyordum yoksa? İnanılmaz derecede kibardı. Konuşmam gerekiyordu, bekliyordu ama söyleyecek uygun bir şey bulamadım.

"Adımı nereden biliyorsun?" dedim kekeleyerek.

Yumuşak ve etkili bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım senin adını herkes biliyor. Bütün kasaba senin buraya gelmeni bekliyordu."

Yüzümü buruşturdum, ama aslında böyle olduğunu biliyordum.

"Hayır," diye ısrar ettim aptal bir şekilde. "Yani demek istiyorum ki, neden bana Bella dedin?"

Aklı karışmış gibi görünüyordu. "Sana Isabella denmesini mi tercih ediyorsun?"

"Hayır. Bella'yı daha çok seviyorum," dedim. "Ama Char-

lie'nin -yani babam demek istiyorum- benden Isabella diye bahsettiğini düşünüyordum. Burada herkes beni böyle tanıyor." Açıklama yapmaya çalışıyordum, kendimi tıpkı bir aptal gibi hissetmiştim.

"Hımm." Konuyu kapatmıştı. Ben de başımı başka yöne çevirdim.

Neyse ki Bay Banner tam zamanında derse başladı. Bugün yapacağımız deneyi açıklarken söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Kutulardaki slaytlar karışık haldeydi. Bu slaytları laboratuvar eşimle soğan kök hücrelerini temsil ettikleri mitoz evrelerine göre ayırıp buna göre etiketleyecektik. Kitaplarımızı kullanmamamız gerekiyordu. Bay Banner yirmi dakika sonra kimin doğru yapıp yapmadığını kontrol edecekti.

"Başlayın," dedi.

"Önce bayanlar, ortak?" diye sordu Edward. Başımı kaldırdığımda bana o kadar güzel gülümsüyordu ki, tek yapabildiğim ona aptal aptal bakmak oldu.

"Ya da istersen ben başlayabilirim." Gülümsemesi kayboldu, eminim akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını düşünüyordu.

"Hayır," dedim kızarak. "Ben başlarım."

Birazcık gösteriş yapıyordum. Bu deneyi daha önce yapmıştım ve ne aradığımı biliyordum. Kolay olmalıydı. İlk slaytı mikroskopa yerleştirdim ve 40X merceğine ayarladım. Kısa bir zaman slaytı inceledim.

Değerlendirmem netti. "Profaz."

"Bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu ben slaytı çıkarmaya çalışırken. Beni durdurmak için elimi tuttu. Parmakları buz gibiydi, sanki sınıfa girmeden önce onları karın içinde tutmuştu. Ama elimi hemen çekmemin nedeni bu değildi. Bana dokunduğunda sanki elektrik çarpmış gibi olmuştum.

"Affedersin," diye mırıldandı elini hemen geri çekerek. Yine de mikroskoba uzanmaya çalışıyordu. Sersemlemiş bir şekilde

seyrediyordum, mikroskoba benim baktığım süreden çok daha kısa bir zaman baktı.

"Profaz," diyerek bana katıldı ve çalışma kâğıdındaki ilk boşlukta çok düzgün bir şekilde not aldı. Hızlıca ilk slaytı ikincisiyle değiştirdi ve üstünkörü baktı.

"Anafaz," diye mırıldandı yazarken.

"Ben de bakabilir miyim?" dedim ilgisiz bir ses tonuyla.

Budalaca gülümseyerek mikroskobu bana uzattı.

Mercekten hevesle baktım, hayal kırıklığına uğramıştım. Hıretsin, haklıydı.

"Üçüncü slayt." Ona bakmadan elimi uzattım.

Slaytı bana verdi, tenime tekrar dokunmamak için çaba sarf ediyor gibi görünüyordu.

"Evre." Daha sormadan mikroskobu ona uzattım. Hızlıca baktım yazdı. O bakarken ben de yazabiliirdim ama onun o düzgün ve anlaşılır yazısı gözümü korkutmuştu. Eğri büğrü yazımla sayıyı mahvetmek istemiyordum.

Herkesten önce bitirdik. Mike ve eşinin iki slaytı tekrar tekrar karşılaştırdığını ve başka bir grubun da masanın altından kitaplarını açmış olduklarını gördüm.

Böyle olunca, başarısız bir şekilde ona bakmamaya çalıştım. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu, gözlerinde aynı açıklayamadığım hüznü vardı. Birdenbire yüzündeki bu değişimi fark ettim.

"Lens kullanıyor musun?" dedim düşünmeden.

Bu beklenmedik sorum karşısında bozulmuştu. "Hayır."

"Ben de gözlerinde bir şey var zannettim."

Omuz silkti ve başka tarafa bakmaya başladı.

Aslında onda farklı bir şey olduğunu biliyordum. Bana en son baktığında gördüğüm o simsiyah gözlerini çok iyi hatırlıyorum, bu renk soluk teni ve kestane renkli saçlarıyla tezat oluştu-

ruyordu. Bugün gözleri çok farklı bir renkti, koyu sarı, karamel-
den daha koyu ama aynı parlak tondaydı. Bunun nasıl olduğunu
anlamadım, belki de lenslerle ilgili yalan söylüyordu. Belki
de Forks beni gerçekten çıldırtıyordu.

Başımı aşağıya çevirdim. Ellerini yine yumruk yapmıştı.

Bay Banner neden çalışmadığımıza bakmak için masamıza
geldi. Bitirdiğimiz deneye omuzlarımızın üzerinden baktı ve ce-
vapları kontrol etmek için daha da yaklaştı.

“Edward, Isabella’ya da mikroskoba bakması için bir şans
veremez miydin?” diye sordu Bay Banner.

“Bella,” diye düzeltti Edward. “Aslına bakarsanız beş tane-
sinden üçünü o yaptı.”

Bay Banner bana baktı yüz ifadesi şüpheciydi.

“Bu deneyi daha önce yapmış mıydın?” diye sordu.

Masumca gülümsedim. “Soğan köküyle değil.”

“Alabalık embriyosuyla mı?”

“Evet.”

Bay Banner başını salladı. “Phoenix’te ileri seviye progra-
mında mıydınız?”

“Evet.”

“Peki,” dedi bir süre durduktan sonra. “Sanırım siz ikinizin
laboratuvar eşi olmanız iyi.” Yürürken kendi kendine bir şeyler
mırıldandı. Bay Banner gittikten sonra tekrar defterimi karalama
işine döndüm.

“Karın bittiği kötü oldu değil mi?” diye sordu Edward. Ken-
dini benimle konuşmaya zorluyormuş gibi hissettim. İyice pa-
ranoyak olmuştum. Sanki öğle yemeğinde Jessica’yla konu-
şuklarımızı duymuştu ve bana, yanlışlığıma ispatlamaya çalışı-
yordu.

“Pek değil,” dedim dürüstçe. Hâlâ üzerimden şüphe duygu-
sunu atmaya çalışıyordum ve odaklanamıyordum.

“Soğuk havayı pek sevmiyorsun.” Bu bir soru değildi.

“Ya da ıslak.”

“Forks senin için yaşaması zor bir yer olmalı,” dedi.

“Hem de nasıl,” diye mırıldandım üzgün bir sesle.

Nedenini bilmiyorum ama söylediklerimden çok etkilenmiş-
Yüzü o kadar dikkat dağıtıcıydı ki bakmamaya çalışıyordum.

“O zaman neden buraya geldin?”

Bunu bana kimse, daha doğrusu onun yaptığı gibi açık bir şe-
de hiç kimse sormamıştı.

“Bu... biraz karışık.”

“Sanırım anlayabilirim,” diye ısrar etti.

Uzun bir süre durdum ve onunla göz göze gelme hatasını
aptım. O koyu bal rengi gözleri aklımı karıştırdı ve düşünme-
n cevap verdim.

“Annem tekrar evlendi,” dedim.

“Kulağa o kadar da karışık gelmiyor,” dedi ama birden duy-
ularıma ortak oldu. “Bu ne zaman oldu?”

“Geçen eylül.” Sesim bana bile üzgün geliyordu.

“Ve sen ondan hoşlanmıyorsun.” Edward tahmin ediyordu,
es tonu hâlâ kibardı.

“Hayır, Phil iyidir. Belki biraz genç ama yeterince iyidir.”

“Neden onlarla kalmadın?”

Bu ilgisini anlayamamıştım ama bana o delici gözleriyle bak-
maya devam ediyordu. Sanki bu sıkıcı hayat hikâyem çok
nemliydi.

“Phil çok fazla seyahat eder. Geçimini futboldan sağlıyor.”
Hafif bir şekilde gülümsedim.

“Meşhur biri mi?” diye sordu gülerek.

“Pek değil. Çok iyi oynamıyor. İkinci ligde oynuyor. Çok se-
yahat eder.”

"Annen de seni onunla seyahat edebilmek için buraya yolladı." Bunu yine tahmin eder gibi söyledi, bu bir soru değildi.

Çenemi biraz yukarı kaldırdım. "Hayır beni buraya o yolla-
madı. Ben kendim geldim."

Kaşlarını çatı. "Anlamıyorum," dedi, bu durum onu fazlasıyla rahatsız etmişti.

Derin bir iç geçirdim. Bunu ona neden açıklıyordum ki? Merakla bana bakmaya devam etti.

"Annem önce benimle kaldı ama onu çok özliyordu. Bu onu mutsuz ediyordu... bu yüzden ben de Charlie'yle biraz zaman geçirmenin vakti geldiğini düşündüm." Sözümü bitirdiğimde sesimin ne kadar üzgün çıktığını fark etmiştim.

"Ama şimdi sen mutsuzsun," dedi.

"Ve?" diye sordum.

"Bu hiç de adil değil," diyerek omuz silkti ama bakışları hâlâ çok derindi.

Dalga geçmeden güldüm. "Sana kimse söylemedi mi? Hayat adil değildir."

"Sanırım bunu bir yerlerde duymuştum," dedi.

"İşte böyle." Neden bana hâlâ böyle bakıyordu?

Bakışlarıyla sanki beni tartıyordu. "İyi bir oyun çıkardın," dedi yavaşça. "Ama bahse girerim ki, insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazla acı çekiyorsun."

Yüzümü buruşturdum, beş yaşındaki bir çocuk gibi dil çıkartmamak için kendimi zor tuttum, başka bir tarafa baktım.

"Haksız mıyım?"

Onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Haklı olduğumu biliyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" dedim, çok rahatsız olmuş-

um. Gözlerimi ondan kaçırdım, masalar arasında gezinen öğretmene bakmaya başladım.

"Bu çok iyi bir soru," dedi, bunu öyle yavaş söylemişti ki baba kendi kendine mi konuşuyor diye düşündüm. Birkaç sa-
ye sessizlikten sonra alabileceğim cevabın sadece bu olabileceğini anladım.

İç geçirdim ve kaşlarımı çatıp tahtaya baktım.

"Seni kızdırıyor muyum?" diye sordu. Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Düşünmeden ona baktım... ve tekrar gerçeği söyledim. "Aslında tam değil. Ben kendime daha çok kızıyorum. Anlaşılması çok kolay bir insanım, annem bana her zaman, benim açık kitabım der," dedim kaşlarımı çatarak.

"Aksine, hence sen anlaşılması çok güç birisin." Söylediği her şeye ve yaptığı bütün tahminlere rağmen gerçekten bunu demek istiyor gibiydi.

"Sen insanları çözebilen bir insansın o zaman?" diye cevap verdim.

"Genellikle." Gülümsedi ve bembeyaz düzgün dişleri ortaya çıktı.

Bay Banner sınıfa toparlanmasını söyledi ve ben de rahatlamış bir şekilde ona döndüm. Bu tuhaf ve güzel çocuğa beni küçümsemese ya da küçümsemese de kasvetli hayatımı anlatmışım. Konuşmamıza dikkatini vermiş görünüyordu ama şimdi gözümün ucuyla baktığımda benden tekrar uzaklaştığını, gergin bir şekilde ellerinin masanın kenarına bastırıldığını görebiliyordum.

Bay Banner mikroskopla rahatça görebildiklerimizi projeksiyon makinesinden yansıtırak bize deneyi gösterirken ilgili görmeye çalışıyordum. Ama düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Sonunda zil çaldığında Edward geçen pazartesi günü yaptığı gibi hızlı ve zarif bir şekilde sınıftan çıktı. Ve tıpkı geçen pazartesi günü gibi ardından şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Mike çabucak yanıma geldi ve kitaplarımı benim için taşıma-ya başladı. Bir an gözümün önüne kuyruk sallayan bir köpek geldi.

“Korkunçtu,” diye söylendi. “Hepsi birbirine benziyordu. Cullen senin eşin olduğu için çok şanslısın.”

“Bana o kadar da zor gelmedi,” dedim, Mike’ın bu lafı bana garip gelmişti. Ukalılığımdan pişman olarak, “Ben zaten bu deneyi daha önce yapmıştım,” diye ekledim onun incinmesine izin vermeden.

“Cullen bugün çok arkadaş canlısı görünüyordu,” dedi yağmurluklarımızı giyerken. Bundan pek hoşlanmış görünmüyordu.

İlgisiz görünmeye çalışarak, “Geçen pazartesi nesi vardı merak ettim,” dedim.

Spor salonuna yürürken Mike’ın söylediklerine odaklanamıyordum ve beden eğitimi dersi de pek ilgimi çekmedi. Bugün Mike benim takımındaydı. Kahramanca hem kendi hem de benim yerimi kolladı, bu yüzden dalgınlığım sadece servis atma sırası bana geldiğinde bölünmüş oldu. Ne zaman sıra bana gelse bütün takım eğiliyordu.

Park yerine yürürken yağmur sis gibi aşağıya inmişti. Kuru kamyonetime bindiğimde mutluydum. İlk defa insanın beynini uyuşturan motor sesine aldırış etmeden ısıtmayı açtım. Montumun fermuarını açtım, kapışonumu indirdim ve nemli saçımı eve gidene kadar kurusun diye elimle karıştırdım.

Birilerinin olup olmadığını kollamak için etrafıma bakındım. İşte tam bu sırada hareketsiz, beyaz bir figür gördüm. Üç araba ilerde, Edward Cullen, Volvo’nun ön kapısına yaslanmış benim tarafıma doğru bakıyordu. Hemen başımı çevirdim ve geri geri gitmeye başladım, neredeyse paslı bir Toyota Corolla’ya çarpıyordum. Toyota çok şanslıydı, tam zamanında frene bastım. Kamyonetimin un ufak edebileceği türden bir arabaydı. Derin bir nefes aldım, hâlâ arabamın diğer tarafına bakıyordum, dik-

li bir şekilde tekrar hareket ettim, bu sefer daha başarılıydım. Volvo’nun önünden geçerken dosdoğru önüme bakıyordum ama göz ucuyla, onun güldüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

3. OLAĞANÜSTÜ OLAY

Sabahleyin gözlerimi açtığımda farklı olan bir şeyler vardı.

Işık. Ormandaki bulutlu bir günün gri-yeşil ışığını görüyordum ama her nasılsa berraktı. Pencereyi örten bir sis bulutunun olmadığını fark ettim.

Dışarıya bakmak için yatağımdan fırladım ve dehşet içinde kaldım.

Kalın bir kar tabakası bahçeyi ve kamyonetimi kaplamış, yollar bembeyaz olmuştu. Ama en kötü şey bu değildi. Dünkü yağmur her yeri buzlandırmış, ağaçlardan sarkan buz parçaları mükemmel desenler oluşturmuş ve yolu ölümcül bir buz tabakası haline getirmişti. Zemin kuruyken düşmemeye çalışmam yetmiyordu sanki, yatağıma dönmek benim için sanırım daha güvenli olacaktı.

Ben aşağıya inmeden Charlie gitmişti. Birçok yönden Charlie'yle yaşamak tek başıma yaşamak gibiydi, yalnız kalmaktan çok yalnızlığın tadını çıkarıyordum.

Kendime çabucak kahvaltı için bir kâse mısır gevreği ve bir bardak portakal suyu hazırladım. Okula gitmek için sabırsızlanı-

rdum ve bu beni korkutuyordu. Benim bu salırsızlığımın, okulun öğrenmeye teşvik eden atmosferi ya da yeni arkadaşlarımla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, okula bir an önce gitmek istiyordum çünkü Edward Cullen'ı görecektim. Ve bu çok çok saçma bir şeydi.

Dünkü utanç verici ve aptal konuşmamdan sonra ondan tamamen uzak durmam gerekiyordu. Ve ondan şüpheleniyordum; gözleriyle ilgili neden yalan söylesindi? Onun bana karşı olan düşmanlığından hâlâ korkuyordum ve ne zaman onun mükemmel yüzünü aklıma getirsem dilim tutuluyordu. Onun dünyasıyla benim dünyam tamamen farklıydı. Bu yüzden, onu görmek için bu kadar istekli olmamalıydım.

Sağsalım kamyonetime gidebilmek için bütün dikkatimi yola verdim. Kamyonetime yaklaştığımda neredeyse dengemi kaybediyordum ama son anda dikiz aynasına tutunup kendimi kurtarmayı başardım. Bugünün kâbustan farkı olmayacağı çok açıktı.

Okula doğru giderken kaza yapmak ve Edward Cullen'la ilgili duymak istemediğim dedikodular hakkındaki korkularımı bastırmak için Eric ve Mike'ı düşündüm, buradaki çocuklar bana nasıl da farklı davranıyorlardı. Phoenix'te görüldüğüm gibi görüldüğüme emindim. Belki oradaki çocuklar beni ergenlik çağının bütün tuhaf evrelerinde gördükleri için beni hâlâ öyle zannediyorlardı. Belki de yeniliklere fazla rastlanmayan bu yerde, yeni olduğum için böyleydi. Benim içler acısı sarsıklığım zavalıdan çok sevimli algılanıyordu, ben kederli bir hanımefendiydim. Sebebi ne olursa olsun, Mike'ın yavru köpek davranışları ve Eric'in onunla giriştiği rekabet endişelenmeme neden oluyordu. Dışlanmayı mı tercih ederdim, bilemiyorum.

Kamyonetimin yolu kaplayan siyah buzla bir sıkıntısı yoktu. Çok yavaş sürüyordum, Main Caddesi'nde bir hasar bırakmak istemiyordum.

Kamyonetimden indiğimde neden bu kadar az sorunla geldi-

gimi anladım. Gümüş bir şey gözüme çarptı, kenarlara tutunarak tekerlekleri kontrol etmek için kamyonetin arkasına geçtim. Lastiklerin etrafına geçirilmiş baklava şeklinde ince zincirler vardı. Charlie bunları takmak için kimbilir ne kadar erken kalkmıştı. Birden boğazım düğümlendi. Benimle ilgilenilmesine alışık değildim ve Charlie'nin bu beklenmedik hareketi beni hazırlıksız yakalamıştı.

Kamyonetin arkasında durup bu zincirlerin bende yarattığı duygusal şoku atlatmaya alışırken garip bir ses duydum.

Bu tiz bir sestir ve gittikçe yükseliyordu. Sesin geldiği yere baktım ve donup kaldım.

Aynı anda birçok şey gördüm. Hiçbir şey filmlerdeki gibi ağır çekimde hareket etmiyordu. Beynime hücum eden adrenalın kafamın daha hızlı çalışmasına neden oldu ve birkaç şeyi aynı anda çok net görebildim.

Edward Cullen dört araba ileride durmuş, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Yüzü dehşete düşmüş birçok yüzün arasından rahatlıkla seçilebiliyordu. Hepsinden önemlisi, koyu mavi renkli bir minibüsün frene basmaktan lastikleri kilitlenmiş bir şekilde park yerinde hızla kayıp dönmesiydi. Kamyonetimin arkasına çarpacaktı ve ben de tam aralarında duruyordum. Gözlerimi kapatmama fırsat bile kalmadı.

Minibüsün kamyonetime çarpmasını duymadan az önce bir şey bana çarptı, sert bir şeydi ama beklediğim yönden gelmemişti. Başım buzla kaplı yere çarptı ve beni yere doğru bastıran soğuk ve sert bir şey hissettim. Yanına park etmiş olduğum bej renkli arabanın yanında, kaldırımın yatıyordum. Ne olduğunu anlayacak zamanım olmadı çünkü minibüs hâlâ hareket ediyordu. Kulak tırmalayan bir gürültüyle kamyonetin arkasından kıvrıldı ve *tekrar* bana doğru yöneldi.

Kısık sesle edilen bir küfür, yanımda biri olduğunu anlamamı sağladı ve bu sesi tanımamak imkânsızdı. Uzun parmaklı, iki beyaz el önüme doğru uzanmış ve minibüs yüzüme bir ayak

mesafesinde durmuştu. Bu iki koca el minibüsün gövdesinde bir çukur oluşturmuştu.

Elleri o kadar hızlı hareket etmişti ki hayal meyal görebilmişim. Bir eli minibüsün gövdesini kavradı, bir şeyler beni bej renkli arabanın lastiklerine gelene kadar oyuncak bir bebekmi-
m gibi sürükledi. Metalik bir ses kulaklarımı tırmaladı ve minibüs bir saniye önce bacaklarımın olduğu yerde durdu.

Çığlıklar başlamadan önce uzun bir saniye boyunca her yer sessizdi. Bu karışıklığın içinde birden fazla insanın adımı söylediğini duyabiliyordum. Ama bütün bu bağrışmaların arasında Edward Cullen'in kısık ve kendinden geçmiş sesini duydum.

"Bella? Sen iyi misin?"

"İyiyim." Sesim garip çıkmıştı. Oturmaya çalıştım ve o an beni sıkıca bedenine bastırıldığını hissettim.

"Dikkat et," dedi ben kalkmaya çalışırken. "Sanırım başını çok kötü vurdun."

Sol kulağımdaki şiddetli ağrının farkına vardım.

"Of," dedim, çok şaşkındım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi sanki kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi çıkmıştı.

"Sen nasıl olur da..." Sesim giderek azaldı, kafamı toplamaya çalışıyordum. "Nasıl oldu da buraya bu kadar hızlı geldin?"

"Ben senin tam yanında duruyordum Bella," dedi, sesi yine ciddileşmişti.

Ayağa kalkmak için döndüm, bu sefer buna izin verdi, elini belimden çekti ve o kadar dar yerde benden mümkün olduğu kadar uzağa gitti. Onun endişelenmiş ve masum yüz ifadesine ve o bal renkli gözlerine şaşkınlıkla bakmaya başladım. Ona ne soruyordum?

Sonra insanlar gözyaşları içinde yanımıza geldi, birbirlerine bağırıyor, bize sesleniyorlardı.

"Hareket etme," dedi birisi.

"Tyler'ı minibüsten çıkarın!" diye bağırdı birisi. Etrafımızda inanılmaz bir koşuşturma vardı. Ayaga kalkmaya çalıştım ama Edward'ın soğuk eli beni omzumdan aşağıya bastırdı.

"Şimdilik böyle kal."

"Ama çok soğuk," diye şikâyet ettim. Bana çaktırmadan gülmeğe çalışmasına çok şaşırdım. Her şeyin bir sınırı vardı.

"Sen ta oradaydın." Bir anda hatırladım ve gülümsemesi hemen kayboldu. "Sen arabanın yanındaydın."

Yüzü bir anda ciddileşti. "Hayır değildim."

"Seni gördüm." Etrafımız tam bir keşmekeşti. Kaza yerine gelen yetişkinlerin boğuk seslerini duyabiliyordum. Ama ben inatla konuşmamızı devam ettirmeye çalışıyordum; haklıydım ve bunu itiraf edecekti.

"Bella, ben senin yanında duruyordum ve seni yoldan çektim." Sanki çok önemli bir şey söylemek istermişçesine o muhteşem ve etkileyici gözlerini bana dikti.

"Hayır," dedim kafamı kaldırarak.

Gözleri parladı. "Bella, lütfen."

"Neden?" diye sordum.

"Bana güven," diye rica etti o yumuşacık sesiyle.

Siren seslerini duyabiliyordum. "Bana her şeyi sonra anlatacağına söz verir misin?"

"Pekâlâ," dedi aniden öfkelenerek.

"Pekâlâ," diye tekrar ettim öfkeyle.

Sedyeyi getirmek için minibüsü altı sağlık görevlisi ve iki öğretmen -Bay Varner ve Koç Clapp- itmeye çalıştı. Edward şiddetle kendine getirilen sedyeye itiraz etti, ben de aynısını yapmaya çalıştım ama adı Edward onlara başımı çarptığımı ve muhtemelen bir şok geçirdiğimi söyledi. Bana boyunluk taktıklarında utancımдан ölebilirdim. Neredeyse bütün okul oradaydı, be-

ambulansın arkasına koyduklarında hepsi beni seyrediyordu. Edward ambulansın önüne oturdu. Bu beni deli etti.

Daha da kötüsü, beni götürmeden önce Şef Swan oraya geldi.

"Bella!" diye bağırdı panik içinde beni sedyede gördüğünde.

"Ben çok iyiyim Char - baba." Nefes aldım. "Bir şeyim yok."

Emin olmak için en yakın sağlık görevlisine sordu. Beynimde dolaşan açıklaması zor kargaşayı anlamlandırmak için babamı duymazdan geliyordum. Beni arabanın yanından kaldırdıklarında bej renkli arabanın tamponunda derin bir çukur gördüm, Edward'ın omuzlarına uygun bir çukurdu... sanki arabaya karşı kendini siper etmiş ve o güçle tamponda bir göçük yapmıştı.

Kardeşleri uzaktan seyrediyordu, ifadeleri onaylamamaktan dehşete kadar çeşitlilik gösteriyordu ama hiçbir kardeşlerinin güvenliğinden endişe ediyor gibi görünmüyordu.

Gördüklerimi mantıklı bir şekilde açıklayabilmek için düşünüyordum, tabii benim deli olma ihtimalimi bu açıklamaların dışında bırakarak.

İlçe hastanesine giderken bir polis arabası da bize eşlik ediyordu. Beni ambulandan indirirlerken kendimi çok aptal hissediyordum. İşin kötüsü, Edward hastane kapısından kendi kendine kolayca girmişti. Dışlerimi gıcırdattım.

Beni uzun pastel perdelerle ayrılmış bir sıra yatağın olduğu acil odasına koydular. Bir hemşire koluma tansiyon aleti taktı ve dilimin altına da bir termometre soktu. Kimse etrafımdaki perdeleri çekip bana biraz mahremiyet sağlama zahmetine girmediği için, ben de bu aptal boyunluğu takmak zorunda olmadığımı düşündüm. Hemşire gittiğinde çabucak boyunluğu çıkarttım ve yatağın altına attım.

Hastane personeline de bir telaş vardı, yanıma başka bir sedye getirdiler. Yönetim dersimden Tyler Crowley'i başına sarılmış kanlı sargıların altından tanıdım. Tyler benim hissettığım-

den yüz kat daha kötü görünüyordu. Endişe dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Bella, çok üzgünüm!”

“Ben iyiyim Tyler – sen korkunç görünüyorsun, iyi misin?” Biz konuşurken hemşireler lekelenmiş sargıları çıkarmaya başladılar, alnında ve sol yanağındaki sayısız çizik ortaya çıktı.

Beni duymamıştı sanki. “Seni öldüreceğimi düşündüm! Çok hızlı gidiyordum ve buza çarptım, sonra...” Hemşirelerden biri yüzüne dokunduğunda irkildi.

“Merak etme, ıskaladın.”

“Yolumdan nasıl o kadar hızlı çekildin? Bir an önümdeydin, sonra yoktun.”

“Hımm. Beni Edward çekti.”

Aklı karışmıştı. “Kim?”

“Edward Cullen, yanımda duruyordu.” Her zaman çok kötü bir yalancı olmuşumdur, söylediğim şey hiç de inandırıcı değildi.

“Cullen? Onu görmedim... vay be her şey o kadar hızlı oldu ki... O iyi mi?”

“Sanırım iyi. Buralarda bir yerlerde olmalı, ama onu sedye-ye yatırmayı başaramadılar.”

Biliyordum, ben deli değildim. Ne olmuştu? Gördüklerimi açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

Kafatası röntgenimi çekmek için beni tekerlekli sandalyeye oturtular. Onlara hiçbir şeyim olmadığını söyledim ve haklıydım. Bir sarsıntı bile geçirmemiştım. Gidebilir miyim diye sordugumda hemşire önce bir doktorla konuşmamı söyledi. Böylelikle acil serviste tıkalı kalmıştım, bir yandan da Tyler’in özürlerini ve yeminlerini dinliyordum. Onu her ne kadar iyi olduğuma dair ikna etmeye çalıştıysam da, o kendi kendine işkence etmeye devam etti. Sonunda gözlerimi kapatım ve onu duymazdan geldim. O da pişman bir şekilde mırıldanmaya devam etti.

“Uyuyor mu?” diye sordu biri. Gözlerimi hemen açtım.

Edward ayakucumda durmuş, zorla gülümsemeye çalışıyordu. Ona baktım. Bu hiç de kolay değildi, ona göz süzmek daha kolay olurdu.

“Edward, gerçekten çok üzgünüm...” diye başladı Tyler.

Edward onu susturmak için elini kaldırdı.

“Kan yok, çürük yok,” dedi gülüp mükemmel dişlerini göstererek. Tyler’in yatağının kenarına oturdu, yüzü hâlâ bana dönüktü. Tekrar kendini zorlayarak gülmeye çalıştı.

“Jüri kararı nedir?” diye sordu Edward.

“Ben iyiyim ama gitmeme izin vermiyorlar,” diye söylendim. “Nasıl oldu da seni bizim gibi sedyeye almadılar?”

“Bu işler kimi tanıdığınıza bağlı,” diye cevap verdi. “Ama merak etmeyin, sizi kurtarmaya geldim.”

Sonra köşeden bir doktor çıktı ve benim ağzım açık kaldı. Genç ve sarışındı... hayatımda gördüğüm film yıldızlarının hepsinden daha yakışıklıydı. Ama solgun ve çok yorgun görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Babamın sözlerini, onun Edward’ın babası olduğunu anlamıştım.

“Bayan Swan,” dedi Doktor Cullen hoş bir sesle. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“İyiyim,” dedim, umarım bu sondu.

Başımın üzerinde duran ışığı açıp röntgenime baktı.

“Röntgenlerin iyi görünüyor,” dedi. “Başın acıyor mu? Edward başını çok sert çarptığını söyledi.”

“İyiyim,” diye tekrar ettim derin bir iç geçirirken, bu arada Edward’a sinirli bir bakış attım.

Parmaklarıyla kafatasımı nazikçe inceledi. İrkildiğimi fark etti.

“Acıyor mu?” diye sordu.

“Çok değil.” Daha kötü ağrılarım da olmuştu.

Bir kıkırdama duydum ve başımı çevirdiğimde Edward'ın çok bilmiş gülümsemesiyle karşılaştım. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Baban bekleme odasında, artık eve gidebilirsin. Ama başın dönerse ya da görmenle ilgili bir sorun olursa hemen buraya gel."

"Okula gidemez miyim?" diye sordum, Charlie'nin benimle ilgilenmeye çalışacağını aklıma getirince.

"Belki bugün biraz dinlensen iyi olur."

Edward'a bakarak sordum. "O okula gidecek mi?"

"Birilerinin iyi haberleri okula götürmesi lazım," dedi Edward bilmiş bilmiş.

"Aslında neredeyse okulun tamamı bekleme odasında," dedi Doktor Cullen.

"Of, olamaz," diye inledim ellerimle yüzümü kapatarak.

Doktor Cullen kaşlarını kaldırdı. "Burada kalmak mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır," dedim bacaklarımı yataktan indirip çabucak ayağa kalkarak. Çok hızlı kalkmıştım, bir an sendeledim. Doktor Cullen beni tuttu. Endişeli görünüyordu.

"Ben iyiyim," dedim onu ikna etmek istercesine. Dengemi kaybetmemin başımı vurmamla bir ilgisi olmadığını ona söylememe gerek yoktu.

"Ağrı kesici olarak Tylenol al," dedi doğrulmama yardım ederken.

"O kadar da acımıyor," diye ısrar ettim.

"Çok şanslıymışsın," dedi Doktor Cullen ben taburcu belgemi zaferle imzalarken.

"Edward yanımda olduğu için çok şanslıydım," dedim Edward'a onaylayan bir şekilde bakarak.

"Ah evet," dedi Doktor Cullen, hemen önündeki kâğıtlarla il-

lenmeye başladı. Sonra Tyler'a baktı ve onun yatağına geçti. Almıştım, doktor da bu işin içindeydi.

"Korkarım *senin* burada biraz daha kalman gerekecek," dedi Tyler'a, kesiklerine bakarken.

Doktor sırtını döner dönmez Edward'ın yanına gittim.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" dedim kısık sesle. Benden bir adım uzaklaştı ve dişlerini sıktı.

"Baban seni bekliyor," dedi dişlerinin arasından.

Doktor Cullen ve Tyler'a baktım.

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum, tabii eğer sakıncası yoksa," diye üsteledim.

Bana baktı, arkasını döndü ve uzun odadan büyük adımlarla çıktı. Ona yetişmek için neredeyse koşacaktım. Köşeyi döndüğümüzde yüz yüze geldik.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi öfkeliydi. Gözleri buz gibi bakıyordu.

Bu kötü muamelesi gözümü korkuttu. Ağzımdan çıkan kelimeler hiç de sert değildi. "Bana bir açıklama borçlusun," dedim ona hatırlatarak.

"Senin hayatını kurtardım, sana bir şey borçlu değilim."

Sesindeki pişmanlıktan geri çekildim. "Söz vermiştin."

"Bella, başını vurdun ve neden bahsettiğini bilmiyorsun." Sesim ıgneleyiciydi.

İyice tepem atmıştı, meydan okuyan gözlerle ona baktım. "Başımda hiçbir şey yok."

"Benden ne istiyorsun Bella?"

"Gerçeği bilmek istiyorum," dedim. "Neden *senin* için yalan söylediğimi bilmek istiyorum."

"Sen ne olduğunu *düşünüyorsun*?" dedi.

Zor bir soruydu.

"Bildiğim tek şey yakınımnda bir yerde olmadığın, Tyler da seni görmemiş, bu yüzden sakın bana başını çok hızlı çarptın deme. O minibüs ikimizi de eziyordu ama ezmedi. Ellerin minibüste bir çukur açtı ve sen hiç yaralanmadın ve o minibüsün bacaklarımı ezmiş olması gerekiyordu ama sen minibüsü kaldırdın..." Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyordum ve devam edemedim. O kadar öfkelenmişim ki gözlerimin dolduğunu hissediyordum, dişlerimi sıkarak onları geri göndermeye çalıştım.

Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ama yüzü gergin, savunmadaydı.

"Minibüsü üzerinden kaldırdığımı mı düşünüyorsun?" Ses tonu akıl sağlığını sorguluyor gibiydi ama bu sadece benim daha çok şüphelenmemi sağladı. Sanki yetenekli bir aktör tarafından iyice ezberlenmiş bir replikti.

Çenem kilitlenmiş bir şekilde başımı salladım.

"Biliyorsun ki buna kimse inanmaz," dedi alay edercesine.

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim her sözcüğün üzerine basa basa, öfkemi dikkatlice kontrol etmeye çalışıyordum.

Şaşırmıştı. "O zaman bunun ne önemi var?"

"Benim için önemli," diye ısrar ettim. "Ben yalan söylemeyi sevmem, eğer söylüyorsam da iyi bir nedenim olmalı."

"Sadece bana teşekkür edip bu olayı unutamaz mısın?"

"Teşekkür ederim." Bir şeyler söylemesini bekliyordum.

"Bunun peşini bırakmayacaksın değil mi?"

"Hayır."

"O zaman... Umarım hayal kırıklıklarından hoşlanıyorsundur."

Kaşlarımızı çatarak birbirimize bakıyorduk. İlk konuşan ben oldum, odaklanmaya çalışıyordum. Onun muhteşem yüzü tarafından dikkatim dağıtılabilirdi. Bu, sanki yok edici bir melege bakmak gibi bir şeydi.

"Neden beni kurtardın?" dedim soğuk bir şekilde.

Durdu ve kısa bir an o mükemmel yüzü beklenmedik şekilde kırılğan göründü.

"Bilmiyorum," dedi fısıldayarak.

Sonra bana arkasını döndü ve yürüdü.

O kadar öfkelenmişim ki, hareket etmek için birkaç dakika beklemek zorunda kaldım. Sonra yavaş yavaş koridorun sonuna doğru yürüdüm.

Bekleme odası korktuğumdan daha beterd. Sanki Forks'ta tanıdığım herkes oradaydı ve bana bakıyordu. Charlie hemen yanıma geldi ben de ona sarıldım.

"Ben iyiyim, bir şeyim yok." Hâlâ sinirliydim, gevezelik kalıracak durumum yoktu.

"Doktor ne dedi?"

"Doktor Cullen beni muayene etti, iyi olduğumu ve eve gidebileceğimi söyledi." Derin bir iç çektim. Mike, Jessica ve Eric oradaydı ve yanıma geliyorlardı. "Hadi gidelim," dedim.

Charlie bir kolunu belime koydu, aslında bana tam olarak dokunmuyordu, birlikte cam kapılı çıkışa doğru yürüdük. Arkadaşlarıma el salladım, artık benim için endişelenmelerini istemiyordum. Polis arabasına binmek benim için ilk defa rahatlatıcı bir şey olmuştu.

Sessizce yol alıyorduk. Aklım o kadar karışık ki, Charlie'nin yanımda olduğunun farkında değildim. Koridordaki konuşmamızda Edward'ın kendini savunarak konuşması tanık olduğum bu tuhaf olayı onaylar gibiydi.

Eve vardığımızda Charlie sonunda sessizliği bozdu.

"Hımm... Sanırım Renée'yi arasan iyi olacak." Suçlu bir şekilde başını öne eğdi.

Dehşete düşmüştüm. "Anneme mi söyledin?"

"Üzgünüm."

Polis arabasından inerken kapıyı gerektiğinden daha hızlı çarptım.

Annem tabii ki çıldırmıştı. Sakinleşinceye kadar en az otuz kere iyi olduğumu söylemek zorunda kaldım. Evin şu anda boş olduğunu unutarak eve dönmem için bana yalvardı ama onun bu yalvarışlarına hayır demek tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu. Edward'ın bana sunduğu gizem içimi kemiriyordu ve ona karşı takıntıdan daha öte bir şeyler hissediyordum. Aptal, aptal, aptal. Forks'tan kaçmaya, aklı başında ve normal her insan gibi, gerektiği kadar hevesli değildim.

O gece erken yatmaya karar verdim. Charlie beni endişeli bir şekilde izlemeye devam ediyordu ve bu artık sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Üç tane Tylenol almak için banyoya girdim. İşe yaradılar, ağrım hafifleşti ve uykuya daldım.

O gece Edward Cullen'ı ilk defa rüyamda gördüm.

4. DAVETLER

Rüyam çok karanlıktı ve Edward'ın teninden yayılan solgun bir ışık vardı. Yüzünü göremiyordum, sadece benden uzaklaşıp beni karanlıkta bırakırken sırtını görebildim. Ne kadar hızlı koştuysam da ona yetişemedim, ne kadar bağırdıysam da dönüp bana bakmadı. Gecenin bir yarısı sıkıntılı bir şekilde uyandım ve uzunca bir süre tekrar uyuyamadım. Ondan sonra neredeyse her gece rüyalarımıdaydı ama hep uzakta, ulaşamayacağım yerlerde.

Kazadan sonraki bir ay huzursuz, gergin ve hepsinden öte, utanç verici geçti.

Ne yazık ki haftanın kalan bölümünde ilgi odağı olmuştum. Tyler Crowley sürekli beni takip ediyor ve kendini affettirmeye çalışıyordu. Ona tek istediğimin bunu unutmasını olduğunu söylüyordum –zaten bana da gerçek anlamda bir şey olmamıştı– ama o ısrar etmeye devam ediyordu. Ders aralarında beni takip ediyor ve artık kalabalık olan öğle yemeği masamıza oturuyordu. Mike ve Eric bile ona, birbirlerine davrandıklarından daha kötü davranıyordu, hoşuma gitmeyen bir hayranım daha olmuştu.

Asıl kahramanın Edward olduğunu tekrar tekrar söylesem de kimse onun yaptıklarını düşünmüyordu; ne beni yoldan çekmesini ne de benim kadar ezilme tehlikesi geçirdiğini. İkna edici olmaya çalışıyordum. Jessica, Mike, Eric ve diğerleri minibüs oradan çekilene kadar Edward'ı görmediklerini söylüyorlardı.

Kendi kendime neden kimsenin onu, o kadar uzaktan gelip hayatımı kurtardığını görmediğini soruyordum. Hayal kırıklığı içinde bunun muhtemel nedenini anladım, kimse Edward'ın orada olduğunun benim kadar farkında değildi. Kimse onu benim izlediğim gibi izlemiyordu. Çok yazık.

Edward hiçbir zaman hikâyeyi ilk ağızdan duymak isteyen meraklı yabancılar tarafından kuşatılmadı. İnsanlar her zamanki gibi onu görmezlikten geliyorlardı. Cullen'lar ve Hale'ler her zamanki gibi yemek yemeden, sadece aralarında konuşarak aynı masada oturuyorlardı. Hiçbiri, özellikle Edward benim olduğum tarafa bakmıyordu.

Derste yanıma, benden mümkün olduğu kadar uzakta oturduğunda, varlığımdan tamamen habersiz görünüyordu. Sadece ellerini birden yumruk yaptığında, derisi kemiklerinin üzerinden daha da beyaz görüldüğünde aslında görüldüğü kadar ilgisiz olmadığını anlıyordum.

Tyler'ın minibüsünden beni kurtarmamış olmayı diliyordu. Başka bir anlam çıkaramıyordum.

Onunla konuşmayı çok istiyordum ve kazadan bir gün sonra bunu denedim. Onu en son acilin önünde gördüğümde ikimiz de çok öfkeliydik. Her ne kadar anlaşmanın bana düşen kısmını kusursuzca yerine getirdiysem de, gerçeği söylemek konusunda bana güvenmediği için hâlâ kızgındım. Bunu nasıl yapmış olursa olsun, hayatımı kurtarmıştı. Bir gecede ona karşı olan öfkem yerini minnet duygusuna bırakmıştı.

Biyoloji dersine girdiğimde çoktan yerini almış, önüne bakıyordu. Bana doğru dönmesini bekleyerek oturdum. Orada olduğumu fark ettiğini belirtecek hiçbir hareket yapmamıştı.

"Merhaba Edward," dedim tatlı tatlı, iyi davranacağımı ona göstermek istiyordum.

Gözlerime bakmadan bana doğru döndü, hafifçe başını salladı ve sonra tekrar öteki tarafa döndü.

Her ne kadar her gün benden sadece bir adım ötede duruyorsa da bu onunla yüz yüze geldiğimiz son andı. Bazen kafeteryaya da park yerinde kendime engel olamadan, uzaktan onu seyrediyordum. Gözlerinin her geçen gün fark edilir şekilde koyulaşmasını izliyordum. Ama derste bana gösterdiği ilgiden fazlasını göstermiyordum. Çaresizdim. Ve rüyalarım devam ediyordu.

Renée, yalanlarıma rağmen e-postalarımın benim depresyona girdiğimi düşünmeye başladı ve endişe içinde birkaç kez beni aradı. Onu havalar yüzünden olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Sonunda Mike benim ve laboratuvar eşimin arasındaki bariz soğukluktan memnun olmuştu. Onun, Edward'ın bu cesaret isteyen kurtuluşunun beni etkilemesinden endişelendiğini görebiliyordum, ama bunun ters etki yarattığını görmek içini rahatlatmıştı. Artık kendine daha çok güveniyordu, biyoloji dersi başlamadan önce sıramın kenarında oturup benimle konuşuyor, Edward'ın bizi görmezlikten geldiği gibi o da Edward'ı görmüyordu.

Bir gün süren tehlikeli buzlu havadan sonra kar tamamen ortadan kalktı. Mike kartopu savaşı ayarlayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama yakında kumsal gezisine gitmenin mümkün olacağını bildiğinden halinden memnundu.

Jessica, yaklaşmakta olan bir olayın farkına varmamı sağladı. Martın ilk salısı bana, Mike'ı iki hafta içinde yapılacak olan kızların erkekleri davet ettiği bahar dansına davet edip edemeyeceğini sordu.

"Senin için bir sakıncası olmadığına eminsin değil mi? Ona sen sormayı düşünmüyordun değil mi?" Ona benim için en ufak bir sakıncası olmadığını söyleyene kadar bu sorularına devam etti.

"Hayır Jess, ben gitmiyorum." Dans etmek benim yeteneklerim dahilinde değildi.

"Gerçekten çok eğlenceli olacak." Beni ikna etme çabaları gönülsüzdü. Jessica'nın gerçek arkadaşlığımdan çok, açıklanamaz popülerliğimden hoşlandığını düşünmeye başladım.

"Mike'la sana iyi eğlenceler," dedim.

Ertesi gün Jessica'nın trigonometri ve İspanyolca dersinde eskisi kadar coşkulu ve hareketli olmadığını fark ettim. Derslere girerken sessizce yanımdan yürüyordu, nedenini sormaya korkuyordum. Eğer Mike onu reddettiye, ben bunu söyleyeceği son kişiydim.

Öğle yemeğinde Jessica Mike'tan mümkün olabildiğince uzağa oturup Eric'le konuşmaya başladığında, korkularımın gerçek olduğunun farkına vardım. Mike da garip bir şekilde sessizdi.

Mike benimle birlikte sınıfa yürürken hâlâ sessizdi, yüzünde ki o rahatsız ifade iyiye işaret değildi. Ben yerime oturana ve o da yanıma ilişene kadar konuyu açmadı. Her zamanki gibi Edward'ın bir dokunma mesafesinde oturduğunun farkındaydım.

"Şey," dedi Mike yere bakarak. "Jessica beni bahar dansına davet etti."

"Bu harika." Sesimin canlı ve coşkulu çıkmasına özen göstermiştim. "Jessica'yla çok eğleneceksiniz."

"Ashında..." Yüzümdeki gülümsemeyi incelerken bocaladı, cevabımdan pek de memnun kalmış görünmüyordu. "Ona düşünmem gerektiğini söyledim."

"Bunu neden yapasın ki?" Ona kesin bir şekilde hayır dediği için rahatlamış olsam da, onu onaylamadığım sesimden belli oluyordu.

Başını aşağıya çevirdiğinde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Acıma duygusu kararımı etkilemeye başladı.

"Merak ediyordum da acaba sen... belki bana sormayı düşünüyorsundur?"

Bir an durdum, bedenimi kaplayan suçluluk duygusundan nefret ediyordum. Ama gözümün ucuyla Edward'ın başının benim tarafıma döndüğünü fark ettim.

"Mike bence ona evet demelisin," dedim.

"Yoksa sen birilerine sordun mu?" Acaba Edward Mike'ın gözlerinin ona doğru baktığını fark etmiş miydi?

"Hayır," dedim. "Ben dansa gitmiyorum."

"Neden gitmiyorsun?" diye sordu Mike.

Hemen aklımda yeni planlar hazırladım.

"O hafta sonu Seattle'a gidiyorum," diye açıkladım. Zaten bir an önce kasabadan uzaklaşmalıyım, bu harika bir zamanlamaydı.

"Başka bir hafta sonu gidemez misin?"

"Üzgünüm ama hayır," dedim. "Bu yüzden Jess'i daha fazla bekletmemelisin, bu kabalık olur."

"Evet haklısın," diye mırıldandı, arkasını döndü ve üzgün bir şekilde yerine geçti. Gözlerimi kapattım ve bu suçluluk ve acıma duygusundan kurtulmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bay Banner konuşmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Edward merakla bana bakıyordu, siyah gözlerinde o tanıdık hayal kırıklığı bu sefer daha belirgindi.

Ben de şaşkın bir şekilde ona baktım, hemen başını çevirmesini bekliyordum. Ama onun yerine gözlerime daha da dikkatli bakmaya başladı. Başımı çevirmek söz konusu bile olamazdı. Ellerim titremeye başladı.

"Bay Cullen?" diye seslendi öğretmen, duymadığım bir sorunun cevabını bekliyordu.

"Krebs Döngüsü," diye cevap verdi Edward, Bay Banner'a bakmak için döndüğünde kendinden çok emindi.

Gözlerinin hapsinden kurtulduktan sonra hemen kitabıma

döndüm, nerede kaldığımı bulmaya çalışıyordum. Her zamanki gibi korkak bir şekilde yüzümü kapatmak için saçlarımı sağ omzuma attım. Bedenimi saran bu duygulara inanmakta güçlük çekiyordum, altı haftadır ilk defa yüzüme bakıyordu. Onun beni bu kadar etkilemesine izin veremezdim. Bu çok zavalıcaydı. Zavalıdan öte, hastahlıydı.

Dersin kalanında varlığından haberim yokmuş gibi davranmaya çalıştıysam da bu imkânsızdı, en azından onun yanımda olduğunu bildiğimi ona hissettirmemeliydim. Zil çaldığında eşyalarımı toplamak için ona arkamı döndüm, onun her zaman yaptığı gibi hemen gitmesini bekliyordum.

“Bella?” Sesi çok tanıdık gelmişti, sanki birkaç haftadır değil de bütün hayatım boyunca alışkın olduğum bir sestti.

Yavaşça döndüm, aslında dönmek istemiyordum. Onun o mükemmel yüzüne baktığımda hissedeceğimi *bildiğim* şeyleri hissetmek istemiyordum. Ona döndüğümde yüz ifadem tedirgin, onunkiyse anlaşılmazdı. Hiçbir şey söylemedi.

“Ne? Tekrar benimle konuşmaya karar mı verdin?” diye sordum sonunda, sesim farkında olmadan huysuz çıkmıştı.

Dudakları seyirdi, gülümsemeye çalışıyordu. “Hayır aslında,” dedi.

Gözlerimi kapattım ve yavaş yavaş burnumdan nefes aldım, dişlerimi gıcırdattığımın farkındaydım. Bekliyordu.

“O zaman ne istiyorsun Edward?” diye sordum gözlerim kapalı, bu şekilde onunla mantıklı konuşmak daha kolaydı.

“Üzgünüm.” Sesi çok içtendi. “Çok kaba olduğumun farkındayım. Ama böylesi daha iyi, inan bana.”

Gözlerimi açtım. Yüzü çok ciddiye.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim, sesim kendimi savunmaya çalışır gibi çıkmıştı.

“Arkadaş olmasak daha iyi,” diye açıkladı. “Güven bana.”

Gözlerimi kıstım. Bunu daha önceden de duymuştum.

“Bunu daha önce akıl edememiş olman çok yazık,” diye tısdım dişlerimin arasından. “Kendini bu pişmanlığından kurtatabilirdin.”

“Pişmanlık mı?” Bu kelime ve bunu söyleyiş tarzım onu savunmasız bırakmış görünüyordu. “Ne için pişmanlık?”

“O aptal minibüsün beni ezmesine izin vermemenin pişmanlığı.”

Dehşete düşmüştü. İnanmayan gözlerle bana bakıyordu.

Sonunda konuştuğunda, sesi çılgın gibi çıkıyordu. “Sence ben hayatını kurtardığım için pişmanlık mı duyuyorum?”

“Öyle olduğunu *biliyorum*,” dedim.

“Senin hiçbir şey bildiğin yok.” Kesinlikle delirmişti.

Başımı sertçe öteki tarafa çevirdim, ona yöneltmek istediğim suçlamaları söylememek için dişlerimi iyice sıktım. Kitaplarımı topladım ve kapıya doğru yürüdüm. Sınıftan etkileyici bir şekilde çıkmak istemiştım ama tabii kapının kirişine takıldım ve kitaplarımı düşürdüm. Bir an durdum ve onları orada bırakmayı düşündüm. Sonra iç geçirerek onları toplamak için eğildim. Oradaydı, kitapları çoktan üst üste koymuştu. Onları bana verdi, yüzü kaskatıydı.

“Teşekkür ederim,” dedim buz gibi bir sesle.

Gözlerini kıstı.

“Bir şey değil,” dedi.

Yerimden doğruldum, ona sırtımı döndüm ve arkama hiç bakmadan spor salonuna doğru yürümeye başladım.

Beden eğitimi dersi tam bir felaketti. Basketbola geçmiştik. Takımındakiler bana hiç pas vermiyordu, bu iyiydi ama ben sürekli düşünüyordum. Bazen düşerken insanları da yanımda götürüyordum. Bugün diğer günlerden de berbatım, çünkü kafam Edward'la meşguldü. Ayaklarıma odaklanmaya çalıştım ama ne zaman dengede durmam gerekse aklıma o geliyordu.

Her zamanki gibi spor salonundan çıkmak çok güzeldi. Kamyonetime neredeyse koşuyordum, karşılaşmak istemediğim o kadar çok insan vardı ki. Kazada kamyonetime çok az zarar gelmişti. Arka lambaları yenilemek gerekiyordu, bir de illa yapılıcaksa boyamam gereken ufak bir yer vardı. Tyler'ın annesiyle babası minibüsü parça parça satmak zorunda kalmışlardı.

Köşeyi dönüp uzun boylu ve karaltı şeklinde bir figürün kamyonetime yaslandığını gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Sonra onun Eric olduğunu anladım. Tekrar yürümeye başladım.

"Hey Eric," diye seslendim.

"Merhaba Bella."

"Naber?" dedim kapıyı açarken. Sesindeki tedirginliğin farkında değildim, bu yüzden söyledikleri beni şaşırttı.

"Hımm. Ben merak ediyordum da... acaba bahar dansına benimle gelmek ister misin?" Son sözcüğü söylerken sesi çatallaşmıştı.

"Ben kızların erkekleri davet ettiğini sanıyordum," dedim. Diplomatik olamayacak kadar şaşırmıştım.

"Evet haklısın," dedi utanmış bir ifadeyle.

Tekrar kendimi topladım ve sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Bana sorduğun için teşekkür ederim ama o gün Seattle'da olacağım."

"Aa," dedi. "Neyse o zaman bir dahaki sefere."

"Tabii," diyerek dudagımı ısırdım. Bunu çok ciddiye almasını istemiyordum.

Omuzlarını sarkıtıp okula doğru yürüdü. Kısık sesle bir kıkırdama duydum.

Edward kamyonetimin önünden geçiyordu, dudakları kapalı dosdoğru bana bakıyordu. Kapıyı açtım ve hemen içeri girdim, kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Gürültülü motoru çalıştırdım

geri geri gitmeye başladım. Edward iki araba yanımdaydı, arkadan arabaya binmişti, önüme geçerek yolumu kesti. Orada durdu, kardeşlerinin gelmesini bekliyordu, dördünün bu tarafa doğru yürüdüğünü görebiliyordum ama hâlâ kafeteryanın ortaydılar. Bu pırıl pırıl Volvo'nun arka kısmına çarpmak geldiğinden ama etrafta çok fazla tanık vardı. Dikiz aynamdan bakıyordum. Arkamda bir sıra oluşmaya başlamıştı. Tam arkamda Tyler, yeni alınmış ikinci el bir Sentra içinde bana el sallıyordu. Onu fark etmek için fazla kızgındım.

Ben orada oturup önümdeki araba dışında hiçbir yere bakmıyorken, yan camımı birinin tıklattığını duydum. Dönüp bakımda, bu Tyler'dı. Dikiz aynamdan da baktım, şaşırmıştım. Araba hâlâ çalışıyordu ve kapısı da açıktı. Yan tarafa uzanıp camı açtım. Cam sıkışmıştı. Yarisine kadar açabildim ve sonra vazgeçtim.

"Affedersin Tyler, Cullen'ın arkasında sıkışıp kaldım." Rahatsız olmuştum, onu bekletmem benim hatam değildi ki.

"Biliyorum canım. Hazır burada sıkışmışken sana bir şey sormak istedim." Gülümsüyordu.

Bu olamazdı.

"Bahar dansına beni davet edecek misin?" diye devam etti.

"O gün kasabada olmayacağım Tyler," dedim. Sesim biraz keskin çıkmıştı. Düşündüm de, Mike ve Eric'in o günlük sabrımı doldurmaları onun suçu değildi.

"Evet, Mike bana söyledi," dedi.

"O zaman neden..."

Omuz silti. "Ben sadece onu atlatmaya çalışıyormuşsun gibi hissettim."

Anlaşıldı, bu tamamen onun hatasıydı.

"Üzgünüm Tyler," dedim rahatsızlığımı saklamaya çalışarak. "O gün gerçekten şehir dışında olacağım."

“Olsun. Önümüzde hâlâ bir balo var.”

Ben daha cevap veremeden arabasına doğru yürümeye başladım. Yüzümdeki şoku hissedebiliyordum. Önüme baktığımda Alice, Rosalie, Emmet ve Jasper’ı Volvo’ya binerken gördüm. Dikiz aynasından Edward’ın gözleri üzerimdeydi. Sanki demin Tyler’ın söylediklerini duymuşçasına kahkahalarla gülüyordu. Ayağım gaz pedalına doğru gitti... küçük bir dokunuşun kimseye zararı olmazdı, sadece o parlak gümüş boya biraz zarar görürdü. Gaza bastım.

Ama hepsi arabaya binmiş ve Edward çoktan gaza basmıştı. Yavaş yavaş, dikatli bir şekilde ve yol boyunca kendi kendime söylenerek eve gittim.

Eve gittiğimde akşam yemeği için soslu tavuk yapmaya karar verdim. Bu yapması uzun ve zor bir yemektir, beni oyalayabilirdi. Soğanları ve biberleri ağır ağır pişirirken telefon çaldı. Açmaya korkuyordum ama arayan Charlie ya da annem olabilirdi.

Arayan Jessica’ydı, çok sevinçliydi, okul sonrası Mike ona davetini kabul ettiğini söylemişti. Soğanları karıştırırken onu kısaca tebrik ettim. Kapatması gerekiyordu, daha Angela ve Lauren’a haber verecekti. Her zamanki iyi niyetimle, biyoloji sınavındaki utangaç kız Angela’nın Eric’i davet etmesini önerdim. Öğle yemeklerinde benden hep uzak kalmayı tercih eden Lauren’ın da Tyler’ı davet edebileceğini, onun henüz biriyle gitmeyeceğini duyduğumu söyledim. Jess bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Artık Mike’la gideceğinden emindi, benim de dansa gelmemin ne kadar güzel olacağını söylediğinde aslında çok içtendi. Ona da Seattle bahanesini gösterdim.

Telefonu kapattıktan sonra akşam yemeğine odaklanmaya çalıştım –özellikle de tavuğu keserken– acile bir kez daha gitmek istemiyordum. Ama başım dönüyordu, bugün Edward’ın söylediği her sözcüğü analiz etmeye çalışıyordum. Arkadaş olmasak daha iyi, derken ne demek istemişti.

Söylemek istediği şeyi anladığımda karnıma kramp girdi. On-

...an ne kadar etkilendiğimi anlamış olmalı, daha fazla kaptırma istemiyor olmalı... bu yüzden arkadaş bile olamayız... çünkü benden hoşlanmıyor.

Tabii ki benden hoşlanmıyor, diye düşündüm öfkeyle, gözlemlerim yanıyordu – bu, soğanlara verilmiş gecikmiş bir tepkiydi. Ben ilginç biri değildim. Ama o öyleydi. İlginç... ve muhteşem... gizemli... ve yakışıklı... ve muhtemelen kocaman minibüsleri park etmesiyle kaldırarak kadar güçlü.

Sorun değildi. Onu yalnız bırakabilirdim. Onu yalnız bırakmadım. Burada bana verilen cezayı çekecek ve umarım güneye gitmede ya da belki Hawaii’de bir okul bana burs teklif edecekti. Soslu tavuğu hazırlayıp fırına koydum, aklımda güneşli kumsallar ve palmye ağaçları vardı.

Charlie eve gelip yeşil biber kokusu aldığında şüphelenmişti. Onu suçlayamazdım, yenilebilecek en yakın Meksika yemeği muhtemelen Güney Kaliforniya’daydı. Ama o bir polisti, sadece küçük bir kasaba polisi olsa da, ilk ısırtığı alacak kadar cesurdu. Beğenmişe benziyordu. Mutlak konusunda bana yavaş yavaş güvenmesini izlemek çok keyifliydi.

“Baba?” dedim yemeği neredeyse bitmek üzereyken.

“Evet Bella?”

“Önümüzdeki cumartesi Seattle’a gideceğimi haber vermek istedim... tabii eğer senin için bir sakıncası yoksa?” Ondan izin almak istemiyordum ama kendimi çok kaba hissettim bu yüzden sonuna ekledim.

“Neden?” Şaşırmıştı, sanki Forks’un bana veremeyeceği hiçbir şey yoktu.

“Birkaç kitap almak istiyorum... buradaki kütüphane oldukça kısıtlı, ayrıca kendime birkaç kıyafet de bakabilirim.” Charlie sağolsun, araba için hiç para ödemek zorunda kalmamıştım, eskiden sahip olduğumdan daha çok param vardı. Sadece benzin alırken biraz fazla tutuyordu.

"O kamyonet çok yakıyor," dedi düşüncelerimi okur gibi.

"Biliyorum, bu yüzden Montessano ve Olympia'da, gerekirse de Tacoma'da duracağım."

"Tek başına mı gidiyorsun?" diye sordu, bir erkek arkadaşım olduğundan mı yoksa arabanın sorun çıkaracağından mı endişelenmişti anlamadım.

"Evet."

"Seattle büyük bir şehir - orada kaybolabilirsin," dedi endişeyle.

"Baba, Phoenix Seattle'ın beş katı büyüklüğünde ve ben harita okumasını biliyorum, endişelenme."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Korktuğumu belli etmemeye çalışırken, bir yandan da kurnaz olmalıydım.

"Hiç gerek yok baba, muhtemelen bütün günüm soyunma kabinlerinde geçecek, çok sıkıcı."

"Hımm, tamam." Kadınların soyunma kabinlerinin önünde oturup bekleme düşüncesi babamı hemen vazgeçirdi.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Dansa yetişmek için vaktinde burada olacak mısın?"

Öff. Bir *baba*, ancak böyle küçük bir kasabada lise dansının ne zaman olduğunu bilir.

"Hayır, ben dans etmem baba." Babam ve diğer insanlar bunu anlamalıydı, denge konusunda anneme çekmemiştim.

Babam anlamıştı. "Evet doğru ya," dedi.

Ertesi sabah park yerine girdiğimde, kamyonetimi bilerek gümüş renkli Volvo'dan uzağa koydum. Mümkün olduğunca beni kışkırtacak şeylerin yolunda durmayacaktım, yoksa sonunda ona yeni bir araba almak zorunda kalacaktım. Kamyonetten indim, anahtarım elimden kaydı ve ayağımın dibindeki su birikintisine düştü.

Onu almak için eğildiğimde beyaz bir el hızlı davranıp, ben önce anahtarı aldı. Hemen doğruldum. Edward Cullen tam zamanda, hiçbir şey olmamış gibi kamyonetime yaslanmıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum gözlerime inanamamak.

"Neyi?" Konuşurken anahtarımı elinde tutuyordu. Ona elimi attığımda anahtarları avucuma bıraktı.

"Aniden ortaya çıkmayı."

"Bella, eğer sen dikkatli değilsen bu benim sorunum değil." Her zamanki gibi kısıp ve kadifemsiydi.

O mükemmel yüzüne baktım. Gözleri bugün tekrar derin, alımsı bal rengindeydi. Kafamdaki birbirine girmiş düşünceleri parlamak için gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

"Dün neden trafik öyle sıkıştı?" diye sordum, hâlâ başka yere bakıyordum. "Ben yokmuşum gibi beni görmezlikten geleceğini düşünüyordum, beni rahatsız edeceğini değil."

"O, Tyler içindi, kendim için değil. Ona bu şans vermeliyim," dedi kıs kıs gülererek.

"Seni..." Derin bir nefes aldım. Söyleyecek yeterince kötü bir şey bulamıyordum. Öfkemin sıcaklığının onu gerçekten yakacağını düşünüyordum ama o daha çok eğleniyor gibi görünüyordu.

"Ve ben, sen yokmuşsun gibi davranmıyorum," dedi.

"O zaman sen beni rahatsız etmeye çalışıyorsun, öyle mi? Tyler'ın minibüsü yetmezmiş gibi."

Altın renkli gözleri bir anda öfkeyle parladı. Dudakları ince bir çizgi haline geldi ve yüzünde deminki gülümsemesinden eser kalmadı.

"Bella gerçekten saçmalıyorsun," dedi buz gibi bir sesle.

Ellerimi yumruk yaptım, şiddetle bir şeye vurmak istiyordum. Kendime şaşıryordum. Ben genelde şiddet gösteren bir insan değildim. Arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

“Bekle,” diye seslendi. Yağmurun içinde yürümeye devam ettim. Yanımdan yürüyordu, adımlarıma kolaylıkla uyum sağlıyordu.

“Üzgünüm, kabalık ettim,” dedi yürürken. Onu duymazdan geldim. “Bunun doğru olmadığını söylemiyorum ama bunu söylemek kabaydı.”

“Neden beni rahat bırakmıyorsun?” diye söylendim.

“Sana bir şey sormak istiyordum ama sen konuyu değiştirdin.” Gülümsüyordu, eski neşesini bulmuşa benziyordu.

“Sende kişilik bozukluğu mu var?” diye sordum sertçe.

“Bak yine yapıyorsun.”

Derin bir iç geçirdim. “Pekâlâ. Ne sormak istiyorsun?”

“Merak ediyordum da, acaba önümüzdeki cumartesi, biliyor-sun bahar dansının olduğu gün...”

“Sen *komik* olmaya mı çalışıyorsun?” diyerek sözünü kes-tim. Yüzüne baktığımda suratım terden sınılsıklam olmuştu.

Yüzünde çok eğlenen bir ifade vardı. “Lütfen bitirmeme izin verir misin?”

Dudaklarımı ısırđım, ellerimi birbirine kenetledim, böylelikle kötü bir şey yapamayacaktım.

“O gün Seattle’a gideceğini duydum. Belki birinin seni bırak-masını istersin?”

Bu beklenmedik bir şeydi.

“Ne?” Nereye varmak istediğinden pek emin değildim.

“Seattle’a seni birinin bırakmasını ister misin?”

“Kimin?” diye sordum, aklım karışmıştı.

“Benim tabii ki.” Her sözcüğü üstüne basa basa söylemişti, sanki karşısında zihin özürlü biri vardı.

Hâlâ şaşkındım. “Neden?”

“Önümüzdeki haftalarda ben de Seattle’a gitmek istiyordum

dürüst olmak gerekirse kamyonetinin bunu başarabileceğini düşünmüyorum.”

“Kamyonetim gayet iyi durumda, yine de düşündüğün için teşekkür ederim.” Tekrar yürümeye başladım ama öfkemin hâ-yatışmadığını görmek beni hayrete düşürmüştü.

“Peki ama senin kamyonetin bir depo benzinle oraya gidebi-mi?” Tekrar adımlarıma yetiştı.

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamadım.” Seni gidi-rlak Volvo sahibi aptal!

“Kısıtlı kaynakların boşuna harcanması herkesi ilgilendirir.”

“Açıkçası Edward,” adını söylediğimde içim titredi ve bun-an nefret ettim. “Ben seninle anlaşılamam. Arkadaşım olmak is-temediğini düşünüyordum.”

“Dedim ki, arkadaş olmasak daha iyi olurdu, arkadaş olmak istemediğimden değil.”

“Teşekkür ederim, şimdi *her şey* açıklığa kavuştu.” Çok iğne-leyici olmuştu. Artık yürümediğimin farkına vardım. Şimdi kafe-terya çatısının altındaydık bu yüzden artık yüzüne kolayca ba-ratabiliyordum. Aam bu daha net düşünmeme hiç de yardımcı ol-muyordu.

“Arkadaşım olmaman senin için daha... mantıklı olur,” diye açıkladı. “Ama senden uzak durmaya çalışmaktan sıkıldım Bella.”

Son cümleyi söylerken gözleri iyice derinleşmiş, sesiye ha-fif boğuk çıkmıştı. Nasıl nefes alınacağını bile hatırlamıyordum.

“Benimle Seattle’a gelir misin?” diye sordu.

Konuşamıyordum bu yüzden başımı sallamakla yetindim.

Hafifçe gülümsedi ve yüzü birden ciddileşti.

“Benden gerçekten uzak *durmalısın*,” diye uyardı. “Derste görüşürüz.”

Birdenbire arkasını döndü ve tekrar geldiğimiz yere doğru yürümeye başladı.

5. KAN GRUBU

İngilizce dersime sersemlemiş bir halde gittim. İçeri girdiğimde, dersin çoktan başlamış olduğunu bile fark etmedim.

“Bize katıldığınız için teşekkür ederiz Bayan Swan,” dedi Bay Mason küçümseyerek.

Kıpkırmızı oldum ve hemen yerime geçtim.

Ders bitene kadar Mike’ın her zamanki yerinde, yani yanımda oturmadığını fark etmemiştim. Birdenbire kendimi suçlu hissettim. Ama Mike ve Eric her zamanki gibi benimle kapıda buluşuyorlar, demek ki affedilmeyecek bir şey yapmamıştım. Yürürken Mike yine eskisi davranmaya, bu hafta sonu havanın nasıl olacağından heyecanla bahsetmeye başladı. Yağmur yağmaya kısa süreliğine de olsa ara verecek, belki de kumsal gezisi yapılabilecekti. Gitmeye istekli görünmeye çabalıyordum, dün ona yaşattığım hayal kırıklığını telafi etmek istiyordum. Yağmur yağsın ya da yağmasın, şanslıysak hava en fazla 27-28 derece olacaktı.

Sabah saatlerinin kalanı hayal meyal geçti. Edward’ın bu sabah söylediklerinin ve gözlerindeki o bakışın bir rüya olmadığına inanmak zordu. Belki de gerçekten karıştırdığım çok inandırıcı bir rüyaydı. Bu kulağa daha olası geliyordu.

Jessica’yla kafeteryaya girdiğimizde sabırsızlık ve korku içindiydim. Yüzünü görmek istiyordum, son birkaç haftadır gördüğüm o soğuk, ilgisiz haline geri dönmüş müydü? Ya da bir mucize sonucu, bu sabah duyduğumu sandığım şeyleri gerçekten söylemiş olabilir miydim? Jessica benim ilgisizliğimin farkında değildi, dans planları hakkında konuşup duruyordu. Lauren ve Angela diğer çocuklara sormuşlardı ve şimdi hep beraber gideceklerdi.

Gözlerim her zamanki gibi masasına odaklandığında hayal kırıklığı bütün bedenimi sarmıştı. Diğer dördü oradaydı ama o yoktu. Eve mi gitmişti? Hâlâ konuşmakta olan Jessica’yı sırada takip ediyordum. İştahım kaçmıştı, sadece bir şişe limonata aldım. Öylece oturup surat asmak istiyordum.

“Edward Cullen yine sana bakıyor,” dedi Jessica, adını söyleyerek sonunda dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “Bugün neden yalnız oturduğunu merak ettim.”

Hemen kafamı kaldırdım. Edward’ı görmek için Jessica’nın nereye baktığını takip ettim. Edward yüzünde çarpık bir gülümsemeyle oturduğu boş masadan bana bakıyordu. Bir kere göz göze geldikten sonra bir elini havaya kaldırdı ve işaret parmağıyla ona katılmamı işaret etti. Gözlerime inanamayarak ona bakarken bana göz kırptı.

“Sana mı işaret ediyor?” diye sordu Jessica, sesinde hem aşağılayan hem de şaşkın bir ifade vardı.

“Belki de biyoloji ödevinde yardıma ihtiyacı vardır,” dedim. “Hımm, gidip ne istediğine baksam iyi olacak.”

Yanımdan kalktığımda Jessica’nın arkamdan bana baktığını hissedebiliyordum.

Masasına geldiğimde karşıdaki sandalyenin arkasında durdum, emin değildim.

“Neden bugün benimle oturmuyorsun?” diye sordu gülümseyerek.

Oturdum, onu dikkatle izliyordum. Hâlâ gülümsüyordu. Bu kadar güzel birinin gerçek olabileceğine inanmak çok zordu. Bir toz bulutu içinde kaybolmasından ve bu rüyadan uyanmaktan korkuyordum.

Bir şey dememi bekliyor gibiydi.

“Bu çok tuhaf,” dedim sonunda.

“Pekâlâ,” dedi ve durdu, söyleyeceklerinin geri kalanı hızla ağzından dökülüyordu. “Cehenneme gidecek olsam da ben kararımı verdim, bu işi doğru düzgün yapacağım.”

Mantıklı bir şeyler söylemesini bekledim. Saniyeler çok yavaş ilerliyordu.

“Ne demek istediğin konusunda en ufak bir fikrim yok,” dedim.

“Biliyorum.” Tekrar gülümsedi ve konuyu değiştirdi. “Sanırım arkadaşların seni çaldığım için bana çok kızgın.”

“Atlattılar.” Arkamdan bakışlarını hissedebiliyordum.

“Seni geri vermeyebilirim ama,” dedi gözlerinde kötü bir parlaklık vardı.

Yutkundum.

Bir kahkaha patlattı. “Endişeli görünüyorsun.”

“Hayır,” dedim ama komik bir şekilde sesim çatallı çıkmıştı. “Aslında şaşkınım... tüm bunlar nasıl oldu?”

“Sana söylediğim gibi, senden uzak durmaya çalışmaktan çok sıkıldım. Bu yüzden pes ettim.” Hâlâ gülümsüyordu ama kehribar rengi gözleri ciddiye.

“Pes mi ettin?” diye tekrarladım kafam karışmış bir şekilde.

“Evet, iyi olmaya çalışmaktan vazgeçtim, şimdi ne yapmak istiyorsam onu yapacağım, ne olursa olsun.” Bunları söylerken yüzündeki gülümseme kayboldu ve sesi yine sert çıkmaya başladı.

“Yine kayboldum.”

Nefes kesici çarpık gülüşü tekrar belirdi.

“Seninle konuşurken hep çok fazla şey söylüyorum, bu solumlardan birisi.”

“Merak etme, hiçbirini anlamıyorum,” dedim yüzümü buruşarak.

“Ben de ona güveniyorum zaten.”

“Yani kısaca, arkadaş mıyız?”

“Arkadaş...” dedi kuşkuyla.

“Ya da değil,” diye fısıldadım.

Tekrar güldü. “Sanırım deneyebiliriz. Ama seni şimdiden aramalıyım, ben senin için iyi bir arkadaş değilim.” Gülüşünün arkasındaki bu uyarı gerçekti.

“Hep bunu söylüyorsun,” dedim midemdeki krampı duyardan gelip, sesimi sakın çıkarmaya çalışıyordum.

“Evet, çünkü beni dinlemiyorsun. Bana hâlâ inanmanı bekliyorum. Eğer akıllıysan benden uzak durursun.”

“Sanırım benim zekâ düzeyimi de açıklığa kavuşturmuş olursun.” Gözlerimi kıpmıştım.

Özür dilercesine gülümsedi.

“O zaman ben... akıllanmadığım sürece arkadaş olmaya çalışacağız?” Konuşmamızı bir sonuca bağlamaya çalışıyordum.

“Kulağa hoş geliyor.”

Limonatâ şişesine sıkıca sarılmış ellerime baktım, şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu meraklı bir şekilde.

O derin altın rengi gözlerine baktım, iyice sersemlemiştim, bu halim, her zamanki gibi ağzımdan gerçeği kaçırmama neden oldu.

“Senin nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Yüzü gerildi ama gülüşünü de bozmamaya gayret ediyordu.

“Peki nasıl gidiyor?” diye sordu düşünmeden.

“Pek iyi sayılmaz,” diye itiraf ettim.

Kıkırdadı. “Teorilerin neler?”

Kızarmıştım. Geçtiğimiz ay boyunca Bruce Wayne’le Peter Parker arasında gelip gidiyordum. Bunu ona itiraf edemezdim.

“Bana söylemeyecek misin?” Başını yana eğerek dudaklarına baştan çıkarıcı bir gülümseme yerleştirdi.

Başımı salladım. “Bu çok utanç verici.”

“Bu *gerçekten* çok sinir bozucu biliyor musun?” diye söylendi.

“Hayır,” dedim ona katılmayarak. “Senin bütün bu süre zarfında geceleri uykularımı kaçırma amaçlı söylediğin üstü kapalı laflarına rağmen, birinin sana ne düşündüğünü söylememesi neden sinir bozucu oluyor?”

Yüzünü buruşturdu.

“Ya da,” diye devam ettim, bastırılmış rahatsızlığımı artık dışavurma zamanı gelmişti. “Diyelim ki bu insan imkânsız koşullar altında hayatını kurtarmaktan tut da, ertesi gün sana bir yaratmışsın gib davranmaya kadar birçok farklı şekillerde garip davranışlar sergilemiş, bunların hiçbirinin nedenini sana söz verdikten sonra bile açıklamamış. Bu davranışlar da gerçekten *hiç* sinir bozucu değil, değil mi?”

“Sen biraz sinirlisin değil mi?”

“Çifte standarttan hoşlanmıyorum.”

İkimiz de gözlerimizi dikmiş, büyük bir ciddiyetle birbirimize bakıyorduk.

Omzumun üzerinden baktı ve hiç beklenmedik bir anda gülmeye başladı.

“Ne var?”

“Erkek arkadaşın seni rahatsız ettiğini düşünüyor. Kavgamızı ayırmak için gelip gelmemek konusunda kararsız.” Yine gülmeye başlamıştı.

“Kimden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim soğuk bir sesle. “Ben eminim ki bir şekilde yanıyorsunuzdur.”

“Yanılmıyorum. Sana söyledim, birçok insanı çözmesi çok zordur.”

“Benim dışımda tabii.”

“Evet, senin dışında.” Bir anda ruh hali değişiverdi, gözleri düşünceli düşünceli bakmaya başladı. “Acaba bunun sebebi ne?”

Bakışlarının derinliğinden kurtulmak için başka yere bakmak zorunda kaldım. Limonata şişesinin kapağını açmaya odaklandım. Bir yudum aldım ve gözlerimi boş boş masaya diktim.

“Aç değil misin?” diye sordu, dikkati dağılmıştı.

“Hayır.” Karnımın çoktan tok olduğunu, kelebeklerin karımda uçtuğunu söylemek istemedim. “Sen?” dedim önünde boş masaya bakarak.

“Hayır aç değilim.” Yüz ifadesinden ne demek istediğini anlayamamıştım, sanki sadece kendisinin bildiği bir şakaya gülüyormuş gibiydi.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum bir süre duraksadıktan sonra.

Bir anda gözleri açılmıştı. “Ne istediğine bağlı.”

“Çok büyük bir şey değil.”

Bekliyordu, çekiniyordu ama aynı zamanda da merak ediyordu.

“Ben sadece merak ediyordum da... acaba bir dahaki sefere, yani iyiliğin için, beni görmezlikten gelmeden önce bana haber verir misin? Böylelikle kendimi hazırlayabilirim.” Konuşurken limonata şişesine bakıyordum, pembemsi parmağımı şişenin ağzında gezdiriyordum.

“Kulağa oldukça adil geliyor.” Başımı kaldırdığımda gülmek için dudaklarımı sıkıştırdım.

“Sağol.”

“Ben de karşılığında bir cevap alabilir miyim?” diye sordu.

“Ama sadece bir tane.”

“Benimle ilgili *bir* teorini söyle.”

Eyvah. “Bunu değil.”

“Sınır koymadın, sadece bir cevap vereceğine söz verdin,” diye hatırlattı.

“Sen de sözünde durmadın,” dedim.

“Sadece bir teori, gülmeyeceğim.”

“Evet güleceksin.” Bundan adım gibi emindim.

Başını önüne eğdi ve sonra o kavurucu kehribar gözleriyle bana uzun kirpiklerinin ardından baktı.

“Lütfen,” dedi bana yaklaşarak.

Artık aklım yerinde değildi. Amân Tanrım *bunu* nasıl beceriyordu?

“Ne var?” diye sordum.

“Lütfen bana bir küçük teorini anlat.” Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Hımm. Radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmış olabilir misin?” Aynı zamanda bir hipnoz ustası mı? Yoksa ben her şeye kolayca inanan safın teki miydim?

“Bu pek de yaratıcı değildi,” diye dudak büktü.

“Üzgünüm, elimden bu kadarı geliyor,” dedim.

“Yaklaşmadın bile,” dedi dalga geçerek.

“Örümcekler yok mu?”

“Hayır.”

“Radyoaktif bir şeyler de mi yok?”

“Hayır, hiçbir.”

“Tüh,” dedim iç geçirerek.

“Kriptonit beni güçsüz de düşürmüyor,” dedi gülerek.

“Gülmemen gerekiyordu, unuttun mu?”

Tekrar kendini toparlamaya çalıştı.

“Nasıl da sonunda bulacağım,” dedim onu uyarak.

“Keşke bunu hiç denemesen.” Tekrar ciddileşmişti.

“Çünkü...?”

“Ya ben bir süper kahraman değilsem? Ya ben kötü adamlardan biriysem?” Eğleniyormuş gibi gülümsedi ama gözleri anlamaz bakıyordu.

“Hımm. Anlıyorum.” Verdiği ipuçları aklımda bir yerlere tutturmaya başlamıştı.

“Anlıyor musun?” Sanki yanlışlıkla söylemesi gerekenden fazlasını söylemiş gibi yüzü sertleşmişti.

“Sen tehlikeli misin?” diye sordum. Gerçeği kendi ağzıyla dile getirdiğimi fark ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı. O tehlikeliydi. Uzun zamandır bana bunu anlatmaya çalışıyordu.

Sadece bana baktı, gözlerinde anlayamadığım bir ifade vardı.

“Ama kötü değilsin,” diye fısıldadım başımı sallayıp. “Hayır, senin kötü olduğuna inanmıyorum.”

“O zaman yanıyorsun.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu. Önümde duran şişe kapağını aldı ve hızla çevirmeye başladı. Ona baktım ve kendi kendime ondan neden korkmadığımı anlamaya çalıştım. Söylediklerinde ciddiydi, bu çok açıktı. Ama ben sadece endişeliydim, sabırsız... ve hepsinden de öte büyülenmiştim. Ne zaman onun yanında olsam böyle hissediyordum.

Kafeteryada neredeyse kimse kalmayana kadar sessizliğimiz devam etti.

Hemen ayağa kalktım. “Geç kalacağız.”

“Ben bugün derse girmeyeceğim,” dedi, elindeki kapağı o kadar hızlı çeviriyordu ki kapak bulanık görünüyordu.

"Neden girmeyeceksin?"

"Dersi bırakmak daha sağlıklı olacak." Bana bakarak gülün sedî ama gözleri hâlâ tedirgin bakıyordu.

"Pekâlâ, ben gidiyorum," dedim. Yakalanmayı göze alamayacak kadar korkaktım.

"O zaman sonra görüşürüz," dedi.

Duraksamıştım, kararsız kalmıştım, çalmakta olan ilk zil ber kapıdan dışarıya çıkmaya zorladığında arkama baktım, o bir mîlim bile kıpırdamamıştı.

Sınıfa koşarak gittiğimde başım şişe kapağından bile daha hızlı dönüyordu. Aklımda yeni oluşan sorularla karşılaştırıldığında, o kadar az sorunun cevabını almıştım ki... Sonunda yağmur durmuştu.

Şanslıydım, sınıfa girdiğimde Bay Banner henüz gelmemişti. Hızlı bir şekilde yerime oturmaya çalışırken Mike ve Angela'nı bana baktığını fark etmiştim. Mike kırgın, Angela ise şaşırmış görünüyordu.

Tam o sırada Bay Banner sınıfa girdi ve sınıfa toparlanmasını söyledi. Yanında birkaç tane küçük karton kutu getirmişti. Bunları Mike'in masasına koydu ve ona bunları sınıfta dolaştırmasını söyledi.

"Pekâlâ çocuklar. Şimdi her kutunun içinden bir parça almanızı istiyorum," dedi. Laboratuvar gömleğinin cebinden bir çift eldiven çıkardı ve onları giydi. Eldivenleri eline geçirdikten sonra bileğine şaklatarak çıkardığı ses bana uğursuz gibi geldi. "İlî seçtiğiniz kart gösterge olacak." Sonra devam etti, üzerinde dört tane kare olan beyaz bir kartı aldı ve bize gösterdi. "İkincisi ise dört bölümlü bir aplikatör..." dedi dişsiz bir tıra benzeyen bir şey göstererek. "... ve üçüncüsü steril küçük bir neşter." Ma vi bir plastik örtü çıkarttı ve onu masanın üzerine yaydı. Bu uzaklıktan neşteri göremiyordum ama midem kalkmıştı.

"Elimde bir damlalıkla kartlarınızı hazırlamak için geleceğim

bu yüzden ben size gelmeden başlamayın..." Yine Mike'in masasından başladı, dikkatlice her kareye bir damla su damlattı. "Sonra sizden dikkatlice neşterle parmağınızı kesmenizi..." Mike'in elini aldı ve neşteri orta parmağının ucuna batırdı. Olamaz. Elimde ıslak bir şeyler hissetmeye başladım.

"Her bölüme küçük bir damla kan damlatacaksınız." Kan masasına kadar Mike'in parmağını sıktı. Yutkundum, midem bulanmaya başlamıştı.

"Daha sonra bunu karta sürün." Bitirmişti, üzerinde kan olan kartı hepimizin görmesi için yukarı kaldırmıştı. Gözlerimi kapatmış, çınlayan kulaklarımla dinlemeye çalışıyordum.

"Kızılhaç önümüzdeki hafta Port Angeles'te kan toplama kampanyası düzenleyecek, bu yüzden kan grubunuzu bilmeniz gerektiğini düşündüm." Kendiyle gurur duyan bir şekilde konuşuyordu. "Henüz on sekizine basmamış olanların ailelerinden izin almaları gerekiyor - izin kâğıtları masamın üzerinde."

Elindeki damlalıkla bütün sınıfı dolaşmaya devam etti. Yanamı soğuk siyah masaya dayadım ve bilincimi açık tutmaya çalıştım. Sınıftakiler parmaklarına iğne batırdıkça gülüşmeler, yalanmalar duyuluyordu. Yavaş yavaş ağzımdan nefes alıp vermemeye başladım.

"Bella, sen iyi misin?" diye sordu Bay Banner. Başımın hemen yakınındaki sesi endişeli geliyordu.

"Ben zaten kendi kan grubumu biliyorum Bay Banner," dedim güçsüzce. Başımı kaldırmaya korkuyordum.

"Başın mı dönüyor?"

"Evet efendim," diye mırıldandım, içimden bir şey elimde bu şans varken elime iğne batırılmaması için bunu kullanmamı söyledi.

"Biri Bella'yı revire götürebilir mi?" dedi.

Mike'in gönüllü olduğunu görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Bay Banner.

"Evet," dedim fısıltıyla. Sadece beni buradan çıkartın, diye düşündüm. Sürünerek bile gidebilirdim.

Mike elini belime koyup elimi omuzuna attığında beni taşımaya hevesli görünüyordu. Ağırlığımı ona vererek sınıftan dışarı çıktım.

Kampüs boyunca Mike beni bu şekilde taşıdı. Kafeteryaya yaklaştığımızda, dördüncü bina gözden kaybolduğunda ve Bay Banner'ın artık bizi görebilmesinin mümkün olmadığı bir yere geldiğimizde durdum.

"Lütfen bir dakika oturmama izin ver," diye yalvardım.

Kaldırımın kenarına oturmama yardım etti.

"Ve ne yaparsan yap ellerini cebinde tut," diyerek onu uyardım. Başım hâlâ dönüyordu. Yan tarafa devrilip yanağıma kaldırımın dondurucu ve nemli çimentosuna dayadım, gözlerimi kapadım. Bunun biraz faydası olmuş gibiydi.

"Bella yemyeşil oldun," dedi Mike endişeli bir şekilde.

"Bella?" Uzaktan bir ses duydum.

Hayır! Lütfen bu tanıdık sesi sadece hayal ediyor olayım!

"Ne oldu - yaralandı mı?" Sesi şimdi daha yakından geliyordu ve üzgün çıkıyordu. Rüya görmüyordum. Ölmeyi ya da en azından kusmamayı dileyerek gözlerimi daha sıkı kapattım.

Mike'in sesi çok heyecanlı çıkıyordu. "Sanırım bayıldı. Ne olduğunu bilmiyorum, parmağımı bile kesmemişti."

"Bella." Edward tam yanımdaydı, sesi rahatlamış çıkıyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Hayır," diye söyledim. "Git başımdan."

Güldü.

"Ben onu revire götürüyordum," diye açıklama yaptı Mike kendini savunmak istercesine. "Ama daha fazla yürüyemeyecek anlaşılan."

"Onu ben götürürüm," dedi Edward. Gülümsemesini sesinde duyabiliyordum. "Sen sınıfa geri dönebilirsin."

"Hayır," diye itiraz etti Mike. "Onu benim götürmem lazım."

Bir an kaldırım altından kayboldu. Gözlerimi dehşetle açtım. Edward beni kucagina almış, sanki elli beş kilo değil de beş kilogram gibi kolayca kaldırmıştı.

"Beni yere bırak!" Lütfen, n'olur onun üzerine kusmayayım. Ben daha lafımı bitirmeden, o yürümeye başlamıştı.

"Hey!" diye bağırdı Mike arkamızdan.

Edward onu duymazdan geliyordu. "Korkunç görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

"Beni kaldırıma bırak," diye söyledim. Yürüyüşünün sarımsı bana hiç de iyi gelmiyordu. Beni dikkatle vücudundan uzakta tutuyordu, bütün ağırlığım kollarındaydı ve bu onu hiç rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

"Sen şimdi kan görünce mi bayıldın?" diye sordu. Bu onu eğlendirmişe benziyordu.

Cevap vermedim. Tekrar gözlerimi kapattım ve tüm gücümle bulantıyla savaşmaya başladım, dudaklarımı birbirine kenetlemiştim.

"Hem de kendi kanımı görünce bile değil," diyerek devam etti, kendi kendine eğleniyordu.

Beni taşıırken kapıyı nasıl açtığını bilemiyorum ama birden anımsamıştım, böylelikle içeride olduğumuzu anladım.

"Aman Tanrım," diyen bir kadın sesi duydum.

"Biyoloji dersinde bayıldı," diye açıkladı Edward.

Gözlerimi açtım. İçerideydik ve Edward da revirin kapısından benimle birlikte geçmeye çalışıyordu. Kızıl saçlı ön ofis memuru Bayan Cope kapıyı tutarak ona yardım etti. Anneanneye benzeyen hemşire başını kitabından kaldırdı, Edward beni odaya sokup kahverengi vinil sedyenin üzerine bıraktı. Sonra dar

odanın en uzak köşesine geçti. Gözleri parlıyordu, heyecanlıydı.

"Sadece biraz başı döndü," dedi şaşkın hemşireye. "Biyok dersinde kan gruplarına bakıyorlardı."

Hemşire başını salladı. "Her zaman bir tanesi buraya gelir zaten."

Edward güdü.

"Sadece biraz uzan tatlım, birazdan geçecek."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek. Bulantım yavaş yavaş geçiyordu zaten.

"Bu sık oluyor mu?" diye sordu.

"Bazen," diye itiraf ettim. Edward gülmesini kapatmak için öksürdü.

"Sen sınıfa dönebilirsin," dedi hemşire Edward'a.

"Benim onunla kalmam gerek." Bunu o kadar ikna edici bir ses tonuyla söylemişti ki, hemşire bir şeyler söyleyecek gibi oluyorsa da daha fazla uzatmadı.

"Gidip alınma koymak için sana biraz buz getireyim canım," dedi kadın bana ve hızla odadan çıktı.

"Haklıydın," dedim, gözlerim kapanıyordu.

"Genelde haklıyım ama bu sefer hangi konuda?"

"Dersi asmak sağlıklı bir şeydir." Düzgün nefes almaya çalışıyordum.

"Bir an için ödüm koptu," diye itiraf etti bir an durduktan sonra. Ses tonu, sanki utanç duyduğu bir zayıflığını itiraf ediyormuş gibi çıkmıştı. "Newton'un senin cesedini ormana gömmek için sürüklediğini düşündüm."

"Ha ha." Gözlerim hâlâ kapalıydı ama her geçen dakika kendimi daha iyi hissediyordum.

"Açıkçası senden daha iyi görünen cesetler gördüm. Katilinden öç almanın peşine düşecektim neredeyse."

"Zavalı Mike. Eminim çılgına dönmüştür."

"Benden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyor," dedi Edward neşeli bir şekilde.

"Bunu bilemezsin," dedim ama sonra ondan gerçekten nefret edebileceğini düşündüm.

"Yüzünü gördüm, bundan eminim."

"Peki beni nasıl gördün? Dersi astığını düşünüyordum." Neyleyse düzelmiştim, tabii öğle yemeğinde bir şeyler yemiş oldum eminim kendimi daha iyi hissedecektim. Diğer taraftan, ki de midem boş olduğu için şanslıydım.

"Arabamda müzik dinliyordum." Ne kadar normal bir cevap bu beni şaşırtmıştı.

Kapının açıldığını duydum ve gözlerimi açtığımda elinde soğuk bir kompres olan hemşireyi gördüm.

"Al bakalım canım." Elindekini alınma koydu. "Daha iyi görünüyorsun," diye ekledi.

Beni tekrar yatıracağını düşünüyordum, ama tam o anda kapı açıldı ve Bayan Cope şaşırıp kaldı.

"Bir hastamız daha var," dedi.

Gelen hasta için sedyeden kalktım.

Elimdeki kompresi hemşireye verdim. "Alın, buna ihtiyacınız olmadı."

Sonra Mike odaya girdi, bu sefer biyoloji sınıfımızdan beti benzi sararmış Lee Stephens'a yardım ediyordu. Edward ve ben onlara yol açmak için duvara doğru yaslandık.

"Hayır, olamaz," diye söylendi Edward. "Bella odadan hemen çık."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Güven bana - hadi git."

Hızlı bir şekilde daha kapanmadan kapıyı yakaladım, revirden hemen çıktım. Edward'ı tam arkamda hissedebiliyordum.

"Hayret, beni dinledin." Çok şaşırmıştı.

"Kan kokusunu aldım," dedim yüzümü buruşturarak. Lee benim gibi diğer insanları seyrettiği için fenalaşmamıştı.

"İnsanlar kan kokusunu alamazlar," dedi.

"Ama ben alabiliyorum - beni hasta eden şey de buydu. Pas ve... tuz gibi kokuyor."

Yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne var?"

"Yok bir şey."

Mike kapıdan çıkarken bana ve Edward'a bakıyordu. Edward'a bakışından, Edward'ın nefretle ilgili söylediklerinin haklı çıktığını görebiliyordum. Sonra bana baktı, gözlerinde üzgün bir ifade vardı.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi suçlarcasına.

"Sen sadece ellerini cebinden çıkarma," diye uyardım onu tekrar.

"Artık kanamıyor," dedi sessizce. "Sınıfa geri dönüyor musun?"

"Sen dalga mı geçiyorsun? Eğer sınıfa adımımı atarsam tekrar buraya dönmem gerekir."

"Evet, sanırım öyle. Bu hafta sonu geliyor musun? Plaja?" Mike konuşurken, tezgâha yaslanmış, bir heykel gibi hareketsiz durup boşluğa bakan Edward'a bir bakış daha attı.

Sesimin elimden geldiği kadar sevimli çıkmasına çaba yapıyordum. "Tabii ki, gelirim demiştin."

"Saat onda babamın dükkânında buluşuyoruz o zaman." Fazla ayrıntı verdiğini fark ederek gözleri tekrar Edward'a kaydı. Vücut hareketleri bunun açık bir davet olmadığını gösteriyordu.

"Orada olacağım," dedim.

"O zaman beden eğitimi dersinde görüşürüz," dedi kapıya doğru isteksizce ilerlerken.

"Görüşürüz," diyerek cevap verdim. Bana bir kez daha bakuratu iyice asılmıştı, yavaşça kapıya doğru ilerlerken omuzları da iyice düşürdü. Bir an onun için üzüldüm. Beden eğitimi dersinde hayal kırıklığına uğramış yüzünü bir kez daha göreceğimi düşündüm.

"Beden eğitimi," diye söylendim.

"Bunu halledebilirim." Edward'ın benim tarafıma geçtiğini düşünmemiştim ama şimdi kulağımın dibindeydi. "Git bir yere otur solgun görünmeye çalış," diye mırıldandı.

Bu o kadar da zor bir şey değildi; ben her zaman solgun görünüyordum ve az önceki bayılmam yüzümde hafif bir ter lekesi bırakmıştı. Katlanan sandalyelerden birine oturdum, başımı masaya yasladım ve gözlerimi kapadım. Bu baygınlıklar beni çok yoruyordu.

Edward'ın tezgâhın yanında usulca konuştuğunu duyuyordum.

"Bayan Cope?"

"Evet." Masasına geri döndüğünü duymamıştım.

"Bella'nın birazdan beden eğitimi dersi var ve bençe kendin pek iyi hissetmiyor. Aslında düşünüyorum da onu eve götürmek daha iyi olacak. Ona bu ders için bir izin yazabilir misiniz?" sesi yumuşacık çıkıyordu. Gözlerinin ne kadar muhteşem göndüğünü hayal bile edemiyordum.

"Sana da yazmam gerekiyor mu Edward?" Bayan Cope heyecanlanmıştı. Neden ben bunu yapamıyordum?

"Hayır gerek yok, zaten Bayan Golf'un dersi, aldırmayacaktır."

"Tamamdır. Çabuk iyileş Bella," diye seslendi bana. Gücsüzce başımı salladım.

"Yürüyebilir misin yoksa seni tekrar taşımamı mı istersin?"

"Yürümeyi tercih ederim."

Dikkatlice ayağa kalktım, kendimi iyi hissediyordum. Kapıyı benim için açtı, kibarca gülümsedi ama gözleri dalga geçer gibiydi. Dışarıya çıktığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı. Bu çok hoştu, yüzümdeki yapış yapış teri yağmur yıkadı, buraya geldiğimden beri ilk defa havadan sürekli dökülen ıslak şey hoşuma gitmişti.

"Teşekkürler," dedim beni dışarıya doğru takip ederken. "Hasta olmam bir işe yaradı, beden dersinden kurtuldum."

"Her zaman." Önüne doğru bakıyordu.

"Sen de gidiyor musun? Bu cumartesi yani?" Her ne kadar gelecek gibi durmasa da, onun da gelmesini çok isterdim. Onun okuldan diğer çocuklarla bir arabaya doluştuğunu hayal bile edemiyordum; o aynı dünyaya ait değildi. Ama ben yine de şansımı denemek istemiştim.

"Hepiniz tam olarak nereye gidiyorsunuz?" Hâlâ donuk bir ifadeyle önüne bakıyordu.

"La Push'a, limana." Yüzüne dikkatle bakıp bir anlam çıkarmaya çalıştım. Gözlerini kısmıştı.

Gülümseyerek göz ucuyla bana baktı. "Davet edildiğimi hiç sanmıyorum."

"Demin seni davet ettim ya," dedim iç geçirerek.

"Seninle ben bu hafta zavallı Mike'ı daha fazla zorlamayalım istersen. Onu kızdırmak istemeyiz." Gözleri yerinde durmuyordu, onu kızdırma fikri fazlasıyla hoşuna gitmişti.

"Evet ya, Mike," diye söylendim. Aklımda söylediği 'seninle ben' lafı vardı. Bu fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Park yerine gelmiştik. Kamyonetimin olduğu tarafa, sola doğru döndüm. Bir şey beni ceketimden tutup geri çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" dedi öfkeyle. Sıkıca ceketimden tutuyordu.

Kafam karışmıştı. "Eve gidiyorum."

"Seni eve sağ salım götüreceğime dair söz verdiğimi duymanın mı? Bu haldeyken ben sana araba kullanır mıyım?" Sesi âlâ kızgındı.

"Ne varmış durumumda? Ya kamyonetim ne olacak?" diye lylendim.

"Alice'e söylerim, okuldan sonra sana bırakır." Beni ceketimden çekistire çekistire arabasına götürüyordu. Düşmemeye çalışıyordum, zaten düşsem de muhtemelen beni sürükleyerek görürdü.

"Bırak gideyim!" diye ısrar ettim. Beni duymazdan geliyor-jdu. Islak kaldırıma çarpa çarpa arabasına kadar geldik. Sonunda beni bıraktı, kapıya doğru tökezledim.

"Ne kadar da ısrarcısın!" dedim.

"Kapı açık." Söylediği tek şey buydu. Sürücü koltuğuna geçti.

"Ben eve kendim gidebilecek durumdayım." Çalıştırdığı arabanın yanında duruyordum. Yağmur şiddetlenmişti, kapişonumu takmamıştım bu yüzden saçlarım sırlıklam olmuştu.

Camı açtı ve koltuğun üzerinden bana, "Arabaya bin Bella," dedi.

Cevap vermedim. Beni yakalamadan önce kamyonetime nasıl ulaşabileceğimi hesaplıyordum, itiraf etmeliyim, pek bir şansım yoktu.

"Seni buraya geri sürüklerim," dedi planımı tahmin ederek.

Arabasına binerken ağırbaşlılığımı korumaya çalışıyordum. Ama pek de başarılı olduğum söylenemezdi, yağmurdan sıçana dönmüştüm ve botlarımın bile içine su girmişti.

"Bu tamamen gereksiz," dedim sertçe.

Cevap vermedi. Kontrol düğmeleriyle oynamaya başladı, ısıtıcıyı açtı, müziğin sesini kısıtı. Park yerinden çıkarken put gibi durup onunla hiç konuşmamayı planlıyordum ama sonra çalan şarkıyı fark ettim.

"Clair de Lune?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Debussy'yi bilir misin?" O da şaşırmıştı.

"Pek değil," diye itiraf ettim. "Annem evde sık sık klasik müzik dinler, sadece sevdiklerimin isimlerini bilirim."

"Bu benim en sevdiklerimden bir tanesidir." Yine derin düşüncelerde kaybolarak yağmuru seyretmeye koyuldu.

Açık gri deri koltuklarda müzik dinleyerek rahatlamıştım. Bu tanıdık ve rahatlatıcı melodiye kapılmamak mümkün değildi. Yağmur her yeri gri ve yeşil bir duman gibi kaplamıştı. Bir an çok hızlı gittiğimizin farkına vardım, **araba o kadar sarsılmadan gidiyordu ki, hızı hissedemiyordum. Sadece yanı başımdan şimşek hızıyla geçen kasaba ışıkları hızımızı ele veriyordu.**

"Annen nasıl biri?" diye sordu birdenbire.

Ona baktığımda beni meraklı gözlerle **incelediğini** gördüm.

"Ben anneme çok benzerim, ama **o benim** daha güzel halim," dedim. Kaşlarını kaldırdı. "Ben **Charlie'ye** daha çok çekmişim. Annem benden daha dışadönük ve cesurdur. Sorumsuz ve oldukça değişik bir kadındır, ayrıca **farklı bir aşçıdır**. O benim en iyi arkadaşımdır." Sustum. **Onunla ilgili** konuşmak beni üzümüştü.

"Kaç yaşındasın Bella?" Sesi anlamadığım bir sebepten ötürü hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. **Arabayı** durdurdu, Charlie'nin evine çoktan gelmiştik. Yağmur **o kadar** şiddetli yağıyordu ki, evi tam olarak göremiyordum. **Sanlı** araba bir nehre gömülmüştü.

"On yedi yaşındayım," dedim, aklım **biraz** karışmıştı.

"Hiç on yedi göstermiyorsun."

Sesi sitem doluydu, bu beni çok güldürdü.

"Ne?" diye sordu, yine meraklanmıştı.

"Annem hep benim otuz beş yaşında **doğduğumu** ve her geçen yıl orta yaşlı birine dönüştüğümü söyler." **Tekrar** güldüm ve

rin bir iç geçirdim. "Birinin yetişkin olması gerek." Bir saniye sustum. "Sen de bir lise öğrencisi için hiç de küçük görünmüyorsun," dedim.

Yüzünü buruşturdu ve konuyu değiştirdi.

"Peki annen neden Phil'le evlendi?"

Adını hatırlamasına çok şaşırdım; sadece bir kere söylemişim, bundan iki ay önce. Buna cevap vermem biraz zaman aldı.

"Annem... yaşına göre çok genç gösteriyor. Bence Phil onun daha da genç hissetmesini sağlıyor. Her nasılsa, annem onun için deli oluyor." Başımı salladım. Bu çekim benim için tam bir muammaydı.

"Peki onaylıyor musun?" diye sordu.

"Fark eder mi?" diye karşılık verdim. "Onun mutlu olmasını istiyorum... ve annemin istediği kişi de o."

"Bu çok asil... acaba?" dedi kendi kendine.

"Ne?"

"Acaba annen de sana aynı şekilde davranır mıydı? Yani seçimin ne olursa olsun?" Bir anda dikkatini bana yoğunlaştırdı, gözleri benden bir cevap bekliyordu.

"Sanırım," diye kekeleydim. "Ama sonuçta o bir anne. O yüzden biraz farklı."

"O zaman seçtiğin kişi çok korkunç olmasın," diye dalga geçti.

Buna karşılık gülümsedim. "Korkunç derken ne demek istedin? Her yerinde küpeler ve kocaman dövmeler olan birini mi?"

"Sanırım korkunç kelimesinin tanımlarından bir tanesi bu olabilir."

"Senin korkunç tanımın ne peki?"

Ama sorumu duymazdan geldi ve bana başka bir soru sordu. "Sence ben de korkunç olabilir miyim?" Bir kaşını kaldırdı ve hafif bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Bir an acaba doğru mu yoksa yalan mı söylesem diye düşündüm. Doğru söylemeye karar verdim. "Hımm... bence eğer istersen *olabilirsin*."

"Şimdi de benden korkuyor musun?" Yüzündeki gülümseme kayboldu ve o mükemmel suratu bir anda ciddileşti.

"Hayır," dedim hemen. Gülümsemesi tekrar geri geldi.

"Pekâlâ, şimdi de sen bana aileni anlat," dedim konuyu dağıtmak için. "Benimkinden çok daha ilginç bir hikâyen olmalı."

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi temkinli bir şekilde.

"Cullen'lar seni evlat mı edindiler?" dedim doğrulamak ister gibi.

"Evet."

Bir an duraksadım. "Peki annelere ne oldu?"

"Çok uzun zaman önce öldüler." Sesi çok gerçekçi çıkmıştı.

"Üzgünüm," diye mınıldandım.

"Onları çok net hatırlamıyorum. Carlisle ve Esme uzun zamandır benim annemle babam."

"Ve onları seviyorsun." Bu bir soru değildi. Bu, onlarla ilgili konuştuğunda açıkça anlaşıyordu.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Onlardan daha iyi iki insanı hayal edemiyorum."

"Çok şanslısın."

"Evet, bunu biliyorum."

"Peki ya erkek kardeşinle kız kardeşin?"

Kontrol panelindeki saate baktı.

"Kız kardeşimle erkek kardeşim, yani Jasper ve Rosalie bu yağmurda beni beklerlerse çok sinirlenecekler."

"Affedersin, sanırım gitmen gerekiyor." Arabadan inmek istemiyordum.

"Sanırım sen de kamyonetini Şef Swan eve dönmeden önce

gidiyorsundur, böylelikle ona biyoloji kazasından bahsetmek zorunda kalmazsın." Bana bakarak gülümsedi.

"Onun duyduğundan adım gibi eminim. Forks'ta hiçbir şey izli kalamaz," dedim iç geçirerek.

Bir kahkaha attı, bunun ardında keskin bir şey vardı.

"Kumsalda iyi eğlenceler... güneşlenmek için harika bir hava." Başını eğerek deli gibi yağın yağmura baktı.

"Yarın seni göremeyecek miyim?"

"Hayır. Emmett ve ben hafta sonuna erkenden başlıyoruz."

"Ne yapacaksınız?" Bir arkadaş bunu sorabilirdi değil mi? Umanım sesimdeki hayal kırıklığı çok belli olmuyordu.

"Keçi Kayalıkları Bölgesi'nde yürüyüşe gideceğiz, Rainer'ın güneyinde."

Charlie'nin Cullen'ların sık sık kamp yapmaya gittiklerini söylediğini hatırladım.

"Ne güzel, iyi eğlenceler." Onun için sevinmiş gibi yapmaya çalışıyordum. Ama yine de onu pek kandırabildiğimi zannetmiyorum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Bu hafta sonu benim için bir şey yapar mısın?" Yüzüme bakmak için bana döndü ve o yakıcı altın rengi gözleriyle beni esir aldı.

Çaresiz bir şekilde başımı salladım.

"Alınma ama, sen hani şu belayı mknatus gibi çeken insanlardan birine benziyorsun. O yüzden... okyanusa düşme ya da bir yerlere çarpma, olur mu?" Yüzünde yine o çarpık gülümsemesi vardı.

O konuşurken çaresizliğim de yavaş yavaş yok oldu. Yüzüne baktım.

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve arabadan dışarı, yağmura çıktım. Gereğinden fazla bir güçle kapıyı kapattım.

Arabayla uzaklaşırken hâlâ gülümsüyordu.

6. KORKUNÇ HİKÂYELER

Odamda oturup *Macbeth*'in üçüncü sahnesine odaklanmaya çalışırken, kamyonetimin sesini duymayı bekliyordum. Şakır şakır yağan yağmurun sesinin bile kamyonetimin sesini duymama engel olamayacağını düşünüyordum ama perdeyi kaldırıp dışarı baktığımda işte oradaydı.

Cuma gününü iple çekmiyordum. Tabii ortalıkta konuşulan şeyler vardı. Özellikle Jessica bu olaydan bir hikâye yaratmak istiyordu. Neyse ki Mike çenesini kapalı tutmuştu, kimse Edward'ın işin içine karıştığını bilmiyordu. Yine de Jessica'nın öğle yemeğiyle ilgili bir sürü sorusu vardı.

"Edward Cullen dün senden ne istemiş?" diye sordu Jessica trigonometri dersinde.

"Bilmem," diye cevap verdim. "Tam olarak bir şey söylemedi."

"Sen biraz sinirlenmiş görünüyordun," diyerek ortaya yem attı.

"Öyle miydi?" dedim, yüz ifademi mümkün olduğu kadar anlamsız tutmaya çalışıyordum.

"Biliyorsun, daha önce onu ailesi dışında kimseyle otururken görmedim. Bu çok tuhaftı."

"Tuhaftı," diyerek ona katıldım. Rahatsız olmuşa benziyordu, sabırsızca koyu renk bukleleriyle oynamaya başladı, sanırım başkalarına anlatmak için benden daha iyi bir hikâye bekliyordu.

Cuma gününün en kötü yanı, onun orada olmayacağını bilmesine rağmen gelmesini umut etmemdi. Mike ve Jessica'yla katederyaya girdiğimizde Rosalie, Alice ve Jasper'ın oturup kafaya verip konuştukları o masaya bakmadan edemedim. Onu tekrar görene kadar daha ne kadar bekleyeceğimi bilemediğimi fark ettiğimde içimi bir korku sardı.

Her zaman oturduğum masadaki herkes yarın için plan yapıyordu. Mike yeniden neşelenmiş, yarın havanın güneşli olacağını söyleyen hava durumu sunucusuna güvendiğini söylüyordu. İnanmadan önce görmem lazımdı. Bugün hava daha sıcaktı, neredeyse otuz dereceydi. Belki de yarın çok kötü olmazdı.

Öğle yemeği sırasında Lauren'ın bana hiç de dostça olmayan bakışlarını fark ettim, bunun nedenini odadan çıkana kadar anlayamadım. Onun tam arkasıydım, o parlak sarı saçlarından sadece bir adım geride ve o bunun farkında değildi.

"... neden *Bella* gidip bundan sonra sadece Cullen'larla oturmuyor, anlamıyorum," dediğini duydum Mike'a. Şimdiye dek bu kadar rahatsız edici ve genizden gelen bir sesi olduğunu fark etmemiştim ve sesindeki kötü niyeti duyduğumda çok şaşırdım. Onu çok iyi tanımiyordum, en azından bana karşı olan bu nefretini bilecek kadar iyi tanımiyordum.

"O benim arkadaşım, bizimle oturuyor," dedi Mike sadık ve korumacı bir sesle. Jess ve Angela'nın yanımdan geçmesini bekledim. Bunları daha fazla duymak istemiştim.

O gece yemekte Charlie, ertesi gün La Push'a yapılacak ge-

ziyle ilgili çok heyecanlı görünüyordu. Sanırım hafta sonları beni evde yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu, ama alışkanlıklarını oturtmak o kadar uzun zamanını almıştı ki, şu anda onlardan vazgeçmesini beklemek saçma olurdu. Tabii ki geziye katılacak bütün çocukların, onların anne babalarının, hatta muhtemelen büyükbabalarının isimlerini bile biliyordu. Ona söyleyeceğimden değildi ama acaba Edward Cullen'la Seattle'a yapacağım geziyi onaylar mıydı diye düşünüyordum.

"Baba Keçi Kayalıkları ya da onun gibi bir yer biliyor musun? Sanırım Rainer Dağı'nın güneyinde," diye sordum normal bir ses tonuyla.

"Evet. Neden sordun?"

Omuz silkerek, " Bazı çocuklar orada kamp yapmakla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı," dedim.

"Orası kamp yapmak için pek de uygun bir yer değil." Şaşırmış görünüyordu. "Çok fazla ayı var. Birçok insan oraya av sezonunda gider."

"Hımm," diye mırıldandım. "Belki adını yanlış hatırlıyorumdur."

Uykuya dalmaya hazırlanıyordum ama tuhaf bir ışık beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda parlak sarı bir ışığın pencerelerden süzüldüğünü gördüm. Buna inanamıyordum. Kontrol etmek için pencereye koştum ve gözlerime inanamadım, bu Güneş'ti. Gökyüzünde yanlış bir yerde duruyordu, fazla alçaktaydı ve olması gerektiği kadar da yakın değildi ama bu kesinlikle Güneş'ti. Bulutlar ufku kaplamış ama ortada büyük mavi bir parça açıkta kalmıştı. Pencerenin önünden uzun bir süre ayrılamadım, sanki gidersem o mavilik yok olacaktı gibiydi.

Newton'ların Olympic Spor Kıyafetleri Dükkanı kasabanın kuzeyindeydi. Daha önce dükkânı görmüştüm ama hiç içeri girmemiştim, çok uzun zaman dışarıda olmak için insanlara gereken herhangi bir malzemeye ihtiyacım olmuyordu. Park yerinde, Mike'ın Suburban'ını ve Tyler'ın Sentra'sını gördüm. Araba-

larının yanına park ederken Suburban'ın önünde duran bir grup insan gözüme çarptı. Eric, birlikte ders aldığım Ben ve Conner adlı iki çocukla beraber oradaydı. Jess de Angela ve Lauren tarafından kuşatılmış bir şekilde oradaydı. Yanlarında üç tane daha kız vardı, cuma günü beden dersinde içlerinden bir tanesinin üzerine düşünmüştüm. Ben kamyonetten inerken o kız bana kötü bir bakış attı ve sonra Lauren'a bir şeyler fısıldadı. Lauren da sarı saçlarını savurup bana nefretle baktı.

O günlerden bir olacak, diye düşündüm.

En azından Mike beni gördüğüne sevinmişti.

"Geldin!" dedi, buna çok memnun olmuştu. "Sana bugün havanın güneşli olacağını söylememiş miydin?"

"Sana geleceğimi söylemiştim," diye hatırlattım ona.

"Biz de Lee ve Samantha'nın gelmesini bekliyorduk... tabii sen başka birilerini davet etmediysen," diye ekledi Mike.

"Yoo," dedim kısaca, umarım bu yalanım belli olmazdı. Ama içten içe de bir mucizenin olmasını ve Edward'ın çıkagelmesini bekliyordum.

Mike buna memnun olmuş görünüyordu.

"Benim arabamda gelir misin? Ya ona binebilirsin ya da Lee'nin annesinin minibüsüne."

"Tabii ki."

Gülümsedi. Mike'ı mutlu etmek o kadar kolaydı ki.

"Yanına bir tüfek alabilirsin," dedi. Sıkıntımı gizlemeye çalışıyordum. Mike ve Jessica'yı aynı anda mutlu etmek görüldüğü kadar kolay değildi. Jessica'nın bize doğru baktığını görebiliyordum.

Lee fazladan iki kişi daha getirmişti ve bir anda bütün koltuklara ihtiyacımız olmuştu. Suburban'ın ön koltuğunda, Jess'i Mike'la benim arama almayı başarmıştım. Mike pek mutlu değildi ama en azından Jess tatmin olmuş görünüyordu.

Forks'tan La Push'a sadece yirmi kilometreydi, yolun kenarında içinden Quileute Nehri geçen koyu yeşil renkli ormanlar vardı. Cam kenarında oturduğum için memnundum. Camları tekrar açmışık, Suburban içinde dokuz kişiyle biraz klostrofo-bik olmuştu, elimden geldiği kadar gün ışığı almak istiyordum.

Charlie'yle Forks'ta geçirdiğim yazlar boyunca birçok kez La Push'a gelmiştim, bu yüzden iki kilometre uzunluğunda, hilal şeklindeki First Plajı bana hiç de yabancı değildi. Hâlâ nefes kesici güzellikteydi. Okyanusun rengi gün ışığında daha koyu griydi, dalgalar kıyıya çarparak beyaz köpükler oluşturuyordu. Adalar, sarp kayalıklarıyla çelik grisi liman sularının içinden göğe doğru uzanıp, farklı yükseklikteki ulu ve haşın görünümü köknar ağaçlarıyla bezenmiş tepelerde sonlanıyordu. Sadece suyun kenarında gerçek kum vardı, daha sonra kıyı, uzaktan gri görünen ama yanına gittiğinizde toprak rengi, deniz yeşili, eslatun, gri mavi ve mat altın rengi düzgün taşlarla kaplıydı.

Sert bir rüzgâr esiyordu, serin ve tuzlu. Pelikanlar dalgaların üzerinde uçarken martılar ve yalnız bir kartal üzerlerinde süzülüyordu. Gökyüzünde bulutlar her an işgale hazır bir şekilde tetikteydiler ama şimdilik güneş, mavi gökyüzünde bütün cesaretiyle ışıltı ışıltı parlıyordu.

Kumsala doğru yürümeye başladık. Mike bizi, daha önce bizimki gibi bir partiye ev sahipliği yaptığı belli olan daire şeklinde sıralanmış kütüklerin yanına götürdü. Dalrenin içinde daha önceden ateş yakıldığı belliydi, içi siyah külle doluydu. Eric ve adının Ben olduğunu tahmin ettiğim çocuk kuru dallar toplamaya başladılar, soğumuş küllerin üzerine dallardan bir yığın oluşturdular.

"Daha önce hiç kamp ateşi görmüş müydün?" diye sordu Mike. Kemik rengi banklardan birinin üzerinde oturuyordum, iki yanımda da kızlar toplanmış heyecanla dedikodu yapıyorlardı. Mike ateşin başına eğildi, küçük dallardan birini çakmakla tutuşturdu.

"Hayır," dedim Mike yanan dalı diğer dallara yaklaştırırken.

"Buna bayılacaksınız, şu renklere bakın." Başka bir dal daha yakıp ilk yaktığının yanına koydu. Alevler hemen kuru dalları tutuşturdu.

"Mavi," dedim şaşkınlıkla.

"Tuz yüzünden. Çok güzel değil mi?" Bir dal parçası daha yaktı, henüz alev almamış yere koydu ve gelip yanıma oturdu. Neyse ki Jess de Mike'ın öteki tarafında oturuyordu. Jess ona döndü ve ilgisini çekmeyi başardı. Mavi ve yeşil alevlerin gökyüzüne yükselmesini izledim.

Yarım saat gevezelik ettikten sonra çocuklardan bazıları gelgitin oluşturduğu göllere doğru yürümek istediler. İki arada kalmıştım. Bir taraftan bu göllere gitmeyi çok istiyordum, küçüklüğünden beri beni çok etkilemişlerdi. Hatta bu göller Forks'a gelmeyi dört gözle beklememin yegâne sebeplerinden biriydi. Diğer taraftan, bu göllerden birkaçına da düşmüştüm. Yedi yaşındayken ya da yanınızda babanız varken bunu pek bir önemi yoktu. Bu bana Edward'ın benden ricasını hatırlattı, lütfen okyanusa falan düşme.

Benim adıma karar veren Lauren oldu. Yürüyüşe çıkmak istemiyordu, zaten yürüyüş için kesinlikle yanlış ayakkabıları seçmişti. Angela ve Jessica dahil diğer kızlar da kumsalda kalmak istiyorlardı. Eric ve Tyler'ın onlarla kalmayı kabul etmelerini bekledim, sonra ben de gitmekte olan yürüyüş grubuna katıldım. Geldiğimi gördüğünde Mike'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Her ne kadar ormanda gökyüzünü kaybetmekten nefret etsem de, yürüyüş çok uzun sürmedi. Ormanın açık yeşil ışığı, etrafımdaki yeni yetme kahkahaların uğultusuyla bir türlü örtülüyordu. Yerdeki köklere, başımın üzerindeki dallara, kısacası attığım her adıma çok dikkat ediyordum ve sonunda en arkada kaldım. Sonra ormanın zümrüt yeşili derinliklerinden sıyrılıp kayalık kıyıya geldim. Az bir çekilme vardı ve gelgit nehri yanı-

mızdan denize kadar gidiyordu. Nehrin kıyısındaki çakıl taşlarının oluşturduğu küçük su birikintileri hayat doluydu.

Bu küçük havuzlara düşmemeye çok dikkat ediyordum. Diğerleri korkusuzdu, taşların üzerinden atlıyor, dikkatle kenarlara tutunuyorlardı. Büyük havuzlardan birinin kenarında çok sağlam bir kaya buldum ve üzerine tündüm, altımdaki doğal akvaryumun büyüüne kapılmışım. Parlak renkli dağ laleleri görünmeyen rüzgârla hiç durmadan dalgalanıyor, deniz minareleri içlerindeki küçük yengeçleri gizleyerek kenarlara doğru telaşla hareket ediyor, beyaz çizgili bir yılanbalığı açık yeşil yosunlara, bir denizyıldızıysa bir kayaya tutunmuş, kıpırdamadan denizin geri gelmesini bekliyordu. Kendimi tamamen buna kapmışım, sadece aklımın bir köşesinde şu anda Edward'ın ne yaptığını ve burada benimle birlikte olsa ne diyeceğini düşünüyordum.

Sonunda çocuklar acıkmıştı ve ben de onları takip etmek için yerimden kalktım. Bu sefer ormanda ilerlerken onlara ayak uydurmaya çalıştım ve doğal olarak birkaç kez düştüm. Avuçlarımda sıyrıklar oluşmuştu ve kotumun diz bölümü yeşil lekelerle kaplanmıştı ama yine de daha beteri olabilirdi.

First Plajı'na vardığımızda geride bıraktığımızdan daha çok insan vardı. Yakınlaştığımızda yeni gelen gençlerin parlak düz siyah saçlarını ve bakır rengi tenlerini fark ettim. Yemek çoktan dağıtılmıştı. Eric bizi yeni gelen insanlarla tanıştırmaya çalışırken, bizim çocuklar da yemeklerden kendilerine düşen payı almak için telaş içindeydiler. Angela ve ben en son gelenlerdik ve Eric adımızı söylediğinde ateşin yanındaki kayalıklarda oturan çocuğun ilgiyle bana baktığını fark ettim. Angela'nın yanına oturdum ve Mike bize sandviç ve içecek bir şeyler getirdi. Yeni gelenlerin içlerinden en büyüğü gibi görüneni, yanındaki yedi kişinin ve kendisinin adını söyledi. Aklımda tek kalan, adı Jessica olan başka bir kız ve beni fark eden çocuk Jacob'dı.

Angela'yla oturmak çok rahatlatıcıydı, bana huzur veriyor-

u, her sessizliği gevezelikle doldurmaya çalışmıyordu. Yemek yerken rahatsız edilmeden düşünmemi sağladı. Forks'ta zaman ne kadar dağınık bir şekilde geçtiğini düşünüyordum, bazen sadece diğer bulanık görüntülerin arasından sıyrılmış tek bir remim, bazen de her saniye aklıma kazınıyordu. Bunun nedenini biliyordum ve beni rahatsız ediyordu.

Öğle yemeğimizi yerken bulutlar çoğalmaya, mavi gökyüzünü yavaş yavaş kaplamaya başladı. Bulutlar güneşin önünü zaman zaman kapatıp kumsalda uzun gölgeler oluşturuyor, dalgaların rengini koyultuyordu. Herkes yemeğini bitirdikten sonra kili üçlü gruplar halinde yürümeye başladı. Bir grup, keskin kayaların üzerinden atlayıp, dalgaların vurduğu kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Diğerleri de gelgitin oluşturduğu göllere ikinci bir tur yapmak için toplanmışlardı. Jessica'nın gölgesinde Mike, katabadaki tek markete doğru gidiyordu. Yerli çocuklardan bazıları onlarla gitmiş, diğerleriyse yürüyüşe çıkmıştı. Dağıldıklarında ben de bir kütüğün üzerinde tek başıma oturuyordum, bu arada Lauren ve Tyler da birinin getirmeyi akıl ettiği CD çalarla oyalanıyorlardı. Adı Jacob olan çocuk ve sözcü olan en büyük çocuk da dahil olmak üzere, yeni gelen gruptaki çocuklardan üçü de etrafımıza toplanmıştı.

Birkaç dakika sonra Angela gidenlerin arasına katıldı ve Jacob da yavaş yavaş yanıma geldi. On dört ya da on beş yaşında gösteriyordu, uzun parlak siyah saçları bir lastikle ensesinde toplanmıştı. Teni çok güzel, ipek gibi, kızıl kahve rengindeydi; koyu renk gözleri, çıkık elmacık kemiklerinin üzerine yerleşmişti. Çenesinin kenarında çocuksu bir yuvarlaklık vardı. Genel olarak bakıldığında, çok güzel bir yüzü vardı. Her ne kadar görünüşü hakkında güzel düşüncelerim vardıysa da, bu düşüncelerim ağzından çıkan ilk sözlerle yerle bir oldu.

"Sen Isabella Swan'sın değil mi?"

Okulun ilk gününü tekrar yaşıyor gibiydim.

"Bella," dedim iç geçirerek.

"Ben Jacob Black." Sıcak bir şekilde elini bana doğru uzattı. "Babamın kamyonetini alan sensin."

"Aa," dedim pürüzsüz elini sıkarken. "Sen Billy'nin oğlusun. Seni hatırlıyor olmam gerekir."

"Hayır. Ben ailenin en küçüğüyüm, sen benim büyük kız kardeşlerimi hatırlarsın."

"Rachel ve Rebecca," diye anımsadım birden. Charlie ve Billy buraya ziyaretlerimiz sırasında, onlar balık tutarken oyala-nalım diye bizi sık sık bir araya getirirdi. Ama biz arkadaş olama-yacak kadar çekingendik. Tabii ben de sık sık bu balık tutma ge-zilerini çıkardığım huysuzluklarla yanında kesiyordum.

"Onlar buradalar mı?" Acaba onları tanıyabilir miyim diye okyanusun kıyısındaki kızlara baktım.

"Hayır," dedi Jacob başını sallayak. "Rachel, Washington Eyalet Üniversitesi'nde burs kazandı, Rebecca ise Samoalı bir sörfçüyle evlendi, Hawaii'de yaşıyor."

"Evlendi mi? Vay be." Çok şaşırmıştım. İkizler benden sade-ce bir yaş büyüktü.

"Kamyonetinden memnun musun?" diye sordu.

"Çok seviyorum, çok iyi çalışıyor."

"Evet ama gerçekten de çok yavaştır," dedi gülerek. "Charlie onu aldığı anda o kadar rahatlardım ki... Bu kadar iyi çalışan bir arabamız olduğu sürece babam yeni bir araba yapmama asla izin vermezdi."

"O kadar da yavaş değil," diye itiraz ettim.

"Yüzün üzerine çıkmayı denedin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"İyi. Sakın deneme," diyerek gülümsedi.

Ben de bu gülümsemeye karşılık vermeden duramadım. "Çarpmalarda çok avantajlı," dedim kamyonetimi korumak için.

"O yaşlı canavarı bir tankın bile ezebileceğini zannetmiyo-rum," diye katıldı bana gülerek.

"Sen araba mı yapıyorsun?" diye sordum, bundan çok etki-lenmiştim.

"Boş zamanım ve elimde parça olduğu zaman. 1986 Volswa-ren Rabbit silindirini nereden bulurum, bir fikrin yok değil mi?" diye sordu komik bir şekilde. Boğuk ve çok hoş bir sesi vardı.

"Üzgünüm," diyerek güldüm. "Son zamanlarda ondan hiç görmedim ama senin için bir bakarım," dedim, sanki ne olduğu-nu biliyordum. Onunla konuşmak çok kolaydı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, bana takdir eder-besine baktığını yeni fark ediyordum. Bunun fark eden yalnızca ben değildim.

"Jacob, Bella'yı tanıyor musun?" diye sordu Lauren ateşin karşısından, sesinden küstahlık okunuyordu.

"Ben doğduğumdan beri birbirimizi tanıyoruz aslında." Bana dönüp tekrar gülümsedi.

"Ne güzel." Aslında hiç de güzel olduğunu düşünmüyordu, donuk gözleri kısılmıştı.

"Bella," dedi yüzümü dikkatle inceleyerek. "Ben de tam Tyler'a bugün Cullen'ların hiçbirinin gelememesinin ne kadar kötü olduğundan bahsediyordum. Kimse onları çağırmayı akıl edemedi mi?" Bu umrundaymış gibi görüntüsü pek de inandırıcı gelmemişti.

"Doktor Carlisle Cullen'in ailesinden mi bahsediyorsun?" de-di uzun boylu, büyük çocuk ben cevap vermeden önce. Lauren bundan rahatsız olmuştu. Genç bir çocuktan çok bir adama ben-ziyordu ve sesi çok derinden geliyordu.

"Evet, onları tanıyor musun?" diye sordu küçümseyerek.

"Cullen'lar buraya gelmezler," dedi Lauren'in sorusunu duy-mazdan gelerek. Öyle bir söylemişti ki, konu tamamen kapan-mıştı.

Tyler, Lauren'ın ilgisini çekmeye çalışarak ona elindeki CD hakkında ne düşündüğünü sordu. Ama Lauren'ın kafası dağılmıştı.

Şaşkın bir şekilde boğuk sesli çocuğa baktım, ama o, arkamızdaki karanlık ormana doğru bakıyordu. Cullen'ların buraya gelmediğini söylemişti ama bunun altında daha başka şeylerin olduğu anlaşılıyordu, sanki onlara izin verilmiyordu, burası onlara yasaktı. Çocuğun bu davranışı beni çok etkiledi, başarısız bir şekilde söylediklerini kafamdan atmaya çalıştım.

"Forks seni henüz çıldırtmadı mı?" dedi Jacob beni derin düşüncelerimden uyandırarak.

"Sanırım bu çok yetersiz bir ifade," diyerek omuz silktim. Beni anlıyor gibi gülümsedi.

Ben hâlâ Cullen'larla ilgili söylenen o lafa takılmıştım, bir anda aklıma bir fikir geldi. Bu çok aptal bir plandı ama daha iyi bir fikrim yoktu. İçimden Jacob'un, kızlar hakkında benim bu acınacak flört girişimlerimden anlamayacak kadar tecrübesiz olmasını diledim.

"Benimle kumsalda yürümek ister misin?" diye sordum Edward gibi kirpiklerimin altından bakmaya çalışarak. Bu bakışımın aynı etkiyi yapmadığına emindim ama en azından bu, Jacob'un istekli bir şekilde yerinden kalkmasını sağladı.

Renkli taşların üzerinden dalgakırana doğru yürürken, bulutlar sonunda gökyüzünü iyice kaplamış, denizin kararmasına ve ısının düşmesine neden olmuştu. Ellerimi cephane koydum.

"Sen kaç yaşındasın? On altı mı?" diye sordum televizyonda gördüğüm kızlar gibi göz kapaklarını kirpiçtirmeye çalışarak, umarım bir aptal gibi görünmüyordum.

"On beşime yeni bastım," dedi gururla.

"Gerçekten mi?" Yüzümde yapmacık bir uzaklık ifadesi vardı. "Ben seni daha büyük zannetmiştin."

"Yaşıma göre uzunum," diye açıkladı.

"Forks'a sık sık gelir misin?" diye sordum, evet yanıtı beklerdim. Söylediklerim kulağa çok aptalca geliyordu. Bana tiksintiye bakacağını ve bir sahtekâr olduğumu söyleyeceğini düşünüyordum, ama aksine, onunla konuşmamdan gururlanmış gibi görünüyordu.

"Aslında pek değil," dedi yüzünü asarak. "Ama arabam bitince istediğim kadar gelebileceğim - tabii ehliyetimi de aldıktan sonra," dedi.

"Lauren'ın konuştuğu o çocuk kim? Bizimle takılmak için biraz büyük görünüyor da..." Kendimi bilerek gençlerin tarafına koymuştum, Jacob'u tercih ettiğimi açık açık belirtmiştim.

"O Sam, on dokuz yaşında," diyerek beni bilgilendirdi.

"Doktorun ailesiyle ilgili ne diyordu?" diye sordum masumca.

"Cullen'lar mı? Hımm, onların buraya gelme izinleri yok," dedi. James Adası'na doğru baktı, Sam'in sesinde duyduğumu düşündüğüm şeyi doğruluyor gibiydi.

"Neden yok?"

Dudaklarını ısırarak bana baktı. "Bununla ilgili hiçbir şey söylememem lazım."

"Hadi ama, kimseye söylemem, sadece merak ettim o kadar." Gülümsememin elimden geldiği kadar çekici görünmesini sağlamaya çalışıyordum.

Gülümsememe karşılık verdi. Sonra bir kaşını kaldırdı ve boğuk bir sesle, "Korku hikâyelerini sever misin?" diye sordu.

"Bayılırım," dedim heyecanla, anlatmaya devam etmesini istiyordum.

Jacob ağır ağır, bir ağacın toprağın yüzeyine çıkmış, kocaman ve soluk renkli bir örümceğin ince bacaklarına benzeyen köklerine doğru yürüdü. Ben onun yanındaki bir kütüğe otururken o da kıvrık köklerden birinin üzerine yerleşti. Aşağıdaki kayalara baktı, geniş dudaklarının kıyısında gezinen bir gülücük

vardı. Sanırım bu hikâyeyi elinden geldiği kadar iyi anlatmaya çalışacaktı. Bütün dikkatimi ona vermiştim.

“Nereden geldiğimizle ilgili eski hikâyeleri bilir misin? Quileute’ler mesela?” diyerek başladı.

“Hayır,” dedim.

“Çok fazla efsane vardır, bazıları Taşkın’a dayanır. Eski zamanlarda Quileute’ler tıpkı Nuh ve gemisindekiler gibi kurtulmak için kanolarını dağlardaki en yüksek ağaçların tepelerine bağlarılarmış,” dedi ve gülümsedi. “Bir başka efsaneyse bizim kurtlardan geldiğimizi ve onların hâlâ kardeşlerimiz olduğunu iddia eder. Onları öldürmek kabile kurallarına aykırıdır.”

“Sonra *kanısoğuklar*la ilgili hikâyeler vardır.” Sesini biraz alçaltmıştı.

“Kanısoğuklar mı?” diye sordum, bu seferki şaşkınlığım gerçikti.

“Evet. Kanısoğuklarla ilgili hikâyeler, kurtlarla ilgili efsaneler kadar eskidir, hatta bazıları daha da eskiye dayanır. Bir efsaneye göre benim büyük büyükbabam bazılarını tanımış. Onları topraklarımızdan uzak tutmak için bir anlaşma hazırlayan olmuş,” dedi gözlerini devirerek.

“Senin büyük büyükbabam?” dedim.

“O bir kabile büyüğüymüş, tıpkı babam gibi. Kanısoğuklar, kurtların, aslında kurtların değil de insana dönüşen kurtların baş düşmanlarıdır, tıpkı atalarımız gibi. Biz bunlara kurtadamlar deriz.”

“Kurtadamların da mı düşmanları var?”

“Sadece bir tane.”

Sabırsızlığımın hayranlık gibi görünmesini umarak ona bakıyordum.

“Görüyorsun işte, kanısoğuklar geleneksel olarak bizim de düşmanımız sayılırlar. Ama büyük büyükbabamın zamanında,

urlarımızda yapılan bu anlaşma daha farklı. Kendi türlerinin olduğu gibi avlanmadılar, kabileye zarar vermemeleri gerekirdi. Bu yüzden de büyükbabam onlarla bir ateşkes anlaşması yaptı. Eğer topraklarımızdan uzak dururlarsa biz de onları soğukluklara vermeyecektik,” dedi göz kırparak.

“Eğer tehlikeli değillerse neden...?” Anlamaya çalışıyordum. O zamanlarda da bu hayalet hikâyesinden ne kadar etkilendiğini ona belli etmemeye çalışıyordum.

“Bu klan gibi uygar olsalar bile, insanlar her zaman kanısoğukların yanında tehlikeyedirler. Ne zaman acıkacakları belli olmaz.” Bu tehdit sesinde de vardı.

“Uygar derken ne demek istiyorsun?”

“İnsanları avlamadıklarını söylüyorlar. Bunun yerine hayvanları avlıyorlarmış.”

Sesimin normal çıkmasına çalışıyordum. “Peki bunun Cullen’larla ne alakası var? Onlar büyük büyükbabamın tanıdığı kanısoğuklara mı benziyor?”

“Hayır,” dedi ve durdu. “*Ta kendileri.*”

Yüzümdeki korku ifadesinin, anlattığı hikâyeden kaynaklanıp olmadığını düşünüyormuş olmalıydı. Gülümsedi, durumdan hoşnut bir şekilde sözlerine devam etti.

“Şimdi onlardan daha çok var; yeni bir dişi ve yeni bir erkek na kalanları aynı. Büyük büyükbabam zamanında liderleri arlisle’ymiş. *Sizin* insanlarınız buraya gelmeden çok önce o uradaymış.” Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Peki onlar ne?” diye sordum sonunda. “Kanısoğuklar *nedir*?”

Gizemli bir şekilde gülümsedi.

“Kan içiciler,” dedi korkunç bir sesle. “Sizinkiler onlara vampir der.”

Jacob’un cevabından sonra azgın dalgalara bakmaya başlamış, yüzümün ne halde olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Tüylerin diken diken oldu," diyerek güldü zevkle.

"Sen iyi bir anlatıcısın," diyerek ona iltifat ettim, hâlâ dalgaları seyrediyordum.

Hâlâ ona bakacak cesareti toplayamamışım. "Merak etme, seni ele vermem."

"Sanırım demin anlaşmayı bozdum," dedi gülerek.

"Bu sırrı mezara kadar götüreceğim," diye söz verdim ve birden ürperdim.

"Gerçekten, Charlie'ye bile bir şey söyleme. Doktor Cullen hastanede çalışmaya başladığından beri bizim oraya gitmememize çok kızıyor zaten."

"Tabii ki söylemem."

"Bizim batıl inançlı yerliler olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye sordu neşeli bir tavırla, ama bu sorunun içinde biraz da endişe vardı. Gözlerimi hâlâ okyanustan ayıramamışım.

Ona döndüm ve elimden geldiğince normal bir şekilde gülümsedim.

"Hayır. Bence sen korku hikâyeleri anlatmak konusunda çok iyisin o kadar. Hâlâ tüylerim diken diken bak." Kolumu gösterdim.

"Çok iyi," dedi gülümseyerek.

Sonra, birbirine vuran taş seslerinden birinin bize doğru yaklaştığını anladık. İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Mike ve Jessica'nın bize doğru gelmekte olduğunu gördük.

"İşte buradasın Bella," dedi Mike el sallayarak.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu Jacob, Mike'ın sesindeki kıskançlık kokusunu almıştı. Bunun bu kadar belli olmasına ben de şaşırmışım.

"Kesinlikle hayır," diye fısıldadım. Jacob'a bu anlattıklarından dolayı minnettardım ve onu mutlu etmek istiyordum. Başımı çevirip, Mike'ın göremeyeceği bir şekilde ona göz kırptım. Bu

beceriksiz flörtleşmemden gururlanmış görünerek gülümsedi.

"Dediğim gibi, ehliyetimi aldığımda..." diye başladı konuşmaya.

"Forks'a gelip beni ziyaret etmelisin. Bir ara dolaşırız." Bunu söyledikten sonra kendimi suçlu hissettim, onu kullanıyormuş gibiydim. Ama Jacob'u gerçekten sevmiştim. O kolaylıkla arkadaş olabileceğim biriydi.

Mike yanıma gelmişti ve Jessica da onun birkaç adım arkasındaydı. Gözleriyle Jacob'u tarttığını biliyordum, benden küçük olduğunu anladığıdaysa yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesi oluştu.

Her ne kadar cevabı çok açıktı olsa da, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Jacob bana yerel hikâyeler anlatıyordu. Oldukça ilginçti."

Mike bizim yakınlığımızı görünce durdu ve durumu bir kez daha değerlendirdi. "Toparlanıyoruz, birazdan yağmur yağacak."

Hepimiz yukarıya, bulutlu gökyüzüne baktık. Gerçekten de yağmur yağacaktı.

"Pekâlâ," dedim yerimden hızla kalkarak. "Geliyorum."

"Seni tekrar görmek çok güzeldi," dedi Jacob, sanki Mike'a sataşıyor gibiydi.

"Bence de çok güzeldi. Bir dahaki sefere Charlie Billy'yi görmeye geldiğinde ben de onunla geleceğim," dedim.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bu çok iyi olur."

"Ve teşekkür ederim," diye ekledim içtenlikle.

Araba park yerine doğru yürümeye başlamadan önce kaponumu başıma geçirdim. Yağmur, kayaların üzerinde siyah noktalar bırakarak atıştırmaya başlamıştı. Suburban'a vardığımızda diğerleri her şeyi yerleştirmişlerdi. Arka koltuğa, Angela ve Tyler'ın yanına geçerek rastgele oturduğumu göstermiş ol-

dum. Angela camdan yaklaşmakta olan fırtınayı seyrediyor, Lauren da Tyler'ın ilgisini çekmek için orta koltukta gevezelik yapıyordu, ben de başımı geriye yasladım, gözlerimi kapadım ve düşünmemeye çalıştım.

7. KÂBUS

Charlie'ye yapmam gereken çok ödev olduğunu ve bir şey yemek istemediğimi söyledim. Nedenini anlayamadığım kadar heyecanla izlediği bir basketbol maçı vardı, bu yüzden yüzümdeki ya da ses tonumdaki değışikliği fark etmedi.

Odama girer girmez kapımı kilitledim. Eski kulaklıklarımı bulana kadar masamı altüst ettim ve sonunda onları eski CD çalarıma taktım. Noel'de Phil'in bana hediye ettiği CD'yi buldum. Onun en sevdiği gruplardan biriydi ama benim için fazla gürültüydü. CD'yi yerleştirdim ve yatağıma uzandım. Kulaklıkları taktım, çal tuşuna bastım, kulaklarımı acıtana kadar sesini açtım. Gözlerimi kapattım ama yine de gözlerimden içeriye ışık giriyordu bu yüzden yastığı, yarısını kapatacak şekilde yüzüme koydum.

Müziğe odaklanmıştım, sözleri anlamaya, karışık davul ritimlerini çözmeye çalışıyordum. CD'yi üçüncü kez dinlemeye başladığımda, en azından nakaratların hepsini ezberlemiştim. Sonunda bu grubu sevdiğime şaşırmıştım. Phil'e tekrar teşekkür etmeliydim.

İşe yaramıştı. Dağınık ritimler düşünmemi engelliyordu, za-

ten bunu dinlememin sebebi de buydu. CD'yi bütün şarkı sözlerini ezberleyene kadar tekrar tekrar dinledim, sonunda da uyu-yakaldım.

Gözlerimi çok tanıdık bir yerde açtım. Aklımın bir köşesinde rüya gördüğümün farkındaydım. Ormanın o yeşil ışığını gördüm. Yakınlarda bir yerlerde kayalara çarpan dalga seslerini duyabiliyordum. Okyanusu bulursam güneşi de bulabileceğimi biliyordum. Sesi takip etmeye çalıştım, bir baktım Jacob Black elimden tutmuş beni ormanın derinliklerine doğru çektiyor.

"Jacob? Sorun ne?" diye sordum. Yüzünde korkmuş bir ifadeyle bütün karşı koymalarımın rağmen beni sertçe çekiyordu; ben karanlığa doğru gitmek istemiyordum.

"Koş Bella! Koşmak zorundasın!" diye fısıldadı, o da dehşete düşmüştü.

"Bu taraftan Bella!" Bu Mike'in sesiydi, ama onu göremiyordum.

"Neden?" diye sordum, hâlâ Jacob'a karşı koymaya çalışıyor, çaresizce güneşi arıyordum.

Jacob elimi bıraktı, tiz bir cıglık attı ve karanlık ormanın zeminine düştü. Korku dolu bakışlarımın arasında beni de yanına çekti.

"Jacob!" diye bağırdım. Ama o gitmişti. Onun yerinde şimdi simsiyah gözlü büyük kızıl bir kurt vardı. Kurt başını çevirdi ve burnuyla limanı gösterdi, sırtındaki tüyler parlıyor, boğazından hırıltılar yükseliyordu.

"Bella koş!" diye bağırdı Mike arkamdan. Ama ben koşmadım. Kumsaldan gelen ışığa bakıyordum.

Sonra ağaçların arasından Edward çıkıverdi, teni parlıyordu, siyah gözleri tehlike saçıyordu. Ona doğru gelmem için elini uzattı. Ayağımın altındaki kurt hırılıyordu.

Edward'a doğru bir adım attım. Bana gülümsedi, dişleri sivriydi.

"Bana güven," diye mınıldandı.

Bir adım daha attım.

Kurt kendini benimle vampir arasına attı, pençeleri korumasız tarafı işaret ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdım yatağımdan zıplayarak.

Bu ani hareketim, kulaklıkların CD çaları komodinin üzerinden tahta zemine düşürmesine neden oldu.

Işık hâlâ açıktı ve ben de ayakkabılarımı bile çıkarmamış bir şekilde yatağımda oturuyordum. Şifoniyerin üzerindeki saate baktım. Saat sabahın beş buçuğuydu.

Gerindim, kendimi yüzüstü tekrar yatağa bıraktım, bollarımı da ayaklarımla çıkardım. Tekrar uykuya dalmak için fazla huzursuzdum ama yine de sırtüstü dönüp kotumun düğmelerini açtım, zorla da olsa onları çıkarmayı başardım. Saçımın örgüsünü hissedebiliyordum, kafatasımın arkasında rahatsız bir çıkıntı. Hemen tokayı çıkarttım ve elimle örgüyü açtım. Yastığı tekrar gözlerimin üzerine kapadım.

Tabii ki bu bir işe yaramadı. Çaresizce başımdan atmaya çalıştığım görüntüler bilinçaltımda canlanıyordu. Bu görüntülerle yüzleşmek zorundaydım.

Yatağımda doğruldum, kan aşağıya doğru hareket ederken başım bir dakika kadar döndü. Yapılması gereken daha önemli şeyler var, diye düşündüm kendi kendime, bunu elimden geldiği kadar ertelediğim için mutluydum. İçinde banyo malzemelerim olan çantamı aldım.

Duş tahmin ettiğim kadar uzun sürmedi. Her ne kadar saçımı kurutmak için oyalandıysam da, sonunda banyodaki işim bitmişti. Havluma sarınarak odamın diğer tarafına geçtim. Charlie'nin hâlâ uyuduğunu mu yoksa çoktan çıktığını mı tam olarak kestiremedim. Camdan baktım, polis arabası yoktu. Yine balık tutmaya gitmişti.

Yavaş yavaş en rahat kıyafetlerimi giydim ve sonra yatağıma

yaptım, normalde hiç yapmazdım. Bunu daha fazla erteleyemeyecektim. Masamın başına oturdum ve eski bilgisayarımı açtım.

Burada internet kullanmaktan nefret ediyordum. Modemim eskiydi, bağlantı hızım standartların altındaydı; bağlanmak o kadar uzun sürüyordu ki, beklerken kendime bir kâse mısır gevreği almaya karar verdim.

Yavaşça yiyordum, aldığım her kaşığı dikkatle çiğniyordum. Bitirdiğimde kaseyi ve kaşığı yıkadım, kuruladım ve yerine koydum. Merdivenleri çıkarken ayaklarım geri geri gidiyordu. İlk önce CD çalarımı yerden aldım ve dikkatlice masanın ortasına koydum. Kulaklıkları çıkarttum ve çekmeceye geri koydum. Sonra aynı CD'yi taktım ve sesini neredeyse duyulmayacak kadar kıstım.

İç geçirerek tekrar bilgisayarımın başına döndüm. Tabii ki ekran internetteki reklamlarla dolmuştu. Sert, açılır kapanır sandalyeme oturdum ve açılmış olan küçük pencereleri teker teker kapattım. Sonunda en sevdiğim arama motoruna ulaştım. Birkaç reklam daha kapattım ve bir sözcük yazdım.

Vampir.

Beni çileden çıkartacak kadar uzun sürdü. Sonuçlar ekrana geldiğinde elemem gereken çok şey vardı. Filmlerden, televizyon programlarından tutun da, oyunlara, yeraltı metallerinden gotik kozmetik firmalarına kadar her şey sonuçlarda çıkmıştı.

Sonra ümit vaadededen bir site buldum – A'dan Z'ye Vampirler. Sabırsızca sayfayı yüklemesini bekledim, ekranda beliren reklamları hızla kapattım. Sonunda sayfa açılmıştı, düz beyaz bir arka planın üzerine siyahla yazılmış yazılar vardı, sanki eğitimle ilgili bir sayfaydı. Ana sayfada beni bu iki alıntı karşıladı:

Hayaletlerin ve kötü ruhların karanlık dünyasında, vampirler kadar korkunç, onlar kadar korkulan ve nefret edilen, dehşet verici bir cazibeye bürünmüş başka bir yaratık yoktur. O, ne hayalettir ne de kötü ruh, ama her ikisinin karanlık doğasının, gizem-

li ve korkunç özelliklerinden nasibini almıştır. – Montague Summers

Eğer bu dünyada açıkça belirtilmiş bir şey varsa, o da vampirlerin var olduğudur. Bunu kanıtlayan birçok şey vardır: resmi raporlar, cerrahlar, rahipler, yargıçlar gibi tanınmış insanların verdikleri yeminli ifadeler... Ama bunların yanı sıra vampirlere inananlar kimdir? – Rousseau

Sitenin geri kalanı, dünyada anlatılan bütün vampir mitlerinin alfabetik olarak listesi. İlk tıkladığım, bir adaya taro bitkisi dikmiş olan *Danag* adında Filipinli bir vampirle ilgiliydi. Hikâyeye göre Danag insanlarla uzun yıllar birlikte çalışmış ama bu ortaklık, bir gün bir kadının parmağını kesip Danag'ın yarayı emmesi ve tadının hoşuna gidip kadının bütün kanını içmesiyle sona ermiş.

Belki tanıdık bir şey bulurum diye dikkatlice okuyordum. Öyle görünüyordu ki, bütün vampir mitleri güzel kadınların kötü ruh ve çocukların da birer kurban olduğu teorisine dayanıyordu. Ayrıca bunlar gençler için ahlaki öğütler verip, erkeklerin sadakatsizliğine bahaneler uyduran mitlerdi. Hikâyelerin birçoğu bedensiz ruhlar ve uygunsuz cenaze törenlerine karşı uyarılarla doluydu. Bunların hiçbirisi filmlerde gördüğüm yaratıklara benzemiyordu. Sadece Musevi *Estrie* ve Polonyalı *Upier* kan içmekle anılıyorlardı.

Sadece üç başlık ilgimi çekti: güzel ve soluk tenli bir insan gibi görünebilen, güçlü bir ölümsüz olan Romanyalı *Varacolaci*, bir saat içinde bütün bir kasabayı katleden güçlü ve hızlı yaratık Slovak *Nelapsi* ve bir de *Stregoni benefici*.

Sonuncusuyla ilgili kısa bir cümle yazıyordu.

Stregoni benefici: İtalyan bir vampir, iyiliğin yanında olduğu söylenir ve bütün kötü vampirlerin azılı düşmanıdır.

Yüzlerce hikâyeden en azından bir tanesinin iyi vampirlerden bahsetmesi içimi rahatlatmıştı.

Hepsine baktığımda, Jacob'un hikâyelerine ya da benim gözlemlerime uyan çok az şey vardı. Okudukça kafamda küçük bir liste yaptım, böylelikle bunu her mitle karşılaştırabilecektim. Hız, güç, güzellik, soluk ten, renk değiştiren gözler; sonra Jacob'un kriteri: kan içiciler, kurtadamların düşmanları, soğuk tenli ve ölümsüz. Bir tanıma bile uyan çok az hikâye vardı.

İzlediğim az sayıda korku filminden ve okuduklarımdan edindiğim bilgilere göre, başka bir sorun daha vardı: vampirler gün ışığına çıkamazlar, güneş onları küle çevirir. Bütün gün tabutlarında uyurlar ve sadece gece dışarı çıkarlar.

Sinirli bir şekilde, sayfaların düzgünce kapanmasını beklemeden bilgisayarın kapatma düğmesine bastım. Hem rahatsız olmuşum hem de kendimden utanmışım. Ayrıca bu tam bir saçmalıktı. Odamda oturmuş vampirleri araştırıyordum. Benim sorunum neydi? Suçun büyük bir kısmını Forks kasabasına, böylelikle Olympic Yarımadası'nın tamamına atmaya karar verdim.

Bir an önce evden çıkmalıydim, ama gitmek istediğim hiçbir yere üç günlük bir araba yolculuğu yapmadan gidemezdim. Botlarımı giydim, nereye gittiğimi bilmeden merdivenlerden aşağıya indim. Havayı kontrol etmeden yağmurluğumu giydim ve kapıdan çıktım.

Hava çok kasvetliydi ama henüz yağmur yağmıyordu. Kamyonetime bakmadan Charlie'nin bahçesini geçtim ve ormanın derinliklerine doğru, doğu yönünde yürümeye başladım. Evden uzaklaşmam ve yolun gözden kaybolması çok da uzun sürmedi. Duyulan tek ses ayağımın altındaki vicık vicık nemli toprağın sesi ve kargaların ani bağışlarıydı.

Ormanın içine doğru giden ince bir patika vardı, yoksa kendimi böyle boş boş dolaşma riskine atamazdım. Yön konusunda çok başarısızdım, her yerde kaybolabiliirdim. Patika gittikçe ormanın derinliklerine iniyordu, anladığım kadarıyla doğruya gidiyordum. Patika Sitka ladinlerinin, çam, porsuk ağaçlarının ve yaban mersinlerinin etrafından kıvrılıyordu. Etrafımdaki ağaçların

larını, Charlie'nin polis arabasının camından bana gösterdiğinden az buçuk biliyordum. Adını bilmediğim birçok ağaç, adını bildiklerimin etrafında da o kadar çok yeşil sarmalıydı ki onlardan da pek emin olamıyordum.

Endime olan kızgınlığım geçene kadar patikayı takip ettim. Nemliğim geçtikçe yavaşladım. Üzerimdeki gök kubbeden bir damla su düştü ama yağmur mu yağıyor yoksa başımın üzerindeki ağaçların yapraklarından dünden kalan su birikintileri toprağa düşüyor emin olamadım. Yeni kesilmiş bir ağaç -yeşesildiğini henüz yosun kaplamamasından anlamışım- kız ağaçlarından bir tanesine yaslanmış, patikanın birkaç adım ilerisinde korunaklı küçük bir bank oluşturmuştu. Çalıların üzerinden geçtim ve yağmurluğumun nemli yerle kıyafetlerimin altına olmasına dikkat ederek oturdum, başımı da hâlâ canlı bir ağaca yasladım.

Burası gelmek için yanlış bir yerdi. Bunu bilmeliydim ama gelecek başka neresi vardı ki? Orman koyu yeşil renginde, dün gece gördüğüm rüyadakine çok benziyordu. Şimdi ayak sesleri de olmadığından, yırtıcı bir sessizlik her tarafı kaplamıştı. Ağaçlar da sessizdi, damlalar gittikçe artıyordu, o zaman yağmur yağıyor olmalıydı. Çalılar boyumu geçmişti, üç adım öteden biri ürse, burada oturduğum sürece beni göremezdi.

Burada, ağaçların arasında, beni evde utandıran saçmalıklarla inanmak daha kolaydı. Bu ormanda binlerce yıldır hiçbir şey değişmemişti, bütün bu hikâyeler ve yüzlerce değişik yerde anlatılan efsaneler bu yeşil sisin içinde, odamdakinden daha net oluşuyordu.

Kendimi, cevap vermem gereken iki hayati soruya odaklanmaya çalıştım, ama bunu çok isteksizce yaptım.

İlk önce, Jacob'un Cullen'larla ilgili söylediği şeyin doğru olup olamayacağına karar vermek zorundaydım.

Bir anda içimden bir ses bunu doğru olmadığını söyledi. Bu saçmalıklara inanmak çok aptalcaydı. Peki o zaman ne? diye

sordum kendi kendime. Şu anda hayatta olmamın hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Kendi kendime incelediğim şeyleri bir gözden geçirdim: imkânsız hız ve güç, siyahtan kehribar rengine sonra tekrar siyaha dönen göz rengi, insanlara ait olmayan bir güzellik, soluk, donuk bir ten. Küçük şeyler de şimdi aklıma gelmeye başlamıştı; hiçbir zaman yemek yememeleri, hareketlerindeki o rahatsız edici zarafet. Kullandığı bazı sözcükler ve deyimler sanki yirmi birinci yüzyıla ait değil de 1900'lerin başlarına ait bir romandan alınmış gibiydi. Kan grubumuza bakılacağı gün derse gelmemişti. Nereye gideceğimizi söylemeden önce kumsal gezisine hayır dememişti. Etrafındaki herkesin ne düşündüğünü biliyor gibiydi... benim dışımda. Bana kötü ve tehlikeli olduğunu söyledi...

Cullen'lar vampir olabilirler mi?

Bir şey oldukları kesindi. Gözlerimin önünde, mantıklı bir açıklaması olmama ihtimali olan bir durum vardı. Ya Jacob'un *kantsoğuk* teorisi ya da benim süper kahraman teorim, Edward Cullen bir insan... değildi. O bundan daha fazlasıydı.

O zaman - belki. Şimdilik cevabım sadece bu olmalıydı.

Ve hepsinden de önemli olan soru: Eğer bu doğruysa ben ne yapacaktım?

Eğer Edward bir vampirse -bu iki sözcüğü yan yana zor getiriyordum- o zaman ne yapacaktım? Bu düşündüklerime inanamıyordum, bunu kime söylersem o da bu sorumluluğun altına girecekti.

Sadece iki seçenek mantıklı görünüyordu. İki, onun tavsiyelerini dikkate almak: akıllı olmak, mümkün olduğunca onu görmezlikten gelmek. Planlarımızı iptal etmek ve onu elimden geldiği kadar yok saymak. Birlikte girdiğimiz derste aramızda geçilmez kalın bir cam varmış gibi davranmak. Beni yalnız bırakmasını söylemek ve bu sefer gerçekten bunu kastetmek.

Bu seçeneği düşündüğümde şiddetli bir acı hissettim. Aklım acıyı reddetti ve hemen öteki seçeneğe geçti.

Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. Sonuçta, eğer o... kötü biriyse, şimdiye kadar bana bir şey yapardı. Aslında o kadar hızlı davranmasaydı Tyler'ın çamurluğunda bir girinti olabilirdim. O kadar çabuktu ki, dedim kendi kendime, bu refleks de olabilir. Ama bu hayat kurtarmak için kullanılmış bir refleksse ne kadar kötü biri olabilirdi? diye cevap verdim. Aklımda cevapsız bir ton soru dönüp dolaşıyordu.

En azından emin olduğum bir şey vardı. Dün gece rüyamda gördüğüm kötü Edward, Edward'ın kendisi değil, Jacob'un anlattığı şeylerin bir yansımasıydı. Kurtadamın hamlesinden korkup "hayır" diye bağırmam ondan korktuğum için değildi. Keskin pençeleriyle bana doğru gelse de, onun zarar görmesinden, onun için korkmuştum.

Bunun içinde sorumun cevabı olduğunu biliyordum. Gerçekten bir seçme hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Ben çoktan derinlere gitmiştim. Bu korkunç sırrımla ilgili hiçbir şey yapamayacağımın farkındaydım. Çünkü onu, o etkileyici gözlerini, kişiliğinin o çekici gücünü düşündüğümde, tek istediğim sadece onunla birlikte olmaktı. Hatta şey olsa bile... bunu düşünmek istemiyordum. Hele burada, bu karanlık ormanda tek başımayken, yağmur donuk renkli toprağın üzerine adımlar gibi düşüp gölgeliği iyice karartırken değil. Bir an titredim ve beni gizleyen o yerden çabucak kalktım, yağmurun bir şekilde yolu kapatacağından korkmuştum.

Ama yol orada, güvenli ve açık bir şekilde duruyor, yeşil labirente doğru kıvrılıyordu. Hızlı adımlarla yolu takip ettim, kapişonumla yüzümü iyice örtmüştüm. Ağaçların arasında koşarsasına ilerlerken ne kadar uzaklaştığım beni çok şaşırtmıştı. Doğru yolda mıydım yoksa ormanın derinliklerine doğru ilerliyor muydum? Neyse ki çok paniğe kapılmadan örümcek ağlarıyla kaplanmış dalların arasındaki boşlukları gördüm. Sonra caddeden geçen bir arabanın sesini duydum ve artık özgürdüm, Charlie'nin bahçesi önümde uzanıyor, ev beni, ısınma ve kuru çorap vaatleriyle kendine çağırıyordu.

Eve girdiğimde öğle vakti olmuştu. Yukarı çıktım ve günü kapalı bir yerde geçireceğim için kot pantolon ve tişört giydim. Çarşamba gününe kadar yetiştirmem gereken *Macbeth* ödevime odaklanmam fazla uzun sürmedi. Hemen bir taslak hazırladım, itiraf etmek gerekirse perşembe gününden beri kendimi bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Ben her zaman böyle yaparım. Karar vermek benim için en acı veren, en ıstıraplı bölümdür. Ama bir kez karar verdikten sonra karar vermiş olmanın rahatlığıyla, ondan şaşmazdım. Bazen bu rahatlama, umutsuzluk tarafından kirletilirdi, tıpkı benim Forks'a gelme kararım gibi. Ama bu yine de seçeneklerle dövüşmekten daha iyiydi.

Bu kararlar çok rahat yaşayabilirdim. Hem de çok rahat.

O günüm çok sessiz ve verimli geçmişti, saat sekizden önce ödevimi bitirmiştım. Charlie eve elinde kocaman bir balıkla geldi, ben de önümüzdeki hafta Seattle'dan balık tarifleri kitabı almaya karar verdim. Bu gezi, benim Jacob Black'le yürüyüşe çıkmadan önce hissettiklerime çok benziyordu. Ama daha farklı olmalıydı diye düşündüm. Korkmalıydım, korkmam gerektiğini biliyordum ama korkamıyordum.

Güne çok erken başladığım ve bir önceki gece de çok az uyuduğum için o gece hiç rüya görmedim. Forks'a geldiğimden beri ikinci kez gözlerimi güneşli bir güne açtım. Pencereye gittim ve gökyüzünde neredeyse hiç bulut olmadığını görmek beni çok şaşırttı. Olan bulutlarsa yağmur taşıyamayacak kadar ince ve beyazdı. Pencereyi açtım, sessizce ve zorlanmadan açılması şaşırtıcıydı, kimbilir kaç senedir açılmıyordu. Hava sıcaktı ve neredeyse hiç rüzgâr yoktu. Kanımın damarlarımda gezdiğini hissedebiliyordum.

Aşağıya indiğimde Charlie kahvaltısını bitiriyordu, yüz ifademden hemen anladı.

"Dışarıda hava çok güzel," dedi.

"Evet," dedim gülümseyerek.

Göz kenarları kırışarak bu gülümsememe karşılık verdi. Charlie güldüğü zaman annemle neden bu kadar çabuk evlendiklerini anlamak daha kolay oluyordu. Ben onu tanımaya başlamadan önce, tıpkı benimle aynı renk saçlarının alnını açıkta bırakarak dökülmesi gibi, romantik tarafını da kaybetmişti. Ama gülümsediği zaman, Renée'yle kaçtığında benim şu anki yaşımdan sadece iki yaş daha büyük olan o adamdan bir parça görebiliyordum.

Neşe içinde, arka pencereye vuran güneş ışığıyla görebildiğim tozları seyrederek kahvaltımı yaptım. Charlie hoşçakal diye seslendi ve polis arabasının evden uzaklaştığını duydum. Yağmurluğumu alıp kapıya doğru giderken duraksadım. Onu evde bırakmak çok cazip gelmişti ama derin bir nefes alarak yağmurluğu katlayıp koluma koydum ve aylardan beri görmediğim parlak gün ışığına çıktım. El kremimin yardımıyla kamyonetime pencerelerini açmayı başardım. Okula ilk gidenler arasındaydım, dışarı çıkarken telaştan saatime bile bakmamıştım. Kamyonetime park ettim ve kafeteryanın güneyindeki az kullanılan banklara doğru yürümeye başladım. Banklar hâlâ biraz nemliydi bu yüzden yağmurluğumun üzerine oturdum, işe yaradığına sevinmiştim. Sosyal hayatımın yavaşlığının bir sonucu olsa da, ödevlerimi yapmıştım, sadece cevabından emin olmadığım birkaç tane trigonometri sorusu vardı o kadar. Çalışkan bir öğrenci gibi kitabı çıkarttım ama daha ilk problemi kontrol ederken hayallere dalmıştım, ağaçların kırmızı gövdelerinde dans eden güneş ışıklarına gözüm takılmıştı. Kâğıdın kenarına dikkatsizce bir şeyler karaladım. Birkaç dakika sonra kâğıda, bana bakan beş çift siyah göz çizdiğimi fark ettim. Bunları hemen silgiyle temizledim.

Birinin "Bella!" diye bana seslendiğini duydum, bu ses Mike'inkine benziyordu. Kafamı kaldırdım, ben orada dalgın dalgın otururken okul kalabalıklaşmıştı. Herkes tişört giymiş bazıları şort bile giymişti, hava otuz derecenin üzerinde değildi. Mike asker şortu ve çizgili Rugby tişörtünün içinde bana doğru el sallayarak geliyordu.

"Merhaba Mike!" dedim ona karşılık vererek, böyle bir günde gönülsüz davranmaya imkân yoktu.

Yanıma oturdu, dikleştirdiği saçları ışıktan altın gibi parlıyordu, yüzündeyse kocaman bir gülümseme vardı. Beni gördüğüne çok sevinmişti, ben de elimde olmadan mutlu olmuştum.

"Daha önce fark etmemişim, saçında hafif bir kızılık var," dedi, parmaklarının arasına hafif esintide uçuşan saçlarımdan bir tutam aldı.

"Sadece güneşte böyle görünüyor."

Eline aldığı bir tutam saçı kulağımın arkasına attığında biraz rahatsız oldum.

"Harika bir gün, değil mi?"

"Tam benlik bir gün," dedim.

"Dün ne yaptın?" dedi. Sesi biraz sahiplenici çıkmıştı.

"Ödevimle uğraştım." Bitirdiğimi söylemedim, kendimi beğenmiş görünmek istemiyordum.

Eliyle alnına vurdu. "Ah evet ya, perşembe gününe değil mi?"

"Sanırım çarşambaya."

"Çarşamba mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Bu hiç de iyi bir haber değil... Senin ödevinin konusu ne?"

"Shakespeare'in kadın karakterlerine bakış açısının düşmanca olup olmadığı."

Sanki Latince konuşmuşum gibi bana bakıyordu.

"Sanırım bu gece ödevimi yapmaya başlasam iyi olacak," dedi üzgün bir şekilde. "Benimle dışarı çıkmak ister misin? diye soracaktım."

"Himm." Şaşırmıştım, neden artık Mike'la doğru düzgün konuşamıyorduk?

"Yemeğe giderdik ya da... ben daha sonra da yapabilirim ödevimi," dedi bana umutla gülümseyerek.

"Mike..." Bu durumda olmaktan nefret ediyordum. "Bence bu çok iyi bir fikir değil."

Bir anda yüzü düştü. "Neden?" diye sordu alınmış bir ifadeyle. Aklım Edward'a kaydı, acaba Mike'ın aklına da mı o gelmişti?

"Eğer bu söyleyeceklerimi herhangi birine söylersen seni öldürürüm," diyerek tehdit ettim önce. "Bence bu Jessica'yı incitir."

Çok şaşırmıştı, onu daha önce hiç böyle düşünmediği açıktı. "Jessica mı?"

"Mike bir şey soracağım, sen kör müsün?"

"Himm," dedi, şaşırdığı her halinden belliydi. Ben de bu şaşkınlığını konuyu değiştirmek için kullandım.

"Ders saati geldi, tekrar geç kalamam." Kitaplarımı topladım ve çantama tıktım.

Üçüncü binaya birlikte sessizce yürüdük, aklı başka yerde gibiydi. Aklında her ne varsa, umarım onu doğru yöne götürüyordu.

Trigonometri dersinde Jessica'yı gördüğümde heyecandan yerinde duramıyordu. O, Angela ve Lauren bu akşam dansa giymek üzere kıyafet alışverişine, Port Angeles'a gidiyorlarmış. İhtiyacım olmamasına rağmen benim de gelmemi istiyordu. Birkaç kızla kasaba dışına çıkmak iyi olabilirdi ama Lauren da orada olacaktı. Ve bu gece benim ne yapabileceğimi kim bilebilirdi? Ama bu düşünceleri hemen başımdan atmalıydım. Güneşten tabii ki çok hoşnuttum ama bu hastalık derecesindeki neşeli halimin tek açıklaması değildi.

Bu yüzden Jessica'ya önce Charlie'yla konuşmam gerektiğini söyleyerek, belki dedim.

İspanyolca dersine giderken Jessica sadece danstan bahsetti, ders bittiğinde de kaldığı yerden konuşmaya devam etti. Öğle yemeği yemek üzere kafeteryaya doğru yürümeye başladık. Kalam onun söylediklerini dinleyemeyecek kadar meşguldu.

Kafamı meşgul eden bu şüpheleri gidermek için sadece onu değil, diğer Cullen'ları da görmek için can atıyordum. Kafeteryanın kapısından girdiğinde korkudan bedenimin ürperdiğini ve karnıma bir kramp girdiğini hissettim. Ne düşündüğümü bilebilirler miydi? Sonra başka bir korkuya düştüm, Edward benimle oturmak için bekliyor muydu?

Her zaman yaptığım gibi ilk önce Cullen'ların masasına baktım. Masanın boş olduğunu gördüğümde iyice heyecanlandım. Umut dolu gözlerle, onu yalnız bulabileceğimi düşünerek kafeteryanın kalan kısmına bakındım. Ama neredeyse her yer doluydu, İspanyolca dersi beş dakika geç bitmişti, ne Edward'dan ne de ailesinden eser vardı. Terk edilmişlik duygusu var gücüyle kendini hissettiriyordu.

Dinliyor taklidi yapmaya bile zahmet etmeden, Jessica'nın ardından yavaş yavaş yürüyordum.

Geç kalmıştık, bizim dışımızda herkes çoktan masaya oturmuştu. Angela yanımda bana bir sandalye tuttuğu için Mike'ın yanındaki boş sandalyeye oturmam. Mike'ın kibarca Jessica'ya sandalyeyi tuttuğunu gördüm, Jessica'nın yüzü aydınlanmıştı.

Angela *Macbeth* ödeviyle ilgili birkaç soru sordu, ben de üzüntümden omuzlarım çökmesine karşın elimden geldiği kadar normal yanıtlar vermeye çalıştım. Bu akşam onlarla gitmem için Angela da beni davet etti, ben de kabul ettim, aklımı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Biyoloji dersine girdiğimde son ümidim de tükendi, oturduğu yer boştu, bir hayalkırıklığı dalgasının beni tekrar sardığını hissettim.

Günün geri kalanı yavaş ve kasvetli geçti. Beden eğitimi dersinde badmintonun kuralları anlatıldı, sanki benim için hazırlanmış başka bir işkenceydi. Ama en azından sahada sarsakça koşturmaktansa oturup dinliyordum. En güzel kısmı da öğretmenin bitirememesiydi, böylelikle yanına da kalmıştı. Nasılsa birkaç

sonra elime bir raket tutuşturacak ve beni sınıfın önüne sokarlardı.

Okuldan ayrıldığımı seviniyordum, böylelikle Jessica ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmadan önce somurtup surat asabilmek vaktim olacaktı. Evin kapısından girer girmez telefon çaldı, Jessica planın iptal olduğunu söylemek için aramıştı. Mike'ın yemeğe çıkarmasına sevinmiş gibi yaptım, sonunda anladım ama bu coşkum kulağa hiç de inandırıcı gelmemişti. Alışışe çıkma işini yanına ertelemiştik.

Bu, kafamı dağıtmam konusunda pek de iyi olmamıştı. Akşam yemeği için terbiyeli balık, salata ve dün akşamdan kalma yemek vardı, yani yapılacak hiçbir şey yoktu. Yarım saat boyunca ödevime konsantre oldum ama onu da bitirmiştim. Annemden gelen sitem dolu e-postalarımı kontrol ediyordum. Derin bir geçirdim ve hemen cevap yazdım.

Anne,

Üzgünüm. Dışarıdaydım. Birkaç arkadaşla kumsala gittik. Daha sonra da ödev yapmam gerekti.

Bahanelerim çok zavalliydi, bu yüzden vazgeçtim.

Bugün burası güneşli, biliyorum ben de çok şaşkınım, bu yüzden dışarı çıkıp mümkün olduğunca D vitamini almaya çalışacağım. Seni seviyorum.

Bella.

Bir saatimi okul dışı bir şey okuyarak geçirmeye karar verdim. Benimle Forks'a gelen küçük bir kitap koleksiyonum vardı. Jane Austen derlemelerinin en kötü basımını seçtim ve arka bahçeye gitmeye karar verdim. Aşağıya inerken dolabın üzerinden eski bir örtü aldım.

Charlie'nin küçük, kare şeklindeki bahçesinde örtüyü ikiye

katladım ve güneş ne kadar güçlü olursa olsun genelde ıslak olan ağaçların gölgesi dışında bir yere serdim. Yüzüstü uzandım, bacaklarımı dizlerimden yukarı kaldırdım, kitaptaki farklı hikâyelere göz gezdirmeye başladım, hangisinin aklımlı en çok meşgul edeceğine karar vermeye çalışıyordum. En sevdiklerim *Aşk ve Gurur* ve *Aşk ve Yaşam*'dı. İlkini okuyalı çok zaman olmamıştı bu yüzden *Aşk ve Yaşam*'ı okumaya karar verdim, ta ki üçüncü bölüme başladıktan sonra hikâyedeki kahramanın adının *Edward* olduğunu öğrenene kadar... Sinirli bir şekilde *Mansfield Park*'a döndüm ama buradaki kahramanın adı da *Edmund*'dı, bu isim de çok yakındı. On sekizinci yüzyılın sonunda başka isim yok muydu? Ölkeyle kitabı kapattım ve sırtüstü uzandım. Kollarımı mümkün olduğu kadar sıvadım ve gözlerimi kapattım. Sadece tenimdeki sıcaklığı hissediyorum, dedim kendi kendime. Hâlâ hafif bir rüzgâr vardı, saçlarımı uçuruyor ve bu da yüzümü gıcıkliyordu. Saçlarımı başımın arkasına attım, örtünün üzerinde yelpaze gibi açılmışlardı, sonra tekrar gözkapaklarıma, elmacık kemiklerime, burnuma, dudaklarıma, kollarıma, boynuma dokunan, oradan da içime işleyen güneş ışığına odaklandım.

Beni uyandıran şey Charlie'nin polis arabasının yolda çıkardığı seslerdi. Şaşkınlıkla doğruldum, güneş çoktan ağaçların ardına gitmişti ve ben uyuyakalmışım. Sersemlemiş bir şekilde etrafıma bakındım ve bir an yalnız olmadığımı fark ettim.

"Charlie?" diye seslendim. Ön kapının kapandığını duydum.

Islanmış örtüyü ve kitabımı alarak hemen yerimden fırladım. Fırını yakmak için içeriye koştum, sanırım bu akşam yemek biraz geç olacaktı. İçeri girdiğimde Charlie silahını koyduğu kemerini asmış, botlarını çıkartıyordu.

"Affedersin baba, yemek henüz hazır değil, dışarıda uyuyakalmışım," dedim esneyerek.

"Endişelenme. Zaten ben de maç seyredecektim," dedi.

Yemekten sonra zaman geçirmek için Charlie'yle televizyon

edim. İzlemek istediğim özel bir şey yoktu ama beyzbol sevmeyi bildiği için ikimizin de gülmediği bir komedi dizisini izledim. Bu moral bozukluğuma rağmen onu mutlu etmek hoşuma gidiyordu.

"Baba," dedim reklam arasında. "Jessica ve Angela dansta olmak üzere elbise bakmak için yarın akşam Port Angeles'a gidecekler, benim de elbise seçerlerken onlara yardım etmemi istiyorlar... gitmemin bir sakıncası var mı?"

"Jessica Stanley mi?" diye sordu.

"Ve Angela Weber," dedim iç geçirerek ona ayrıntıları verirken.

"Ama sen dansa gitmiyorsun, değil mi?" dedi, aklı karışmıştı.

"Hayır baba, ama *onlara* elbise bulmalarında yardım edebilirim, bilirsin işte bu oldu, şu olmadı." Bunu bir kadına açıklamam gerekmezdi.

"Pekâlâ," dedi. Bu kız işleriyle başa çıkamayacağını anlamıştı. "Ama ertesi gün okul var."

"Okuldan çıkar çıkmaz gideceğiz, bu yüzden erken döneriz. Akşam yemeğini sen halledebilirsin değil mi?"

"Bells, sen buraya gelmeden önce on yedi sene ben karnımı doyurdum," diye hatırlattı.

"Nasıl yaşamışsın bilemiyorum," diye söylendim. "Buzdolabına birkaç sandviç hazırlayıp koyacağım tamam mı?" dedim.

Memnun bir ifadeyle bana baktı.

Ertesi gün hava yine güneşliydi. Bastırmaya çalıştığım bir umutla uyanmışım. Hava güzel olduğu için V yakalı koyu mavi bluzumu giydim, bunu Phoenix'te kışın sonunda giyerdim. Okula gidişimi, derse ucu ucuna yetiştirebilecek bir şekilde ayarlamıştım. Araba park yerinde, burada olmadığı açıkça belli olan gümüş renkli Volvo'yu ve kendime bir park yeri arayarak dolaşıyordum. Kamyonetimi parkın en gerisine bıraktım ve İngilizce dersine yetiştim.

Bugün de tıpkı dün gibiydi. Aklımda filizlenen umutlarım, kafeteryada boşu boşuna onu aramam, sonra da biyoloji dersinde oturduğu yerin boş olduğunu görmemle yerle bir oldu.

Port Angeles planı bu gece gerçekleşecekti ama Lauren'in yapması gereken bazı şeyler vardı. Kasabadan ayrılacağım için endişeliydim, sürekli arkama bakmak ya da her zaman yaptığı gibi bir anda karşıma çıkmasını beklemeyi umut etmekten vazgeçebilirdim. Kendime bu gece iyi olacağıma ve Jessica ve Angela'nın elbise arayışını mahvetmeyeceğime dair söz verdim. Belki ben de kendime bir şeyler alabilirdim. Bu hafta sonu Seattle'da tek başıma alışveriş yapabileceğimi düşünmeyi reddettim, daha önce yapılmış planla da artık ilgilenmiyordum. En azından bana haber vermeden bu planı iptal etmezdi.

Okuldan sonra Jessica eski beyaz Mercury'siyle beni eve kadar izledi. Ben de kitaplarımı ve kamyonetimi eve bıraktım. Eve girdiğimde çabucak saçlarımı fırçaladım, Forks dışına çıkacağım için sanki biraz heyecanlanmışım. Masanın üzerine Charlie için, yemeğinin nerede olduğunu açıklayan bir not bıraktım. Paspal çantamı çok nadir kullandığım çantamla değiştirdim ve koşarak Jessica'nın yanına gittim. Sonra Angela'nın evine gittik, o da bizi bekliyordu. Kasaba sınırlarından çıkarken heyecanım artıyordu.

8. PORT ANGELES

Jess Charlie'den daha hızlı kullanıyordu, bu yüzden Port Angeles'a vardığımızda dört sularıydı. Kız kıza akşam dışarı çıkmak uzun zaman olmuştu ve dişilik hormonlarımız üst seviyeydi. Jessica, takıldığımız çocuklarla ilgili gevezelik yaparken, vaz avaz rock şarkıları dinliyorduk. Jessica'nın Mike'la çıktığı emek oldukça iyi geçmişti ve cumartesi gecesine kadar da ilk püçük evresine gelebilmeyi umuyordu. Kendi kendime gülüm, bunu duyduğuma sevinmişim. Angela sadece dansa gittiği için memnundu, Eric'le pek ilgilenmiyordu. Jess, Angela'nın tür erkeklerden hoşlandığıyla ilgili ondan laf almaya çalışıyordu ama ben elbiselerle ilgili bir şey sorarak konuyu dağıttım. Angela bana teşekkür edercesine bir bakış attı.

Port Angeles hoş bir turist tuzağıydı, Forks'tan daha süslü ve çekiciydi. Jessica ve Angela burayı iyi biliyorlardı, bu yüzden ahil kıyısında yürüyerek zaman kaybetmeyi planlamamışlardı. Jess arabayı sahilten birkaç cadde gerideki kasabanın en büyük alışveriş merkezine doğru sürdü.

Dansın yarı resmi olacağı açıklanmıştı ve hiçbirimiz bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Daha önce Pho-

enix'te hiç dansa gitmediğimi söylediğimde Jessica ve Angela kulaklarına inanamadılar.

"Hiç erkek arkadaşınla ya da öyle biriyle gitmedin mi?" diye sordu Jessica, alışveriş merkezinin kapısından girerken.

"Hayır, gerçekten," dedim. Dans etmekle ilgili sorunumu belli etmeden onu ikna etmeye çalışıyordum. "Hiç erkek arkadaşım ya da onun gibi birisi olmadı. Pek fazla dışarıya da çıkmadım."

"Neden çıkmazdın?" diye sordu Jessica.

"Kimse bana sormadı da o yüzden," diye cevap verdim dü-rüstçe.

Kuşkulu gözlerle bana bakıyordu. "İnsanlar burada sana çık-ma teklif ettiler," diye hatırlattı. "Ama sen onlara hayır dedin." Çocuk kıyafetlerinin satıldığı yerdeydik, elbiselerin olduğu yeri arıyorduk.

"Tyler dışında tabii," dedi Angela sessizce.

"Pardon? Ne dedin?" diye sordum.

"Tyler herkese seni mezuniyet balosuna götüreceğini söylü-yor." Şüpheli gözlerle Jessica bana bakıyordu.

"Ne söylüyor?" Sesim boğuluyor gibi çıkmıştı.

"Sana doğru olmadığını söylemiştim," dedi Angela Jessi-ca'ya.

Susmuştum, bu şaşkınlığım yerini rahatsızlığa bırakmıştı. El-bise reyonuna gelmiştik ve yapacak çok işimiz vardı.

"İşte bu yüzden Lauren senden hoşlanmıyor," dedi Jessica kıkırdayarak.

Dışlerimi sıkıyordum. "Eğer kamyonetimle onun üzerinden geçersen kendini kazayla ilgili suçlu hissetmekten vazgeçer mi? Belki o zaman özür dilemeyi bırakır ve eşitlendiğimizi düşünür."

"Belki," dedi Jessica gülerek. "Tabii eğer sırf bu yüzden bü-tün bunları yapıyorsa."

Elbise reyonu çok geniş değildi ama ikisi de deneyecek bir-şeyler buldu. Soyunma kabininin orada, üç taraflı aynanın ya-nında alçak bir sandalye buldum, öfkemi saklamaya çalışıyor-um.

Jess kararsız kalmıştı. Bir tarafta siyah, uzun, straplez bir elbi-ye diğer tarafta da diz boyu, mavi, askılı bir elbise vardı. Ben ma-viyi almasını söyledim, gözü yormaya hiç gerek yoktu. Angela-un boyuna çok yakışan, açık kahverengi saçlarına altın tonlar-ı veren soluk pembe bir elbise beğenmişti. İkisine de elbiselerinin-ten yakıştığını söyledim ve beğenmedikleri elbiseleri geri koy-malarına yardım ettim. Bütün bu alışveriş Renée'yle yaptığımız-ın izniyle alışverişlerden çok daha kolay ve kısa olmuştu. Sanırım-ın çenekler sınırlı olunca yapacak başka bir şey kalmıyordu.

"Angela?" dedim çekingen bir şekilde. Bu sırada pembe, topuklu, topuklu ayakkabıları deniyordu. Topuklu ayakkabı giye-leceği kadar uzun biriyle çıktığı için sevinçten uçuyordu. Jes-sica takı bölümüne gitmişti ve biz de yalnız kalmıştık.

"Evet?" Bacağımı yanına uzatmış, ayakkabının yakışıp yakış-madığına bakmaya çalışıyordu.

Korkmuştum. "Ben bunları beğendim."

"Her ne kadar sadece bu elbiseyle uysalar da, sanırım bun-ları alacağım," dedi.

"Bence de hiç durma, zaten indirimdeler," dedim. Gülümse-mek ve daha kullanışlı görünen beyaz ayakkabıların durduğu ku-şonun kapagını kapattı.

Tekrar denemeye karar verdim. "Angela..." Meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Cullen'ların bu o kadar sık okula gelmemesi sence... normal mi?" Bunu sorarken gözlerimi ayakkabılardan ayırmamıştım. Sa-nırım ilgisiz görünme çabalarım başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Evet. Hava güzel olduğunda kampa giderler, hatta doktor bi-le onlarla gider," dedi sessizce ayakkabılarını incelerken. Jessi-

ca'nın sorabileceği yüzlerce soru arasından bir tane bile sormadı. Angela'yı gerçekten sevmeye başlıyordum.

Jessica elinde gümüş renkli ayakkabılarına uyacak kristal bir yüzükle geldiğinde hemen konuyu kapattım.

İskelenin üzerindeki küçük İtalyan lokantasında yemek yemeye karar verdik. Alışveriş tahmin ettiğimiz kadar uzun sürmemiştir. Jess ve Angela torbalarını arabaya bırakacak, sonra da sahile geleceklerdi. Ben de onlarla bir saat içinde lokantada buluşabileceğimizi söyledim, bir kitapçıya bakmak istiyordum. İkisi de benimle gelmeyi teklif ettiler, ben de onlara gidip keyiflerine bakmalarını söyledim. Kitapların arasındayken kendimi nasıl kaybettiğimi bilmiyorlardı, bu yalnız başıma yapmak istediğim bir şeydi. Neşe içinde konuşarak arabaya doğru gittiler ve ben de Jess'in bana göstermiş olduğu yere doğru gittim.

Kitapçıyı bulmakta hiç zorlanmadım ama beklediğim yer burası değildi. Vitrinler kristaller, rüya yakalayıcıları ve ruhsal gelişimle ilgili kitaplarla doluydu. İçeri bile girmedim. Vitrinin ardında beline kadar uzanan beyaz saçlarıyla elli yaşlarında bir kadın gördüm. Üzerinde altmışlardan kalma kıyafetler vardı ve tezgâhın arkasından bana gülümsüyordu. Sanırım onunla konuşmasam da olurdu. Bu kasabada normal bir kitapçı mutlaka olmalıydı.

Şehrin merkezine gidiyor olmayı umarak, iş çıkışı trafiğiyle kalabalıklaşan caddelerde gezinmeye başladım. Aslında gittiğim yere de çok dikkat etmiyordum, çünkü bu sırada umutsuzlukla savaşıyordum. Onu ve Angela'nın söylediklerini düşünmemek için çok çaba sarfediyordum. Her şeyden önce, cumartesi günü için umutlanmak istemiyordum, hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum. Başımı kaldırdığımda, caddeye park etmiş gümüş renkli bir Volvo gördüm ve birden kafama dank etti. Aptal, güvenilmez vampir, diye düşündüm kendi kendime.

Güneye, camlı vitrinli mağazaların olduğu yere doğru yürüdüm. Ama oraya gittiğimde gördüğüm tek şey bir tamirci dükkânı

ve boş bir alandı. Angela'yla Jess'i aramak için daha çok zamanım vardı ama onlarla buluşmadan önce kendime çekidüzen vermeliydim. Parmaklarımla saçlarımı düzelttim, köşeyi dönmenden önce derin derin nefes aldım.

Başka bir yoldan geçerken yanlış yolda olduğumun farkına vardım. Arabalar kuzeye doğru gidiyor ve binaların çoğu da depo gibi görünüyordu. Diğer köşeden doğuya doğru gitmeye ve birkaç blok ilerleyip oradan da sahile giden bir yola bağlanmaya karar verdim.

Gitmekte olduğum köşeden dört adam çıktı, ofisten eve gidemeyecek kadar sıradan giyinmişlerdi ama turist olamayacak kadar da kirli görünüyorlardı. Bana yaklaştıklarında benden çok da büyük olmadıklarını fark ettim. Aralarında yüksek sesle şakalaşıyorlar, kaba ve boğuk bir şekilde gülüp birbirlerinin kollarına vuruyorlardı. Yanlarından hızla uzaklaşmaya çalışıyordum ki...

"Hey sen!" diye bağırdı içlerinden biri yanımdan geçerken, etrafta başka kimse olmadığına göre benimle konuşuyor olmalıydı. İçgüdüsel olarak başımı kaldırıp baktım. İçlerinden ikisi durdu, diğer ikisiyse yavaşladı. Deminki lafı söyleyen, bana en yakın duran, iri yapılı, koyu renk saçlı, yirmilerinin başında olan adam olmalıydı. Üzerinde kirli bir tişörtün üzerine giyip önünü açtığı bir gömlek, yırtık bir kot ve sandaletler vardı. Bana doğru bir adım yaklaştı.

"Merhaba," diye mırıldandım refleks olarak. Sonra önüme baktım ve köşeye doğru hızla yürümeye başladım. Arkamdan yüksek sesle güldüklerini duyabiliyordum.

"Hey bekle!" diye bağırdı içlerinden biri arkamdan, ama ben başım önde, köşeyi döndüm. Arkamdan kahkahaları geliyordu.

Kendimi, kamyonların yük boşaltmaları için büyük kapıları olan, koyu renkli depoların arkasına bakan bir kaldırımda buldum. Caddenin güney bölümünde yayaların yürüyebileceği bir yer yoktu, sadece motor parçaları deposunu korumak üzere ya-

pılmış demir bir çit ve üzerinde de dikenli teller vardı. Havanın karardığını fark ettim, bulutlar batıya doğru ufukta toplanıyor, erken bir günbatımı yaratıyorlardı. Doğuya baktığımda hava hâlâ açıktı ama pembe ve turuncu çizgilerle yavaş yavaş grileşiyordu. Montumu arabada bırakmıştım, birden içim ürperdi ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir kamyonet yanımdan geçti, sonra yol tekrar bomboştu.

Hava bir anda iyice karardı. Omzumun üzerinden hoş olmayan bulutlara baktığımda şaşkınlık içinde, on metre arkamdan iki adamın sessizce yürüdüğünü gördüm.

Demin yanından geçtiğim gruptandılar ama içlerinde benimle konuşan esmer adam yoktu. Hemen başımı çevirdim ve adımlarımı hızlandırdım. Havayla ilgisi olmayan ürpertiye tekrar hissedebiliyordum. Cüzdanım çantamın içindeydi ve çantam da omzumdan çapraz bir şekilde asılıydı, bu kapkaççılardan korunmak için yaptığım bir şeydi. Acı biber spreyimin tam olarak nerede olduğunu biliyordum, hiç açılmamış bir şekilde yatağımın altındaki kumaş çantanın içindeydi. Yanımda fazla para yoktu, sadece bir yirmilik ve birkaç tane birlik. Çantamı “yanlışlıkla” düşürüp oradan kaçmayı düşündüm. Ama içimden bir ses bana bu adamların hırsızdan daha kötü olabileceklerini fısıldadı.

Demin yaptıkları sesle karşılaştırılınca çok sessiz olan ayak seslerini dinliyordum. Ne hızlanıyorlardı ne de bana yaklaşıyorlardı. Derin nefes al, dedim kendi kendime. Seni takip edip etmediklerini bile bilmiyorsun. Tam anlamıyla koşmadan elimden geldiği kadar hızlı adımlarla yürüyordum, benden sadece birkaç metre uzakta olan sağa dönen yola odaklanmıştım. Onları duyabiliyordum, mümkün olduğunca benden geride durmaya çalışıyorlardı. Mavi bir araba güneyden, bulunduğum sokağa döndü ve yanımdan geçti. Arabanın önüne atlamayı düşündüm ama kararsız kaldım, tutuldum, gerçekten takip edilip edilmediğimden emin olamadım, zaten artık çok geçti.

Sonunda köşeye ulaştım ama göz ucuyla baktığımda burası-

ın başka bir binanın arkasına açılan bir çıkmaz sokak olduğu anladım. Bunu önceden sezmiştim, hızlı bir şekilde arkamı dönüp dar yoldan geçmeli ve tekrar kaldırıma geri dönmeliydim. Cadde, dur işaretinin olduğu diğer köşede bitiyordu. Koşup koşmamak arasında tereddüt ederken arkamdaki sessiz ayak seslerini duyabiliyordum. Sanki daha geriden geliyorlarmış gibi duyuluyordu ama koşarak beni yakalayabileceklerinden emindim. Daha hızlı gitmeye çalışırsam tökezleyip düşeceğimi de biliyordum. Omzumun üzerinden bir bakım, yirmi metre arkamda olduklarını görmek beni rahatlatmıştı. Ama ikisi de bana bakıyordu.

Köşeye ulaşmak bir asır gibi gelmişti. Adımlarımı düzenli atıyor, her adımda adamları geride bıraktığımı düşünüyordum. Belki de beni korkuttuklarını anlamışlardı ve bunun için üzgünlerdi. Gitmek üzere olduğum köşeden iki tane arabanın geçtiğini gördüm ve rahatladım. Bu terk edilmiş sokağı geçtiğimden daha fazla insan göreceğimden emindim. Köşeyi döndüm ve derin bir nefes aldım.

Ve bir an durdum.

Sokağın iki tarafı da kapısız, penceresiz duvarlarla örülüydü. Uzakta, iki yol ayrımı sonunda sokak lambalarını, arabaları, yaları görebiliyordum ama çok çok uzaktaydılar. Kaldırımında donakalmıştım, gruptaki diğer iki adam yüzlerinde heyecanlı bir gülümsemeyle batı kanadındaki duvara yaslanmış, beni izliyorlardı. Bir anda takip edilmediğimi anladım.

Bana bir tuzak kurulmuştu.

Bir saniye durdum, ama bu bana çok uzun bir zamanmış gibi geldi. Döndüm ve hızla yolun diğer tarafına geçtim. İçimden bir ses bunun çok başarısız bir deneme olduğunu söylüyordu. Arkamdaki ayak sesleri yükseliyordu.

“İşte buradasın!” Şişman, koyu renk saçlı adam sessizliği delerek beni yerimden zıplattı. Bu karanlıkta bile bakışlarını hissedebiliyordum.

Sokaktan aşağıya hızla yürümeye çalışırken, "Evet," dedi arkamdan bir ses ve ben tekrar irkildim. "Sadece biraz dolambaçlı yollardan geldik."

Artık adımlarımı yavaşlatmalıyım. Orada bekleyen adamlarla aramdaki mesafeyi çok hızlı bir şekilde kapatmışım. Genelde iyi bağırırdım, derin bir nefes aldım tam bağlamak üzereydim, ama boğazım o kadar kurumuşt ki sesimi ne kadar duyurabileceğimi kestiremiyordum. Hızlı bir hareketle çantamı boyunumdan çıkarttım, onu vermeye ya da ihtiyacım olursa bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

İçlerinden en şişmanları ben tam durmak üzereyken omuz silkerek duvardan uzaklaştı ve yavaş yavaş bana doğru yürümeye başladı.

"Benden uzak dur!" dedim. Sesimin güçlü ve korkusuz çıkması gerekiyordu ama boğazım kurumuşt, hiç sesim çıkmıyordu.

"Böyle yapma güzelim," dedi ve arkamdan koca bir kahkaha patlattı.

Kendimi bana gelecek kötü şeye hazırladım, ayaklarımı açtım, bu paniğimin arasında kendimi korumak için neler yapabileceğimi hatırlamaya çalışıyordum. Avuç içi çıkıntısıyla yukarı doğru bir hamle, burnu kırmak ya da kafaya bir darbe. Göz yuvalarına parmak sokmak, parmağı kıvrıp gözü çıkartmak için döndürmek. Ve tabii ki klasik kasığa tekme. İçimdeki olumsuz ses konuşmaya başladı, bana, birine karşı bile hiçbir şansım olmadığını ve onların dört kişi olduğunu hatırlattı. Kapat çeneni! Korku beni ele geçirmeden bu sesi susturmayı başardım. Yanımda birini götürmeden gitmeyecektim. Yutkunmaya çalıştım, böylelikle düzgün bir çığlık atabilecektim.

Birden köşeden ışıklar görüldü, araba şişman adamı neredeyse eziyordu. Hemen yola atladım, bu araba ya duracaktı ya da beni ezmek zorunda kalacaktı. Ama gümüş renkli araba ani bir dönüş yaptı ve benden sadece birkaç adım uzakta durdu, yolcu kapısı açılmıştı.

"Hadi bin!" dedi öfkeli bir ses.

Emniyet kemeri beni boğmakta olan korkunun bir anda ortadan kayması, daha sokaktan çıkmadan, sesini duyar duymaz o güven verdiği sıcaklık inanılmazdı.

Arabanın içi karanlıktı, kapı açıldığında içerde ışık yanıyordu, kontrol panelinden yansıyan ışıkla yüzünü zar zor seçebirdim. Kuzeye doğru gitmek için arabayı döndürürken lastikler yavaş yavaş kaydı, çok çabuk hızlanmıştık, sokaktaki şaşkın adamın arkasına direksiyon kırdı. Arabanın burnu düzelip limana doğru ilerlerken önce adamların kendilerini kaldırıma zor attığını gördüm.

"Emniyet kemerini tak," dedi, kemeri iki elimle birden takmaya çalıştığımı farkına vardım. Hemen dediğini yaptım, kemer takıldığında çıkan ses karanlıkta çok yüksek gelmişti. Sola döndü, hiç durmadan birkaç tane dur işaretinin önünden hızla geçti.

Kendimi şimdilik güvende hissediyordum, nereye gittiğimiz umurunda değildi. Bu ani kurtuluşumdan öte bir sebepten rahatlamış bir ifadeyle, yüzünü incelemeye başladım. Bu kadar az ışıkta o mükemmel yüz hatlarını inceledim, nefesimin normale dönmesini bekliyordum ki, ifadesinin birini öldürecek kadar sinsi olduğunu fark ettim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. Sesimin bu kadar boğuk çıkmasına şaşırmıştım.

"Hayır," dedi tersçe, ama ses tonu çok öfkeliydi.

Sessizce oturdum, parlayan gözleri yola bakarken ben de yüzümü seyrediyordum, araba aniden durdu. Etrafıma bakındım, yolun kenarını çevrelemiş ağaçların belli belirsiz çizgileri dışında karanlıktan hiçbir şey göremiyordum. Artık kasabada değildik.

"Bella?" diye sordu, sesi sert ve kontrollüydü.

"Evet?" Sesim hâlâ kaskatıydı. Sessizce boğazımı temizlemeye çalıştım.

"İyi misin?" Hâlâ bana bakmıyordu ama öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Evet," dedim usulca.

"Lütfen dikkatimi dağıt," diye emretti.

"Affedersin, ne?"

Sert bir şekilde nefesini verdi.

"Ben sakinleşene kadar önemsiz şeylerden bahset," diye açıkladı. Gözlerini kapattı, işaret ve baş parmağıyla burnunun kemerini sıktı.

"Hımm." Önemsiz bir şey söylemek için beynimi zorluyordum. "Yarın okuldan önce Tyler Crowley'e uğrayacağım?"

Hâlâ gözlerini sımsıkı kapatıyordu ama ağzının kenarı kırıyordu.

"Neden?"

"Herkes beni mezuniyet balosuna götüreceğini söylüyor-muş, ya kafayı yemiş ya da gerçekten en sonunda beni öldür-mek istiyor... hatırlıyorsundur herhalde. Sanırım mezuniyet ba-losunun beni öldürmek için doğru bir yol olduğunu düşünüyor. Ben de, eğer onun hayatını tehlikeye atarsam, yani eşitlenirsek, benden özür dilemekten vazgeçer, diye düşündüm. Düşmana ihtiyacım yok ve Tyler peşimi bırakırsa, belki o zaman Lauren da üzerime gelmekten vazgeçer. O zaman Sentra'sını harap et-mem gerekecek. Eğer bir arabası olmazsa kimseyi mezuniyet balosuna götüremez..." diye konuşmaya devam ettim.

"Bundan bahsedildiğini duymuştum." Biraz kendini toparla-mış gibiydi.

"Duydun mu?" diye sordum inanmayarak. "Eğer boynundan aşağısı felç olursa da mezuniyet balosuna gidemez," diye söy-lendim planımı hazırlayarak.

Edward derin bir nefes aldı ve sonunda gözlerini açtı.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz."

Bekledim, ama bir daha konuşmadı. Başını koltuğa yasladı ve arabanın tavanına bakmaya başladı. Yüz ifadesi sertti.

"Sorun ne?" Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bazen bu öfkeyle ilgili problem yaşıyorum Bella." O da fısıldıyordu, gözlerini kısarak camdan dışarıya baktı. "Geri dönüp onları avlamak benim için hiç de iyi..." Cümlesini bitirmedi, ile-riye doğru bakıyor, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "En azından," diye devam etti, "ben kendimi böyle ikna etmeye ça-lışıyorum."

"Hımm." Bu kelime yetersiz kalmıştı, ama daha iyi bir karşı-lık düşünememiştim.

Tekrar sessizliğe gömüldük. Kontrol panelindeki saate bak-tım. Altı buçuğu geçiyordu.

"Jessica ve Angela beni merak edecekler," dedim. "Onlarla buluşmam lazımdı."

Tek kelime etmeden motoru çalıştırdı, direksiyonu yumuşak hareketlerle döndürdü ve kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Çok kısa bir süre sonra yol ışıklarının altındaydık, hâlâ çok hız-lı gidiyorduk, yavaşça deniz kıyısında gezinen arabaları arka-mızda bırakıyorduk. Volvo için çok küçük olduğunu düşündü-ğüm yere paralel bir şekilde park etti ve bunu sadece tek ham-lede yaptı. Camdan baktığımda La Bella Italia'nın ışıklarını gör-düm, Jess ve Angela da tam o sırada endişeli bir şekilde oradan çıkıyorlardı.

"Burada olduklarını nereden...?" diye başladım ama sonra başı-mı salladım. Kapının açıldığını ve onun dışarıya çıktığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni yemeğe götürüyorum." Hafifçe güldü ama gözleri hâlâ çok sert bakıyordu. Arabadan indi ve kapıyı çarptı. Ben de be-ceriksizce emniyet kemerimi açtım ve onun gibi arabadan hızla indim. Beni kaldırımında bekliyordu.

Ben bir şey söylemeden o söyledi. "Jessica ve Angela'yı onların peşinden gitmek zorunda kalmadan önce durdur. Diğer arkadaşlarına rastlarsam bu sefer kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

Sesindeki tehditkâr ifadeden tüylerim diken diken oldu.

"Jess, Angela!" diye bağırdım arkalarından el sallayarak. Hemen bana doğru gelmeye başladılar, yüzlerindeki rahatlama ifadesi yanımda kimin olduğunu gördüklerinde şaşkınlığa dönüştü. Gelirken biraz tereddüt ettiler.

"Nerelerdeydin?" Jessica'nın sesi şüpheciydi.

"Kayboldum," dedim saf saf. "Sonra da Edward'a rastladım," dedim ona bakarak.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu o ipeksi, karşı konulamaz sesiyle. Kızların yüz ifadelerinden Edward'ın marifetlerini olara hiç göstermediğini anladım.

"Ee... hayır," dedi Jessica.

"Ya aslında, Bella, biz seni beklerken yemek yedik - kusura bakma," diye itiraf etti Angela.

"Önemli değil, ben zaten aç değilim," diye cevap verdim.

"Bence bir şeyler yemelisin." Edward'ın sesi kısık ama buyurgandı. Jessica'ya baktı ve yüksek sesle, "Bu gece Bella'yı eve ben bıraksam sizin için bir sakıncası olur mu? Böylece o yemek yerken siz de onu beklemek zorunda kalmazsınız," dedi.

"Ha, sorun değil, yani sanırım..." Dudağını ısırdı, yüzümden istediğimin bu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ona göz kırptım. Kurtarıcımla yalnız kalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Baş başa kaldığımızda ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki...

"Tamam o zaman." Angela Jessica'dan hızlı davranmıştı. "Yarın görüşürüz Bella... Edward." Jessica'nın elinden tuttu ve onu Birinci Cadde'de duran arabaya doğru çekti. Arabaya bindiklerinde Jess dönüp el salladı, yüzü merakla aydınlanmıştı.

Ben de ona el salladım, Edward'a dönmeden önce uzaklaşmamı bekledim.

"Doğru söylemek gerekirse ben aç değilim," dedim yüzüne bakarak. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Herhalde dalga geçiyorsun."

Restoranın kapısına doğru yürüdü ve inatçı bir tavırla kapıyı açtı. Anlaşılan oydu ki, tartışma bitmişti. Kabullenmiş bir şekilde kapıdan içeri girdim.

Restoran çok kalabalık değildi, Port Angeles'ta ölü sezonda. Oranın sahibi kız, Edward'ı normalden biraz daha fazla sıcak karşıladı. Bunun beni ne kadar ilgilendirdiğini fark ettiğimde çok şaşırdım. Benden birkaç santim uzundu ve sarı saçları boyaydı.

"İki kişilik masa?" Amacı böyle olmak mı bilemiyorum ama Edward'ın sesi çok çekiciydi. Kızın bana bakıp kafasını çevirdiğini gördüm, sıradanlığım, dikkatli ve birbirimize dokunmadan aramızda koruduğumuz mesafe onu tatmin etmişti. Bizi yemek yenilen yerin ortasındaki, dört kişilik bir masaya götürdü.

Tam oturmak üzereydim ki, Edward başını salladı.

"Belki daha özel bir yere geçsek daha iyi," dedi kıza sessizce. Pek emin değildim ama sanki çaktırmadan ona bahşiş vermiş gibiydi. Eski filmler dışında, masa beğenmeyen birini hiç görmemiştim.

"Tabii," dedi. En az benim kadar şaşkın görünüyordu. Bizi çember içine alınmış küçük bölmelere götürdü. "Burası nasıl?"

"Harika." Işıltılı gülümsemesiyle kızı anında etkiledi.

"Hımm," dedi başını sallayarak. "Garsonunuz hemen gelecek." Kız afallamış bir şekilde yürüyerek yanımdan uzaklaştı.

"İnsanlara böyle yapmamalısın," dedim onu eleştirerek. "Bu hiç de adil değil."

"Ne yapmamalıyım?"

"Onların gözünü böyle kamaştırmamalısın, muhtemelen kız şimdi mutfakta soluk soluğa kalmıştır."

Aklı karışmış gibiydi.

"Yapma," dedim şüpheli bir şekilde. "İnsanları nasıl etkilediğini biliyor olmalısın."

Başını yana yatırdı, gözleri meraklı meraklı bakıyordu. "İnsanların gözünü kamaştırmak mı?"

"Fark etmedin mi? Sence herkes işini bu kadar kolay hallediyor mu?"

Sorumu duymazdan geldi. "Ben gözünü mü kamaştırıyorum?"

"Çoğunlukla," diye itiraf ettim.

Sonra garsonumuz geldi, yüzünde umutlu bir ifade vardı. Oranın sahibi kız gözden kaybolmuştu ve bu yeni kız hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Kısa siyah saçlarını bir kulağının arkasına attı ve gereksiz bir sıcaklıkla gülümsedi.

"Merhaba. Benim adım Amber, bu gece sizinle ben ilgileneceğim. Size içecek olarak ne getirebilirim?" Sadece onunla konuştuğu gözümünden kaçmadı.

Bana baktı.

"Ben bir kola alayım." Bu, ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı.

"İki kola," dedi.

"Hemen getiriyorum." Saçma bir ifadeyle tekrar Edward'a gülümsedi. Ama Edward bunu görmedi. O beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum kız gittiğinde.

Gözlerini yüzüme kenetlemişti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diye cevap verdim, bu düşünceli tavrı karşısında şaşırmıştım.

"Başın dönmüyor ya da üşümüyorsun, ya da ne bileyim, kendini hasta hissetmiyorsun değil mi?"

"Öyle mi hissetmeliyim?"

Bu şaşkın halime gülüyordu.

"Açıkçası senin şoka girmeni bekliyorum."

Yüzündeki o çarpık gülümseme yine oluştu.

"Bunun olacağını sanmıyorum," dedim, nefesim kilitlenmişti. Boş olmayan şeyleri unutma konusunda üstüme yoktur."

"Ben de öyleyimdir. Ama vücuduna biraz yemek ve şeker geldiğinde kendimi daha iyi hissedeceğim."

Zamanlama çok iyiydi. Garson elinde içeceklerimiz ve bir sepet ekmele gelmişti. Bunları masaya koyarken bana sırtını döndü.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu Edward'a.

"Bella?" diye sordu. Kız isteksiz bir şekilde bana döndü.

Menüde ilk gördüğüm şeyi seçtim. "Humm... ben bir mantar-ravioli alacağım."

"Ve siz?" Gülererek Edward'a döndü.

"Ben bir şey almayacağım." Tabii ki almayacaktı.

"Eğer fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Kızın yüzündeki cilveli gülümseme hâlâ duruyordu ama Edward ona bakmıyordu. Kız da hayal kırıklığıyla yanımızdan ayrıldı.

"İç," diye emretti.

Ben de boyun eğresine kolamdan bir yudum aldım, sonra biraz daha içtim, ne kadar da susamıştım. Bardağını bana doğru zattığında kendiminkini bitirmiş olduğumu fark ettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, susuzluğum hâlâ geçmemişti. Buzlu kola içimi tıretti.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Koladan herhalde," diye açıkladım, tekrar ürpermişim.

"Montun yok mu?" Sesi bu durumu onaylamıyor gibiydi.

“Evet,” dedim yanımdaki boş banka bakarak. “Aa... Jessi-
ca’nın arabasında bıraktım.”

Edward ceketini çıkartıyordu. Bir anda, sadece bu gece değil
daha önce bir kere bile onun ne giydiğine bakmadığımı fark et-
tim. Gözlerimi yüzünden alamıyordum ki. Kıyafetlerine şimdi
bakıyordum, odaklanmışım. Üzerinden açık bej renkli deri bir
ceket çıkartıyordu, altında fildişi renkli boğazlı bir kazak vardı.
Üzerine cuk oturmuştu, kaslı göğsünü ön plana çıkarmıştı.

Bakışlarımı bölerek ceketini bana verdi.

“Sağol,” dedim tekrar. Kollarımı ceketine geçirdim. Soğuktu,
tıpkı sabahleyin soğuk koridordan geçerkenki gibi üşümüştüm.
İnanılmaz kokuyordu. Kokuyu içime çektim, bu muhteşem ko-
kunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kolonya gibi kok-
muyordu. Ceketin kolları çok uzundu, kollarımı sıvadım, böyle-
likle ellerimi ortaya çıkarabilecektim.

“Mavi sana çok yakışıyor,” dedi bana bakarak. Şaşırmıştım,
bakışlarımı kaçırdım ve tabii ki yine kızarmıştım.

Ekmek sepetini önüme koydu.

“Gerçekten, şoka falan girmiyorum,” diyerek itiraz ettim.

“Girmelisin, *normal* bir insan girerdi. Sarsılmış bile görün-
müyorsun.” Tedirgin görünüyordu. Gözlerimin içine baktı, göz-
lerinin ne kadar açık renkli olduğunu fark ettim, şimdiye kadar
gördüğümünden çok daha açık bir renk, karamel gibi.

“Sen yanımdayken kendimi çok güvende hissediyorum,” di-
ye itiraf ettim, yine gerçeği söyleme büyüğüne kapılmışım.

Bu onun pek hoşuna gitmedi, kaşlarını çatarak başını salladı.

“Bu benim planladığımdan çok daha karışık,” diye mırıldan-
dı kendi kendine.

Bir parça ekmek aldım ve hafif hafif ısırmaya başladım, onu
anlamaya çalışıyordum. Ona soru sormak için uygun zamanı
bekliyordum.

“Gözlerin açık renkliyken daha iyi bir havada oluyorsun,”
dedim kafasını dağıtmaya çalışarak.

Bana şaşkınlıkla baktı. “Ne?”

“Gözlerin siyahken hiç çekilmez oluyorsun. Bununla ilgili bir
teorim var.”

Gözlerini kıstı. “Başka teorilerin de mi var?”

“Hı hı.” İlgisiz görünmeye çalışarak ekmekten kopardığım bir
parçayı çiğniyordum.

“Umarım bu seferki daha yaratıcı bir şeydir... yoksa hâlâ çiz-
gi romanlardan mı kopya çekiyorsun?” Yüzünde belli belirsiz
bir gülümseme vardı, gözleri hâlâ çok sert bakıyordu.

“Yok hayır, bu fikirleri çizgi romanlardan çalmıyorum ama
bunların kendi kendine oluştuğunu da söyleyemem,” dedim.

“Ve?” diyerek beni konuşturmaya çalışıyordu.

Ama sonra garson elinde yemeğimle masamıza geldi. Kız gel-
diğinde doğrulmak zorunda kaldık çünkü farkında olmadan ma-
sanın üzerinden birbirimize yaklaşmıştık. Yemeği önüme koy-
du, çok güzel görünüyordu, sonra Edward’a döndü.

“Fikrinizi değiştirdiniz mi?” diye sordu. “Size getirebileceğim
herhangi bir şey yok mu?” Bu cümleden başka anlamlar da çı-
karabilirdim.

“Hayır teşekkürler ama bir kola daha alabilirim,” dedi önüm-
deki boş bardakları nazikçe göstererek.

“Tabii.” Boş bardakları aldı ve gitti.

“Sen bir şeyler diyordun,” dedi.

“Sana arabada anlatırım, tabii eğer...” Hemen duraksadım.

“Şartların mı var?” Bir kaşını kaldırdı, sesi kötü bir şeylerin
habercisi gibiydi.

“Sana birkaç tane sorum olacak tabii.”

“Tabii ki.”

Garson elinde iki kolayla yanımıza geldi. Bu sefer hiçbir şey söylemeden masaya koydu ve gitti.

Bardağımdan bir yudum aldım.

“Pekâlâ sor,” dedi. Sesi hâlâ sertti.

Onu en az zorlayacak olanla başladım. Ya da ben öyle olduğumu düşünüyordum. “Neden Port Angeles’tasın?”

Başını eğdi, büyük ellerini yavaşça masanın üzerinde birleştirdi. Kirpiklerinin altından bana bakıyordu, yüzünde yapay bir gülümseme vardı.

“Öteki soruya geçelim.”

“Ama bu en kolay soruydu,” diyerek itiraz ettim.

“Öteki soru,” diye tekrarladi.

Aşağıya doğru baktım, hayal kırıklığına uğramıştım. Kaşık ve çatalın sarılı olduğu peçeteyi açtım, çatalı elime aldım ve dikkatlice raviolimden bir tane aldım. Yavaşça ağzıma koydum, hâlâ aşağıya bakıyordum, düşünürken çiğnemeye başladım. Yuttum ve başımı kaldırmadan önce bir yudum kola daha aldım.

“Pekâlâ o zaman.” Ona bakıyordum, yavaşça devam ettim. “Diyelim ki, sadece varsayıyoruz tabii ki, biri... insanların ne düşündüğünü bilebiliyor, akıl okuyor yani, birkaçıninki hariç.”

“Birinininki hariç,” dedi. “Mesela.”

“Pekâlâ, biri hariç.” Benimle bu oyunu oynadığına inanamıyordum ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum. “Bu nasıl olur? Bunun sınırları nelerdir? Nasıl olur da... biri... birini tam zamanında bulur? Başının dertte olduğunu nereden bilebilir?” Umarım bu karışık sorum anlaşılırdı.

“Varsayarsak değil mi?” dedi.

“Tabii.”

“O zaman, eğer biri...”

“Ona Joe diyelim,” dedim.

Gülümsedi. “Tamam Joe. Eğer Joe dikkat etseydi, zamanla-

manın o kadar da mükemmel olmasına gerek kalmayacaktı.” Başını salladı ve gözlerini devirdi. “Ancak sen, bu kadar küçük bir kasabada başını derde sokabilirsin. Son on yılın suç istatistiklerine baksaydın ağzın açık kalırdı.”

“Biz bir varsayımdan konuşuyorduk,” diye hatırlattım ona.

Bir kahkaha patlattı, gözleri sıcacık bakıyordu.

“Evet öyle. Sana Jane diyelim mi?”

“Nereden biliyordun?” diye sordum kendimi tutamadan. Tekrar ona doğru eğildiğimi fark ettim.

Bocalamıştı, sanki bir ikilem arasında kalmış gibiydi. Gözlerini gözlerime dikti, bana doğruyu söyleyip söylememe konusunda bir karar vermeye çalışıyordu.

“Bana güvenebileceğini biliyorsun,” diye mırıldandım. Düşünmeden ona doğru uzandım ve kenetlenmiş ellerine dokundum ama o hemen geri çekildi, tabii ben de.

“Başka bir seçeneğim var mı bilmiyorum.” Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Yanılmışım, düşündüğümde çok daha dikkatliymişin.”

“Ben her zaman haklı olduğumu düşünmüştüm.”

“Eskiden öyleydin.” Tekrar başını salladı. “Başka bir konuda da seninle ilgili yanlış bir izlenime kapılmışım. Kazaları çeken sen değilsin, bu bir kıstas değil. Sen bela mıknaıısısın. On yıllık bir alanda tehlikeli bir şey varsa büyük ihtimalle gelip seni buluyor.”

“Ve sen de kendini bu tehlikeli sınıfına mı koyuyorsun?” dedim.

Yüzü birden gerildi. “Kesinlikle.”

Elini geri çekmesini görmezlikten gelerek elimi tekrar masaya doğru uzattım, parmak ucumla çekingen bir şekilde eline dokundum. Teni buz gibiydi, tıpkı bir taş gibi sertti.

“Teşekkür ederim.” Sesimden minnettarlık okunuyordu. “Bu iki oldu.”

Yüzü yumuşamıştı. “Üçüncüsünü denemeyelim, olur mu?”

Kaşlarını çattım ama bu teklifi kabul etmiştim. Elini çekti ve masanın altına koydu. Ama bana doğru uzanmıştı.

“Seni Port Angeles’a kadar takip ettim,” diye itiraf etti sonunda. “Daha önce hiç belli bir insanın hayatını kurtarmaya çalışmamıştım ve bu düşündüğümünden çok daha zor bir şeymiş. Ama bunun nedeni sensin. Normal insanlar günlerini kazasız belasız geçiriyorlar.” Bir an durdu. Beni takip etmesinin beni rahatsız mı yoksa mutlu mu etmesi gerektiğini düşünüyordum, bu çok hoşuma gitmişti. Bana bakıyordu, belki de dudaklarının neden hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını düşünüyordu.

“Belki de benim kaderim o ilk, yani minibüs olayına kadardı, kaderle oynadığını düşünmüyor musun?” dedim.

“O ilk değildi,” dedi, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık. Şaşkınlık içinde ona baktım ama aşağıya bakıyordu. “Senin kaderin benimle tanışana kadardı.”

Sözlerinden korkmuştum, ilk tanıştığımız o günkü vahşi bakış... ama yanındayken bana verdiği güven hissi bunları silip atıyordu. Gözlerime baktığında korkudan eser yoktu.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu, meleğe benzeyen yüzü ciddileşmişti.

“Evet.” Sakindim.

“Ve şimdi burada oturuyorsun.” Sesinde inanmayan bir ifade vardı, tek kaşını kaldırmıştı.

“Evet, şimdi burada oturuyorum... senin sayende,” dedim ve sustum. “Çünkü sen bir şekilde bugün beni nasıl bulacağımı biliyordun...”

Dudaklarını sıkıca kapattı, kısık gözlerinin ardından bana bakıyordu, yine bir karar vermeye çalışıyordu. Gözlerimi önümdeki tabağa kaydı ve oradan da tekrar bana.

“Sen yemek ye, ben konuşayım,” diyerek pazarlık yaptı.

Çabucak ağzıma bir parça ravioli daha attım ve hemen çiğnemeye başladım.

“Seni takip etmek, olması gerektiğinden daha zor. Genelde birinin aklını okuduktan sonra onu kolayca bulurum.” Endişeli bir şekilde bana baktı, donup kalmıştım. Güçlkle ağzımdakini yuttum ve bir çatal daha aldım.

“Dediğim gibi, çok dikkatli olmasa da Jessica’yı takip ediyordum, Port Angeles’ta başını derde sokabilecek bir tek sen vardın. Ama ne zaman tek başına onlardan ayrıldığını anlayamadım. Sonra, onlarla birlikte olmadığını anladığım zaman, seni bulmak için Jessica’nın aklındaki kitapçıya baktım. İçeri girmediğini ve güneye doğru gittiğini hemen anladım... Ve en yakın zamanda da oradan geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ben öylece durmuş seni bekliyordum. Sokaktan geçen insanların akıllarını okuyordum, belki seni fark eden biri olmuştu ve ben de nerede olduğunu bilebilirdim. Endişelenmem için hiçbir neden yoktu... ama garip bir şekilde endişeliydim.” Düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi, bana bakıyor, sanki benim hayal bile edemeyeceğim şeyleri görüyordu.

“Arabayla gezinmeye başladım... etrafı dinliyordum. Güneş sonunda batıyordu, arabadan inip seni yürüyerek aramaya karar verdim. Sonra birden...” Durdu ve öfkeyle dişlerini birbirine geçirdi. Kendini sakinleştirmek için çaba sarfediyordu.

“Sonra ne oldu?” diye fısıldadım. Başına bakarak konuşmasını sürdürdü.

“Ne düşündüklerini duydum,” diye homurdandı, üst dudağı yukarı doğru, dişlerinin üzerine kıvrılmıştı. “Aklında senin resmini gördüm.” Bir anda bana doğru eğildi, bir dirseğini masanın üzerine koydu, eliyle gözlerini kapattı. Bu hareketi o kadar hızlı yapmıştı ki şaşırılmıştım.

“Bu çok... ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Seni oradan almak ve onları... canlı bırakmak.” Sesi koluna çarpıp boğuk çıktı.

yordu. "Jessica ve Angela'yla gitmene izin verebilirdim ama beni yalnız bırakırsan onları aramaya çıkmaktan korktum," diye itiraf etti fısıltıyla.

Sessizce oturuyordum, düşüncelerim karmakarışık olmuştu. Ellerimi kucagımda birleştirmiştim, güçsüzce sandalyenin arkasına yaslanıyordum. Elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi ve tıpkı bir taş gibi kaskatı ve hareketsiz duruyordu.

Sonunda başını kaldırdı, gözleri kendi sorularıyla dolu, gözlerini arıyordu.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Gitmeye hazırım." Bir saatlik yolumuz olduğu için çok mutluydum. Ona henüz güle güle demeye hazır değildim.

Sanki çağırılmış gibi garson masamıza geldi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu kız Edward'a.

"Hesabı alabiliriz. Teşekkürler." Sesi sakın, sert ve konuşmamızın izlerini taşıyordu. Bu, kızı şaşırtmışa benziyordu. Edward kızı baktı, bekliyordu.

"Ta... tabii," diye kekeledi. "İşte burada." Siyah önlüğünün cebinden küçük deri bir defter çıkarttı ve ona verdi.

Hesap çoktan elindeydi. Parayı defterin içine koydu ve hemen ona geri verdi.

"Hiç bozuk yok," dedi gülümseyerek. Ayağa kalktı, ben de sarsak bir şekilde ayaklarımın üzerinde doğrulmayı başardım.

Kız tekrar Edward'a davetkâr bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar."

Edward ona teşekkür ederken gözlerini benden ayırmadı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kapıya kadar benim yakınımdaya yürüdü, hâlâ bana dokunmaya özen gösteriyordu. Jessica'nın kendisiyle Mike arasındaki ilişki hakkında söylediklerini hatırladım, neredeyse ilk öpüşme safhasına gelmişlerdi. Edward beni duymuş gibiydi, meraklı göz-

lerle bana baktı. Ben de kaldırırma baktım, ne düşündüğümü anlamadığı için mutluydum.

Yolcu kapısını açtı, ben binerken de kapıyı tuttu. Ben bindikten sonra nazikçe kapıyı kapattı. Ne kadar da kibardı... Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama alışmamıştım. İçimde Edward'ın, herkesin alışkın olduğu türden bir insan olmadığını söyleyen bir his vardı.

Arabaya bindiğinde motoru çalıştırdı ve ısıtıcıyı açtı. Hava iyice soğumuştur, sanırım güzel havalar artık bitmişti. Ceketini sıcak tutuyordu, onun göremeyeceği anlarda kokuyu içime çekiyordum.

Edward trafikten kolayca sıyrıldı ve çok kısa sürede otobana çıktı.

"Şimdi sıra sende," dedi anlamlı bir ifadeyle.

9. TEORİ

“Sadece bir tane daha sorabilir miyim?” diye sordum sessiz sokaktan oldukça hızlı bir şekilde geçerken. Yola dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu.

Derin bir iç geçirdi.

“Tamam, ama bir tane,” dedi. Dudaklarını sımsıkı kapattı ve yüzünde tedbirli bir çizgi oluştu.

“Pekâlâ... kitapçıya gitmediğini ve güneye doğru yürüdüğümü bildiğini söyledin. Bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.”

Düşünceli bir şekilde yola baktı.

“Kaçamak cevaplardan kurtulduğumuzu sanıyordum,” diye yakındım.

Hafifçe gülümsedi.

“Tamam o zaman. Kokunu takip ettim.” Tekrar yola döndü, yüz ifademi toparlamam için bana zaman tanıdı. Buna verilecek mantıklı bir cevap bulamıyordum, ama ileride düşünmek üzere aklımın bir köşesine yazdım. Tekrar odaklanmaya çalıştım. Hazır konuşmaya başlamışken hemen susmasına izin vermezdim.

“İlk sorularımdan birine hâlâ cevap vermedin...” dedim.

“Hangisine?”

“Nasıl oluyor, yani akıl okuma işi? Herkesin aklını okuyabiliyor musun? Nasıl yapıyorsun? Ailenin diğer üyeleri de...?” Bu oyuna bir netlik kazandırmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Birden fazla soru sordun,” dedi. Ona bakarak elimle izci sözü yaptım ve beklemeye başladım.

“Hayır, bu sadece bende var. Ve her istediğim kişiyi istediğim yerde duyamam. Oldukça yakın durmam lazım. Bana daha yakın olan kişilerin... seslerini uzaktan da duyarım. Ama yine de bu birkaç mil dahilinde geçerli,” dedi ve düşünceli bir şekilde sustu. “Kalabalık bir odanın içinde herkesin aynı anda konuşması gibi bir şey. Sadece bir uğultu, arka plandan gelen bir vızıltı. Birine odaklandıktan sonra düşüncesini okumak çok kolay.”

“Genelde hepsini ayarlayabiliyorum, yoksa çok kafa karıştırıcı oluyor. Böyle yaptığım zaman da normal görünmek daha kolay oluyor.” O kelimeyi söylerken kaşları çatılmıştı.

“Neden beni duyamadığını düşünüyorsun?” diye sordum merakla.

Esrarengiz bir şekilde bana baktı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Yapabileceğim tek tahmin, senin beyninin diğerleriyle aynı düzende çalışmıyor olması olabilir. Senin düşüncelerin AM dalgasındayken, ben sadece FM dalgasını anlayabiliyorum.” Bana gülümsedi, birden keyfi yerine gelmişti.

“Beynim doğru çalışmıyor öyle mi? Yani ben bir ucubeyim?” Söylediklerim beni tahmin ettiğimden daha çok rahatsız etti, yaptığı benzetme beni can evimden vurmıştı. Her zaman bundan şüphelenirdim ama bunu birinden duymak beni utandırmıştı.

“Beynimin içinde sesler duyuyorum ve sen bir ucube oldu-

gundan şüpheleniyorsun, öyle mi?" dedi gülerek. "Merak etme, bu sadece bir teori..." Yüzü yine gerildi. "... ki bu da bizi sana geri getiriyor."

İçimi çektim. Nereden başlamalıydım?

"Kaçamak cevaplardan vazgeçmemiş miydik?" dedi yumuşak bir sesle.

İlk defa bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım, sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordum. Hız göstergesine gözüm takıldı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Yavaşla!"

"Ne oldu?" dedi hayretle. Ama araba hiç yavaşlamadı.

"Saatte iki yüz kilometre gidiyorsun!" Hâlâ bağıryordum. Panik içinde camdan bir bakış fırlattım, ama etraf çok karanlıktı. Yol, farlardan gelen mavimsi ışıkla aydınlanıyordu. Yolun iki tarafındaki ormanlar birer siyah duvar gibiydi. Eğer bu hızla yoldan çıkarsak çelik bir duvara vurmuş gibi olacaktık.

"Rahatla Bella," dedi gözlerini devirerek. Hâlâ yavaşlamıyordu.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Bir yere çarpmayacağız."

Sesimi ayarlamaya çalışıyordum. "Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Ben her zaman böyle kullanırım." Yüzündeki o çarpık gülüşle bana döndü.

"Gözlerini yoldan ayırma!"

"Daha önce hiç kaza yapmadım Bella, hatta bana hiç ceza keşilmedi." Gülümsedi ve alına vurdu. "İşte bunun içinde radar bulucu var."

"Çok komik," dedim burnumdan soluyarak. "Charlie bir polis, hatırladın mı? Ben trafik kurallarına uymam gerektiğini bilecek yetiştirildim. Ayrıca eğer bir ağaca çarparak bizi Volvo pestiline çevirirsen, büyük ihtimalle kalkıp yürürsün."

"Muhtemelen." Kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Ama sen de..." Bir nefes aldı ve ibre yüz altmışa düşerken ben de rahatladım. "Mutlu musun?"

"Sayılır."

"Yavaş kullanmaktan nefret ederim," diye söylendi.

"Bu yavaş mı?"

"Arabayı kullanmamla ilgili bu kadar yorum yeter," diye keskin trip attı. "Son teorini sabırsızlıkla bekliyorum."

Dudağımı ısırdım. Bana bakıyordu, bal renkli gözleri beklenmedik bir şekilde nazıktı.

"Gülmeyeceğim," diye söz verdi.

"Ben daha çok bana kızacağından korkuyorum."

"O kadar kötü mü?"

"Evet, oldukça kötü."

Bekledi. Ben başımı eğmiş, ellerime bakıyordum, böylelikle yüzünü göremiyordum.

"Devam et." Sesi çok sakindi.

"Nasıl başlayacağımı bilmiyorum," dedim.

"Neden en başından başlamıyorsun... kendi kendine bu kaniya varmadığını söyledin."

"Hayır."

"Aklına bu fikir nasıl geldi? Bir kitaptan ya da filmde mi?" diye sordu.

"Hayır, cumartesi günü kumsalda." Yüzüne kaçamak bir bakış attım. Bozulmuş görünüyordu.

"Eski bir aile arkadaşıyla karşılaştım, Jacob Black. Onun babası ve Charlie bebekliğimden beri arkadaşlar."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Babası Quileute büyüklerinden." Dikkatlice onu izliyordum. Yüzündeki şaşkın ifade donup kalmıştı. "Biz yürüyüşe çıktık."

Yürüyüşe gitmeden önce yaptığım planların hepsini hikâyeden çıkardım. "Bana eski efsanelerden bahsediyordu, sanırım beni korkutmaya çalışıyordu. Bana bir şey anlattı..." Bir an duraksadım.

"Devam et," dedi.

"Vampirlerle ilgili." Fısıldadığımı fark ettim. Yüzüne bakamıyordum ama direksiyonun üzerinde duran elinin kaskatı kesildiğini görebiliyordum.

"Ve senin aklına hemen ben geldim," dedi, hâlâ sakindi.

"Hayır. O... senin ailenen bahsetti."

Sessizce yola bakıyordu.

Bir an endişelendim. Jacob'u tehlikeye mi atmıştım?

"Bunun sadece aptal bir batıl inanç olduğunu düşünüyor." İtiraf etmem gerekirse bu pek de yeterli olmamıştı. "Benim hatamdı, anlatmasını ben istedim."

"Neden?"

"Lauren senin hakkında bir şey söyledi, beni kızdırmaya çalışıyordu. Çocuklardan bir tanesi de senin ailenin bu bölgeye gelmediğini söyledi. Ama söylediklerinin altında sanki başka bir şey daha vardı. Ben de Jacob'u yalnız yakaladım ve ağzından laf aldım," diye başım önümde itiraf ettim.

Gülerek beni şaşırttı. Başımı kaldırıp ona baktım. Gülüyordu ama gözleri korkunçtu.

"Ağzından nasıl laf aldın?" diye sordu.

"Onunla flört etmeye çalıştım, tahmin ettiğimden daha çok işe yaradı." Kendi söylediğime bile inanmıyordum.

"Bunu görmek isterdim," diye güldü. "Ve sen kalkmış, beni insanların gözünü kamaştırmakla suçluyorsun. Zavallı Jacob Black."

Yüzüm kızardı ve camdan karanlığa baktım.

"Sonra ne yaptın?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"İnternette biraz araştırma yaptım."

"Peki bu seni ikna etti mi?" Sesi ilgisiz çıkmıştı ama elleri hâlâ direksiyonun üzerinde sınıksız kenetlenmiş duruyordu.

"Hayır. Anlattığı hiçbir şey birbirini tutmadı. Zaten çoğu da saçma sapan şeylerdi. Ve sonra..." Bir an duraksadım.

"Ne?"

"Bunun aslında o kadar da önemli olmadığına karar verdim," dedim fısıldayarak.

"Önemli değil mi?" Sonunda yüz ifadesini değiştirmeyi başarmıştım. Yüzü bana inanmıyormuş gibi bakıyordu, hatta biraz da sinirlenmişti.

"Hayır," dedim yumuşak bir şekilde. "Senin ne olduğunun benim için bir önemi yok."

Sert ve alaycı bir tavır takınarak, "Bir canavar olmam senin için önemli değil mi? İnsan olmamam?" dedi.

"Hayır."

Sessizliğe gömülmüştü, tekrar önüne bakıyordu. Yüzü anlamsız ve soğuktu.

"Bana kızdın," dedim iç geçirerek. "Sana bunları söylemem gerekirdi."

"Hayır," dedi ama sesi de yüzü gibi sertti. "Her ne kadar düşündüklerin saçma olsa da, ne düşündüğünü bilmek istedim."

"Yine yanıldım, öyle değil mi?" dedim.

"Bunu demek istemedim. 'Önemli değil!'" dedi beni taklit ederek.

"O zaman haklı mıyım?"

"Bir önemi var mı?"

Derin bir nefes aldım.

"Aslında pek yok, ama merak ediyorum." Sonunda ses tonu mu aralayabilmişim.

Bir anda geri çekildi. "Neyi merak ediyorsun?"

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi," diye cevap verdi.

"Peki ne zamandır on yedi yaşındasın?"

Yola bakarken dudakları gerildi. "Bir süredir," diye itiraf etti sonunda.

"Peki." Gülümsedim, bana karşı hâlâ dürüst olduğunu bilmek güzeldi. Şoka girip girmeyeceğim konusunda endişelenirken baktığı gibi bakıyordu. Bundan cesaret alarak daha belirgin güldüm, ama o kaşlarını çatı.

"Gülme ama, gündüz nasıl dışarı çıkıyorsun?"

Yine de güldü. "Efsane."

"Güneş seni yakmaz mı?"

"Efsane."

"Tabutta uyumak?"

"Efsane." Bir an tereddüt etti, sonra tuhaf bir ses tonuyla, "Ben uyuyamam," dedi.

Bunu algılamam birkaç dakika sürdü. "Hiç mi?"

"Hiç," dedi. Sesi duyulmayacak kadar kısık. Hüzünlü gözlerle bana baktı. Kehribar renkli gözlerini gözlerime kilitlemişti ve ben hiçbir şey düşünmüyordum. O başını çevirene kadar ona baktım.

"En önemli soruyu sormadın." Sesi tekrar sertleşmişti ve bana baktığında gözleri buz gibiydi.

Gözlerimi kırptım. "Hangi soruymuş o?"

"Ne yediğimi merak etmiyor musun?" diye sordu dalga geçmesine.

"Ha, o soru," dedim mırıldanarak.

"Evet o soru." Sesi soğuktu. "Kan içip içmediğimi öğrenmek istemiyor musun?"

Korkmuştum. "Jacob bununla ilgili bir şeyler söylemişti."

"Jacob sana ne dedi?" diye sordu düz bir sesle.

"Dedi ki... sen insan avlamıyormuşsun. Ailenin de tehlikeli olmaması gerektiğini, çünkü sadece hayvanları avladığınızı söyledi."

"Tehlikeli olmadığınızı mı söyledi?" Sesi çok şüpheliydi.

"Tam olarak değil. Tehlikeli olmamanız gerektiğini söyledi. Ama Quileute'ler ne olur ne olmaz diye sizi topraklarında istemiyorlarmış."

İleriye doğru baktı, ama yolu mu seyrediyordu anlayamadım.

"Peki haklı mı? Yani insanları avlamadığınız konusunda?" Sesimi mümkün olduğunca düzgün çıkartmaya çalışıyordum.

"Quileute'lerin hafızaları iyidir," diye fısıldadı.

Bu cevabı evet olarak kabul ediyordum.

"Yine de bu seni rahatlatmasın," diyerek beni uyardı. "Bizden uzak durmak istemekte haklılar. Hâlâ tehlikeliyiz."

"Anlamıyorum."

"Çabalyoruz. Genelde bunda iyiyizdir ama bazen hata yaparız. Mesela benim seninle yalnız kalmam..."

"Bu bir hata mı?" Sesimdeki üzüntüyü duyabiliyordum ama onun duyup duymadığını bilmiyordum.

"Hem de çok tehlikeli ve büyük bir hata," diye mırıldandı.

İkimiz de sessizdik. Farların, yol kıvrıldıkça nasıl hareket ettiğini izliyordum. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki sanki gerçek değil de bir bilgisayar oyunu gibiydi. Zamanın altımızdaki siyah asfalt gibi ne kadar hızlı geçtiğinin farkındaydım. Onunla bir daha böyle yalnız kalamamaktan çok korkuyordum. Aramızdaki duvarlar yıkılmıştı. Sözleri konuşmanın bittiğini söylüyordu, birden irkildim. Onunla geçirdiğim hiçbir dakikayı boşa harcamazdım.

"Daha anlatsana," diye çaresizce sordum, ne söylediğinin bir önemi yoktu, sadece biraz daha sesini duymak istiyordum, hep-
si bu.

Çabucak başını bana doğru çevirdi, sesimdeki değişimden etkilenmiş görünüyordu. "Daha ne bilmek istiyorsun?"

"Neden insanlar yerine hayvanları avladığınızı anlat," dedim. Sesim çok çaresiz çıkmıştı. Gözlerimin ıslandığını fark ettim, beni yenmeye çalışan acıyla savaşıyordum.

"Canavar olmayı ben *istemedim*." Sesi çok kısıktı.

"Ama hayvanlar yeterli değil, öyle mi?"

Durdu. "Bunu bilemem tabii ama ben bunu tofu ve soya sü-
tiyle beslenmeye benzetiyorum. Biz kendimize vejetaryen di-
yoruz, bu aramızda yaptığımız bir şaka. Tam olarak açlığımızı
bastırmıyor ya da susuzluğumuzu gidermiyor ama bize dayana-
cak gücü sağlıyor. Çoğunlukla." Sesi kötü bir şeylerin habercisi
gibi. "Bazen başka şeylerden daha zor olabiliyor."

"Peki senin için zor mu?" diye sordum.

İç geçirdi. "Evet."

"Ama şimdi aç değilsin, değil mi?" diye sordum kendime gü-
venerek, bu bir soru değil, durumu açıklayan bir cümleydi.

"Seni böyle düşündüren ne?"

"Gözlerin. Sana bir teorim olduğunu söylemiştim. Fark ettim ki
insanlar, özellikle erkekler, aç olduklarında çekilmez oluyorlar."

"Sen iyi bir gözlemcisin," dedi kıkırdarak.

Cevap vermedim, sadece gülüşünü dinleyip hafızama kazı-
mak istiyordum.

"Bu hafta sonu Emmett'le avlanıyor muydunuz?" diye sor-
dum tekrar bir sessizlik olunca.

"Evet." Bir an durdu, bir şey söyleyip söylememek arasında
kalmıştı. "Ben gitmek istemedim ama bu gerekliydi. Susamamış-
ken yakınında olmak daha kolay."

"Neden gitmek istemedin?"

"Senden uzak olmak beni... tedirgin ediyor." Bakışları sıca-
ktı, içimi eritiyordu. "Geçen perşembe okyanusa düşme ya da
bir yerlerden kayma derken şaka yapmıyordum. Bütün hafta so-
nunu senin için endişelenerek geçirdim. Ve bu gece olanlardan
sonra bütün hafta sonunu bir yerine bir şey olmadan nasıl atlat-
tığına şaşırdım." Başını salladı ve sonra bir şey hatırlar gibi oldu.
"Tam olarak atlatamamışsın."

"Ne?"

"Ellerin." Avuç içlerime baktığımda her yeri çizik içindeydi.
Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Düştüm," dedim iç geçirerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten." Dudakları yukarı doğru
kvrıldı. "Sen olmak, gerçekten çok zor olmalı. Senden uzaktay-
ken sana bir şey olabileceği düşüncesi, bana resmen işkence et-
ti. Çok uzun bir üç gün oldu. Emmett'i çok sinirlendirdim." Piş-
manlıkla bana gülümsedi.

"Üç gün mü? Sen bugün gelmedin mi?"

"Hayır, pazar günü geri döndük."

"Peki neden hiçbiriniz okulda değildiniz?" Yokluğunda ne
kadar hayalkırıklığına uğradığımı düşününce çok kızdım.

"Güneşin bana zarar verip vermediğini sormuştun, aslında
vermiyor. Ama güneşe çıkamam, en azından herkesin beni gö-
rebileceği bir yerde değil."

"Neden?"

"Sana bir gün gösteririm," diye söz verdi.

Bir süre bunu düşündüm.

"Beni arayabilirdin," dedim.

Bozulmuştu. "Ama güvende olduğunu biliyordum."

"Ama *ben* senin *nerede* olduğunu bilmiyordum. Ben..." de-
dim tereddütle, başımı öne eğdim.

“Ne oldu?” Kadifemsi sesi çok çekiciydi.

“Bu hoşuma gitmedi. Yani seni görememek. Ayrıca bu beni tedirgin ediyor.” Bunu sesli söylediğine inanamıyordum, yine kızarmıştım.

Sessizce durdu. Başımı kaldırıp baktığımda yüzünün acı içinde olduğunu fark ettim.

“Off,” diye inledi. “Bu çok yanlış.”

Verdiği bu cevabı anlayamamıştım. “Ne dedim ki?”

“Görmüyor musun Bella? Bu zaten benim için çok zor bir durum, bir de seni bu işin içine dahil ettim.” Acı dolu gözlerini birden yola çevirdi, sözleri kulağıma anlayabileceğimden çok daha hızlı geliyordu. “Bir daha böyle hissettiğini duymak istemiyorum.” Sesi kısık ama ısrarcıydı. Lafımı keserek, “Bu yanlış, hiç de güvenli değil. Ben tehlikeliyim Bella, lütfen anla bunu,” dedi.

“Hayır.” Şımarık bir çocuk gibi görünmemek için elimden geleni yapıyordum.

“Ben ciddiylim,” dedi öfkeyle.

“Ben de öyle. Sana söyledim, ne olduğunun bir önemi yok. Artık çok geç.”

“Bunu sakın söyleme,” dedi sertçe.

Dudaklarımı ısırđım, bunun nasıl acı verdiğini bilmediğine seviniyordum. Yola bakmaya başladım. Artık eve yaklaşmış olmalıydık. Şimdi çok daha hızlı gidiyorduk.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, sesi hâlâ sertti. Sadece başımı sallamakla yetindim, konuşabileceğimden pek emin değildim. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama gözlerimi yoldan ayırmadım.

“Ağlıyor musun?” Dehşete düşmüştü. Gözlerimden süzülen yaşların farkında değildim. Çabucak elimin tersiyle yanaklarımı sildim ama adi gözyaşlarının hâlâ orada olduklarını ve beni ele verdiklerini biliyordum.

“Hayır,” dedim ama sesim çatlamıştı.

Sağ eliyle bana uzandığını gördüm ama sonra durdu ve elini tekrar direksiyonun üzerine koydu.

“Üzgünüm,” dedi. Sesinden pişmanlık okunuyordu. Sadece beni inciten lafları için özür dilemediğini biliyordum.

Karanlık, sessizce aramızdan geçti.

“Söyle bakalım,” dedi birkaç dakika sonra. Sesinin yumuşak çıkması için çaba gösterdiğinin farkındaydım.

“Evet?”

“Ben köşeyi dönmeden önce ne düşünüyordun? Yüz ifaden-den anlayamadım, o kadar da korkmuş görünmüyordun, sanki bir şeye odaklanmış gibiydin.”

“Bir saldırganın nasıl etkisiz hale getirildiğini hatırlamaya çalışıyordum, bilirsin işte, kendimi müdafa etmek için. Burnunu beyninden çıkartacaktım.” Aklıma nefretle koyu renk saçlı adamın yüzü geldi.

“Onlarla kavga edecektin öyle mi?” Bu onu üzmüştü. “Kaçmayı düşünmedin mi?”

“Koşarken çok düşerim,” dedim.

“Peki ya bağırmaı?”

“Ben de tam onu yapmak üzereydim.”

Başını salladı. “Haklıymışsın. Ben seni hayatta tutabilmek için resmen kaderle savaşıyormuşum.”

Derin bir nefes aldım. Artık yavaşlamıştık ve Forks sınırlarına girmiştik. Gelmemiz yirmi dakikadan daha az sürmüştü.

“Seni yarın görebilecek miyim?” diye sordum.

“Evet, yarına verecek bir ödevim var,” dedi gülümseyerek. “Öğle yemeğinde sana bir sandalye ayırırm.”

Bu gece yaşadıklarımızdan sonra bu küçük sözün mideme kramplar sokması ve beni konuşamaz duruma getirmesi ne kadar da aptalcaydı.

Charlie'nin evinin önüne gelmiştik. Işıklar yanıyordu ve her şey normal görünüyordu. Sanki rüyadan uyanmışım. Arabayı durdurdu ama ben yerimden kıpırdamadım.

"Yarın orada olmaya söz veriyor musun?"

"Söz."

Bir süre düşündüm ve kafamı salladım. Son bir kez kokladım ve ceketini çıkarttım.

"Sende kalabilir, yarına giyecek montun yok."

Ona geri verdim. "Charlie'ye bir açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Hımm peki," dedi gülümseyerek.

Elim kapının kolunda, bir süre duraksadım, bu süreyi elimden geldiği kadar uzatmaya çalışıyordum.

"Bella?" dedi ciddi ama kararsız bir ifadeyle.

"Evet." İstekli bir şekilde ona döndüm.

"Bana bir şey için söz verir misin?"

"Evet," dedim ve der demez bu koşulsuz sözü verdiğim için pişman oldum.

"Ormana tek başına gitme."

Kafam karışmıştı. "Neden?"

Kaşlarını çattı ve dışarıya baktı.

"Buradaki en tehlikeli şey ben değilim. Şimdilik sadece böyle diyelim."

Sesindeki soğukluk içimi ürpertti ama rahatlamışım. Bu yerine getirebileceğim bir sözdü. "Sen nasıl istersen."

"Yarın görüşürüz." Derin bir nefes aldı, artık gitmemi istediğini biliyordum.

"Tamam yarın görüşürüz." İsteksizce kapıyı açtım.

"Bella?" Arkamı döndüm ve bana doğru eğilmişti, o soluk ve

muhteşem yüzü benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kalbim durdu.

"İyi uykular," dedi. Nefesi yüzüme çarptı ve afalladım. Ceketine sinmiş olan kokuyla aynıydı, sadece bu biraz daha yoğundu. Gözlerimi kıptım, aklım başımdan gitmişti. Geri çekildi.

Kendimi toparlayana kadar hareket edemedim. Sonra kenarlara tutunarak, sarsak bir şekilde arabadan indim. Güldüğünü duyduğumu sandım ama ses emin olamayacağım kadar kısık.

Ben ön kapıya gelene kadar bekledi, sonra motorun sessizce çalıştığını duydum. Gümüş renkli arabanın köşeden kaybolmasını seyrettim. Havanın çok soğuk olduğunu fark ettim.

Otomatik bir şekilde anahtarlarımı aradım, kapıyı açtım ve içeri girdim.

Oturma odasında Charlie seslendi. "Bella?"

"Evet baba benim." Onu görmek için içeri gittim. Televizyonda bir beyzbol maçı izliyordu.

"Eve erken geldin."

"Öyle mi?" Şaşırmıştım.

"Saat daha sekiz bile değil," dedi. "Eğlendiniz mi bari?"

"Evet çok eğlenceliydi." Planladığım kız kızı gezmesini ve bu gece yaşadıklarını karşılaştırdı başım dönmeye başladı. "İkisi de kendilerine elbise buldular."

"Sen iyi misin?"

"Sadece biraz yorgunum, çok yürüdüm de."

"Belki biraz uzansan iyi olacak." Endişelenmiş gibiydi. Yüzümün nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

"İlk önce Jessica'yı aramalıyım."

"Daha demin birlikte değil miydiniz?" dedi babam, şaşırmıştı.

"Evet ama ceketimi arabasında unuttum. Yarın getirmesini isteyecektim."

"Tamam da, izin ver önce kız evine gitsin."

"Haklısın," dedim.

Mutfaga gittim ve yorgun bir şekilde kendimi sandalyeye zor attım. Gerçekten başım dönüyordu. Acaba şoka mı giriyorum, diye düşünmeye başladım. Kendini topla, dedim kendi kendime.

Bir anda telefon çaldı ve ödüm koptu. Ahizeyi kaldırdım.

"Alo," dedim nefes almadan.

"Bella?"

"Merhaba Jess, ben de tam seni arayacaktım."

"Eve geldin mi?" Rahatlamıştı ve... şaşırmıştı.

"Evet. Ceketimi arabanda unutmuşum, yarın getirebilir misin?"

"Tabii ama önce bana neler olduğunu anlat," dedi.

"Yarın trigonometri dersinde anlatırım, tamam mı?"

Hemen anlamıştı. "A, baban orada, değil mi?"

"Evet doğru."

"Tamam o zaman, yarın konuşuruz. Hoşçakal." Sesindeki sarsıklığı açıkça duyabiliyordum.

"Güle güle Jess."

Yavaş yavaş merdivenlerden çıktım, kendimi sersem gibi hissediyordum. Ne yaptığıma o kadar dikkat etmeden, yatmadan önce yapılması gereken şeyleri yaptım. Ta ki duşa girip derimin yandığını ve buna rağmen ne kadar çok üşüdüğümü anlayanaya kadar... Yanık ilacı tenimi rahatlatana kadar birkaç dakika deli gibi titredim. Sonra duşun altında sıcak su bitene kadar öylece durdum, hareket edemeyecek kadar yorgundum.

Duştan çıktım, dikkatle havluya sarındım, tekrar titrememek için vücut ısıyı korumaya çalışıyordum. Yatmak için çabucak giyindim ve örtümün altına girdim. Kendimi ısıtmak için dertop olmuştum. İçim ürperiyordu.

Aklım, anlayamadığım imgelerle ve bastırmaya çalıştığım şeylerle dolup taşıyordu. Başta hiçbir şey net görünmüyordu ama yavaş yavaş uykuya daldığımda birkaç şey belirginleşmeye başladı.

Üç şeyden emindim. Birincisi, Edward bir vampirdi. İkincisi, ne kadar güçlü olduğunu bilemesem de onun bir parçası benim kanıma susamıştı. Üçüncüsüyse, ben koşulsuz ve geri dönülemez bir şekilde ona âşık olmuştum.

10. SORGULAMALAR

Sabahleyin, dün gecenin bir rüya olduğundan emin olan tarafımla kavga etmek çok zordu. Mantık ya da sağduyu yanımda değildi. Kokusu gibi hayal bile edemeyeceğim şeylere tutunmuşum. Böyle bir şeyi kendi kendime uydurabileceğimi hiç sanmıyordum.

Camdan dışarı baktığımda havanın sisli ve karanlık olduğunu gördüm, bu harikaydı. Bugün okula gelmemesi için hiçbir neden yoktu. Ceketim olmadığını düşünerek kalın kıyafetlerimi giydim. Bu, hafızamın beni yanıltmadığının sağlam bir kanıtıydı.

Aşağıya indiğimde Charlie her zamanki gibi gitmişti, her geçen gün daha da geç kaldığının farkında değildim. Üç ısırtıkta içinde buğday gevreği ve kuru meyve olan çikolatayı yedim, ardından da kutudan biraz süt içtim ve hızla kapıdan çıktım. Neyse ki Jessica'yı bulana kadar yağmur yağmadı.

Hava sıradışı bir şekilde sisliydi. Yüzümün ve boynumun açıkta kalan yerleri buz gibi olmuştu. Kamyonetindeki ısıtıcıyı çalıştırmak için can atıyordum. Sis o kadar kalındı ki, yolda bir araba olduğunu sadece birkaç adım kala fark ettim. Bu gümüş renkli bir arabaydı ve kalbim güm güm atıyordu.

Nereden geldiğini görmemiştim ama bir anda orada belirmişti, şimdi de benim için kapıyı açıyordu.

"Bugün benimle gelmek ister misin?" diye sordu. Yüzünde beni yine habersiz yakalamanın keyfi vardı. Sesinde bir belirsizlik vardı, bana seçme hakkı veriyordu; onun bu teklifine itiraz edebilirdim, sanki bir yanı bunu ister gibiydi. Ama hiç şansı yoktu.

"Evet teşekkür ederim," dedim sesimin sakın çıkmasına gayret ederek. Sıcak arabaya bindiğimde bej renkli ceketinin, yolcu koltuğunun baş koyma yerinde asılı olduğunu gördüm. Kapı arkamdan kapandı ve mümkün olabileceğinden çok daha kısa sürede yanıma oturmuştu, arabayı çalıştırdı.

"Ceketi senin için getirdim. Hasta olmanı istemedim." Sesi korumacıydı. Onun ceket giymediğini fark ettim, üzerinde sadece bir uzun kollu, V yakalı, açık gri bir kazak vardı. Yine, kaslı göğsüne tam oturmuştu. Ama yine de yüzünün güzelliği gözlerimi vücuduna bakmaktan alıkoyuyordu.

"Ben o kadar da narin değilimdir," dedim ama ceketi kucağıma aldım, bana çok uzun gelen kollarından kollarımı geçirdim, acaba koku hatırladığım kadar güzel miydi? Çok daha iyiydi.

"Peki sen..." Soruyu sormakta o kadar tereddüt etmişti ki, benim duymamı isteyip istemediğini bile anlamadım.

Sisli caddelerden, hızlı bir şekilde, kendimizi tuhaf hissederek geçtik. En azından ben öyle hissediyordum. Dün gece aramızdaki bütün duvarlar kalkmıştı... neredeyse hepsi. Bugün de o kadar içten olup olmayacağımızı bilmiyordum. Dilim tutulmuştu. Onun konuşmasını bekledim.

Gülerek bana döndü. "Yoksa bugün bana yirmi tane soru sormayacak mısın?"

"Sorularım seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum rahatça.

"Verdiğin tepkiler kadar değil." Şaka yapıyor gibi görünse de, bundan emin olamadım.

Kaşlarımı çattım. "Ben çok mu kötü tepki veriyorum?"

"Hayır, zaten sorun da bu. Her şeyi o kadar soğukkanlılıkla karşılıyorsun ki... bu hiç doğal değil. Gerçekten o anda ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Sana her zaman ne düşündüğümü söylüyorum."

"Değiştirerek söylüyorsun," dedi suçlayarak.

"Pek değil."

"Beni çıldırtmaya yetecek kadar."

"İnan bana, duymak istemezsin," dedim çok kısık sesle. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bunları söylediğime pişman oldum. Sesimdeki acı belli belirsizdi, tek yapabileceğim şey bunu fark etmediğini umut etmektir.

Bana cevap vermedi, acaba bütün havayı bozdu mu diye merak ediyordum. Okuldaki araba park yerine doğru giderken yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Geç de olsa aklıma bir şey geldi.

"Ailenin geri kalanı nerede?" diye sordum. Bunu, onunla yalnız kalmaktan hoşlanmamdan çok, arabasının genelde dolu olduğunu bildiğim için sordum.

"Onlar Rosalie'nin arabasına bindiler," diyerek omuz silkti üstü açık kırmızı bir arabanın yanında park ederken. "Çok gösterişli değil mi?"

"Vay! Eğer bu araba onunsa neden seninle birlikte geliyor?" dedim.

"Dediğim gibi, çok gösterişli. Buraya uyum sağlamaya çalışıyoruz."

"Pek başarılı olduğunuzu söyleyemeyeceğim," diyerek güldüm ve arabadan çıkarken başımı salladım. Geç kalmamıştım, arabayı çılgın gibi kullanması okula erkenden gelmemi sağlamıştı. "Peki madem araba bu kadar gösterişli, Rosalie neden okula bugün bununla geldi?"

"Fark etmedin mi? Bütün kuralları çiğniyorum." Okul kampüsüne doğru ilerlerken birbirimize çok yakın yürüyorduk. Aramızdaki o ufak mesafeyi de kapatmak, uzanıp ona dokunmak istiyordum ama onun bunu istememesinden korkuyordum.

"Mahremiyetinize bu kadar önem veriyorsanız, neden böyle arabalarınız var peki?" diye sesli bir şekilde düşündüm.

"Bu bir düşkünlük," dedi sırtarak. "Hepimiz hıza çok düşkünüz."

"Belli oluyor," dedim mırıldanarak.

Kafeteryanın brandasının altında Jessica, gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde bekliyordu. Neyse ki kolunda ceketim vardı.

"Hey Jessica!" dedim ona birkaç adım kala. "Hatırladığın için sağol." Konuşmadan elindeki ceketini bana verdi.

"Günaydın Jessica," dedi Edward nazikçe. Sesinin karşı konulmazlığı ya da gözlerinin çekiciliği onun suçu değildi.

"Me... Merhaba." Kafasını toparlamaya çalışırken kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. "Trigonometri dersinde görüşürüz Bella." Bana anlamlı bir ifadeyle baktı ve iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Ona ne söyleyecektim?

"Tamam o zaman, sonra görüşürüz."

Sonra yürüyerek yanımdan uzaklaştı, giderken yolda iki kere durup omzunun üzerinden bize baktı.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye mırıldandı Edward.

"Aklımı okuyamadığını zannediyordum!" diye tısladım.

"Okuyamıyorum," dedi şaşkınlıkla. Sonra gözleri parladı. "Ama onun aklından geçenleri okuyabiliyorum, sınıfta seni bir güzel sıkıştıracağım."

"Biraz ipucu verebilir misin?" diye yalvardım. "Ne bilmek istiyor?"

Kötü kötü gülererek başını salladı. "Bu hiç de adil değil."

"Hayır, asıl senin bilip de bana söylememen hiç adil değil."

Birlikte yürürken bir süre düşündü. İlk dersimin olduğu sınıfın kapısında durdu.

"Bizim gizlice çıkıp çıkmadığımızı ve senin benim hakkımda ne hissettiğini öğrenmek istiyor," dedi sonunda.

"Off. Ona ne diyeceğim?" Elimden geldiğince masum görülmeye çalışıyordum. İnsanlar önümüzden sınıfa giriyor, büyük ihtimalle de bize bakıyorlardı ama ben onların farkında değildim.

"Hımm." Boynumdan kıvrılarak çıkmış bir tutam saçına uzandı ve topladığım saçıma geri koydu. Kalbim deli gibi atıyordu. "Sanırım ilk soruya evet diyebilirsin... tabii senin için bir sakıncası yoksa, başka şeyleri açıklamaktan daha kolay olacağına eminim."

"Benim için bir sakıncası yok," dedim sessizce.

"Diğer soruya gelince... bunu ben de duymak için can atıyorum." Ağzının bir kenarıyla en sevdiğim şekilde gülümsedi. Ben de elimde olmadan ona karşılık verdim. Arkasını döndü ve gitti.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi omzunun üzerinden. Kapıdan geçmekte olan üç kişi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

Aceleyle sınıfa girdim, yüzüm kızarmış ve bu durumdan rahatsız olmuştum. Ne kadar da üçkâğıtçıydı! Ama şimdi Jessica'ya ne söyleyeceğim konusunda daha çok endişelenmeye başlamıştım. Her zaman oturduğum yere geçtim, kızgın bir şekilde çantamın kapağını kapattım.

"Günaydın Bella," dedi Mike yanımdaki koltuktan. Mike'in yüzüne baktığımda tuhaf ve kabullenmiş görünen bir ifade gördüm. "Port Angeles nasıldı?"

"Port Angeles..." Bunu dürüstçe anlatmama imkân yoktu. "Harikaydı. Jessica kendine çok şeker bir elbise aldı."

"Pazartesi akşamıyla ilgili bir şeyler söyledi mi?" diye sordu gözleri parlayarak. Konuşmanın nereye geldiğine gülüyordum.

"Gerçekten çok güzel zaman geçirdiğini söyledi," dedim.

"Öyle mi söyledi?"

"Kesinlikle."

Bay Mason sınıfa toparlanmasını ve ödevlerimizi vermemizi söyledi. Sonraki İngilizce ve yönetim derslerim de belirsiz bir şekilde geçti çünkü Jessica'ya ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Ayrıca Edward'ın, Jessica'nın aklını okuyarak benim ne söylediğimi öğrenmesinden çok korkuyordum. Bu kabiliyeti ne kadar da uygunsuz bir şeydi - tabii benim hayatımı kurtarmadığı zamanlar.

İkinci dersin sonunda sis neredeyse dağılmıştı ama gökyüzü hâlâ karanlık ve alçaktaki bulutlar yüzünden kasvetliydi. Gülmüyerek gökyüzüne baktım.

Edward tabii ki haklıydı. Trigonometri dersine girdiğimde Jessica arka sıralardan birine oturmuş, heyecanla gelmemi bekliyordu. Bunu ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi olacağını kendime hatırlatarak isteksizce gidip yanına oturdum.

Daha yerime oturamadan, "Bana her şeyi anlat!" diye emretti.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedim lafı dolandırmak için.

"Dün gece ne oldu?"

"Bana yemek ısmarladı ve beni eve getirdi."

Bana baktı, bakışları sert ve şüphe doluydu. "Eve o kadar çabuk nasıl gidebildin?"

"Deli gibi araba kullanıyor. Çok korkunçtu." Umarım Edward bunu duymuştu.

"Bu bir randevu gibi miydi? Ona seninle orada buluşmasını söylemiş miydin?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Hayır, onu gördüğüme ben de çok şaşırdım."

Sesimdeki dürüstlük karşısında dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü.

“Ama bugün seni okula o getirdi değil mi?” diye sordu.

“Evet, ama bu da beklenmedik bir şeydi. Dün gece ceketim olmadığını fark etmiş,” diye açıkladım.

“Peki bugün da onunla çıkacak mısın?”

“Cumartesi günü beni Seattle’a götürmeyi teklif etti. Kamyonetimin beni oraya kadar götürmeyeceğini düşünüyor, sence bu yeterli bir neden mi?”

“Evet,” dedi başını sallayarak.

“Öyleyse tamam.”

“Vay!” dedi uzatarak. “Edward Cullen.”

“Biliyorum,” dedim.

“Dur, dur bakalım,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Seni öptü mü?”

“Hayır,” dedim söylenerek. “Düşündüğün gibi değil.”

Hayal kırıklığıyla bana baktı. Eminim benim yüzümden de hayal kırıklığı okunuyordu.

“Sence cumartesi günü...?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Bundan gerçekten şüpheliyim.” Sesimdeki hoşnutsuzluğu saklayamıyordum.

“Nelerden konuştunuz?” diye fısıldadı daha fazla bilgi almak için. Ders başlamıştı ama Bay Varner bize dikkat etmiyordu, zaten sınıfta konuşan bir tek biz değildik.

“Bilmem ki Jess, bir sürü şeyden,” diye cevap verdim. “Biraz İngilizce ödevinden bahsettik.” Çok çok az. Sanırım bundan konuşmuştuk.

“Lütfen Bella,” diye yalvardı. “Biraz daha detaylı anlatabilir misin?”

“Pekâlâ... tamam. Bir şey anlatacağım. Onunla flört eden bir garson vardı, o kadar güzeldi ki görmen lazım. Ama onunla hiç ilgilenmedi bile.” Bakalım Edward bu lafımdan neler çıkartacaktı.

“Bu çok iyi bir şey,” dedi başını sallayarak. “Çok mu güzeldi?”

“Hem de çok ve muhtemelen on dokuz ya da yirmi yaşındaydı.”

“Bu çok daha iyi. Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama pek emin değilim. Çok gizemli biri,” dedim iç geçirerek.

“Onunla yalnız kalmaya nasıl cesaret ettin bilemiyorum gerçekten,” dedi.

“Neden ki? “ Çok şaşırmıştım ama verdiğim bu tepkiyi anlamadı.

“O çok... korkunç. Onunla konuşurken ne söyleyeceğimi bilemiyorum.” Muhtemelen Edward’ın ona o etkileyici gözleriyle baktığı dün geceyi ve bu sabahı anımsayarak suratını buruşturdu.

“Onun yanındayken ben de kafamı toparlamakta güçlük çekiyorum,” diye itiraf ettim.

“E tabii. O inanılmaz derecede muhteşem biri.” Sanki bu, önceden söylediklerini unutturacakmış gibi omuz silkti. Ona göre bu yeterliydi.

“Görüntüsünün ötesinde çok daha fazla şeyi var.”

“Gerçekten mi? Ne gibi?”

Edward’ın, insanların akıllarını okuyabilmesi konusunda şaka yapıyor olduğunu dilediğim kadar, bu lafı söylememiş olmayı diledim.

“Bunu nasıl açıklarım bilemiyorum ama... görünen yüzünün arkasında çok daha inanılmaz biri var.” İyi olmak isteyen, canavar olmamak için insanların hayatlarını kurtarmak için çabalayan bir vampir... Sınıfın ön tarafına doğru bakmaya başladım.

“Bu mümkün mü?” diyerek kıkırdadı.

Onu duymazdan geldim, Bay Varner’ı dinliyormuş gibi yapıyordum.

"Sen de ondan hoşlanıyorsun değil mi?" Vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

"Evet," dedim kısaca.

"Yani ondan *gerçekten* hoşlanıyor musun?" diye ısrar etti.

"Evet," dedim, tekrar kızarak. Umarım bu söylediğim düşüncelerinde kalıcı bir yer edinmezdi.

Tek kelimelik cevaplardan yeterince nasibini almıştı. "Peki ondan *ne kadar* hoşlanıyorsun?"

"Çok fazla," diye fısıldadım. "Onun benden hoşlandığından daha fazla. Ama bununla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum." Derin bir nefes aldım, kızarıklık bir tarafımdan diğer yanına geçiyordu.

Sonra neyse ki Bay Varner bir soruyu cevaplama için Jessica'nın adını söyledi. Ders boyunca tekrar konuyu açmasına fırsat olmadı, zil çalar çalmaz hemen konuya girdim.

"İngilizce dersinde Mike bana, senin pazartesi günüyle ilgili bir şey söyleyip söylemediğini sordu," dedim.

"Şaka yapıyorsun! Sen ne dedin?" Soluk soluğa kalmıştı, neyse ki konu tamamen değişmişti.

"Ona çok eğlendiğini söyledim, memnun olmuşa benziyordu."

"Bana tam olarak Mike'ın ne dediğini ve senin ona ne cevap verdiğini söyle!"

Sınıfa doğru yürürken ve İspanyolca dersinin büyük bir bölümünde, Mike'ın söylediği cümleleri tekrar tekrar parçalara ayırıp inceledik. Konu tekrar bana gelmesin diye elimden geldigince uzatıyordum.

Sonunda öğle yemeği için zil çaldı. Yerimden fırladım, aceleyle kitaplarımı çantama tıktım, bu telaşlı hareketlerim Jessica'nın ilgisini çekti.

"Bugün bizimle birlikte oturmayacaksın, değil mi?"

"Pek sanmıyorum." Edward'ın tekrar uygunsuz bir şekilde kaybolmayacağını kim bilebilirdi?

İspanyolca sınıfının kapısında, duvara yaslanmış bir Yunan tanrısına benzeyen Edward beni bekliyordu. Jessica bir bakış attı, gözlerini devirdi ve yanımdan ayrıldı.

"Sonra görüşürüz Bella." Sesi sert ve imalıydı. Eve gidince telefonun sesini kısmak zorunda kalabilirdim.

"Merhaba," dedi hem eğlenir hem de biraz rahatsız olmuş bir tonla. Bizi dinlemişti, bu çok açıktı.

"Merhaba."

Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım, o da konuşmadı, sanırım bana zaman tanıyordu, bu yüzden kafeteryaya giden yol oldukça sessiz geçmişti. Öğle yemeği kargaşasının içinde Edward'la birlikte yürümek, bana buraya geldiğim ilk günü hatırlattı, herkes bana bakıyordu.

Yemek sırasına girdi, etkileyici gözlerini birkaç saniyede bir yüzüme çeviriyor ama hâlâ konuşmuyordu. Yüzündeki ifadeden, eğlenmekten çok rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Gergin bir şekilde ceketimin fermuarıyla oynamaya başladım.

Tezgâhın önüne geçip bir tepsi dolusu yemek aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bunların hepsini benim için almıyorsun herhalde?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Yarısı benim tabii ki."

Bir kaşımı kaldırdım.

Önceki oturduğumuz yere doğru yürüdü. Karşılıklı bir şekilde oturduğumuzda, uzun masanın diğer ucundan bir grup son sınıf öğrencisi hayretler içinde bize bakıyordu. Edward bunun farkında değil gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsan al," dedi tepsiyi önüme iterek.

"Merak ediyorum," dedim tepsideki bir elma alıp elimde çe-

virirken. "Biri sana yemek yemek konusunda meydan okursa ne yaparsın?"

"Sen hep meraklısın zaten," dedi omuz silkerek. Gözlerini bana dikerek bir dilim pizzayı tepsiden aldı ve koca bir ısırık aldı, çabucak çiğnedi ve yuttu. Gözlerim faltaşı gibi açılmış, onu seyrediyordum.

"Eğer sana birisi çamur yeme konusunda meydan okusa bunu yapabilirsin, değil mi?" diye sordu küçümser bir şekilde.

Yüzü buruşturdu. "Bunu bir kere yapmışım... bir iddia üzerine," dedim. "O kadar da kötü değildi."

Bir kahkaha patlattı. "Bunu duyduğuma pek şaşırmadım." Arkamda bir şey onun dikkatini çekti.

"Jessica her yaptığım şeyi inceliyor, sana bunları sonradan anlatacaktır." Pizzanın kalanını önüme koydu. Jessica'dan bahsetmek onu yine tedirgin etmişti.

Elmayı tepsie koyup pizzadan bir parça ısırđım. Başka tarafta bakıyordum, biraz sonra konuşmaya başlayacağını biliyordum.

"Garson güzeldi öyle mi?" diye sordu.

"Sen fark etmedin mi?"

"Hayır. Ona dikkat etmiyordum. Aklımda bir sürü şey vardı."

"Zavalı kız." Artık kıza karşı cömert olabilirdim.

"Jessica'ya söylediğin bir şey... beni biraz rahatsız etti." Dikkatinin dağıtılmasına izin vermiyordu. Sesi boğuktu ve kirpiklerinin altından endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Hoşuna gitmeyen bir şey duyduğuna şaşırmadım. Kulak misafiri olan insanlara ne dediklerini bilirsin," dedim.

"Sizi dinleyeceğimi söylemiştim."

"Ben de, düşündüğüm her şeyi bilmek istemeyeceğini söylemiştim."

"Demek böyle düşünüyorsun," dedi beni onaylayarak ama

sesi hâlâ sertti. "Tam olarak haklı değilsin. Senin ne düşündüğünü, her düşündüğünü bilmek istiyorum. Sadece bazı şeyleri... bu şekilde düşünmemeni dilerdim."

Kaşlarımı çattım. "Bu farklı bir şey."

"Ama konu tam olarak bu değil."

"O zaman konu ne?" Masanın iki yanından birbirimize doğru eğilmiştik. Büyük beyaz elleri çenesinin altında birleşmişti, ben de sağ elim boynumda ona doğru eğilmiştim. Meraklı bakışların altında, kalabalık bir kafeteryada olduğumuzu kendi kendime hatırlatmam gerekti. Bu özel ve gergin alanımıza girmeleri çok kolaydı.

"Sen gerçekten bana, benim sana verdiğim değerden daha çok değer verdiğini mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı. Kehribar renkli gözlerini bana dikmiş, konuşurken iyice yaklaşmıştı.

Güçlkle nefes alabildim.

"Yine yapıyorsun," dedim.

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Neyi?"

"Yine gözlerimi kamaştırıyorsun," diye itiraf ettim.

"Humm." Kaşları yine çatılmıştı.

"Bu senin hatan değil," dedim iç geçirerek. "Bu elinde değil ki."

"Soruma cevap verecek misin?"

Gözlerimi yere indirdim. "Evet."

"Bu, cevap vereceğim eveti mi, yoksa gerçekten böyle düşünüyorum eveti mi?" Tekrar huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum." Gözlerimi yerden kaldırmadım ve yerdeki ağaç damarı desenli laminat parkeye bakmaya devam ettim. Sessizlik uzuyordu. Her ne kadar ona bakmamak için kendimi zor tuttuyسام da, inatla bu sessizliği bozan ilk kişi olmamaya çalışıyordum.

Sonunda konuşmaya başladı, sesi kadife gibi yumuşaktı. "Yanılıyorsun."

"Bunu bilemezsin," dedim fısıldayarak. Söyledikleri karşısında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atsa da, başımı tereddütlerle salladım. Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki...

"Seni böyle düşündüren ne?" Sarı yakut gözleri delip geçiyor, aklımdan geçenleri okumaya çalışıyordu.

Başımı çevirdim, bu bakışlar karşısında mantıklı düşünmeye ve bir açıklamaya yapmaya çalışıyordum. Aklımda sözcükleri bulmaya çalışırken sabırsızlandığını, sessizliğimden rahatsız olmaya ve gitgide kaşlarını çatmaya başladığını fark ettim. Elimi boynumdan çektim ve bir parmağımı havaya kaldırdım.

"Biraz düşünmeme izin ver," dedim. İfadesi yumuşadı, ona bir cevap vereceğimi anladığı için rahatlamıştı. Elimi masaya bıraktım, böylelikle sol elimi yanına getirip ellerimi birleştirebilecektim. Ellerime baktım, parmaklarımla oynuyordum ve sonunda konuşabildim.

"Çok açık olan şeylerin dışında bazen..." dedim duraksayarak. "Emin olamıyorum çünkü nasıl akıl okunduğunu bilmiyorum ama, bazen konuştuğunda sanki bana güle güle diyormuşsun gibi geliyor." Bana yaşattığı acıyı en iyi bu şekilde anlatabildim.

"Zekice," diye fısıldadı. Korkumu hissetmişti ve ben o acıyı yine hissediyordum. "Ama işte burada yanıyorsun," diyerek açıklamaya başladı ama birden gözlerini kıstı. "Çok açık olan şeyler derken ne demek istedin?"

"Bana bir baksana," dedim lüzumsuzca, zaten bana bakıyordu. "Ben çok sıradan biriyim, ölümcül kazalarım ve sakarlıklarım dışında yani. Bir de kendine bak." Elimle karşımda oturan o mükemmellik abidesini gösterdim.

Kaşlarını sinirli bir şekilde kaldırdı, sonra bilmiş bir bakışla, "Sen kendini tam olarak göremiyorsun. Tamam bazı sakarlıklarını kabul ediyorum, ama okula ilk geldiğin gün buradaki erkeklerin senin hakkında ne düşündüklerini bilemezsin," dedi gülerek.

Çok şaşırmıştım. "Buna inanmıyorum," dedim kısık bir sesle.

"Sadece bu sefer bana güven, sen sıradan tanımının tam karşısısın."

Edward'ın bunu söylediği zamanki utancım memnuniyetimden çok daha ağır bastı. Hemen asıl konuya geri döndüm.

"Ama ben en azından güle güle demiyorum."

"Anlamıyor musun? İşte bu beni haklı çıkarıyor. En çok ben değer veriyorum, çünkü eğer yapabilirsem, eğer çekip gitmek yapılacak en doğru şeyse, o zaman sana zarar gelmemesi için, seni korumak için kendime zarar veririm."

Ona bakıyordum. "Ve sen, benim sana aynı şeyi yapabileceğimi düşünmüyorsun öyle mi?"

"Hiçbir zaman bu seçimi yapmak zorunda kalmayacaksın."

Birdenbire yine değişti, yüzüne kocaman haylaz bir gülümseme yerleşti. "Seni korumak, sürekli yanında olmamı gerektiren, tam zamanlı bir iş haline gelmeye başladı."

"Bugün kimse beni öldürmeye çalışmadı," dedim, böyle hafif bir konuya döndüğümüz için çok memnundum. Daha fazla elvedalardan konuşmasını istemiyordum. Eğer gerekirse, onu kendime daha yakın tutabilmek için bilerek kendimi tehlikeye atabilirdim... Bu düşüncemi, o yüzümden anlamadan, aklımdan hemen uzaklaştırdım. Bu düşünce başımı kesinlikle belaya sokardı.

"Şimdilik," dedi.

"Şimdilik," diyerek ona katıldım. Onunla tartışabilirdim ama başıma gelecek felaketleri onun beklemesini istiyordum.

"Başka bir sorum daha var." Yüzü hâlâ normal duruyordu.

"Sor bakalım."

"Bu cumartesi gerçekten Seattle'a gitmen gerekiyor mu, yoksa bu, hayranlarına hayır demen için bir bahane mi?"

Bir an geçmişi düşündüm. "Şu Tyler meselesi yüzünden se-

ni hâlâ affetmediğimi biliyorsun,” dedim. “Onunla mezuniyet balosuna gideceğim fikrine kapılmasının suçlusu sensin.”

“Ben olmasam da sana elbet bir yerlerde soracaktı. Ben sadece yüzünün alacağı şekli görmek istedim,” dedi gülerek. Gülüşü bu kadar tatlı olmasaydı ona kesin kızardım. “Eğer ben sana sorsaydım, beni de reddeder miydin?” dedi, hâlâ kendi kendine gülüyordu.

“Büyük bir ihtimalle hayır,” diye itiraf ettim. “Ama sonra da iptal ederdim, hastayım numarası yapardım ya da bileğimi burktum derdim.”

Çok bozulmuştu. “Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Üzgün bir şekilde başımı salladım. “Sen beni beden eğitimi dersinde hiç görmedin, ama görseydin eminim ne söylediğimi anlardın.”

“Şimdi sen, düz ve sağlam bir zemin üzerinde, kendine takılacak bir şey bulamadan yürüyemeyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Bu hiç de sorun olmazdı.” Kendine çok güveniyordu. “Bütün iş yönetmede.” Buna karşı geleceğini anladı ve hemen beni susturdu. “Ama bana söylemedin. Seattle’a gitmeye kararlı mısın? Ya da başka bir şey yapsak sana uyar mı?”

“Biz” olduğumuz sürece ne yaptığımızın pek bir önemi yoktu.

“Farklı fikirlere açığım,” dedim. “Ama senden bir şey rica edeceğim.”

Ucu açık bir soru sorduğumda her zaman yaptığı gibi şüpheli bir şekilde baktı. “Ne isteyeceksin?”

“Arabayı ben kullanabilir miyim?”

Kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü Charlie’ye Seattle’a gitmek istediğimi söylediğimde özellikle yalnız mı gittiğimi sordu ve ben de o zaman evet demiş-

im. Tekrar soracağımı sanmıyorum ama eğer sorarsa, muhtemelen ona yalan söylemeyeceğim. Ama kamyonetimi evde bırakmak gereksiz bir şekilde konunun tekrar açılmasına neden olacak. Ayrıca senin araba kullanman beni çok korkutuyor.”

Gözlerini devirdi. “Benden korkman için bu kadar neden varken, sen benim araba kullanmamdan korkuyorsun öyle mi?” Bezgin bir şekilde başını salladı ama tekrar ciddileşti. “Babana o günü benimle geçireceğini söylemek istemiyor musun?” Sorusunun altında anlayamadığım bir şey vardı.

“Charlie’ye ne kadar az şey söylersem o kadar iyi.” Bu konuda kararlıydım. “Bu arada, nereye gidiyoruz?”

“Hava güzel olacak, bu yüzden insanların arasında olmasam daha iyi... tabii istersen sen yanımda kalabilirsin.” Yine seçimi bana bırakıyordu.

“Bana güneşle ilgili olan o şeyi göstereceksin değil mi?” diye sordum bilinmeyen bir şeyi açıklığa kavuşturmanın verdiği heyecanla.

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Ama eğer benimle... yalnız kalmak istemezsen ben yine de senin Seattle’a tek başına gitmemeni öneririm. Öyle büyük bir şehirde başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Ona kırlmışım. “Phoenix Seattle’dan üç kat daha büyük, sadece nüfus olarak. Kilometrekare olarak...”

“Ama açıkça görülüyor ki...” dedi sözümü keserek. “Phoenix’te başına böyle şeyler gelmiyor. Bu yüzden yanımda kalmamı tercih ederim.” Gözleri yine karşı konulmaz bir şekilde bakıyordu.

Ne bu gözlere ne de bu teklife itiraz edebilirdim. “Seninle yalnız kalmak beni rahatsız etmiyor biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ama bence yine de Charlie’ye söylemelisin.”

“Neden bunu yapacaktım?”

Gözleri bir anda büyümüştü. "En azından seni geri getirmek için küçük bir sebebim olur."

Yutkundum. Ama bir süre düşündükten sonra emindim. "Senin ben şansımı deneyeceğim."

Sinirli bir şekilde nefesini verdi ve başını çevirdi.

"Başka bir şeyden bahsedelim," dedim.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi. Hâlâ sinirliydi.

Birilerinin bizi duyup duymayacağını kontrol etmek için etrafıma bakındım. Odada gözlerimi gezdirirken kız kardeşi Alice'in bana baktığını gördüm. Diğerleri de Edward'a bakıyorlardı. Hemen başımı Edward'a doğru çevirdim ve aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Neden geçen hafta sonu Keçi Kayalıkları'na avlanmaya gittiniz? Charlie orasının ayılar yüzünden dolaşmak için iyi bir yer olmadığını söyledi."

Çok önemli bir şeyi gözden kaçırmışım gibi bana baktı.

"Ayılar mı?" dedim, o da gülümsedi. "Biliyorsun ayıların avlanma zamanı değil," dedim bu şaşkınlığımı gizlemek için.

"Eğer dikkatli okursan, kanunlar ayıları silahla vurmayı yasaklıyor," dedi.

Heyecanlı bir şekilde yüzümü seyreliyordu ama ifadesi yavaş yavaş kayboldu.

"Ayılar mı?" diye tekrarladım güçlükle.

"Boz ayı Emmett'in en sevdiği." Sesi çok uzaktaymış gibi geliyordu, ama gözleriyle vereceğim tepkiyi izliyordu. Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Hımm," dedim. Pizzadan bir ısırık alma bahanesiyle gözlerimi yere indirdim. Yavaşça çiğnedim ve kafamı kaldırmadan uzun uzun kolamdan içtim.

"Peki," dedim bir süre sonra başımı kaldırarak. "Senin favorin hangisi?"

Tek kaşını kaldırdı ve dudakları onaylamayan bir ifadeyle aşağıya doğru sarktı. "Dağ aslanı."

"Ah," dedim kibar ve ilgisiz bir tavırla, içmek için tekrar kola uzandım.

"Tabii," dedi, ses tonu benimkini yansıtıyordu. "Mantıksız avlanmayla doğaya zarar vermek istemeyiz. Yırtıcı hayvanların fazlasıyla olduğu yerlerde avlanmaya çalışıyoruz. Burada daha çok geyik var, onlar da idare eder ama hiç de eğlenceli değil." Dalga geçercesine gülümsüyordu.

"Gerçekten değil," diye mırıldandım pizzadan bir ısırık daha alırken.

"İlkbaharın başları Emmett için en iyi ayı sezonu. Kış uykusundan yeni uyanmış, bu yüzden de daha kızgın oluyorlar." Sanki bilinen bir fıkraya gülüyormuş gibiydi.

"Kızgın bir boz ayıdan daha eğlenceli bir şey olamaz," dedim başımı sallayarak.

Başımı sallayarak kıs kıs gülüyordu. "Lütfen bana ne düşündüğünü söyler misin?"

"Gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum," diye itiraf ettim. "Bir ayıyı silahsız nasıl avlıyorsunuz?"

"Silahlarımız var." Parlak dişlerini tehditkâr bir şekilde göstererek gülümsedi. Her yanının titremesine engel olmaya çalışıyordum. "Yazılı avcılık kurallarından biraz daha farklı. Televizyonda saldırgan bir ayı gördüysen, Emmett'i de avlanırken gözünde canlandırabilirsin."

Omuriliğimden giren titremeyi artık durduramıyordum. Kafe-teriyada oturan Emmett'e doğru baktım, neyse ki o bana doğru bakmıyordu. Kollarını saran kalın kaslar şimdi daha tehditkâr duruyordu.

Edward nereye baktığıma baktı ve kıkırdadı. Ben de cesaretim kırılmış bir şekilde Edward'a baktım.

"Sen de bir ayı gibi misin?" diye sordum sessizce.

“Daha çok bir aslan gibi, yani böyle olduğumu söylüyorlar,” dedi. “Belki tercihlerimiz bizim kim olduğumuzu ele veriyor-
dur.”

Gülümsemeye çalıştım. “Belki,” diye onu tekrarladım. Ama aklımda birleştiremediğim bir sürü çelişen görüntü vardı. “Peki bunu görebilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz!” Yüzü her zamankinden daha beyaz oldu, gözlerinden ateş fışkırıyordu. Şaşırmış bir şekilde geriye yaslandım, ona hiçbir zaman itiraf etmesem de bu tepkisinden korkmuştum. O da kollarını göğsünde birleştirerek geriye yaslandı.

“Benim için çok mu korkunç olur?” diye sordum sesimi tekrar kontrol edebildiğimde.

“Eğer sadece bu olsaydı seni bu akşam dışarıya çıkarırdım” dedi keskin bir sesle. “Senin makul bir doz korkuya ihtiyacın var. Senin için daha yararlı bir şey düşünemiyorum.”

“O zaman neden hayır?” diyerek ısrar ettim. Yüzündeki sinirli ifadeyi görmezlikten gelmeye çalışıyordum.

Bir süre kıpırdamadan bana baktı.

“Sonra,” dedi sonunda. Tek bir hamleyle ayağa kalkmıştı. “Geç kalacağız.”

Etrafıma baktım, haklı olduğunu ve kafeteryanın neredeyse boş olduğunu gördüğüme şaşırmıştım. Onunla birlikteyken zaman ve yer öyle bir bilinmezlik haline dönüşüyordu ki, her ikisini de unutuyordum. Hemen yerimden fırladım ve sandalyemin arkasında duran çantamı aldım.

“Peki, sonra,” dedim. Unutmayacaktım.

11. SORUNLAR

Laboratuvar masamıza doğru yürürken herkes bize bakıyordu. Edward'ın sandalyesini, artık sıranın benden olabilecek en uzak noktasına kadar çekmediğini fark ettim. Onun yerine, bana oldukça yakın oturuyor, kollarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Bay Banner sınıfa girdi, bu adamın zamanlaması ne kadar da mükemmeldi. Üzerinde modası geçmiş ve ağır gibi görünen bir televizyon ve video bulunan uzun, metal, tekerlekli bir dolabı çekti. Film günüydü, sınıfta yükselen hava neredeyse dokunulabilecek kadar gerçkti.

Bay Banner kaseti isteksiz videonun içine koydu ve ışıkları söndürmek için duvara doğru yürüdü.

Sınıf karardıktan sonra bir anda Edward'ın bana sadece bir santim uzakta oturduğunu fark ettim. Vücudumdan geçen bu beklenmedik elektrikle şaşkınlığa uğramıştım. Onu, şu anda hissettiğimden daha fazla hissedemezdim. Ona uzanıp dokunma, karanlıkta o mükemmel yüzünü sadece bir kerecik okşama düşüncesi bile aklımı başımdan almıştı. Kollarımı sıkıca göğsümden birleştirdim ve ellerimi de yumruk yaptım. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Benim gibi ellerini yumruk yapıp kollarının altına sıkıştırdığını ve göz ucuyla bana baktığını görünce masum bir ifadeyle güldüm. O da bana bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri karanlıkta bile için için yanıyordu. Soluğum kesilmeden önce başımı başka yöne çevirdim. Başımın dönmesi çok tuhaftı.

Bu bir saat bana çok uzun geldi. Filme odaklanamadım, hatta konunun ne olduğunu bile anlayamadım. Başarısız bir şekilde rahatlamaya çalıştım ama vücudundan kaynaklanan elektrik akımı hiç azalmadı. Arada sırada göz ucuyla ona bakıyordum, o da hiç rahat görünmüyordu. Ona dokunma isteğim gittikçe güçleniyordu, parmaklarım acıyana kadar ellerimi sıktım.

Dersin sonunda Bay Banner ışıkları açtı ve ben de derin bir nefes alabildim, kollarımı öne doğru uzattım ve uyuşmuş parmaklarımı hareket ettirdim. Yanımda oturan Edward gülüyordu.

"Bu çok ilginçti," diye mırıldandı. Sesi karanlık, gözleriye dikkatliydi.

"Hımm." Söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Gidelim mi?" diye sordu ayağa kalkarken.

Neredeyse ağlayacaktım. Beden eğitimi dersi vardı. Dikkatlice ayağa kalktım, aramızdaki tuhaf etkileşimden dolayı dengemi kaybetmekten korkuyordum.

Beni hiç konuşmadan bir sonraki dersime götürdü ve kapıda durdu, ona güle güle demek için döndüm. Yüzü beni şaşkına çevirdi. Yüzünde dağılmış, neredeyse acı çeken bir ifade vardı. O kadar güzeldi ki ona dokunma isteğim beni daha çok yakıyordu. Sözcükler boğazıma takıldı.

Kararsız bir şekilde elini kaldırdı, gözlerindeki tereddütü okuyabiliyordum ve sonra parmak uçlarıyla elmacık kemiğime dokundu. Teni buz gibiydi ama dokunduğu yerler yanıyordu.

Tek kelime etmeden döndü ve benden hızlıca uzaklaştı.

Sersemlemiş bir şekilde spor salonuna doğru yürüdüm. So-

yunma odasına girdim, dalgın bir şekilde üzerimi değiştirdim, etrafımdaki insanların pek de farkında değildim. Elime bir raket verilene kadar gerçekliğin de farkında değildim. Ağır değildi ama elimde çok eğreti duruyordu. Dersteki birkaç çocuğun bana şüpheli gözlerle baktığını görebiliyordum. Koç Clapp takımlara ayrılmanızı söyledi.

Neyse ki Mike nazik bir çocuktı ve gelip yanımda durdu.

"Eşim olmak ister misin?"

"Teşekkürler Mike. Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Özür dilercesine yüzümü buruşturdum.

"Merak etme, yolundan çekilirim," dedi gülümseyerek. Mike'i sevmek bazen ne kadar da kolay oluyordu.

İşler pek yolunda gitmedi. Raketimle tek vuruşta kendi kafama ve Mike'in omuzuna vurmayı becerdim. Dersin kalanını tenis kortunun gerisinde raketi arkama saklayarak geçirdim. Benim tarafımdan yaralanmasına rağmen Mike oldukça iyiydi. Tek koluyla dört maçtan üçünü aldı. Koç bitiş düdüğünü çaldığında bana havada hak etmediğim bir beşlik verdi.

"Ee?" dedi korttan çıkarken.

"Ne e'si?"

"Sen ve Cullen?" diye sordu. Ona duyduğum sevgi bir anda kayboldu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez Mike," dedim içimden Jessica'ya küfür ederken.

"Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

"Hoşuna gitmek zorunda değil," dedim hemen.

"Sana sanki... yiyecek bir şeymişsin gibi bakıyor," dedi beni duymazdan gelerek.

Tam patlamak üzereydim, ama ağzımdan küçük bir kahkaha çıktı. Bana dik dik baktı. Ona el salladım ve soyunma odasına girdim.

Çabucak üstümü değiştirdim, karnımda kelebeklerden öte bir şeyler uçuşuyordu, Mike'la olan kavgamızı hemen unutmuştum. Acaba Edward bekliyor mu diye merak ettim, belki de onunla arabasının orada buluşmalıydım. Ya kardeşleri de orada olurlarsa? Gerçek bir korku dalgası içimi kapladı. Benim bildiğimi biliyorlar mıydı? Benim bildiğimi bildiklerini bilmem gerekiyor muydu?

Spor salonundan çıktığımda araba park yerine bakmadan doğruca eve yürümeye karar verdim. Ama endişelerim boşunaydı. Edward spor salonunun önünde beni bekliyordu, o nefes kesici yüzü rahat görünüyordu. Onun yanına doğru yürüdüğümde kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

"Merhaba," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

"Merhaba." Mükemmel gülüyordu. "Beden eğitimi dersi nasıldı?"

Yüzüm biraz asıldı. "Fena değil," dedim.

"Gerçekten mi?" Pek ikna olmuşa benzemiyordu. Gözleri kı-sıldı ve omzumun arkasına doğru baktı. Dönüp baktığımda Mike'in sırtını gördüm.

"Ne?"

Gözlerini bana çevirdi. "Newton sinirlerimi bozuyor."

"Herhalde yine bizi dinlemiyordun?" Dehşete düşmüştüm. Bütün neşem kaçmıştı.

"Başın nasıl?" diye sordu masumca.

"İnanılmazsın!" Arkamı döndüm ve her ne kadar oraya gitmeyi planlamadıysam da araba park edilen yere doğru yürümeye başladım.

Bana kolayca yetiştii.

"Seni beden eğitimi dersinde görmediğimi söyleyen sendin. Ben de merak ettim." Bundan hiç de pişmanmış gibi değildi, ben de onu duymazdan geldim.

Sessizce arabasına doğru yürüdüğük, benim açımdan bu sessizlik oldukça utanç vericiydi. Birkaç adım sonra durmak zorunda kaldım, bir grup erkek Volvo'nun değil de Rosalie'nin kırmızı spor arabasının etrafında kıskanç gözlerle toplanmışlardı. Edward arabasının kapısını açmak için aralarından sıyrılıp geçtiğinde kimse dönüp ona bakmadı. Ben de fark edilmeden yolcu koltuğuna bindim.

"Çok gösterişli," diye söylendi.

"Arabanın markası ne?" diye sordum.

"Bir M3."

"Arabaların dilinden pek anlamıyorum."

"Bir BMW." Bana bakmadan gözlerini devirdi, araba meraklılarına çarpmadan geri geri gitmeye çalışıyordu.

Başımı salladım. Bu modeli duymuştum.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu dikkatle park yerinden çıkar-ken.

"Kesinlikle."

İç geçirdi. "Özür dilersem beni affeder misin?"

"Belki... eğer gerçekten bunu hissederek söylersen ve bir daha yapmayacağına söz verersen," dedim.

Gözleri bir anda parladı. "Peki ya hissederek söylersem ve cumartesi günü arabayı senin kullanmana izin verirsem?" dedi.

Düşündüm ve bunun iyi bir teklif olduğuna karar verdim. "Anlaştık," diyerek bunu kabul ettim.

"Seni üzdüğüm için çok üzgünüm." Gözleri içtenlikle yanıyor, kalbimi yerle bir ediyordu. Sonra yine eski neşesi geri geldi. "O zaman cumartesi günü erkenden kapındayım."

"Humm, yolda açıklanamaz bir Volvo görmek Charlie sorununu çözmeyecek."

Yüzünde küçümser bir gülümseme vardı. "Arabayla gelmeyi düşünmüyorum zaten."

"Peki nasıl..."

Hemen sözümü kesti. "Merak etme. Orada olacağım, arabasız."

Konuyu uzatmamaya karar verdim. Daha önemli bir sorum vardı.

"'Sonra' oldu mu?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım oldu."

Beklerken nazik olmaya çalışıyordum.

Arabayı durdurdu. Başımı kaldırdım, şaşırmışım, Charlie'nin evine gelmiş, kamyonetin arkasına park etmiştik. Sadece gideceğimiz yere vardığımızda dışarı bakarsam, onunla arabaya binmek daha kolaydı. Ona baktığımda o da bana bakıyordu.

"Hâlâ ben avlanırken neden senin görmeni istemediğimi merak ediyor musun?" Ciddi görünüyordu ama gözlerinin derinliklerinde bir hafife alma hissediyordum.

"Pekâlâ. Ben asıl senin tepkini merak ediyordum," dedim.

"Seni korkuttum mu?" Evet, kesinlikle dalga geçiyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. O da inanmadı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim." Gülümsedi ve dalga geçtiğine dair bütün izler kayboldu. "Biz avlanırken senin orada olacağın düşüncesi..." Çenesini sıkıyordu.

"Bu kötü mü olurdu?"

Sıktağı dişlerinin arasından konuştu. "Oldukça."

"Çünkü...?"

Derin bir nefes aldı, arabanın ön camından uzanılsa tutulacak kadar yakın duran büyük bulutlara baktı.

"Avlandığımızda," diye konuşmaya başladı isteksizce, "kendimizi duygularımıza kaptırırız... aklımızla hareket etmeyiz. Özellikle koklama hissi. Kontrolümü kaybettiğimde yakınımnda bir yerde olursan..." Başını salladı, hâlâ somurtarak gökyüzüne bakıyordu.

Hemen tepkimi ölçeceği için yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Neyse ki yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gözlerimiz buluştu ve sessizlik derinleşti. Gözlerime bakarken öğleden sonra hissettiğim elektriklenmeyi hissettim. Başım dönmeye başladığında nefes alamadığımı anladım. Sonunda derin bir nefes aldığımnda gözlerini kapattı.

"Bella, sanırım içeri girsen iyi olacak." Sesi sert, gözleri hâlâ bulutlardaydı.

Kapıyı açtım, buz gibi hava kendime gelmemi sağladı. Bu hâlimle tökezlemekten korktuğum için dikkatlice arabadan indim ve arkama bakmadan kapıyı kapattım. Otomatik camın açılma sesiyle arkamı döndüm.

"Bella?" diye seslendi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle pencereye doğru eğilmişti.

"Evet?"

"Yarın sıra bende," dedi.

"Ne sırası?"

Yüzündeki gülümseme genişledi, parlak dişleri ortaya çıktı. "Soru sorma sırası."

Ben daha düşüncelerimi toparlayamadan o arabayla çoktan köşeyi dönmüştü. Eve yürürken gülümsüyordum. En azından yarın beni görmek istediği belliydi.

O gece Edward her zamanki gibi rüyalarımna girdi. Ama bilinçsizliğimin şartları değişmişti. Öğleden sonra hissettiğim o elektrikle titredim, rahatsız bir şekilde yatağımda dönüp durdum. Ancak sabahın ilk ışıklarında yorgun ve rüyasız bir uykuya dalabildim.

Uyandığımda hâlâ yorgun ve huzursuzdum. İnce askılı elbiselerin ve şartların hayalini kurarken kahverengi boğazlı kazağını ve dar kotumu giydim. Kahvaltı yine her zaman olduğu gibi sessizdi. Charlie kendine yağda yumurta yapmıştı; ben de bir

kâse mısır gevreği yedim. Bu cumartesiye unutup unutmadığımı merak ediyordum. Tabagını lavaboya götürürken aklımdaki b soruya cevap verdi.

"Bu cumartesiyle ilgili..." diye konuşmaya başladı.

"Evet baba?"

"Hâlâ Seattle'a gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Planım bu," dedim gülümseyerek. Umarım fazla soru sormaz ve ben de yalan söylemek zorunda kalmazdım.

Tabağına biraz çamaşır deterjanı sıktı ve fırçayla ovaladı. "Dansa yetişemeyecek kadar geç geleceksin öyle mi?"

"Ben dansa gitmiyorum baba," dedim.

"Sana kimse birlikte dansa gitmeyi teklif etmedi mi?" diye sordu. Endişesini tabağını durulamaya odaklanarak saklamaya çalışıyordu.

Mayın tarlasına gelmeden kenara çekildim. "Kızlar teklif ediyor."

"Hımm." Tabağını kurularken kaşlarını çatmıştı.

Onu anlıyordum. Baba olmak zor bir şey olmalıydı; kızının hoşuna gideceği bir çocukla tanışma korkusuyla yaşamak, eğer böyle biriyle tanışmazsa da onun için endişelenmek. Charlie'nin benim neyden hoşlandığımı öğrenmesi ne kadar da korkunç olurdu diye düşündüm.

Sonra Charlie el sallayarak evden çıktı, ben de dişlerimi fırçalamak ve kitaplarımı toplamak için üst kata çıktım. Polis araba başının gittiğini duyduğumda, camdan dışarı bakmamak için sadece birkaç saniye bekleyebildim. Gümüş renkli araba Charlie'nin yolunun üzerindeydi. Koşarak merdivenlerden indim ve ön kapıya geldim. Bu tuhaf döngü daha ne kadar devam edecek merak ediyordum. Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Arabada bekliyordu, kapıyı kilitleme zahmetine bile girmeden arkamdan çekerken beni izliyormuş gibi bir hali yoktu. Ara-

baya doğru yürüdüm, kapıyı açıp içeri girmeden önce utangaç bir tavırla duraksadım. Gülümsüyordu, çok rahattı ve her zamanki gibi mükemmel ve çok güzeldi.

"Günaydın." Sesi ipek gibiydi. "Bugün nasılsın bakalım?" Gözleriyle yüzümü süzdü, sanki bu soru nezaket için sorulmuş sıradan bir soru değil de daha önemli bir şeymiş gibi davranıyordu.

"İyiyim teşekkür ederim." Ben her zaman iyiydim. Hatta onun yanımdayken iyiden de iyiydim.

Gözleri gözlerimin altındaki mor halkalara takıldı. "Yorgun görünüyorsun."

"Uyuyamadım," diye itiraf ettim. Yüzümü biraz kapatmak için omzumda duran saçlarımı yüzüme doğru savurdum.

"Ben de uyuyamadım," dedi dalga geçerek motoru çalıştırırken. Arabanın bu kadar sessiz çalışmasına alışıyordum. Kamyonetimin sesinin, onu bir daha kullanmak istediğimde beni korkutacağını biliyordum.

Bir kahkaha attım. "Sanırım bu doğru. Ben de senin uyudundan birazcık fazla uyudum."

"Bahse girerim uyumuşsundur."

"Dün gece ne yaptın?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Hiç şansın yok. Bugün soru sorma sırası bende."

"Ah, haklısın. Ne bilmek istiyorsun?" Alnımı kırıştırdım. Benimle ilgili ona ilginç gelebilecek ne olabilirdi?

"En sevdiğin renk hangisi?" diye sordu ciddi bir yüz ifadesiyle.

Gözlerimi devirdim. "Her gün değişiyor."

"Peki bugün en sevdiğin renk hangisi?" Hâlâ ciddiyetini koruyordu.

"Muhtemelen kahverengi." Genelde o gün nasıl hissediyordum öyle giyinirdim.

Nefesini burnundan vererek ciddi yüz ifadesini bozdu. "Kahverengi mi?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

"Evet. Kahverengi sıcaktır. Kahverengini özlüyorum. Ağaç gövdeleri, kayalar, çamur, yani kahverengi olması gereken her şey burada yeşil yumuşak bir tabakayla kaplı," diye söylendim.

Bu konuşmamdan etkilenmiş gibi görünüyordu. Gözlerimin içine bakarak kısa bir süre düşündü.

"Haklısın," dedi tekrar ciddileşerek. "Kahverengi sıcaktır." Te reddütle bana doğru uzandı ve saçlarını omzumun gerisine attı.

Okula hemen gelmiştik. Arabayı park etmek için bana arkasını döndü.

"Şu anda CD çalarında hangi CD var?" diye sordu. O kadar ciddiydi ki sanki birini öldürdüğümü itiraf etmemi istiyordu.

Phil'in bana vermiş olduğu CD'yi hâlâ çıkartmadığımı fark ettim. Grubun adını söylediğimde yüzünde çarpık bir gülümseme ve gözlerinde garip bir ifade oluştu. Arabadaki CD çaların altındaki çekmeceyi açtı ve o sıkışık yere konulmuş otuz kadar CD'nin içinden bir CD çıkartarak bana verdi.

"Debussy'ye ne dersin?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Bu aynı CD'ydi. Gözlerimi indirerek o tanıdık kapağı inceledim.

Günün geri kalanı da böyle geçti. Beni İngilizce dersine geçirirken, İspanyolca dersinden sonra bulduğumuzda, öğle yemeğinde hayatımın bütün gereksiz detaylarıyla ilgili sorular sordu. En sevdiğim ve nefret ettiğim filmler, gittiğim ve gitmek istediğim yerler, kitaplar...

En son ne zaman bu kadar çok konuştuğumu hatırlamıyordum. Hep kendimi düşünüyormuş ve onun canını sıkıyormuşum gibi hissettim. Ama bitmek tükenmek bilmeyen soruları ve yüzündeki ilgili ifade devam etmemi sağladı. Sorularının çoğu kolaydı, sadece birkaç tanesi yüzümün kızarmasına neden oldu. Ama kızardığımda onunla ilgili bir ton soru daha soruyordu.

En sevdiğim değerli taşı sorduğunda hiç düşünmeden sarı yakut dedim. Soruları o kadar hızlı soruyordu ki, kendimi aklıma gelen ilk cevabı verdiğiniz psikiyatrik testlerden birinde zannetmeye başladım. Kızarmasam bu soruları sorarken hangi mantığı izliyorsa ona devam edeceğinden emindim. Yüzüm kızarmıştı, çünkü son zamanlara kadar en sevdiğim değerli taş lal taşıydı. Onun bu kehribar gözlerine bakıp da bu kararı vermek imkânsızdı. Tabii onun da içi benim neden utandığımı öğrenmeden rahatlamayacaktı.

"Söylesene," dedi beni ikna etme çalışmalarının yetersiz kaldığını görünce, bunu başarabilmemin tek nedeni gözlerimi yüzünden uzak tutmamdı.

"Bugün gözlerinin rengi sarı yakut," dedim iç geçirerek, sonunda teslim olmuştum. Bir tutam saçımla oynayıp yere bakıyordum. "Sanırım iki hafta içinde tekrar bu soruyu sorarsan sana akik diye cevap vereceğim." Ne yazık ki dürüstlüğü yüzünden söylemem gerekenden fazlasını söylemişim. Ona ne zaman açıkça onunla ne kadar ilgilendiğimi söylesem tuhaf bir şekilde kızıyordu, ben de bundan korkuyordum.

Ama suskunluğu kısa sürdü.

"Ne tür çiçekleri tercih edersin?" diyerek devam etti.

Psikanalize devam ettiğimize sevinmişim.

Biyoloji dersi yine sorunlu geçti. Edward, Bay Banner sınıfa girene kadar sorularına devam etti. Bay Banner yine televizyonu ve videoyu kullanacaktı. Öğretmen ışığın düğmesine uzandığında Edward'ın sandalyesini benden uzağa çektiğini fark ettim. Bunun bir faydası olmadı. Sınıf kararır kararmaz içimde dünkü gibi bir dokunma isteği ve elektriklenme hissettim.

Sıraya doğru eğildim, çenemi bağladığım kollarımın üzerine koydum, sakladığım parmaklarımla sıranın kenarlarını sıkıca tutuyor, bu aptal isteğime karşı koymaya çalışıyordum. Bana bakıyor korkusuyla ona bakmadım, ona bakmak kendimi kontrol et-

memi güçleştirecekti. Bütün iyi niyetimle filmi izlemeye çalışıyordum ama dersin sonunda demin izlediklerim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bay Banner ışıkları yaktığında rahatladım, sonunda Edward'a bakabildim; o da kararsız bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sessizce ayağa kalktı ve beni bekledi. Dünkü gibi spor salonuna beraber sessizce yürüdük. Ve yine tıpkı dünkü gibi hiçbir şey söylemeden ama bu sefer soğuk elinin tersiyle, şakaklarımdan çeneme kadar yüzüme dokundu ve arkasını dönüp gitti.

Mike'in tek kişilik badminton oyununu izlerken beden eğitimi dersi çabuk geçti. Mike bugün ne benimle konuşmuş ne de ona verdiğim selama karşılık vermişti. Belki de dünkü tartışmamızdan dolayı bana hâlâ kızgındı. Aklımın bir köşesinde bu konu beni rahatsız etti, ama şu anda ona odaklanmam imkânsızdı.

Hızla ve huzursuzca üstümü değiştirdim. Ne kadar çabuk olursam Edward'la o kadar çok zaman geçireceğimi biliyordum. Bu baskı beni olduğumdan daha da sakar yapmıştı ama sonunda kapıdan çıkabildim. Edward'ı tekrar orada gördüğümde aynı rahatlamayı hissettim, yüzümde hemen kocaman bir gülümseme belirdi. Beni daha detaylı sorguya çekmeden önce o da gülümsememe karşılık verdi.

Şimdiki soruları daha farklıydı ama bunlara cevap vermek hiç de kolay değildi. Evimde neyi özlediğimi, özellikle ayrıntılı bir şekilde öğrenmek istiyordu. Saatlerce Charlie'nin evinin önünde oturduk, hava kararmış ve yağmur bir anda bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı.

Ona, isin acı ve sakızlı kokusunu, temmuzdaki ağustosböceklerinin seslerini, ağaçların o hoş çıplaklığını, mor volkanik taşlarla çevrili alçak dağların deldiği, beyazdan mavi tonuna kadar geçiş yapan gökyüzünün büyüklüğü gibi tarifi mümkün olmayan şeyleri anlatmaya çalıştım. En zor olanıysa bu şeylerin bana neden bu kadar güzel geldiğiydi. Seyrek ve iğneli bir bitki örtüsü

olan, genelde ölü görünen bir doğanın ve dik kayalar arasında ki sığ vadilerin güzelliğini nasıl savunabilirdim? Ona anlatmaya çalışırken ellerimi kullandığımı fark ettim.

Onun sessiz ve meraklı soruları rahatça konuşmamı, fırtınanın loş ışığında konuşmayı tekeliime almanın bana verdiği utançı unutmamı sağladı. Sonunda evimdeki dağınık odamın ayrıntılarını da anlattıktan sonra başka bir soru sormak yerine sustu.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Daha çok var ama baban yakında evde olur."

"Charlie!" Bir anda onu hatırladım. Yağmurun karartmış olduğu gökyüzüne baktım ama saat hiç de belli olmuyordu. "Saat kaç?" dedim saate bakarken. Saati gördüğümde çok şaşırmıştım, Charlie şu anda eve geliyor olmalıydı.

"Alacakaranlık," diye mırıldandı Edward bulutlarla kaplı ufka bakıp. Sesi düşünceliydi, aklı sanki başka yerdeydi. Arabanın ön camından dalgın gözlerle bakarken, ben de ona bakıyordum.

Gözlerini bana çevirdiğinde hâlâ ona bakıyordum.

"Bizim için günün en güvenli saati," dedi gözlerimdeki dile getiremediğim soruya cevap olarak. "En kolay zaman. Ama aynı zamanda da hüznü, bir bakıma... bir günün daha sonu, gecenin başlangıcı. Karanlık ne kadar tahmin edilebilir bir şey öyle değil mi?" Düşünceli bir şekilde gülümsedi.

"Ben geceyi severim. Karanlık olmasa yıldızları görmeyiz." Kaşlarımı çattım. "Burada onlardan pek fazla göremiyorum da..."

Güldü ve bir anda ortam yumuşadı.

"Birkaç dakikaya kadar Charlie burada olur. Tabii eğer cumartesi günü benimle birlikte olacağını söylemek istiyorsan..." dedi tek kaşını kaldırarak.

"Teşekkürler ama hayır." Kitaplarımı topladım ve bu kadar uzun zamandır oturduğum için bacaklarımın uyuduğunu fark ettim. "O zaman yarın sıra bende, değil mi?"

“Kesinlikle hayır!” Yüzü çok komikti. “Sana henüz sorularımı bitirmediyimi söyledim.”

“Daha soracağın ne kaldı ki?”

“Yarın öğrenirsin.” Kapıyı bana açmak için uzandı, bu ani hareketi neredeyse kalbimi yerinden çıkaracaktı.

Eli kapının kolunda donup kaldı.

“Bu hiç de iyi değil,” dedi kendi kendine.

“İyi olmayan ne?” Dişlerini sıkıttığını gördüğümde çok şaşır-dım, gözleri huzursuz bakıyordu.

Kısa bir an bana baktı. “Başka bir sorun daha,” dedi yüzü ası-larak.

Tek hamlede kapıyı açtı ve benden korkuyla uzaklaştı.

Koyu renkli bir arabanın bizden sadece birkaç metre uzağa park ettiğini gördüm.

“Charlie köşede,” diye beni uyardı. Sağanak yağmurun ar-dından arabayı görmeye çalışıyordu.

Kafamdaki sorular ve merakıma rağmen hemen arabadan in-dim. Yağmur iyice hızlanmış, ceketimi ıslatıyordu.

Diğer arabanın ön koltuğunda bir şeyler görmeye çalıştım ama çok karanlıktı. Edward’ın diğer arabanın farlarıyla aydınlan-dığını görebiliyordum. Ama Edward hâlâ önüne bakıyordu, san-ki benim göremediğim bir şeye ya da birine odaklanmış gibiydi. Bakışlarında öfke ve meydan okuma vardı.

Sonra motoru çalıştırdı ve lastikler ıslak kaldırımında öttü. Bir-kaç saniye içinde Volvo gözden kaybolmuştu.

“Hey Bella!” dedi tanıdık ve boğuk bir ses, küçük siyah ara-banın yanından.

“Jacob?” diye sordum yağmurda gözlerimi kısarak. Sonra birden Charlie’nin arabası köşede göründü, farlarıyla önümde duran arabayı aydınlatıyordu.

Jacob çoktan arabadan çıkmıştı, yüzündeki geniş gülümseme

karanlıkta bile görünüyordu. Yolcu koltuğunda unutulmayacak bir yüze sahip, yanakları omzuna doğru sarkmış, kızılkahve yü-zünde eski bir deri ceketin üzerindeki kırışıklıklar gibi çizgiler olan iri kıyım, yaşlı bir adam vardı. Gözleri çok tanıdıktı, içinde bulunduğu yüz için hem çok genç hem de çok yaşlı gözlerdi. Bu Jacob’un babası Billy Black’ti. Onu görmeyeli beş yıl olmasına rağmen hemen tanıdım. Bana bakıp yüzümü inceliyordu, ben de ona gülümsedim. Gözleri sanki korkmuş gibi büyük, geniş burun delikleri alev alevdi. Gülümsemem bir anda kayboldu.

Başka bir sorun daha, demişti Edward.

Billy hâlâ bana meraklı ve tedirgin gözlerle bakıyordu. İçim-den söyleniyordum. Billy, Edward’ı bu kadar çabuk ayırt edebi-lir miydi? Oğlunun uydurduğu imkânsız efsanelere inanıyor ola-bilir miydi?

Sorunun cevabı Billy’nin gözlerinden anlaşıyordu. Evet. Evet, inanabilirdi.

12. DENGELEME

"Billy!" diye bağırdı Charlie arabadan iner inmez.

Eve doğru döndüm, verandanın altına sığınmaya çalışırken Jacob'a elimle işaret edip onu yanıma çağırdım. Arkamdan Charlie'nin onları yüksek sesle selamladığını duyuyordum.

"Seni direksiyonun arkasında görmemiş gibi davranacağım Jake," dedi onaylamayan bir tavırla.

"Önceden izin almıştım," dedi Jacob ben kapıyı ve verandanın ışığını açarken.

"Eminim almışsındır," diyerek güldü Charlie.

"Bir şekilde bir yerlere gümem lazım." Üzerinden o kadar se-ne geçmesine rağmen Billy'nin o unlayan sesini hatırlamıştım. Bu sesi duymak beni çocukluğuma geri götürmüştü.

Kapıyı açık bırakıp içeri girdim, ceketimi çıkarmadan önce ışıkları yaktım. Sonra kapıda durup Charlie ve Jacob'un, Billy'yi arabadan indirip tekerlekli sandalyeye oturtmalarını endişeyle izledim.

Üçü de hızla içeri girerken yolu açtım.

"Bu ne sürpriz!" dedi Charlie.

"Uzun zaman oldu," dedi Billy. "Umarım uygunsuz bir zamanda gelmedik." Koyu renk gözleriyle bana baktı, ne demek istediği tam olarak okunmuyordu.

"Hayır, çok iyi oldu. Umarım maça da kalırsınız."

Jacob gülümsedi. "Sanırım plan bu, televizyonumuz geçen hafta bozuldu."

Billy oğluna baktı. "Ve tabii Jacob Bella'yı görmek için sabırsızlanıyordu," diye ekledi. Ben vicdan azabı duyarken Jacob kaşlarını çatı ve başını öne eğdi. Belki de kumsalda fazla inandırıcı davranmıştım.

"Aç mısınız?" diye sordum mutfağa giderken. Billy'nin o bakışlarından kaçmaya can atıyordum.

"Hayır, gelmeden önce yemek yedik," diye cevap verdi Jacob.

"Peki ya sen Charlie?" dedim omzumun üzerinden.

"Tabii ki," dedi. Sesi televizyonun olduğu yerden geliyordu. Billy'nin tekerlekli sandalyeyle onu takip ettiğini duyabiliyordum.

Kızarmış kaşarlı sandviçler tavada ısınıyordu ve ben de domates dilimliyordum, birden arkamda birini fark ettim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jacob.

"Gayet iyi," dedim gülümseyerek. Konuşmaya o kadar hevesliydi ki, buna karşı gelmek çok zordu. "Peki ya sen? Arabanı bitirdin mi?"

"Hayır," dedi surat asarak. "Hâlâ birkaç parçaya ihtiyacım var. Bunu ödünç aldık," dedi ön bahçedeki arabayı göstererek.

"Pardon. Ben hiç... senin aradığın parça nedir?"

"Ana silindir," dedi gülümseyerek. "Kamyonette herhangi bir sorun var mı?" dedi bir anda.

"Hayır."

"Onu kullanmadığın için merak ettim."

Gözlerimi tavaya çevirdim, kızarmış mı diye sandviçi kenarından kaldırıp altına baktım. "Beni eve bir arkadaşım bıraktı."

"Güzel bir arabaymış." Jacob'un sesi hayranlık doluydu. "Kimin kullandığını görmedim ama... Buradaki çocukların çoğunu tanıdığımı düşünüyordum."

Söylediklerini üzerime alınmadan başımı salladım, sandviçleri çevirirken gözlerimi onlardan ayırmadım.

"Babam onları bir yerlerden tanıyor gibi."

"Jacob bana tabakları uzatır mısın? Lavabonun altındaki dolaptalar."

"Tabii."

Tabakları sessizce bana verdi. Hepsini birden yere düşürmesini diledim.

"O kimdi?" diye sordu yanımdaki tezgâha iki tane tabak bırakırken.

Derin bir iç geçirdim. "Edward Cullen."

Gülmeye başladı, bunu hiç beklemiyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. Biraz utanmış görünüyordu.

"O zaman bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Ben de babamın neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamaya çalışıyordum."

"Evet bu doğru," dedim masum bir tavır takınarak. "O Cullen'leri sevmiyor."

"Batıl inançları olan yaşlı bir adam," diye söylendi Jacob.

"Sence Charlie'ye bir şey söyler mi?" Bunu sormadan edememişim, sözcükler ağzımdan hemen çıkıvermişti.

Jacob bir süre bana baktı ve ben koyu renk gözlerinden ne demek istediğini anlayamadım. "Bundan şüpheliyim," dedi sonunda. "Sanırım geçen sefer Charlie onu bir güzel azarladı. O zamandan beri fazla konuşmuyorlardı. Bu gece, tekrar barışmaları gibi bir şey. Tekrar bu konuyu açacağını sanmıyorum."

"Hımm," dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

Charlie'ye yemeğini götürdükten sonra maç seyretme bahanesiyle odada kaldım, bu sırada Jacob benimle sohbet ediyordu. Erkeklerin aralarında yaptıkları sohbetleri dinleyip, Billy'nin beni ele verip vermeyeceğine bakıyordum. Eğer böyle bir şey kalkırsa ona hemen engel olacaktım.

Çok uzun bir geceydi. Henüz yapmadığım bir sürü ödevim vardı, ama Billy'yi Charlie'yle yalnız bırakmaktan korkuyordum. Sonunda maç bitti.

"Sen ve arkadaşların yine kumsala gelecek misiniz?" diye sordu Jacob. Konuya girmesi için babasına önyak olmuştu.

"Emin değilim," dedim lafı dolandırarak.

"Çok eğlenceliydi Charlie," dedi Billy.

"Bir dahaki maça da gelin," dedi Charlie.

"Tabii tabii. Burada olacağız. İyi geceler," dedi Billy. Gözlerini bana çevirdi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sen de kendine dikkat et Bella," dedi ciddi bir şekilde.

"Teşekkürler," dedim kısık sesle, başımı başka yöne çevirmiştim.

Charlie kapıdan onlara el salarken ben de merdivenlere doğru gidiyordum.

"Bekle Bella," dedi.

Korkudan iki büklüm olmuşum. Acaba ben onlara katılmadan önce Billy Charlie'ye bir şey mi söylemişti.

Ama Charlie rahattı, yüzünde hâlâ bu beklenmedik ziyaretten kalan bir gülümseme vardı.

"Bu gece seninle konuşmaya hiç fırsatım olmadı. Günün nasıl geçti?"

"İyi," dedim, ayağımın bir tanesi basamağın üzerindeydi. "Badminton takımım dört oyunun dördünü de aldı."

"Vay, senin badminton oynayabildiğini bilmiyordum."

"Aslında ben oynayamıyorum ama benim eşim çok iyiydi."

"Kim o?" diye sordu merakla.

"Himm... Mike Newton," dedim isteksizce.

"Ah doğru. Newton'ların çocuğuyla arkadaş olduğunuzu söylemiştin." Başını kaldırdı. "İyi bir aile." Bir an durdu. "Neder onu dansa davet etmedin?"

"Baba! O benim arkadaşım Jessica'yla çıkıyor. Ayrıca biliyor-sun, ben dans edemem."

"Himm anladım," diye mırıldandı. Sonra bana özür dilercesine gülümsedi. "O zaman cumartesi günü gidiyor olman iyi bir şey... Polis merkezindeki birkaç arkadaşımınla balığa gitmeye karar verdik. O gün hava oldukça sıcak olacakmış. Ama biri seninle gelene kadar bu geziyi ertelemeyi düşünüyorsan evde kalabilirim. Burada seni fazlasıyla yalnız bıraktığımı biliyorum."

"Baba, gerçekten iyi iş çıkartıyorsun," diye gülümsedim, içim rahatlamıştı ama bunun pek anlaşılmadığını umuyordum. "Yalnız kalmaktan şikâyetçi değilim, ben sana çok benziyorum." Ona göz kırptım ve o da bana gözlerini kırıştırarak karşılık verdi.

O gece daha iyi uyudum, yine rüya görmek için fazla yorgundum. Parlak gri bir sabaha gözlerimi açtım, çok mutluydum. Jacob ve Billy'yle geçirdiğim o gergin akşamı zarar görmeden atlatmışım ve bunu unutmaya karar verdim. Kâküllerimi bir to-kayla arkaya tuttururken ve merdivenlerden aşağıya inerken ısı-lık çaldığımı fark ettim. Bu Charlie'nin de gözünden kaçmadı.

"Bu sabah ne kadar neşelisin," dedi kahvaltısını yaparken.

Hemen cevap verdim. "Bugün günlerden cuma."

Acele ediyordum, çünkü Charlie gider gitmez ben de evden çıkmak istiyordum. Çantam hazır, ayakkabılarımı giymiş, diş-lerimi fırçalamıştım. Charlie ortadan kaybolur kaybolmaz kapı-dan fırlasam da Edward benden hızlı davranmıştı. Camlar açık,

motoru durdurmuş bir şekilde parıldayan arabasında beni bek-liyordu.

Bu sefer hiç tereddüt etmedim, bir an önce yüzünü görmek için hemen yolcu koltuğuna oturdum. O çarpık gülüşüyle bana bakıyordu, o an kalbim durdu. Bir melek bile ondan daha gör-kemli olamazdı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu. Acaba sesinin bu kadar etkileyi-ci olduğundan haberi var mıydı?

"İyi. Peki senin gecen nasıldı?"

"Hoş." Çok eğlenmiş gibi gülüyordu, sanırım bir espriyi ka-çırmıştım.

"Dün gece ne yaptığını sorabilir miyim?" dedim.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Bugün sıra yine bende."

Bugün, tanıdığım insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek isti-yordu. Özellikle Renée'yi, yapmaktan hoşlandığı şeyleri ve bir-likte boş zamanlarımızda neler yaptığımızı öğrenmek istiyordu. Sonra tanıdığım tek büyükannemi, okuldan birkaç arkadaşımı ve sorduğunda beni kızartan eski çıktığım çocukları da bilmek istiyordu. Şimdiye kadar biriyle çıkmadığım için içim rahattı, bu yüzden bu konuşma fazla uzun sürmedi. Romantik bir geçmişim olmadığı için en az Jessica ve Angela kadar şaşırmıştı.

"Yani şimdiye kadar istediğin gibi biriyle tanışmadın öyle mi?" diye sordu. Bunu o kadar ciddi sormuştu ki, acaba ne dü-şünüyor diye kendi kendime merak etmeden duramadım.

Korkunç derecede dürüstüm. "Phoenix'te tanışmadım."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birleştirdi.

Bunu konuşurken kafeteryadaydık. Günler artık belirli bir düzende, çok çabuk geçiyordu. Bu kısa aralıktan yararlandım ve ekmeğimden bir ısırık aldım.

"Bugün kendi arabanla gelmene izin vermeliydim," dedi ala-kasız bir şekilde.

“Neden?” diye sordum.

“Öğle yemeginden sonra Alice’le birlikte gidiyorum.”

“Hımm.” Hayal kırıklığına uğramıştım. “Sorun değil, yürüyerek o kadar da uzak değil.”

Sabırsızca kaşlarını çatı. “Herhalde seni eve kadar yürütme-yeceğim. Gidip kamyonetini alırız ve senin için okula bırakırız.”

“Anahtarım yanımda değil,” dedim iç geçirerek. “Yürüyebilirim, gerçekten sorun değil.” Sorun olan tek şey, onunla geçireceğim zamanı kaybediyor olmamdı.

Başını salladı. “Kamyonetin burada ve anahtar da kontağın üzerinde olacak, tabii eğer birinin çalmasından korkmuyorsan.” Buna güldü.

“Tamam,” diye kabul ettim dudaklarımı sıkarak. Anahtarların çamaşır odasındaki bir yığın kıyafet altında, çarşamba günü giydiğim kot pantolonun cebinde olduğundan emindim. Eve girse bile ya da planı her neyse anahtarları asla bulamazdı. Bunu kabul etmemde bir terslik olduğunu anlamıştı. Kendine güvenir bir şekilde omuz silkti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum elimden geldiğince normal bir şekilde sormaya çalışmıştım.

“Avlanmaya,” dedi sertçe. “Eğer yarın seninle yalnız kalacaksam önlemimi almalıyım.” Yüzü asıldı. “İstedğin zaman bu planı iptal edebileceğini biliyorsun,” dedi özür dilercesine.

Gözlerimi yere indirdim, bakışlarının ikna edici gücünden korkuyordum. Ne kadar tehlikeli olursa olsun ondan korkmayı reddediyordum. *Bunun önemi yok*, diye tekrarlıyordum içimden.

“Hayır,” diye fısıldadım yüzüne bakarak. “Bunu yapamam.”

“Belki de haklısın,” diye mırıldandı. Ona baktığımda gözlerinin koyulaştığını gördüm.

Hemen konuyu değiştirdim. “Yarın seninle kaçta buluşacağız?” diye sordum. Şimdiden gideceğine üzülmeye başlamıştım.

“Değişir... yarın cumartesi, uyumak istemez misin?” diye sordu.

“Hayır.” Biraz fazla hızlı cevap vermiştim. O da gülümsedi.

“Pekâlâ, o zaman aynı saatte. Charlie orada olacak mı?”

“Hayır, yarın balığa çıkıyor.” Her şey nasıl da denk gelmişti.

“Eve dönmezsen ne düşünürsün?” dedi keskin bir sesle.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim soğukkanlılıkla. “Çamaşır yıkayacağımı biliyor. Belki çamaşır makinesine düştüm zanneder.”

İkimiz de kaşlarımızı çatıp birbirimize baktık. Onun öfkesi kesinlikle benimkinden çok daha etkiliydi.

“Bu gece ne avlıyorsunuz?” diye sordum.

“Parkta ne bulursak. Uzağa gitmiyoruz.” Onun sırlarına böyle rahat gönderme yapmam hoşuna gitmişti.

“Neden Alice’le gidiyorsun?” diye merak ettim.

“Alice içlerinde en... faydalı olanı,” dedi kaşlarını çatarak.

“Peki ya diğerleri?” diye sordum çekinerek. “Onlar ne?”

Alnını kırıştırdı. “Onlar güvenilmezler.”

Hemen arkamda duran ailesine baktım. Tıpkı onları gördüğüm ilk günkü gibi hepsi başka yerlere bakıyordu. Tek fark, şimdi dört kişilerdi, güzel, bronz saçlı ağabeyleri şu anda karşımda oturuyordu, kehribar gözleri endişeliydi.

“Benden hoşlanmıyorlar,” dedim.

“Hayır öyle değil,” diyerek bana katılmadı ama gözleri fazla masumdu. “Seni neden yalnız bırakamadığımı anlamıyorlar.”

Yüzümü buruşturarak, “Ben de anlamıyorum,” dedim.

Edward yavaşça başını salladı, bana bakmadan önce gözlerini yukarı doğru çevirdi. “Sana söyledim, kendini net olarak göstermiyorsun. Tanıdığım kimseye benzemiyorsun. Beni büyülüyorsun.”

Ona baktım, benimle dalga geçtiğinden emindim.

Yüz ifademden ne demek istediğimi anladığında gülümsedi. “Birkaç üstün özelliğim olduğu için insan doğasını anlamakta diğerlerinden daha iyiyim. İnsanlar tahmin edilebilirler. Ama sen... benim senden beklediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Beni sürekli şaşırtıyorsun,” dedi alnına dokunarak.

Başımı tekrar ailesine doğru çevirdim, hem utanmış hem de tatmin olmamıştım. Sözleri kendimi bir denek gibi hissetmemi sağlamıştı. Ondan başka bir şey duymayı beklediğim için kendime gülüyordum.

“Bu, açıklaması kolay bölümü,” diye konuşmaya devam etti. Bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerimdeki hayal kırıklığını anlamaması için ben henüz ona bakamıyordum. “Ama dahası var... ve bunları kelimelerle anlatmak oldukça zor.”

O konuşurken ben hâlâ Cullen'lara bakıyordum. Bir anda sarışın ve nefes kesen kız kardeş Rosalie döndü ve bana baktı. Hayır bakmıyordu, o koyu renkli soğuk gözleriyle beni süzüyordu. Başımı çevirmek istedim ama Edward cümlesini bölüp sinirli bir ses çıkartana kadar gözlerimi Rosalie'den alamadım. Edward neredeyse tıslamıştı.

Rosalie başını çevirdi ve ben de sonunda özgür kalmıştım. Edward'a baktım, gözlerimin büyümesine sebep olan karmaşayı ve korkuyu görebildiğini biliyordum.

Konuşurken sesi gergindi. “Bunun için üzgünüm. O sadece endişeleniyor. Görüyorsun işte... bu sadece benim için tehlikeli değil. Seninle bu kadar zaman geçirdikten sonra eğer...” dedi başını öne eğerek.

“Eğer ne?”

“Eğer... kötü biterse.” Tıpkı Port Angeles'taki o gece yaptığı gibi başını ellerinin arasına aldı. Acı çektiği her halinden belliydi; onu rahatlatmak istedim ama bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyordum. İstemeyerek elimi ona doğru uzattım ama bu dokunuşumun her şeyi daha kötü yapacağını düşünerek elimi hemen masanın üzerine koydum. Yavaş yavaş söylediklerinin

beni korkutması gerektiğini düşünmeye başladım. O korkunun gelmesini bekledim ama tek hissettiğim, onun çektiği acı yüzünün canımın yandığıydı.

Hayal kırıklığı – Edward tam bana bir şey söyleyecekken Rosalie araya girmişti. Konuyu tekrar nasıl açacağımı bilmiyordum. Başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

Normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. “Şimdi gitmeni mi gerekiyor?”

“Evet.” Başını kaldırdı, ciddi görünüyordu ama birden değişti ve gülümsedi. “Muhtemelen bu yapılması gereken en iyi şey. Biyoloji dersinde on beş dakika daha o saçma filmi izlememiz gerekecek, buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Alice, periye benzeyen suratını çevreleyen o kısa simsiyah saçlarıyla bir anda Edward'ın arkasında belirdi. İnce vücudu narin bir fidana benziyordu.

Edward gözlerini benden ayırmadan onu selamladı. “Alice.”

“Edward,” diye cevap verdi. İnce sesi en az Edward'ınki kadar etkileyiciydi.

“Alice, Bella – Bella, Alice.” Eliyle göstererek bizi tanıştırdı, yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı.

“Merhaba Bella.” Koyu renkli cam gibi gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu ama gülüşü sıcaktı. “Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum.”

Edward ona kötü kötü baktı.

“Merhaba Alice,” dedim utanarak.

“Hazır mısın?” diye sordu Edward'a.

Sesi buz gibiydi. “Neredeyse hazırım. Arabada buluşuruz.”

Tek kelime söylemeden gitti, yürüyüşü o kadar akıcı ve kıvrımlıydı ki içimde ona karşı şiddetli bir kıskançlık duygusu uyandı.

“İyi eğlenceler’ mi demeliyim, yoksa bu uygunsuz mu olur?”

"Hayır. Bence 'iyi eğlenceler' çok uygun," dedi gülümseyerek.

"İyi eğlenceler o zaman." İçten olmaya çalışmışım ama tabii ki onu kandıramamışım.

"Eğlenmeye çalışırım. Sen de lütfen kendine dikkat et," dedi.

"Forks'ta dikkatli olmak – ne kadar da zor."

"Senin için zor." Yüzü gerilmişti. "Söz ver bana."

"Dikkatli olmaya çalışacağıma söz veriyorum," dedim. "Bu gece çamaşır yıkayacağım, çok tehlikeli bir iş."

"Sakin makineye düşme," dedi dalga geçerek.

"Elimden geleni yapacağım."

Ayağa kalktı, sonra ben de kalktım.

"Yarın görüşürüz," dedim.

"Sanki çok uzun zaman varmış gibi geliyor, değil mi?" dedi.

Üzgün bir şekilde başımı salladım.

"Sabahleyin orada olacağım," diye söz verdi çarpık gülümsemesiyle. Yüzüme dokunmak için masanın üzerinden bana uzandı, tekrar yanağını okşadı. Sonra arkasını döndü ve gitti. O gözden kayboluncaya kadar ardından baktım.

Günün geri kalanındaki dersleri kırmak istiyordum, en azından beden eğitimi dersini, ama içimden bir ses bunu yapmamamı söyledi. Eğer şimdi ortadan kaybolursam, Mike ve diğerleri benim Edward'la olduğumu zannedeceklerdi. Edward da insanların içinde birlikte geçirdiğimiz zaman için endişeleniyordu... eğer işler yolunda gitmezse. En son düşündüğüm şeyi aklımdan çıkartmaya çalıştım, bunun yerine işleri Edward için nasıl daha güvenli yapabileceğimi düşünmeye başladım.

Yarının önemli olacağını içimden biliyordum, hissediyordum. İlişkımız böyle bıçak sırtında devam edemezdi. Sadece onun kararlarıyla ve hisleriyle hareket edersek er ya da geç uçurumdan düşerdik. Ben kararımı vermişim, hatta bu seçimi

bilinçli olarak yapmadan önce kararımı vermişim, ne olursa olsun bu olayı çözecektim. Ona sırtımı çevirmek kadar korkunç ve kötü bir şey olamazdı. Bu imkânsızdı.

Kendimi sorumlu hissederek sınıfa girdim. Dürüst olmak gerekirse, biyoloji dersinde tam olarak ne olduğunu söyleyemeyeceğim. Aklım o kadar meşguldu ki... Beden eğitimi dersinde Mike yine benimle konuşuyordu, bana Seattle'da iyi vakit geçirmemi söyledi. Ona, kamyonetime pek güvenmediğim için bu gezimi ertelediğimi söyledim.

"Cullen'la mı dansa geleceksin?" diye sordu alınmış bir şekilde.

"Hayır ben dansa gelmeyeceğim ki."

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu, fazla meraklanmıştı.

İçimden ona kendi işine bakmasını söyleyecektim ama onun yerine sakın bir şekilde yalan söyledim.

"Çamaşır yıkayacağım, sonra da trigonometri çalışmam lazım yoksa bu dersten kalacağım."

"Cullen çalışmada sana yardım ediyor mu?"

"Edward," dedim üzerine basa basa, "çalışmama yardım etmeyecek. Hafta sonu için bir yerlere gidiyormuş." Yalanlarım çok doğal bir şekilde ağızdan çıkmıştı, buna ben de şaşırdım.

"Hımm. Yine de grubumuzla dansa gelebilirsin, bu çok güzel olur. Hepimiz seninle dans ederiz," dedi.

Jessica'nın yüzünü aklıma getirdiğimde sesim gerektiğinden biraz daha sert çıktı.

"Ben dansa falan gelmiyorum Mike, tamam mı?"

"Peki," dedi yüzünü asıp. "Ben sadece teklif ettim."

Okul sonunda bittiğinde heyecansız bir şekilde park yerine doğru yürümeye başladım. Eve yürüyerek gitmek istemiyordum, ama kamyonetime nasıl getireceği hakkında meraklanmadan edemiyordum. Sonra onun için hiçbir şeyin imkânsız ola-

mayacağını düşündüm. Düşündüğümde haklıydım, kamyonetim bu sabah Volvo'sunu koyduğu yerde duruyordu. İnanamıyordum, kapıyı açtım ve anahtarın kontak yerinde olduğunu gördüm.

Koltuğun üzerinde katlanmış beyaz bir kâğıt vardı. Onu okumadan önce kamyonetime bindim ve kapıyı kapattım. Muhteşem bir el yazısıyla iki kelime yazıyordu. *Dikkatli ol.*

Motoru çalıştırdığımda çıkan ses beni ürküttü. Kendi kendime güldüm.

Eve gittiğimde kapı tıpkı sabah bıraktığım gibi alttan kilitli ama üst kilitleri açık bir durumdaydı. İçeriye girer girmez çamaşır odasına girdim. Burası da bıraktığım gibiydi. Kotumun ceplerini karıştırdım boştu. Başımı sallayarak belki de anahtarları kapı girişindeki anahtarlığa asmıştım diye düşündüm.

Beni Mike'a yalan söylemeye iten o güçle, Jessica'yı yarınki dansta ona iyi şanslar dilemek için aradım. O da bana Edward'la geçireceğim gün için şans dilerken ona bu planın iptal olduğundan bahsettim. Dışarıdan seyirci olan üçüncü bir şahıs için gereğinden fazla tepki vermişti. Hemen güle güle deyip telefonu kapattım.

Charlie akşam yemeğinde çok dalgındı, sanırım işle ilgili bir şeye canı sıkılmıştı ya da bir basketbol maçına, belki de yemekte olduğu lazanyanın keyfini çıkartıyordu. Charlie'yi anlamak güçtü.

"Baba..." dedim onu bölerek.

"Ne oldu Bell?"

"Sanırım Seattle konusunda haklısın. Jessica ya da başka biri benimle gelene kadar beklesem daha iyi olacak."

"Hımm. Tamam, o zaman evde kalmamı ister misin?"

"Hayır baba. Sen programını değiştirme. Benim yapılacak bir yığın işim var, ödev, çamaşır... Ayrıca kütüphaneye ve markete de gitmem gerekiyor. Bütün gün eve bir grip bir çıkacağım... sen git ve keyfine bak."

"Emin misin?"

"Kesinlikle baba. Ayrıca buzdolabındaki balıklar iyice azaldı, sadece iki ya da üç senelik stoğumuz kaldı."

"Çok uyumlu bir kızsın Bella," dedi gülümseyerek.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedim gülerek. Bir an onu kandırdığım için kendimi o kadar kötü hissettim ki, neredeyse Edward'ın tavsiyesine uyup ona nereye gideceğimi söyleyecektim. Neredeyse.

Akşam yemeğinden sonra kıyafetleri katladım ve kurutma makinesine bir ton çamaşır daha koydum. Ne yazık ki bu iş sadece elleri meşgul ediyordu. Aklımdan binbir türlü şey geçiyor ve bunları kontrol etmek gittikçe güçleşiyordu. Bana neredeyse acı veren bekleyişle, kararımı perçinleyen korku arasında gidip geliyordum. Kendi kendime sürekli, bir seçim yaptığımı ve bundan vazgeçmeyeceğimi söylüyordum. Yazdığı kâğıdı bir kez daha okumak için cebimden çıkarttım. Güvende olmamı istiyor, dedim tekrar tekrar kendime. Sonunda bu dileğinin gerçek olacağı inancına tutunabiliyordum. Peki benim diğer seçeneğim neydi? Onu hayatımdan çıkartmak mı? Buna dayanamazdım. Ayrıca Forks'a geldiğim günden beri bütün hayatım *onunla* geçmişti.

İçimden bir ses endişelenmem gerektiğini, eğer kötü biterse... çok üzüleceğimi söylüyordu.

Uyuyabilmek için saatin yeterince geç olduğunu gördüğümde içim rahatladı. Uyku için fazla gergindim, bu yüzden şimdiye kadar yapmadığım bir şey yaptım. Beni sekiz saat uyutabilecek grip ilaçlarından bir tane aldım. Normalde böyle bir şeyi hayatta yapmazdım, ama yarın zaten ben uykusuzluktan sersemlemesem de her şey oldukça karmaşık olacaktı. Aldığım ilacın etki göstermesini beklerken saçlarımı dümdüz olana kadar kuruttum ve yarın ne giyeceğimi düşünmeye başladım.

Sabah için her şeyimi hazırladıktan sonra yattım. Çok heye-

canlıydım, kıpırdamadan duramıyordum. Yatağımdan kalktım ve CD'lerimi koyduğum ayakkabı kutusundan Chopin'in geceyle ilgili bir CD'sini buldum. Sessizce CD çalarımına taktım ve tekrar yat- tım. Vücudumun belirli yerlerini rahatlatmaya çalışırken ilaç etki- sini göstermeye başladı ve huzurlu bir şekilde uykuya daldım.

Aldığım ilaç sayesinde deliksiz bir uyku çekmiştim ve erken- den uyandım. Her ne kadar iyice dinlenmiş olsam da, dün gece- ki telaşlı halime geri dönmüştüm. Çabucak giyindim, yakamı dü- zelttim, krem rengi kazağım kotumun üzerinde düzgün durana kadar onu çekıştirdim. Charlie'nin gittiğinden emin olmak için pencereden baktım. Gökyüzünde ince ve pamuğa benzeyen bu- lutlar vardı, çok uzun süre orada kalacağına benzemiyorlardı.

Alelacele kahvaltımı yaptım, ardından hemen mutfağı topladım. Tekrar pencereden dışarı baktım ama değişen bir şey yok- tu. Dişlerimi fırçaladım, aşağıya inmek için tam merdivenlere doğru yürüyordum ki kapının yavaşça çalmasıyla kalbim göğüs kafesimden çıkıyordu.

Uçarak kapıya gittim, kapıyı güçlükle açtım ve işte tam kar- şımdaydı. Yüzüne baktığımda bütün heyecanım kaybolup yeri- ni sakinliğe bıraktı. Derin bir nefes aldım, o buradayken dünkü korkularım ne kadar da gereksizdi...

İlk önce gülmüyordu, yüzü oldukça ciddiydi. Ama bana bak- tıktan sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," dedi gülerek.

"Bir sorun mu var?" Ayakkabılarımı ya da pantolonumu mu giymeyi unuttum diye üzerimi kontrol ettim.

"Çok uyumluyuz," dedi tekrar gülerek. Üzerinde krem rengi uzun kollu bir kazak, içinde yakası görünen beyaz bir gömlek ve altına da kot giydiğini fark ettim. Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. İçimde bir pişmanlık vardı, neden o bir manken gibi görünürken ben öyle görünmüyordum?

O kamyonete doğru yürürken ben de arkamdan kapıyı kilit- ledim. Yolcu kapısının önünde acı çeker gibi bekliyordu.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedim sürücü koltuğuna oturur- ken, sonra da onun oturması için kapıyı içerden açtım.

"Nereye?" diye sordum.

"Emniyet kemerini tak, şimdiden huzursuzlanmaya başla- dım."

Kötü kötü ona baktım.

"Nereye gidiyoruz?" dedim iç geçirerek.

"Kuzeye doğru," dedi.

Bakışlarını üzerimde hissederken yola odaklanmak oldukça zordu. Hâlâ uyumakta olan kasabadan her zamankinden daha dikkatli bir şekilde geçtim.

"Gece olmadan Forks'tan ayrılmayı düşünüyor musun?" dedi.

"Bu kamyonet senin arabanın dedesi olacak kadar yaşlı, bi- raz saygılı ol," diye cevap verdim.

Edward'ın olumsuz sözlerine karşın kısa bir sürede kasaba- dan ayrıldık. Yosunlu ağaç gövdeleri ve çalılıklar yerini evlere ve çimenli bahçelere bıraktı.

"Sağa dön," dedi ben tam sormak üzereyken. Sessizce sağa döndüm.

"Şimdi sokak bitene kadar düz gideceğiz." Sesinden güldüğü anlaşılıyordu ama ona bakıp bundan emin olmak için yoldan çıkmayı göze alamazdım.

"Peki bu sokağın sonunda ne var?" diye merak ettim.

"Bir patika."

"Yürüyüş mü yapacağız?" dedim endişeli bir şekilde. Neyse ki tenis ayakkabılarımı giymiştim.

"Bir sakıncası var mı?" Sanki bunu bekliyormuş gibi sor- muştı.

“Hayır,” dedim kendime güvenir bir ses tonuyla. Ama eğer kamyonetimin yavaş gittiğini düşünüyorsan...

“Merak etme, sadece sekiz kilometre ve acelemiz yok.”

Sekiz kilometre. Cevap vermedim çünkü o zaman sesimdeki paniği duyabilecekti. Sekiz kilometre boyunca ayağıma takılacak ya da beni hareketsiz bırakacak kökler, otlar, taşlar... Bu çok utanç verici olacaktı.

Bir süre sessizce yol aldık, bu sırada ben yaklaşmakta olan felaketi düşünüyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu bir süre sonra.

Tekrar yalan söyledim. “Nereye gideceğimizi düşünüyorsun.”

“Hava güzel olduğunda gittiğim güzel bir yer,” dedi. Sonra ikimiz de pencereden dağılan bulutlara baktık.

“Charlie bugün havanın sıcak olacağını söyledi.”

“Peki sen Charlie’ye bugün ne yapacağını söyledin mi?”

“Hayır.”

“Ama Jessica bizim Seattle’a beraber gittiğimizi düşünüyor.” Bu fikir hoşuna gitmiş gibi konuşmuştu.

“Hayır, ona senin bu planı iptal ettiğini söyledim ki, bu kısmen doğru.”

“Kimse senin benimle olduğunu bilmiyor mu?” Şimdi sinirlenmişti.

“Sanırım sen Alice’e söyledin?”

“Bu harika oldu,” diye tersledi beni.

Bunu duymamış gibi yaptım.

“Forks’ta çok mu bunaldın? Forks sana intihar etmeyi düşündürüyor mu?” diye sordu.

“Senin için sorun olabileceğini söylemiştin... yani bizim birlikte insanların içinde olmamızın,” dedim.

“Yani şimdi eğer *sen eve gitmezsen*, bunun *benim* için sorun olabileceğini düşündün öyle mi?” dedi dalga geçerek, sesi hâlâ kızgın geliyordu.

Başımı salladım ve tekrar yola odaklandım.

Sessizce bir şeyler mırıldandı, çok hızlı söylemişti, ne dediğini anlayamadım.

Yolun kalanında sessizdik. Bu davranışımı onaylamadığını hissedebiliyordum ama ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Sonra yol bitti ve dar bir patika görüldü. Küçük bir cebe park ettim ve kamyonetten indim. Korkuyordum çünkü artık ona bakmamak için araba kullanma bahanem kalmamıştı. Hava oldukça sıcak ve bunaltıcıydı, Forks’a geldiğim günden beri hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Kazağımı çıkarttım ve belime bağladım, içime ince ve kolsuz bir gömlek giydiğim için şanslıydım, önümde yürüyecek sekiz kilometre yolum vardı.

Kapıyı kapattığını duydum ve kazağını çıkarıp çıkartmadığına baktım. Başını kamyonetin yanındaki girilmemiş ormana çevirmişti.

“Bu taraftan,” dedi omzunun üzerinden bakarak ve karanlık ormana daldı.

“Patikadan gitmeyecek miyiz?” Ona yetişmek için acele ederken sesim telaşlı çıkmıştı.

“Sana yolun sonunda bir patika olduğunu söyledim, patikadan yürüyeceğimizi değil.”

“Patikadan gitmeyecek miyiz?” dedim çaresizce.

“Merak etme, kaybolmana izin vermeyeceğim.” Alay eder gibi bir tavırla gülümsedi ve ben de derin bir nefes aldım. Gömleği kolsuzdu ve düğmeleri açıldı, boynunun beyaz ve pürüzsüz tenini göğsüne kadar görebiliyordum, o mükemmel kaslı vücudu artık kıyafetlerin ardında gizli değildi. Çaresizlik içinde ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordum. Bu kutsal yaratığın benim için yaratılmadığı kesindi.

Yüzümdeki ifadeye şaşırılmış bir şekilde bana baktı.

"Eve dönmek ister misin?" dedi sessizce, sesinde benimkinden farklı bir acı vardı.

"Hayır." Onun yanına gittim, onunla geçireceğim bir saniyeyi bile boşa geçirmek istemiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu kibarca.

"Ben iyi bir yürüyüşçü değilimdir," dedim donuk bir sesle. "Çok sabırlı olman gerekecek."

"Çabalarsam sabırlı olabilirim," dedi. Beni bu endişeli halimden kurtarmak için gülümsedi.

Ona karşılık vermeye çalıştım ama bu gülüşüm hiç de inandırıcı değildi. Yüzümü dikkatle inceledi.

"Seni eve götüreyim," dedi. Bu sözü, karşılığında bir şey beklemekten mi söylemişti bilmiyordum. Beni rahatsız eden şeyin korku olduğunu düşünüyordu, bir kez daha aklını okuyamadığı tek insan olarak kendimi şanslı hissediyordum.

"Güneş batmadan ormanın içinden sekiz kilometre yürümemi istiyorsan bir an önce yola koyulsak iyi olur," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. Kaşlarını çatı, söylediklerimi anlamaya çalışıyordu.

Bir süre düşündü ve ormana doğru yürümeye başladı.

Korktuğum kadar da zor değildi. Yol neredeyse dümdüzdü ve Edward ben geçerken sarmaşıkları ve yosunları önümden çekiyordu. Önümüze devrilmiş ağaçlar ya da kayalar çıktığında bileğimden tutarak bana yardım ediyor, sonra hemen bırakıyordu. Soğuk dokunuşları kalbimin yerinden çıkmasına neden olacaktı. İki kere bana baktı, bu bakışından kalbimin sesini duyduğunu anlamışım.

Elimden geldiğince bu mükemmel yaratığa bakmamaya çalışıyordum ama çoğu zaman bunu başaramıyordum. Her defasında bu güzelliği canımı yakıyordu.

Yolun büyük bir kısmında sessizce yürüdük. Geçtiğimiz iki günkü sorgulamaları sırasında cevap alamadığı bazı soruları tekrar soruyordu. Doğum günümü, öğretmenlerimi, çocukluğumda sahip olduğum hayvanları soruyordu. Ona üç balığı arka arkaya öldürdükten sonra hayvan sahibi olmaktan vazgeçtiğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Buna, alıştığımın çok daha yüksek bir sesle güldü, bu gülüşü boş ormanda yankılandı.

Neredeyse bütün bir sabah yürüdük ama Edward hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermedi. Orman önümüzde, eski ağaçlarla bezeli bir labirent gibi uzanıyor ve ben yolumuzu bulup bulamayacağımız konusunda endişeleniyordum. O, bu yeşil labirentte oldukça rahattı, gittiğimiz yön konusunda en ufak bir şüphesi yoktu.

Birkaç saat sonra kasvetli, zeytin yeşilindeki gölgeler yerini daha parlak bir ışığa bıraktı. Edward'ın daha önceden söylediği gibi hava iyice güneşli olmuştu. Ormanda yürümeye başladığımızdan beri ilk defa sabırsızlanıyordum.

"Daha gelmedik mi?" dedim kaşlarını çatıyor gibi yaparak.

"Geldik sayılır," dedi gülümseyerek. "İlerideki aydınlığı görüyor musun?"

Ormanın derinliklerine doğru baktım. "Görmem mi gerekir?"

Omuz silkti. "Belki gözlerin için biraz fazla erken."

"Bir göz doktoruna gitme zamanım gelmiş," dedim mırıldanarak.

Yüz metre daha yürüdükten sonra ilerideki ağaçların ardında bir ışık gördüm, yeşil yerine sarı bir ışık vardı. Adımlarımı sıklaştırdım, her adımda merakım artıyordu. Şimdi Edward beni sessizce takip ediyordu.

Işığın olduğu yere ulaştım ve çalıların ardından hayatımda gördüğüm en güzel yeri gördüm. Burası küçük, yuvarlak, içinde mor, sarı ve beyaz kır çiçeklerinin olduğu bir çayırıktı. Yakınlarında bir yerden bir su sesi duyuyordum. Güneş tam tepemizde,

bahçeyi gün ışığıyla dolduruyordu. Yavaşça çimenlerin üzerinden yürüdüm, muhteşem çiçekler, parlayan gün ışığı ve hafif bir rüzgâr karşısında şaşkındım. Bunu onunla paylaşmak için arkamı döndüm ama arkamda değildi. Bir an panik içinde gözlerim onu aradı. Sonunda onu buldum. Bir çukurun kenarında, koyu gölgenin altında meraklı gözlerle beni izliyordu. İşte ancak o zaman çayırın güzelliğinin aklımdan neyi sildiğini hatırladım. Edward'ın bana göstermeyi vadettiği güneşle olan büyülu karşılaşmasını...

Ona doğru bir adım attım, gözlerim merakla aydınlanmıştı. Edward'ın kiler yorgun ve isteksizdi. Ona gülümsedim ve bir adım daha atarak elimle onu yanıma çağırdım. Beni uyarıcısına elini kaldırdı ve ben tereddütle arkamı döndüm.

Edward derin bir nefes aldı ve parlak öğleden sonra güneşine çıktı.

13. İTİRAFLAR

Edward güneşin altında şoke ediciydi. Bütün bir akşamüzeri ona baktıysam da alışamadım. Teni dünkü av gezisinden çok az kızarmışsa da bembeyazdı, sanki üzerinde binlerce elmas varmış gibi parlıyordu. Hareketsiz bir şekilde çimlerin üzerinde yatıyor, gömleğinin önü açık, heykel gibi parlak göğsü görünüyordu, çıplak kolları ısıll ısıll parlıyordu. Solgun lavanta rengi gözkapakları kapalıydı ama tabii ki uyumuyordu. Bilinmeyen bir taştan oyulmuş bir heykele benziyordu. Mermer gibi pürüzsüz, kristal gibi parlaktı.

Dudakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki titriyorlardı. Ama sorduğumda bana kendi kendine şarkı söylediğini söyledi, bunu duyabilmeme olanak yoktu.

Her ne kadar hava benim için yeterince kuru değilse de ben de güneşin keyfini çıkartıyordum. Onun yaptığı gibi arkama uzanmayı ve güneşin yüzümü ısıtmasını istiyordum. Ama oturup çenemi dizlerimin üzerine koydum, gözlerimi ondan almaya hiç niyetim yoktu. Hafif bir rüzgâr esiyordu, saçlarımı karıştırıyor, hareketsiz yatan Edward'ın etrafındaki çimleri titretiyordu.

İlk başta gözlerimi kamaştıran çayır, onun mükemmelliğinin yanında sönük kalıyordu.

Bir serap gibi ortadan kaybolmasından korkuyordum, hatta şimdi bile. Gerçek olamayacak kadar güzeldi... Tereddütle ona uzandım, çimlerin üzerinde duran elinin arkasını okşadım. Sa-ten kadar pürüzsüz, bir taş kadar soğuk eline dokunduğumda heyecandan ürperdim. Ona baktığımda gözlerini açmış beni izli-yordu. Kusursuz dudaklarında bir gülümseme belirdi. Avdan sonra gözleri bugün kehribar renginde ve sıcacıktı.

“Seni korkutmuyor muyum?” diye sordu şaka yollu, ama yu-muşak sesindeki merakı duyabiliyordum.

“Her zamankinden daha fazla değil.”

Şimdi yüzünde daha büyük bir gülümseme vardı, dişleri gü-neşte parlıyordu.

Yavaş yavaş ona yaklaştım, şimdi elini tamamen tutuyor-dum, parmak uçlarımda elinin kıvrımlarını hissedebiliyordum. Elimin titrediğini gördüm, bunun gözünden kaçacağını hiç san-mıyordum.

“Bir sakıncası var mı?” diye sordum çünkü gözlerini tekrar kapatmıştı.

“Hayır,” dedi gözlerini açmadan. “Bunun nasıl bir şey oldu-ğunu tahmin bile edemezsin,” dedi iç geçirerek.

Elimi yavaşça kaslı kollarında gezdirmeye başladım, bileği-nin içindeki belirsiz damarları parmağımla takip ediyordum. Di-ğer elimle elini çevirmek istedim. Ne yapmak istediğimi anlaya-rak her zamanki ani hareketinden birini yapıp elini çevirdi. Bu beni çok şaşırttı, kısa bir süre parmaklarım kolunun üzerinde hareketsiz kaldı.

“Affedersin,” diye mırıldandı. O bal rengi gözlerini yine ka-pattı. “Seninle birlikteyken kendim gibi olabiliyorum.”

Elini tuttum ve güneşin avucunda nasıl parladığını gördüm.

Elini yüzüme yakın tutarak tenindeki gizli katmanları görmeye çalıştım.

“Bana ne düşündüğünü söyle,” dedi fısıldayarak. “Bunu bil-memek benim için çok tuhaf bir şey.”

“Biliyor musun, birçoğumuz her zaman böyle hissederiz.”

“Bu ne kadar da zor.” Yüzündeki pişmanlık ifadesini ben mi uyduruyordum acaba? “Ama hâlâ bana söylemedin.”

“Senin ne düşündüğünü bilebilmek *isterdim*,” dedim durak-sayarak.

“Ve?”

“Senin gerçek olduğuna inanabilmek isterdim. Ve korkma-mayı...”

“Korkmanı istemiyorum.” Sesi ninni gibiydi. Aslında söyle-yemediği şeyi anlamıştım. Korkmama gerek yoktu, korkacak bir şey yoktu.

“Demek istediğim korku öyle bir korku değil.”

Bir anda doğrulmuş, sağ koluna dayanmıştı, sol eli hâlâ elim-deydi. Melek yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktay-dı. Onun bu beklenmedik yaklaşmasından geri çekilebilirdim, belki de geri çekilmeliydim ama hareket edemiyordum. Bal ren-gi gözleri beni büyülemişti.

“O zaman neyden korkuyorsun?” diye fısıldadı.

Cevap veremedim. Yine yüzümde onun o serin nefesini his-settim. Tatlı, lezzetli, diş macunumun tadında. Aslında bu hiçbir şeye benzemiyordu. İçgüdüsel olarak, düşünmeden ona doğru yaklaştım.

Ve bir anda geri çekildi. Elini de aynı hızla elimden çekti. Ben daha tam göremeden benden yirmi adım uzaklaşmıştı. Küçük çayırın kenarındaki kocaman köknar ağacının koyu gölgesinin altına girmişti. Bana bakıyordu, gölgede gözleri koyuydu, ifade-si okunmuyordu.

Yüzümde acı ve şaşkınlık ifadesi olduğunun farkındaydım. Boş ellerim sızıyordu.

“Ben... üzgünüm... Edward,” diye fısıldadım. Duyabileceğini biliyordum.

“Bir dakika bekle,” dedi benim daha az hassas olan kulaklarımın duyabileceği bir şekilde. Ben de hareketsiz oturdum.

On uzun saniyeden sonra yavaşça yürümeye başladı. Durdu, hâlâ benden birkaç adım ötedeydi, bacaklarını bağdaş kurarak oturdu. Bu sırada gözlerini benden hiç ayırmamıştı. İki kere derin derin nefes aldı ve özür dilercesine gülümsedi.

“Ben çok üzgünüm. Sadece bir insan olduğumu söyleseydim ne demek istediğimi anlar mıydın?”

Başımı salladım, bu espriye gülecek halim yoktu. Tehlikenin farkına vardığımda adrenalini damarlarımda hissetmeye başladım. Bunu oturduğu yerden anlayabiliyordu.

“Ben dünyanın en yırtıcı hayvanıyım değil mi? Benimle ilgili her şey seni cezbediyor – sesim, yüzüm, hatta *kokum*. Sanki tüm bunlara ihtiyacım varmış gibi!” Beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı ve bir anda koşarak gözden kayboldu. Bir saniyede çayırın etrafında bir tur atmış ve demin durduğu ağacın altına geri gelmişti.

“Sanki bana yetişebilecekmişsin gibi!” dedi acı acı gülerek.

Ladin ağacının kalın dallarından birine uzanıp hiçbir güç sarfetmeden kulakları sağır edici bir gürültüyle kırdı. Elinde dalın dengesini sağladı ve inanılmaz bir hızla başka bir ağacın gövdesine fırlattı. Ağaç bu darbeye sallandı.

Tekrar önüme gelmişti, benden sadece iki adım uzaktaydı. Taş gibi hareketsiz duruyordu.

“Sanki beni yenebilecekmişsin gibi,” dedi sakince.

Hareketsizce oturdum, şimdiye dek ondan hiç bu kadar korkmamıştım. Daha önce onun terbiye edilmiş yüzünden başka bir yüz görmemiştim. Daha önce hiç bu kadar az insana ben-

zememiş ve bu kadar güzel olmamıştı. Yüzüm kül rengi, gözlerim kocaman, bir yılanın gözlerine kilitlenmiş bir kuştan farksızdım.

Harika gözleri heyecanla parlıyordu. Saniyeler sonra bu parlaklık söndü. Yüzüne eski zamanlardan kalma bir hüznün çöktü.

“Korkma,” dedi, sesi bilmeden de olsa başta çıkarıcıydı. “Söz veriyorum,” dedi tereddütle, “sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum.” Sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

“Korkma,” dedi tekrar bana yaklaşıırken. Hiç acele etmeden yanıma oturdu. Yüzlerimiz birbirine dönüktü, aramızda sadece bir adım vardı.

“Lütfen beni affet,” dedi ciddi bir şekilde. “Kendimi kontrol edebilirim. Beni hazırlıksız yakaladın. Ama artık uslu bir çocuğum.”

Bekledi ama ben hâlâ konuşmıyordum.

“Bugün gerçekten hiç susamadım,” dedi göz kırparak.

Sesimin titremesine ve soluğumun kesilmesine rağmen gülümsedim.

“İyi misin?” diye sordu kibarca. Yavaş ve dikkatlice pürüzsüz elini elimin içine geri koydu.

Önce soğuk ve yumuşak ellerine baktım, sonra da yüzüne. Gözlerinden pişmanlık okunuyordu. Tekrar eline baktım ve parmak ucumla avucundaki çizgileri takip etmeye devam ettim. Başımı kaldırdım ve içtenlikle gülümsedim.

Bana karşılığında mükemmel bir gülümseme verdi.

“Ben bu kadar kaba davranmadan önce nerede kalmıştık?” diye sordu kibarlıktan kırılarak.

“Açıkcası pek hatırlamıyorum.”

Gülümsedi ama utanmıştı. “Sanırım senin neden korktuğundan bahsediyorduk, korkunun asıl nedeninden.”

“Evet doğru.”

“Ve?”

Ellerine baktım, parmağımla o pürüzsüz, yanar döner avucuna gelişigüzel bir şeyler çiziyordum. Saniyeler geçiyordu.

“Ne kadar da çabuk sinirleniyorum,” dedi iç geçirerek. Gözlerinin içine baktım, ona ait her şeyi beynime kazımak istiyordum. Yıllardır yaşadığı akıl sır ermez deneyimlerden sonra bu onun için de zordu. Bu düşünceden cesaret aldım.

“Korkuyordum, çünkü... bazı sebeplerden dolayı seninle *kalamam*. Seninle kalmak isteyeceğimden korkuyorum.” Konuşurken ellerine baktım. Bunu sesli söylemek benim için oldukça güçlü.

“Evet,” dedi usulca. “Bu gerçekten korkman gereken bir şey. Yani benimle birlikte olmayı istemek. Bu senin için hiç de iyi değil.”

“Biliyorum. Sanırım bunu istememeyi deneyebilirim ama bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Keşke sana yardım edebilseydim. Bunu gerçekten isterdim.” Gözlerindeki içtenlikten hiçbir şüphem yoktu. “Uzun zaman önce gitmeliydim. Gitmeliyim ama gidebilir miyim bilmiyorum.”

“Gitmeni istemiyorum,” dedim çaresizce.

“İşte bu yüzden gitmeliyim. Ama merak etme ben bencil bir yaratığımdır. Senin yanımda olmanı, yapmam gereken şeyden daha çok istiyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sevinme!” Hemen elini çekti ama bu sefer daha nazikti, sesi her zamankinden daha sert çıkmıştı. Onun sert sesi herhangi bir insan sesinden çok daha güzeldi. Onu anlamak çok zordu, bu değişken halleri beni her zaman şaşkınlık içinde bırakıyordu.

“İstediğim tek şey yanımda olman değil! *Bunu* sakın unutma.

Ve sakın unutma ki ben senin için diğerlerine olduğumdan çok daha tehlikeliyim!” Bir an durdu ve görmeyen gözlerle ormana doğru baktı.

Bir süre düşündüm.

“Tam olarak ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum, özellikle de son söylediğin şeyi,” dedim.

Bana döndü ve muzip bir şekilde gülümsedi, havası tekrar değişmişti.

“Bunu nasıl anlatabayım ki?” dedi sesli bir şekilde düşünerek. “Seni tekrar korkutmadan nasıl anlatabilirim... hımm.” Aslında düşünmüyordu, elini tekrar elimin üzerine koydu, iki elimle onu sıkıca tuttum. Ellerimize baktı.

“Bu inanılmaz bir şey, bu sıcaklık...” dedi bir iç geçirerek.

Kafasını toparlamaya çalışıyordu.

“Herkesin zevki farklıdır biliyorsun,” diye sözüne başladı. “Bazıları çikolatalı dondurma, bazılarıysa çilekli sever.”

Başımı salladım.

“Bu yemek örneği için üzgünüm, başka nasıl anlatırım bilemedim.”

Ona gülümsedim o da bana karşılık verdi.

“Her insan farklı kokar, her birinin farklı esansı vardır. Eğer bir alkoliği içinde bayat bira bulunan bir odaya kilitlersen bu biralara seve seve içer. Ama isterse buna karşı koyabilir, eğer alkolik olmaktan vazgeçmeye çalışan biriye. Diyelim ki sen o odaya 1 lir bardak en nadide, en kaliteli, yüz senelik brendi koydun ve odayı da bunun kokusuyla doldurdun. Sence o zaman ne yapar?”

Sessizce oturup birbirimizin gözlerine bakıyor, birbirimizin aklını okumaya çalışıyorduk.

Sessizliği ilk bölen o oldu.

“Belki de bu doğru bir karşılaştırma değil. Belki de brendiyi

geri çevirmek çok kolay olurdu. Bu alkoliği eroin bağımlısı yapmalıydım.”

“Yani demek istediğin ben senin uyuşturucunum?” dedim dalga geçerek, havayı biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordum.

Bu çabamı takdir edercesine gülümsedi. “Evet sen *kesinlikle* benim uyuşturucumsun.”

“Bu sık sık oluyor mu?” diye sordum.

Ağaçlara bakarak vereceği cevabı düşünüyordu.

“Kardeşlerimle bunu konuştum.” Hâlâ çok uzaklara bakıyordu. “Jasper’la konuştum, senin gibiler aşağı yukarı aynı. Ailemi ze en son katılan o. Bunlardan sakınmak onun için çok zor. Daha kokuyu, tadı ayırmaya fırsatı olmadı.” Bir anda bana özür dilercesine baktı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil. Lütfen alınacağımı ya da korkacağımı düşünerek endişelenme. Sen böyle düşünüyorsun. Anlayabilirim, en azından anlamaya çalışabilirim. Nasıl anlatabiliyorsan anlat.”

Derin bir nefes aldı ve tekrar gökyüzüne baktı.

“Jasper karşıma senin kadar...” dedi duraksayarak, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu, “*çekici* birinin çıkacağından emin değildi. Emmett deyim yerindeyse benden daha uzun süredir ‘içki içmiyor’ ve ne demek istediğimi anlıyor. Onun için iki kere olmuş, ikisi de birbirinden kuvvetli.”

“Peki ya sen?”

“Asla.”

Bu laf ılık rüzgârda asılı kaldı.

“Emmet ne yaptı?” diye sordum sessizliği bölerek.

Bu yanlış bir soruydu. Yüzü asıldı, elimin içindeki eli yumruk oldu. Başını çevirdi. Bekledim ama cevap vermeyecekti.

“Sanırım anladım,” dedim sonunda.

Başını bana çevirdi, gözleri hüzünlü ve yalvarır gibiydi. “Bazen en güçlümüz bile böyle şeylere kapılabiliriz değil mi?”

“Ne istiyorsun? Benim onayımı mı?” Sesim düşündüğünden de sert çıkmıştı. Ses tonumu kibarlaştırmaya çalıştım, onun bu dürüstlüğünün bedelini ağır ödediğini biliyordum. “Yani benim için hiçbir ümit yok mu?” Kendi ölümümle ilgili ne kadar da rahat konuşabiliyordum.

“Hayır, hayır.” Bir anda söylediğine pişman olmuştu. “Tabii ki umut var. Tabii ki ben seni...” cümlemin sonunu getiremedi. Gözleri alev alev yanıyordu. “Bizim için biraz farklı. Emmett’in... karşısına çıkanlar tanımadığı yabancı insanlardı. Bu çok uzun zaman önceydi, o zaman şimdiki gibi dikkatli ve... tecrübeli değildi.”

Sustu ve ben bunları düşünürken dikketlice beni izlemeye başladı.

“Yani eğer biz... karanlık bir sokakta ya da öyle bir yerde karşılaşsaydık...” dedim.

“İçinde bir sürü öğrenci olan bir sınıfın ortasında üzerine atlamak...” diyerek durdu. “Tam yanımdan geçtiğinde, Carlisle’nin bizim için inşa ettiği ettiği her şeyi bozabilirdim. Susuzluğumu son birkaç, yani uzun yıllardan beri bastırmıyordum kendimi durduramayabilirdim,” dedi.

Büyük bir ciddiyetle bana baktı, ikimiz de aynı şeyi hatırlamıştık. “Benim deli olduğumu düşünmüş olmalısın.”

“Benden nasıl bu kadar çabuk nefret ettiğini anlayamamıştım.”

“Bana göre sen, beni mahvetmek ve kendi cehennemime göndermek için gönderilmiş bir şeytandın. Teninden gelen o koku... İlk tanıştığımız gün o kokunun beni delirteceğini zannettim. O bir saat boyunca seni odadan çıkartıp benimle yalnız kalabilmen için binlerce yol düşündüm. Ve ailemi düşünüp onlara ne kadar zarar vereceğimi anlayınca bu düşünceleri kafamdan at-

tım. Oradan kaçmak zorundaydım, seni peşimden getirecek sözleri söylemeden bir an önce oradan kaçmalıydım." Onu anlamaya çalışıyordum, o da bana kirpiklerinin altından kehribar rengi gözleriyle bakıyordu.

"Benimle gelebilirdin," dedi.

Sakin konuşmaya çalışıyordum. "Hiç şüphesiz."

Ellerime baktı, sonunda beni gözlerinin hapsinden kurtarmıştı. "Sonra seni görmezlikten gelme gibi anlamsız bir planı uygulamaya çalıştım. Sen oradaydın, yanımda, o küçük odada, kokun beni çıldırtıyordu. Seni neredeyse avlayacaktım. Orada sadece zavallı bir insan vardı, onunla başa çıkmak çok kolay olurdu."

Güneşin altında titriyordum, onun bakış açısından anılarımı tekrar yaşıyordum ama tehlikenin farkına şimdi varabilmişim. Zavallı Bayan Cope, neredeyse dolaylı da olsa onun ölümüne neden olacaktım.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama direndim. Seni beklemek ve okuldan sonra seni takip etmemek için kendimi zorladım. Dışarıda senin kokunu almadığım zaman işler daha kolaydı, düzgün düşünüp doğru kararlar verebiliyordum. Diğerlerini evin yakınında bıraktım, onlara ne kadar zayıf olduğumu söylemeye utanıyordum ama onlar da bir şeylerin ters gittiğinin farkındalardı. Sonra doğruca hastaneye, Carlisle'ye buradan ayrılacağımı söylemeye gittim."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Onunla arabaları değiştirdim, onun arabasında bir depo benzin vardı, durmak istemiyordum. Eve gitmeye cesaret edemedim, Esme'yle karşılaşmaya yüzüm yoktu. O, rezalet çıkarmadan gitmeme izin vermezdi. Bunun gerekli olmadığı konusunda beni ikna etmeye çalışacağını biliyordum."

"Ertesi sabah Alaska'daydım." Sanki bir zayıflığını açıklıyormuş gibi bundan utanıyordu. "Orada bazı eski dostlarımla iki

gün kaldım... ama evimi çok özledim. Esme'yi ve diğerlerini, ailemi üzdüğümü bilmekten nefret ediyordum. Temiz dağ havasında karşı konulmaz olduğuna inanmak çok zordu. Kendi kendimi kaçmanın korkaklara göre olduğuna ikna ettim. Daha önce bu kadar büyük olmasa da böyle cezbedici bir şeyle başa çıkabilmişim ve güçlüydüm. Sen kimdin ki? Önemsiz bir kız," dedi gülümseyerek. "Beni olmak istediğim yerden sürgün edecek önemsiz bir kız. Bu yüzden geri geldim..." Gözlerini boşluğa dikmişti.

Konuşamıyordum.

"Bazı önlemler aldım. Seni görmeden önce her zamankinden daha çok avlanmak gibi. Sana da diğer insanlara davrandığım gibi davranmaya karar vermişim. Bu konuda kendini beğenmiş biriyim.

Senin düşüncelerini okuyamamak, benim hakkımda ne düşündüğünü bilememek gibi bir probleme yol açıyordu. Daha önce Jessica'nın aklından senin söylediklerini dinlemek gibi karmaşık önlemler almak zorunda kalmamışım. Jessica çok da parlak zekâlı biri değil, buna katlanmak benim için oldukça güçlü. Sonra söylediklerinin gerçekten de hissettiklerin olup olmadığına karar veremedim. Bu çok rahatsız ediciydi," dedi o günü hatırlayarak.

"Eğer mümkün olsa, senden o günkü davranışımı unutmanı ister, seninle diğer insanlarla konuştuğum gibi hatta daha da istekli bir şekilde konuşurdum. Ama sen fazla ilginçtin, kendimi senin hareketlerine o kadar kaptırmışım ki... ve o günden beri ne zaman havayı hareketlendirdiysen o koku beni kendimden geçiriyor..."

Tabii bir de gözlerimin önünde neredeyse ölüyordun. Daha sonra müdahale etmeme de iyi bir bahane buldum, eğer seni kurtarmasaydım kanın akacak ve ben de buna dayanamayıp ne olduğumu herkese göstermiş olacaktım. Ama bu bahane aklıma sonradan geldi. O an düşünebildiğim tek şey seni kurtarmamın sebebinin 'sen olmadığın'ı."

Gözlerini kapattı, bu acı itiraflarının içinde kaybolmuştu. Onu mantıklıdan çok, hevesli bir şekilde dinledim. Sağduyum bana korkmam gerektiğini söylüyordu. Ama onun yerine, sonunda anladığım için rahatlamıştım. Her ne kadar canımı almak için yanıp tutuştuğunu söylemiş olsa da, onun çektiği acı karşısında kalbim merhametle dolmuştu.

Sonunda konuşabildim ama sesim çok kısık çıkmıştı. "Hastanede mi?"

Gözlerini bana çevirdi. "Dehşete düşmüştüm. Bizi, kendimi ve ailemi tehlikeye attığıma, kendimi sizin inisiyatifinize bıraktığıma inanamıyordum. Sanki seni öldürmem için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi..." O sözcüğü duyar duymaz ikimiz de ürperdik. "Ama bu tam tersi etki yaptı," dedi çabucak. "Bana tam zamanı olduğunu söylediklerinde Rosalie, Emmett ve Jasper'la tartıştım. Şimdiye kadar hiç bu kadar kötü kavga etmemiştik. Carlisle ve Alice benim tarafımı tuttu." Adını söylerken omuz silkmişti neden olduğunu anlayamadım. "Esme de bana kalmam için ne gerekiyorsa onu yapmamı söyledi," dedi hoşgörülle başını sallayarak.

"Ertesi gün konuştuğun herkese kulak misafiri oldum ve sözünü tuttuğuna çok şaşırdım. Seni hiç anlamamıştım. Ama seninle daha fazla içli dışlı olamayacağımı biliyordum. Elimden geldiği kadar senden uzak durmaya çalıştım. Her gün teninin kokusu, nefesin, saçların... beni ilk günkü gibi etkiledi."

Tekrar gözlerime baktı, gözleri inanılmayacak kadar şefkatliydi.

"O an ne olduğumuzu belli etmiş olsaydık, şu anda zaten burada hiç tanık da yok, beni sana zarar vermekten hiçbir şey alıkoymazdı."

Ona bunu sorabilecek kadar insandım. "Neden?"

"Isabella." Gerçek adımı söyledi ve eliyle saçlarını okşadı. Onun bu dokunuşuyla ürperdim. "Bella, eğer sana zarar veririm yaşayamam. Bunun bana nasıl işkence edeceğini tahmin bi-

le edemezsin." Gözlerini yere indirdi, yine utanıyordu. "Seni o şekilde düşünmek, beyaz, soğuk... tekrar yanaklarının kızarmayacağını düşünmek... bu dayanılmaz olurdu." O mükemmel ve hüznü gözlerini bana daktı. "Benim için dünyadaki en önemli şey sensin. Benim için en önemli şey."

Konuşmamızın geldiği nokta başımı döndürmüştü. Konu, benim olası ölümünden, birdenbire duygularını ifade etmeye gelmişti. Ben her ne kadar gözlerimi ellerime çevirdiysem de, onun altın rengi gözlerinin bana baktığını biliyordum.

"Zaten ne hissettiğimi biliyorsun," dedim sonunda. "Buradayım... bu da aşağı yukarı benim, senden uzak kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi belli ediyor." Kaşlarımı çattım. "Ben bir geri zekâlıyım." "Sen bir geri zekâlısın," dedi gülerek. Gözlerimiz buluştu ve ben de gülmeye başladım. İkimiz de bu saçmalığa ve böyle bir anın imkânsızlığına gülüyorduk.

"Yani aslan kuzuya âşık olur..." diye mırıldandı. Bu lafı duyduğumda irkildim ve bunu saklamak için gözlerimi ondan kaçırdım.

"Ne aptal bir kuzuymuş," dedim iç geçirerek.

"Ne hasta ve mazoşist bir aslanmış." Uzun bir süre gölgelerle kaplı ormana baktı. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Neden...?" diye başladım söze ama nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

Bana baktı ve gülümsedi. Güneş ışığı yüzünü ve dişlerini aydınlatıyordu.

"Evet?"

"Neden benden kaçtın?"

Yüzündeki gülümseme soldu. "Neden olduğunu biliyorsun."

"Hayır, yani ben *tam olarak* neyi yanlış yaptım? Dikkat etmeliyim biliyorsun, bu yüzden de ne yapmamam gerektiğini bir an önce öğrensem iyi olacak. Bunun mesela," diyerek elinin arkasını okşadım, "bir sakıncası yok gibi görünüyor."

Tekrar gülümsedi. "Sen yanlış hiçbir şey yapmadın Bella. Hepsi benim suçum."

"Ama sana yardım etmek istiyorum, tabii yapabileceğim bir şey varsa. İşleri senin için zorlaştırmak istemiyorum."

"Pekâlâ..." Bir süre düşündü. "Senin bana ne kadar yaklaşmanla ilgili. Birçok insan içgüdüsel olarak bizden çekinir, bizi yabancılar... Senin bana bu kadar yaklaşmanı beklemiyordum. Hele o *boynunun* kokusu..." dedi ve bir an durdu, bu lafının beni üzüp üzmediğine bakıyordu.

"Tamam o zaman," dedim düşünmeden, bir anda gerilen ortamı yatıştırmak için. Çenemi içime çektim. "Boyun göstermek yok."

Bu işe yaramıştı, Edward gülüyordu. "Hayır, benim için gerçekten sürpriz oldu."

Elini kaldırdı ve nazikçe boynuma koydu. Hareket etmeden duruyordum, dokunuşunun verdiği ürperti doğal bir uyarı, bana korkmam gerektiğini söyleyen bir uyarı gibiydi. Ama içimde hiç korku yoktu. Bunun yerine başka bir şeyler hissediyordum...

"Görüyorsun. Her şey yolunda," dedi.

Kanım damarlarımda hızla akıyordu, keşke bunu yavaşlatabilseydim. Damarlarımda atan nabzımın her şeyi daha da zorlaştırdığını biliyordum. Bunu duyduğundan emindim.

"Yüzündeki kızarıklık çok tatlı," dedi mırıldanarak. Yavaşça elimi tutan elini serbest bıraktı. Ellerim kucığıma düştü. Yavaşça yanaklarımı okşadı ve sonra yüzümü mermer rengi ellerinin arasına aldı.

"Hareket etme," diye fısıldadı. Ben çoktan yerimde donup kalmıştım.

Yavaşça, gözlerini benden ayırmadan bana doğru eğildi. Sonra ansızın ama nazik bir şekilde soğuk yanağını boynumun sonundaki çukura yasladı. İstesem de hareket edemeyecek durumdaydım. Nefes alıp verişini dinliyordum, bronz renkli saçla-

rında rüzgârın ve güneşin oyununu seyrediyordum, saçları diğer bütün yerlerinden daha insancıldı.

Yavaşça ellerini boynumun iki yanına kaydırды. Titriyordu, onun da nefesini tuttuğunu duydum. Elleri usulca omuzlarıma doğru ilerledi ve durdu.

Yüzünü diğer tarafa çevirdi, yüzü köprücük kemiğini sıyrıp geçti. Yanağını nazikçe göğsüme yasladı.

Kalp atışlarımı dinliyordu.

"Ah," dedi iç geçirerek.

Orada ne kadar zaman öylece hareketsiz kaldığımı bilmiyordum. Sonunda kalp atışlarım yavaşladı ama o ne hareket etti ne de konuştu, beni sımsıkı tutuyordu. Her an ben daha farkına bile varamadan hayatımın sona erebileceğini biliyordum. Bir türlü korkamıyordum. Bana dokunmasından başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Sonra, çok erken de olsa beni serbest bıraktı.

Gözlerinde huzur vardı.

"Bir dahaki sefere bu kadar zor olmayacak," dedi tatmin olmuş bir şekilde.

"Senin için çok mu zordu?"

"Aslında tahmin ettiğim kadar da kötü değildi. Peki ya senin için?"

"Hayır, kötü değildi... yani benim için."

Çatlayan sesime gülüyordu. "Ne demek istediğini biliyorsun."

Ben de ona gülümsedim.

"İşte." Elimi tuttu ve yanağına koydu. "Ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyor musun?"

Genelde buz gibi olan teni neredeyse sıcaktı. Onunla tanıştığım ilk günden beri sürekli hayalini kurduğum yüzüne dokunduğum için bu sıcaklığın pek de farkında değildim.

"Kıpırdama," diye fısıldadım.

Kimse Edward kadar hareketsiz kalamazdı. Gözlerini kapattı ve elimin altında bir heykel gibi hareketsiz durdu.

Ondan daha yavaş bir şekilde hareket ediyordum, beklenmedik bir hareket yapmaktan elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyordum. Yanağına okşadım, nazikçe gözkapaklarına ve gözlerinin altındaki mor gölgeye dokundum. Elimle mükemmel burununu ve daha sonra kusursuz dudaklarını takip ettim. Dudakları elimin altında aralandı, parmak uçlarımda soğuk nefesini hissedebiliyordum. Ona yaklaşip kokusunu içime çekmek istedim. Elimi indirdim ve geri çekildim. Onu fazla zorlamak istemiyordum.

Gözlerini açtı, acıkmış gibi bakıyorlardı. Korkmama değil de midemdeki kasların gerilmesine ve kanın damarlarımda hızla akmasına neden oluyordu.

"Keşke," dedi fısıldayarak, "keşke benim hissettiğim o karmaşayı... o karışıklığı hissedebilseydin. Keşke anlayabilseydin."

Elini yüzüme yaklaştırdı ve nazikçe dokundu.

"Bana anlatsana," dedim.

"Bunu anlatabileceğimi sanmıyorum. Söylediğim gibi, beni acınacak bir yaratık yapan sana hissettiğim açlık, susuzluk. Sanırım bunu bir noktaya kadar anlayabilirsin. Ama sen yasal olmayan bir maddeye bağımlı olmadığın için tam olarak anlamayabilirsin," dedi gülerek.

"Ama..." Parmaklarıyla yavaşça dudaklarına dokundu, tekrar ürperdiğimi hissettim. "Başka türlü açıklar da vardır. Benim anlayamadığım, bana çok yabancı gelen açlık türleri."

"Düşündüğünden *daha iyi* anlayabilirim."

"Kendimi bu kadar insan gibi hissetmeye pek alışkın değilim. Her zaman böyle midir?"

"Benim için mi?" dedim. "Hayır, daha önce hiç böyle olmamıştı."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. Ellerim onun gücünün yanında ne kadar da zayıf kalmışlardı.

"Sana nasıl yakın olacağımı bilemiyorum," diye itiraf etti. "Bunu yapabileceğimi bile bilmiyorum."

Gözlerimi üzerinden ayırmadan yavaşça ona doğru uzandım. Yanağına sert göğsüne yasladım. Nefesi dışında hiçbir şey duymuyordum.

"Bu kadar yeter," dedim, iç geçirerek gözlerimi kapattım.

Çok insancıl bir edayla bana sarıldı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Kendine bu konuda haksızlık ediyorsun," dedim.

"Benim insanlara özgü içgüdülerim var. Belki çok derindeler ama oradalar."

Çok uzun bir süre öylece oturduk, acaba o da bu durumdan benim kadar hoşnut muydu merak ettim. Güneşin yavaş yavaş kaybolduğunu, ormanın gölgesinin üzerimize düştüğünü fark ettim ve iç geçirdim.

"Gitmen gerek."

"Aklımı okuyamadığımı sanıyordum," dedim.

"Artık daha netleşmeye başladı." Sesindeki gülüşü duyabiliyordum.

Omuzlarımdan tuttu ve ben de ona baktım.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu, birden heyecanlanmıştı.

"Ne göstereceksin?"

"Sana ormanda nasıl yol aldığımı göstereceğim." Yüzümdeki ifadeye baktı. "Merak etme, güvende olacaksın ve kamyonete çok daha hızlı gideceğiz." Dudağında o çarpık gülüşü belirdi, kalbim neredeyse duracaktı.

"Yarasaya mı dönüşeceksin?"

"Sanırım gözlerimi kapatmalıydım."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlarsan iyi olur."

"Bir dahaki sefere mi?" diye inledim.

Bu lafıma güldü, sesi hâlâ neşeliydi.

"Seni kendini beğenmiş!" dedim.

"Gözlerini aç Bella," dedi sessizce.

İşte tam karşımdaydı, yüzü yüzüme o kadar yakındı ki... Güzelliği beni dehşete düşürdü, bu çok fazlaydı, alışamayacağım kadar fazlaydı.

"Koşarken düşünüyordum da..." dedi ve sustu.

"Ağaçlara çarpmamayı düşünüyordun herhalde."

"Şapşal Bella," dedi gülerek. "Koşmak benim için doğal olan şeylerden ikincisi, düşünmem gereken bir şey değil."

"Kendini beğenmiş ne olacak!" dedim tekrar.

Gülümsedi.

"Hayır," diyerek devam etti. "Denemek istediğim bir şey var." Tekrar yüzümü ellerinin arasına aldı.

Nefes alamıyordum.

Duraksadı, sıradan değil de daha insani bir şekilde.

Bir adamın bir kadını öpmeden önce onun tepkisini ölçerkenki duraksaması gibi değildi. O anı uzatmak, o bekleme süreci, bazen öpücüğün kendisinden bile daha güzeldir.

Edward kendini sınamak, bunun güvenli olduğundan ve hâlâ kendine hâkim olup olmadığından emin olmak için bir an duraksadı.

Sonra o mermer soğukluğundaki dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı.

İkimizin de hazırlıklı olmadığı bir şey vardı; benim vereceğim tepki.

Kanım tenimin altında kaynamaya, dudaklarımda yanmaya

başladı. Soluk soluğa kalmıştım. Parmaklarımla saçlarını tutup onu kendime çekiyordum. Onun baş döndürücü kokusunu içime çekerken dudaklarım aralandı.

Anında onun dudaklarının arasında cevap vermeyen bir taş döndüğünü fark ettim. Elleriyle nazikçe ama karşı konulamaz bir güçle beni kendinden uzaklaştırdı. Gözlerimi açtım ve onun temkinli yüz ifadesini gördüm.

"Hopp," dedim nefes nefese.

"Bu çok yetersiz bir ifade."

Gözleriyle bana vahşice bakıyordu, çenesini kenetlemişti ama yine de mükemmel görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Yüzü benimkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Beni büyülüyordu.

"Acaba...?" dedim ondan uzaklaşmak için.

Elleri hareket etmemi engelliyordu.

"Hayır, bu dayanılabilir. Lütfen bir saniye bekle. " Sesi kibar ve kontrollüydü.

Gözlerindeki heyecan azalıp yumuşayana kadar gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Sonra yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"İşte," dedi. Halinden memnun olduğu açıkça görülüyordu.

"Dayanılabilir mi?" diye sordum.

Sesli bir şekilde güldü. "Düşündüğümde daha güçlüyüm. Bunu bilmek güzel."

"Keşke ben de kendim için aynısını söyleyebilseydim. Üzgünüm."

"Sonuçta *sen* sadece bir insansın."

"Çok teşekkür ederim," dedim sertçe.

Hızla ayağa kalkmıştı. Beklenmedik bir şekilde bana elini uzattı. Birbirimize dokunmama kuralına çok alışmıştım. Buz gibi elini tuttum, yardıma düşündüğümde daha çok ihtiyacım var-

di. Henüz kendimi dengemi sağlayacak kadar iyi hissetmiyordum.

“Hâlâ koşu yüzünden kendini kötü mü hissediyorsun? Yoksa bu benim öpücüğümün marifeti mi?” Şimdi gülerken ne kadar da insani, o melek gibi yüzü ne kadar da huzurlu ve neşeli görünüyordu. Benim tanıdığım Edward’dan daha farklı biriydi. İyice sersemlemiştim. Ondan ayrılmak artık bana fiziksel acı verecekti.

“Emin olamıyorum, hâlâ başım dönüyor,” diyerek cevap vermeyi başarabildim. “Sanırım her ikisi yüzünden böyle oldu.”

“Belki de arabayı benim kullanmama izin vermelisin.”

“Sen aklımı mı kaçırdın?” diye ona karşı çıktım.

“Senin en iyi gününden bile daha iyi kullanabilirim,” diyerek benimle dalga geçti. “Senin reflekslerin çok yavaş.”

“Bunun doğru olduğuna eminim ama buna ne sinirlerimin ne de kamyonetimin dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Bana biraz güven Bella.”

Elim cebimde, sıkıca anahtarı tutuyordum. Dudaklarımı kıvırdım ve gülerek başımı salladım.

“Hayır olmaz. Hiç şansın yok.”

Bana inanmayarak kaşlarını kaldırdı.

Onun yanından geçip sürücü tarafına doğru yürüdüm. Biraz sendelemeseydim belki de geçmeme izin verecekti.

“Bella, şu ana kadar seni hayatta tutmak için çok emek harcadım. Daha doğru düzgün yürüyemiyorken direksiyonun başına geçmene izin veremem. Ayrıca arkadaşlar, arkadaşlarının sarhoşken araba kullanmasına izin vermezler,” dedi gülerek ve elini kaçamayacağım bir şekilde belime doladı. Göğsünden gelen o dayanılmaz kokuyu alabiliyordum.

“Sarhoş mu?” diyerek itiraz ettim.

“Varlığımla kendinden geçtin.” Yüzünde yine o çarpık gülümseme belirmişti.

“Bu konuda seninle tartışamam,” dedim iç geçirerek. Bunun başka bir açıklaması yoktu, ona hiçbir konuda dayanamıyordum. Anahtarı havaya kaldırdım ve yere bıraktım, onu göz açıp kapayıncaya kadar yakalamıştı. “Yavaş ol benim kamyonetim yaşlı bir vatandaştır.”

“Çok dokunaklı,” dedi.

“Ve sen bundan hiç etkilenmiyorsun öyle mi?” diye sordum bezmiş bir şekilde. “Yani benim varlığımdan?”

Bir anda havası değişti, daha yumuşak ve sıcak bakmaya başladı. İlk önce cevap vermedi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudaklarını çenemden kulağıma, kulağımdan çeneme kadar dokundurdu.

“Hiç şüphesiz,” diye mırıldandı, “benim tepkilerim daha iyi.”

14. AKLIN GÜCÜ

İtiraf etmem gerekirse, makul bir hızla gittiğimizde arabayı fena kullanmıyordu. Birçok şey gibi bu da onun çabalamadan yaptığı bir şeydi. Yola neredeyse hiç bakmıyor ama lastikler yolun ortasından bir santim bile kaymıyordu. Bir eliyle elimi tutuyordu, diğeriyle de direksiyonu. Bazen batmakta olan güneşe, bazen de bana, yüzüme, açık camdan dışarıya uçuşan saçlarıma bakıyordu. Ellerimiz sımsıkı kenetlenmişti.

Eski şarkıların çaldığı bir radyo istasyonunu açtı ve daha önce hiç duymadığım bir şarkıyı mırıldanmaya başladı. Şarkının bütün sözlerini biliyordu.

“Ellilerin müziklerinden hoşlanır mısın?” diye sordum.

“Ellilerde müzik çok iyiydi. Altmışlardan ya da yetmişlerden çok daha iyiydi. Ah!” dedi ürpererek. “Seksenler katlanılabilirdi.”

“Bana kaç yaşında olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?” diye sordum belli belirsiz, bu neşeli havasını bozmak istemiyordum.

“Bunun bir önemi var mı?” Neyse ki yüzündeki gülümseme hâlâ eskisi gibi duruyordu.

“Hayır, ama yine de merak ediyorum... Geceleri beni uyutmamak için çözülmemiş bir gizem gibisi yoktur.”

“Bunun seni üzmesinden korkuyorum,” dedi. Güneşe doğru uzun bir süre baktı.

“Hadi söyle,” dedim sonunda.

İç geçirdi ve gözlerime baktı, bir süre yolu tamamen unutmuştu. Orada gördüğü her neyse onu cesaretlendirmiş olmalıydı. Tekrar güneşe baktı, batmakta olan küre teninde yakut renkli parlamalar yaratıyordu ve sonunda konuştu.

“1901 yılında Chicago’da doğdum,” dedi ve sustu, gözucuyla bana bakıyordu. Yüzümde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu, sabırla hikâyenin devamını bekliyordum. Hafifçe gülümsedi ve sözlerine devam etti. “Carlisle beni 1918’in yazında bir hastanede buldu. O zaman on yedi yaşındaydım ve İspanyol gribinden ölmek üzereydim.”

Benim bile güçlükle duyduğum nefes alışımı Edward duydu. Tekrar gözlerime baktı.

“Çok iyi hatırlamıyorum, uzun zaman önceydi, bilirsin insan hafızası fazla kuvvetli değildir.” Sözlerine devam etmeden önce bir süre düşünceleri arasında kayboldu. “Carlisle’nin beni kurtardığı zaman nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Kolay bir şey değil, unutabileceğin bir şey hiç değil.”

“Annenle baban?”

“Onlar çoktan salgın sebebiyle ölmüşlerdi. Ben tek başıyordım. İşte bu yüzden beni seçti. Salgının karmaşasında benim gitmediğimi kimse anlayamazdı.”

“Seni nasıl... kurtardı?”

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. Kelimelerini dikkatle seçiyordu.

“Çok zor oldu. İçimizden çok azının bunu başarmak için gerekli gücü vardı. Ama Carlisle içimizdeki en insancıl, en merha-

metli olandı... Dünyada onun gibi birini bulamazsın," dedi ve bir an durdu. "Benim için çok çok acı verici bir şeydi."

Dudaklarının duruşundan bu konuyla ilgili tek kelime daha etmeyeceğini anlamıştım. Her ne kadar işe yaramasa da, merakımı bastırmaya çalıştım. Bu konuyla ilgili düşünmem gereken birçok şey vardı, bazı şeyler kafamda yeni yeni şekilleniyordu. Hiç şüphesiz benim gözden kaçırdığım birçok şey Edward'ın keskin zekâsından kaçmamıştı.

Yumuşak sesi düşüncelerimi böldü. "Yalnızlıktan böyle hareket etti. Genelde yapılan seçimin ardındaki neden budur. Her ne kadar Esme'yi benden hemen sonra bulduysa da, ben Carlisle'nin ailesinde ilktim. Bir kayalıktan düşmüştü. Onu hemen hastane morguna kaldırmışlardı ama her nasılsa kalbi hâlâ atıyordu."

"Yani senin... şey olman için ölüyor olman gerek." O sözcüğü hiç söylememiştik ve şu anda da dile getiremiyordum.

"Hayır, sadece Carlisle... Başka bir şansı olan hiç kimseye bunu yapmaz." Babası hakkında konuşurken sesinde belirgin bir saygı vardı. "Carlisle, eğer kan zayılsa bunun daha kolay olduğunu söyler," dedi. Kararmış olan yola baktı, konunun tekrar kapandığını hissedebiliyordum.

"Peki ya Emmett ve Rosalie?"

"Carlisle daha sonra Rosalie'yi ailemize kattı. Çok uzun zaman Carlisle'nin, Esme onun için neyse Rosalie'nin de benim için aynı şekilde olmasını istediğini anlamadım. Carlisle etrafımdayken düşündüğü şeylere dikkat etmeye çalışıyordu," dedi gözlerini devirerek. "Ama o benim için bir kardeşten fazlası değildi. Bundan iki yıl sonra Rosalie Emmett'i buldu. O zamanlar Appalachia'daydık, Rosalie de avlanıyordu. Emmett'i bulduğunda bir ayı onun işini bitirmek üzereydi. Rosalie onu yüz milden fazla bir yol boyunca, Carlisle'ye kadar taşıdı. Bunu tek başına yapamayacağından korkuyordu. Onun için bu yolculuğun ne kadar zor olabileceğini şimdi anlayabiliyorum." Bana doğru

baktı, hâlâ bir arada olan ellerimizi kaldırdı ve elinin arkasıyla yanagımı okşadı.

"Ama bunu başardı," dedim dayanılmaz güzellikteki gözlerini de bakmamaya çalışarak.

"Evet," diye mırıldandı. "Yüzünde ona güç veren bir şey görüldü. O zamandan beri beraberler. Bazen bizden ayrı, evli bir çift gibi yaşarlar. Ama ne kadar gençmiş gibi görünürsek, geldiğimiz yerde o kadar uzun kalabiliriz. Forks çok iyi bir yer gibi görünüyordu, bu yüzden liseye yazıldık," dedi gülerek. "Sanırım birkaç yıl içinde *tekrar* düşünlerine gitmemiz gerekecek."

"Peki ya Alice ve Jasper?"

"Alice ve Jasper çok nadir rastlanan yaratıklardır. İkisi de kendilerine göre, dışardan müdahale ettirmedikleri bir vicdan geliştirdiler. Jasper başka bir... aileye ait, çok farklı türden bir aileye. Depresyona girmiş ve tek başına sokaklarda dolaşmaya başlamış. Alice onu bulmuş. Benim gibi Alice'in de bazı özel güçleri var."

"Gerçekten mi?" dedim sözünü keserek, bundan çok etkilenmişim. "Ama insanların düşüncelerini bir tek senin duyabileceğini söylemiştin."

"Bu doğru. Alice başka şeyleri bilebiliyor. O bazı şeyler görüyor, olması mümkün olan ya da olacak şeyleri görüyor. Ama bu çok kişisel bir şey. Geleceği önceden tam olarak bilemezsin. Bazı şeyler değişir."

Bunu söylerken çenesi kaskatı oldu, hızla yüzüme bakıp başını çevirdi.

"Ne tür şeyler görüyor?"

"Jasper'ı görmüş, daha Jasper'ın kendisi bile Alice'i aradığını bilmeden, Alice bunu biliyormuş. Carlisle'yi, ailemizi görmüş ve bizi bulmak için bir araya gelmişler. İnsan olmayanlara karşı çok hassastır. Örneğin ne zaman bizim türümüzden başka bir grup geleceğini ya da onlardan bize gelecek zararı görür."

“Sizin ... türünüzden çok var mı?” Şaşırmışım. Kaç tanesi aramızda fark edilmeden yürüyordu acaba?

“Hayır, fazla yok. Ama birçoğu belli bir yere yerleşmez. Sadece bizim gibiler, yani siz insanları avlamayanlar, sizlerle uzun süre iç içe yaşayabilirler. Bizim gibi sadece bir tane aile bulabildik, Alaska’da küçük bir kasabada. Bir süre birlikte yaşadık ama o kadar kalabalıktık ki çok dikkat çekmeye başladık. Bizim türümüzde yaşayanlar... farklı bir biçimde birbirine bağlıdır.”

“Peki ya diğerleri?”

“Çoğunlukla göçebeler. Hepimiz bir dönem öyle yaşadık. Ama diğer şeyler gibi bu da sıkıcı olmaya başladı. Buraya geldiğimizden beri diğerleriyle karşılaşırız, çünkü birçoğumuz kuzeyi tercih eder.”

“Neden?”

Evin önüne park etmiştik ve Edward motoru durdurmuştu. Çok sessiz ve karanlıktı, ay görünmüyordu. Verandanın ışığı sönmüştü, babam henüz eve gelmemişti.

“Bu akşamüzeri bir şeye dikkat ettin mi?” dedi dalga geçer gibi. “Sence ben güneşin altında trafik kazalarına yol açmadan yürüyebilir miyim? Olympic Yarımadası’nı seçmemizin bir nedeni var, burası dünyanın en az güneş alan yerlerinden biri. Gün içinde dışarı çıkabilmek güzel oluyor. Seksen sene boyunca sadece gece dışarıya çıkabilmenin ne demek olduğunu bilemezsin.”

“İşte efsaneler de buradan doğuyor değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Alice de Jasper gibi başka bir aileden mi geliyor?”

“Hayır, o tam bir muamma. Alice insan olduğu zamanki hayatını hiç hatırlamıyor. Ve onu kimin yarattığını da bilmiyor. Yalnız başına uyanmış. Onu dünyaya getiren her kimse çekip gitmiş. Hiçbirimiz birinin bunu neden ve nasıl yapabildiğini anlamadık. Eğer böyle bir gücü olmasaydı, Jasper ve Carlisle’yi

ve bir gün bizden biri olacağını görmeseydi, büyük ihtimalle bir yabaniye dönüşecekti.”

Düşünecek ve sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama bir anda beni yerin dibine sokacak bir şey oldu; karnım guruldadı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki acıktığının farkına bile varmamıştım. Kurt gibi acıktığımı şimdi fark ediyordum.

“Üzgünüm, seni akşam yemeğinden alıkoyuyorum.”

“Ben iyiyim, gerçekten.”

“Yemek yiyen biriyle zaman geçirmeyeli o kadar olmuş ki, unuttum.”

“Seninle kalmak istiyorum.” Karanlıkta ona olan bu bağımlılığımı söylemesi daha kolaydı. Sesimin bana nasıl ihanet edeceğini biliyordum.

“İçeri giremez miyim?” diye sordu.

“Girmek ister misin?” Bu tanrısal yaratığı babamın eski püskü mutfak sandalyesi üzerinde hayal edemiyordum.

“Evet, tabii senin için bir sakıncası yoksa.” Kapının yavaşça kapandığını duydum, sonra bir anda benim kapımı açtığını gördüm.

“Tam bir insanın yapacağı şey,” diyerek ona iltifat ettim.

“Kesinlikle içindeki insanı yeniden ortaya çıkartıyor.”

Gecenin içinde yanımda yürüyordu, o kadar sessizdi ki arada bir orada olup olmadığını kontrol ediyordum. Karanlıkta çok daha normal görünüyordu. Hâlâ solgun, hâlâ rüya gibi güzeldi ama artık öğleden sonra güneşindeki gibi parlayan bir yaratık değildi.

Kapıya benden önce ulaştı ve benim için açtı. Kapıdan girmeden duraksadım.

“Kapı kilitli değil miydi?”

“Evet, saçağın altında duran anahtarı kullandım.”

İçeri girdim, verandanın ışığını yaktım ve kaşlarımı kaldırıp

ona döndüm. Daha önce onun önünde bu numarayı yapmadığıma emindim.

"Seninle ilgili merak ettiğim bir sürü şey vardı."

"Beni gözetledin mi?" Ama sesim hiç de dehşete düşmüş gibi çıkmamıştı. Bu çok hoşuma gitmişti.

Bundan pişman olmuş gibi bir hali yoktu. "Gece yapacak başka ne var ki?"

Bir süre bu konuyu kenara bıraktım ve koridordan mutfığa geçtim. Önümden gidiyordu, birinin ona yolu tarif etmesine gerek yoktu. Daha önce oturmasını hayal ettiğim sandalyeye oturdu. Güzelliği mutfığı aydınlatıyordu.

Akşam yemeğimi hazırlamaya odaklandım, dün akşamdan kalan lazanyayı buzdolabından çıkarttım, bir dilim kesip tabağa koydum ve mikrodalga fırında ısıttım. Fırında dönerken mutfığı domates ve kekik kokusu kapladı. Konuşurken gözlerimi tabaktan ayırmıyordum.

"Ne sıklıkta?" diye sordum sıradan bir şey sorar gibi.

"Hımm?" Sanki onu derin uykusundan uyandırmış gibiydim.

Yine de arkamı dönmedim. "Buraya ne sıklıkta geliyorsun?"

"Buraya neredeyse her gece geliyorum."

Kafam karışmıştı. "Neden?"

"Uyurken çok ilginç oluyorsun," dedi gerçekçi bir şekilde. "Konuşuyorsun."

"Hayır!" dedim güçlükle soluyarak, tepeden turnağa kızardığımı hissediyordum. Destek almak için mutfak tezgâhına tutundum. Tabii ki uykumda konuştuğumu biliyordum, annem hep bununla dalga geçerdi. Ama bunun, endişelenmem gereken bir şey haline geleceği hiç aklıma gelmezdi.

Hemen yüzü asıldı. "Bana çok mu kızdın?"

"Değişir!" Sanki nefesim kesilmişti.

Bekledi.

"Neye göre?" diye sordu.

"Duyduğun şeylere göre," dedim ağlamaklı bir tonla.

Hemen sessizce yanıma geldi, dikkatlice ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Üzülme," dedi özür dilercesine. Yüzünü göz hizama getirdi, bana bakıyordu. Çok utanmışım, başımı çevirmeye çalıştım.

"Anneni özölüyorsun," diye fısıldadı. "Onun için endişeleniyorsun. Ve yağmur yağdığında, o sesler seni huzursuz ediyor. Eskiden evinle ilgili daha fazla konuşuyordun ama artık bunlar azaldı. Bir keresinde 'çok yeşil' dedin," dedi gülerek. Sanırım beni daha fazla utandırmak istemiyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Hangi noktaya gelmek istediğimi anlamış gibiydi. "Benim adımları da söyledin," diye itiraf etti.

Yenilmiş bir ifadeyle iç geçirdim. "Sık sık mı?"

"Sık sık derken tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Hayır olamaz!" dedim başımı önüme eğerek.

Beni hafife göğsüne yasladı.

"Saçmalama," diye kulağıma fısıldadı. "Eğer rüya görebilseydim kesinlikle rüyamda seni görürdüm ve bundan da utanmazdım."

Taşlı yol üzerindeki tekerlerin sesini duyduk, sonra ön camlardan giren arabanın farlarını gördük. Ona sıkıca sarıldım.

"Benim burada olduğumu babanın bilmesi gerekir mi?" diye sordu.

"Emin değilim..." Hızlı düşünmeye çalışıyordum.

"Başka bir zaman..."

Ve birden yalnız kalmışım.

"Edward!" dedim ardından.

Sadece kısık bir kahkaha duydum.

Anahtarın kapıya girdiğini duydum.

"Bella?" diye seslendi babam. Bu soru önceden beni rahatsız ederdi; benden başka kim olabilirdi ki? Birden, bu soru o kadar da saçma gelmedi.

"Buradayım!" Umarım sesimdeki o tuhaf tonu fark etmemişti. Mikrodalga fırından yemeğimi aldım ve o içeri girerken masaya oturdum. Edward'la geçirdiğim bu günden sonra babamın ayak sesleri ne kadar da gürültülü geliyordu.

"Bana da o yediğinden biraz koyar mısın? Çok yorgunum." Botlarını çıkartmak için topuklarına bastı, bunu yaparken Edward'ın demin oturduğu sandalyeden destek alıyordu.

Yemeğimi yanıma aldım, onun yemeğini hazırlarken bir yandan da atıştırıyordum. Bu sırada dilimi yaktım. Lazanyası ısırırken iki bardağa süt doldurdum, ağzım yandığı için kendi bardağımdan bir yudum aldım. Bardağı tezgâha koyduğumda sütün titrediğini gördüm, sonra elimin titrediğini fark ettim. Babam bir sandalyeye oturdu, demin orada oturan kişiyle babam arasındaki fark komikti.

"Teşekkürler," dedi yemeğini masaya koyarken.

"Günün nasıldı?" diye sordum. Sözcükler ağzımdan hızla çıkıyordu, bir an önce odama gitmek için sabırsızlanıyordum.

"İyi. Balıklar oltaya geldiler... peki ya senin? Planladıklarını yapabildin mi?"

"Tam değil, hava evde oturulmayacak kadar güzeldi," dedim büyük bir lokma daha alarak.

"Çok güzel bir gündü," diyerek bana katıldı. Bu laf ne kadar da yetersiz kalıyor diye düşündüm kendi kendime.

Lazanyamdan son bir lokma daha aldım ve bardağı kafama diktim.

Charlie bana dikkat ederek beni şaşırtmıştı. "Acelen mi var?"

"Evet. Çok yorgunum. Bugün erken yatacağım."

"Biraz gergin görünüyorsun," dedi. Neden bu gece bana dikkat etmek zorundaydı ki?

"Öyle mi?" dedim. Sadece bunu söyleyebilmişim. Bulaşıkla-
nımı lavaboda çabucak yıkadım ve kurumaları için bulaşık bezi-
nin üzerine kapattım.

"Bugün cumartesi," dedi.

Cevap vermedim.

"Bu gece bir planın yok mu?" diye sordu aniden.

"Hayır baba. Sadece biraz uyumak istiyorum."

"Bu kasabadaki çocukların hiçbiri senin tipin değil, öyle mi?" Kuşkulanmıştı ama soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

"Hayır, şimdiye kadar hiçbir çocuk gözüme çarpmadı." Charlie'ye karşı dürüst olma politikam çerçevesinde çocuk kelimesi-
ni vurgulu söylememeye dikkat etmişim.

"Ben düşündüm de, belki Mike Newton... onun arkadaş can-
lısı olduğunu söylemiştin."

"O sadece arkadaşım baba."

"Her neyse, zaten sen onlar için fazla iyisin. Birini bulmak için üniversiteye gidene kadar bekle." Kızının hormonların istila-
sına uğramadan evden gitmesi her babanın rüyasıdır.

"Bu bana iyi bir fikir gibi geldi," dedim merdivenlerden yu-
karı çıkarken.

"İyi geceler tatlım," diye seslendi arkamdan. Bütün gece dı-
şarı kaçıp kaçmayacağımı kontrol edeceğinden emindim.

"Sabah görüşürüz baba." Bu geceyarısı beni kontrol etmeye
çalışırken görüşürüz.

Odama doğru merdivenlerden yavaşça çıkarken elimden
geldiğince yorgun görünmeye çalışıyordum. Onun duyabilmesi
için odamın kapısını gürültüyle kapattım ve hemen parmak
ucunda pencereye doğru yürüdüm. Camı açtım ve geceye doğ-
ru uzandım. Gözlerimle ağaçları, karanlığı taradım.

"Edward," diye fısıldadım, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Arkamdan sessiz bir kahkaha duydum. "Evet?"

Hemen arkamı döndüm, şaşkınlıkla bir elimi boynuma götürdüm.

Yatağımın üzerinde, ellerini başının altına koymuş, yatağın ucundan ayakları sarkmış bir şekilde uzanıyordu. O bir rahatlık abidesiydi.

"Ayy!" dedim ödüm kopmuş bir halde.

"Affedersin." Gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Tekrar kalbimin atması için bana bir dakika ver."

Beni tekrar şaşırtmamak için yavaşça yerinden doğruldu. Uzun kollarıyla bana doğru uzandı, beni bir bebekmişim gibi omuzlarımdan tuttu ve yanına oturttu.

"Neden yanıma oturmuyorsun?" dedi soğuk elini elimin üzerine koyarak. "Kalbin nasıl?"

"Sen daha iyi bilirsin, kalp atışlarımı benden daha iyi duyduğuna eminim."

Sessiz kahkasının yatağı titrettiğini hissettim.

İkimiz de bir süre kalp atışlarımın yavaşlamasını bekleyerek sessizce oturduk. Babam evdeyken Edward'ı odama almayı düşündüm de...

"Bir dakikalığına insan olmama izin verir misin?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi tek eliyle ona doğru gelmemi işaret ederek.

"Burada bekle," dedim sert görünmeye çalışarak.

"Tamam hanımefendi." Yatağımın ucunda bir heykel gibi hareketsiz durdu.

Çabucak yerden pijamalarımı ve masanın üzerindeki temiz-

malzemelerimi aldım. Işığı yakmadım ve sessizce kapıyı kapattım.

Merdivenlerden yukarıya televizyonun sesi geliyordu. Gültülü bir şekilde banyonun kapısı kapattım, böylelikle Charlie beni rahatsız etmek için yukarıya çıkmayacaktı.

Acele etmeye çalışıyordum. Lazanyanın izlerini yok etmek için elimden geldiğince hızlı olmaya çalışarak haşince dişlerimi fırçaladım. Ama duştaki sıcak su aceleyle gelmiyordu. Sırtımdaki kasları açtı ve nabzımı yavaşlattı. Şampuanımın o tanıdık kokusu bana, bu sabahki beni hatırlattı. Odamda oturmuş beni bekleyen Edward'ı düşünmemeye çalışıyordum çünkü o zaman kendimi sakinleştirme işlemine baştan başlamak zorunda kalacaktım. Sonunda daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim. Suyu kapattım ve çabucak kurulandım. Bisiklet yakalı tişörtümü ve gri eşofman altımı giydim. Annemin iki yıl önce doğum günümde Victoria's Secret'tan aldığı ipek pijamalarımı hâlâ açmadığıma pişman olmuştum. Herhalde evde üzerinde etiketlerle bir çekmecenin arkasında duruyorlardı.

Havluyla tekrar saçlarımı kuruladım ve bir fırçayla hızlıca taradım. Havluyu çamaşır sepetine attım, saç fırçamı ve diş macununu da çantaya koydum. Hızlıca merdivenlerden indim böylelikle Charlie beni ıslak saçlarım ve pijamalarımınla görebilecekti.

"İyi geceler baba."

"İyi geceler Bella." Beni bu gece böyle görmek onu şaşırtmıştı.

Sessiz olmaya çalışarak ikişer ikişer merdivenlerden yukarı çıktım. Odama süzülerek girdim ve kapıyı ardımdan sıkıca kapattım.

Edward kılımı bile kıpırdatmadı, soluk renkli yatak örtümün üzerinde bir Adonis heykeli gibi duruyordu. Gülümsedim ve onun da dudakları kıpırdadı, heykelim hayat buluyor gibiydi.

Önce nemli saçlarıma, sonra da üzerimdeki eski tişörtlere baktı. Tek kaşını kaldırarak "Güzel," dedi.

Yüzümü buruşturdum.

"Hayır, sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," dedim fısıldayarak. Ona doğru gittim, bağdaş kurarak yanına oturdum. Tahta zemindeki çizgilere bakmaya başladım.

"Bütün bunlar ne içindi?"

"Charlie benim gizlice evden kaçacağımı düşünüyor."

"Hımm," dedi düşünceli bir şekilde. "Neden?" diye sordu sanki Charlie'nin aklını okuyamıyormuş gibi.

"Herhalde biraz fazla heyecanlı görünüyorum."

Soğuk yanağımı bana değdirerek yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştırdı. Hiç hareket etmeden duruyordum.

"Mmmmm..." dedi nefesini verirken.

O bana dokunurken mantıklı bir şey söylemek oldukça zordu. Kafamı toparlamam biraz zaman aldı.

"Bana öyle geliyor ki... bana yakın olmak artık senin için daha kolay."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı. Burnu çenemin kenarına değdi. Eli, bir pervane böceğinin kanatlarından daha hafif bir şekilde nemli saçlarımda gezindi. Dudakları kulağımın altındaki boşluğa değiyordu.

"Çok çok daha kolay," dedim nefes almaya çalışırken.

"Hımm."

"Merak ediyorum da..." diye söze başladım yine. Parmaklarını yavaşça köprücük kemiklerimde gezdiriyordu, düşüncelerimin kontrolünü kaybetmiştim.

"Evet?" dedi.

"Sence neden?" dedim, sesim o kadar titrek çıkmıştı ki beni utandırmıştı.

Gülerken boynumda nefesini hissettim. "Aklın gücü."

Ben geri çekilirken bir anda durdu, artık nefesini duyamıyordum.

Bir süre dikkatlice birbirimize baktık. Kaskatı çenesi yavaş yavaş rahatlarırken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır tam tersine, beni çıldırtıyorsun," diye açıkladım.

Kısa bir süre düşündü, konuşmaya başladığında sesi memnun çıkıyordu. "Gerçekten mi?" Zafer dolu bir gülüş yüzünü aydınlatı.

"Alkış ister misin?" diye sordum dalga geçerek.

Gülümsedi.

"Sadece çok hoşuma gitti," diye açıkladı. "Son bir yüzyıldır böyle bir şeyin hayalini bile kuramıyordum. Erkek ve kız kardeşlerimle olduğumdan daha farklı bir şekilde birlikte olmak isteye-bileceğim birini bulacağıma inanmazdım. Bu duygular bana çok yabancı olsa da... seninle olmakta oldukça... başarılıyım..."

"Sen her şeyde çok başarılısın," dedim.

Omuz silkti ve ikimiz de sessizce güldük.

"Peki şimdi nasıl bu kadar kolay olabiliyor?" diye sordum. "Bu akşamüzeri..."

"Kolay olmuyor," dedi iç geçirerek. "Ama bu akşamüzeri ben hâlâ... kararsızdım. Bunun için üzgünüm, böyle davranmamın affedilir bir yanı yok."

"Affedilemez değil," diye ona karşı çıktım.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Bilirsin işte, yeterince güçlü olup olmadığımı emin değildim..." dedi başı önde. Elimi eline aldı ve yavaşça yüzüne bastırdı. Hâlâ yenilebilme... olasılığım varken..." dedi duraksayarak. "Güçlü olduğuma... bunu... başarabileceğime karar verene kadar çok kırılgandım."

Onu daha önce böyle kelimeleri bulmakta zorlanırken görmemiştim. O kadar... insaniydi ki.

"O zaman, şimdi böyle bir olasılık yok mu?"

"Aklın gücü," diye tekrar etti gülümseyerek. Dışleri karanlıkta bile parlıyordu.

"Hey, bu çok kolay oldu," dedim.

Başını arkaya atarak sessiz ama coşkulu bir kahkaha attı.

"Senin için kolay," dedi parmağının ucuyla burnuma dokunarak.

Sonra birdenbire ciddileşti.

"Deniyorum," dedi fısıldayarak, sesinde acı vardı. "Eğer çok ileriye giderse... gidebileceğimden eminim."

Kaşlarımı çatıttım. Gitmek lafından hiç hoşlanmıyordum.

"Yarın daha da zor olacak," diye sözlerine devam etti. "Bütün gün burnumda kokun, inanılmaz derecede duyarsızlaştım. Eğer bir süre senden uzak kalırsam baştan başlamak gerekecek. Bunun biraz zor olacağını düşünüyorum."

"O zaman gitme," dedim. Sesimdeki özlemi saklayamamıştım.

"Bana uyar," diye cevap verdi. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Kelepçeleri getir, senin *mahkûmunum*. "Konuşurken büyük elleri *bileklerimi* bir sarmaşık gibi sardı. Sessiz ve tatlı bir şekilde güldü. Bu gece, şimdiye kadar ondan duyduğum kahkaların toplamından fazlasını duymuştum.

"Her zamankinden daha... iyimser görünüyorsun," dedim. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Böyle olması gerekmiyor mu?" dedi gülümseyerek. "İlk aşkın zaferi ve tüm bu olanlar. İnanılmaz değil mi? Bir şeyi okuyup filmlerde görmekle, bu şeyi deneyimlemenin arasındaki fark."

"Arada çok büyük bir fark var," dedim ona katılarak. "Tahminimden çok daha güçlü bir şey."

"Örneğin," diyerek söze başladı, kelimeler ağzından hızla dökülüyordu. "Kıskanma duygusu. Bununla ilgili yüz bin tane şey

okudum, binlerce defa oyuncuların tiyatrolarda ya da filmlerde bunu sergilediklerini gördüm. Bunu iyice anladığımı düşünüyordum. Ama şey olduğunda çok şaşırdım..." dedi omuz silkeyerek. "Mike'ın seni dansa davet ettiği o günü hatırlıyor musun?"

Onaylarcasına başımı salladım, aslında o günü hatırlamamın başka bir sebebi vardı. "Benimle tekrar konuşmaya başladığın gün."

"Kızgınlıktan delirmiştim, bunun önce ne olduğunu anlayamadım. Ne düşündüğünü bilemememe kızgın olmaktan çok onu neden reddettiğine kızmıştım. Bunu sadece arkadaşların için mi yaptın? Yoksa başka biri mi vardı? Bu konuda endişelenmeye hakkım olmadığını biliyordum. İlgilenmemeye *çalıştım*. Sonra taşlar yerine oturmaya başladı," dedi gülerek. Karanlıkta kaşlarımı çatıttım.

"Mantıksız bir gerginlikle senin onlara ne söyleyeceğini ve yüz ifadenin nasıl olacağını görmek için bekledim. Yüzündeki rahatsızlığı gördüğümde nasıl rahatladığımı sana anlatamam. Ama yine de emin olamadım. Buraya geldiğim ilk geceydi. Bütün gece, sen uyurken bana *doğru*, etik ve ahlaki gelen şeyle *istediğim* şey arasında savaşıp durdum. Eğer yapmam gerektiği gibi seni görmezlikten gelmeye devam edersem ya da sen gidene kadar birkaç sene ortadan kaybolursam Mike'a ya da onun gibi birine evet diyeceğini biliyordum. Bu beni çok öfkелendirdi."

"Sonra," diye fısıldadı, "sen uyurken adımı söyledin. O kadar net bir şekilde söyledin ki, ilk önce uyandığımı düşündüm. Ama sonra huzursuzca döndün, adımı bir kez daha mırıldandın ve iç geçirdin. İçime işleyen duygu o kadar sersemletici ve cesaret kırıcıydı ki. Seni daha fazla görmezlikten gelemeyeceğimi biliyordum." Bir an durdu, muhtemelen deli gibi atan kalbimi dinliyordu.

"Ama kıskançlık... çok tuhaf bir şey. Düşündüğümünden çok daha güçlü. Ve mantıksız bir şey! Charlie sana o adi Mike Newton'la ilgili bir şey sorduğunda..." Öfkeyle başını salladı.

"Dinlediğini tahmin etmem gerekirdi," diye söylendim kendi kendime.

"Tabii ki."

"Bu seni gerçekten kışkırtırdı, öyle mi?"

"Ben bu konuda acemiyim, sen içimdeki insanı uyandırıyor-sun ve her şey yeni olduğu için bana çok daha güçlü geliyor."

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedim dalga geçerek, "Rosalie'nin, saf güzelliğin hayat bulduğu *Rosalie*'nin, senin için yaratıldığını öğrendiğimde... Emmett olsun ya da olmasın, bununla nasıl başa çıkabilirim?"

"Bu bir yarışma değil." Dişleri parladı. Ellerimle kendini sardı, beni göğsüne yasladı. Elimden geldiğince hareketsiz durmaya çalışıyordum, hatta nefes alırken bile son derece dikkatliydim.

"Bunun bir yarışma olmadığını *biliyorum*," dedim soğuk tenine doğru. "Zaten bütün sorun bu."

"Tabii ki Rosalie'nin kendine göre bir güzelliği var. Ama benim kız kardeşim gibi olmasaydı ya da Emmett ona ait olmasaydı da, senin benim üzerimde bıraktığın etkinin onda birini, hayır yüzde birini bile bırakamazdı." Şimdi ciddi ve düşünceliydi. "Neredeyse doksan yıl boyunca kendi türümün ve sizinkinin arasında yaşadım... bütün bu zaman boyunca bir bütün olduğumu düşünüyör, ne aradığımı bilmiyordum. Bir şey bulamıyordum çünkü sen henüz doğmamıştın."

"Bu hiç de adil değil," diye fısıldadım. Başım hâlâ göğsündeydi, nefes alıp vermesini dinliyordum. "Beklememe hiç gerek yoktu. Neden bu kadar çabuk vazgeçecektim ki?"

"Haklısın," dedi heyecanla. "Bunu senin için kesinlikle daha zorlaştırmalıyım." Bir bileğimi, diğer eliyle daha rahat tutmak için bıraktı. Islak saçlarını tepeden belime kadar yavaşça okşadı. "Benimle geçirdiğin her saniyede hayatını riske atmak zorundasın, bu o kadar da kötü değil. Sadece doğaya, insanlığa sırtını dönmek zorundasın... buna değmez mi?"

"Değebilir. Kendimi hiçbir şeyden mahrum kalmış hissetmiyorum."

"Henüz." Sesinde eski zamanlara ait bir acı vardı.

Geri çekilip yüzüne bakmak istedim ama kollarıyla beni sıkı sarmıştı.

"Ne..." diye başladım söze, ama bedeni alarına geçmişti. Bir an hareketsiz kaldım, birdenbire ellerimi serbest bıraktı ve ortadan kayboldu. Neredeyse yüzüstü kapaklanacaktım.

"Yat çabuk!" diye ukladı. Karanlıkta Edward'ın sesinin nereden geldiğini anlayamıyordum.

Hemen örtümün altına girdim ve her zaman uyuduğum tarafa doğru kıvrıldım. Yavaşça kapı açıldı ve Charlie olmam gereken yerde olup olmadığını kontrol etti. Hareketi abartarak sakın sakın nefes alıyordum.

Uzun bir dakika geçti. Kapının kapandığını tam olarak duymamıştım. Sonra örtünün altında Edward'ın serin kolunu ve kulağımın arkasındaki dudaklarını hissettim.

"Sen çok kötü bir oyuncusun. Bence bu konuda bir kariyer yapamazsın."

"Lanet olsun!" diye söylendim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Hatırlayamadığım bir şarkı mırıldanmaya başladı, bir ninniye benziyordu.

Bir anda durdu. "Uyuman için sana ninni söyleyeyim mi?"

"Tabii tabii," dedim gülerek. "Sanki sen buradayken ben uyuyabilirim!"

"Ama bunu hep yapıyorsun," dedi bana hatırlatarak.

"Ama burada olduğunu *bilmiyordum*," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

"Peki, uyumak istemiyorsan..." dedi ses tonumu duymazdan gelerek. Nefesim kesildi.

“Uyumak istemiyorsam...?”

Güldü. “O zaman ne yapmak istiyorsun?”

İlk önce cevap veremedim.

“Bilmiyorum,” dedim güçlkle.

“Karar verdiğin zaman, bana haber ver.”

Soğuk nefesi ensemdeydi, burnunu da çeneme doğru nefes vererek gezdirdiğini hissedebiliyordum.

“Hassasiyetinin azaldığını sanıyordum.”

“Şaraba karşı koymam, kokusunu takdir etmeyeceğim anlamına gelmez,” diye fısıldadı. “Çiçeğimsi bir kokun var, lavanta ya da... frezya gibi. Ağzı sulandırıcı.”

“Eğer bir günüm bana ne kadar yenilesi olduğum söylenmeden geçerse, onu günden saymam.”

Güldü ve derin bir nefes aldı.

“Ne yapmak istediğime karar verdim,” dedim. “Hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Bana istediğini sorabilirsin.”

Aklımdan geçen en önemli soruyu bulmaya çalışıyordum. “Bunu neden yapıyorsun?” dedim. “*Olduğun şeye* karşı gelmek için nasıl bu kadar çabaladığını hâlâ anlayamadım. Lütfen yanlış anlama, tabii ki böyle yaptığın için çok memnunum. Sadece bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum.”

Cevap vermeden önce tereddüt etti. “Bu iyi bir soru ve bunu ilk soran kişi sen değilsin. Diğerleri, yani bu çoğunluktan memnun olan türümüzün büyük bir bölümü de bizim nasıl yaşadığımızı merak ediyor. Ama sadece... elimize böyle kartlar dağıtılmış olması... ileriye gidemeyeceğimiz, hiçbirimizin istemediği bu kaderin sınırlarını zorlayamayacağımız, gerekli olan insani şeyleri bünyemizde barındıramayacağımız anlamına gelmez.”

Hareketsizce durdum, korkunç bir sessizliğe gömüldüm.

“Uyudun mu?” diye fısıldadı birkaç dakika sonra.

“Hayır.”

“Merak ettiğin şey bu muydu?”

Gözlerimi devirdim. “Tam olarak bu değil.”

“Başka ne bilmek istiyorsun?”

“Neden insanların akıllarını okuyabiliyorsun, neden sadece sen? Bir de Alice var, geleceği görüyor... bu nasıl oluyor?”

Karanlıkta omuz silktiğini gördüm. “Tam olarak bilemiyoruz. Carlisle'nin bir teorisi var... diğer hayatımıza, daha yoğunlaşmış olan akıllarımız, hislerimiz gibi insanlığımızın en güçlü özelliklerini getiriyoruz. Benim eskiden çevremdeki insanların düşüncelerine önem verdiğimi düşünüyor. Alice'in de bazı şeyleri önceden bilme durumu var.”

“Carlisle diğer hayatına ne getirmiş? Peki ya diğerleri?”

“Carlisle merhamet duygusunu getirmiş. Esmeye tutkuyla sevebilme kabiliyetini getirmiş. Emmett gücünü, Rosalie ise... inadını. Ya da buna dikbaşlılık diyebiliriz,” dedi gülerek. “Jasper çok ilginçtir. İlk hayatında çok karizmatikmiş, etrafındakileri kolayca etkileyip onun istediği gibi düşünmelerini sağlayabilirmiş. Şimdiyse çevresindekilerin duygularını kontrol edebiliyor; örneğin bir oda dolusu öfkeli insanı sakinleştirebiliyor ya da muazzam büyüklükteki bir kalabalığı coşturabiliyor. Bu çok özel bir hediye.”

Bana anlattığı bu imkânsız şeyleri anlamaya çalışarak düşünmeye başladım. Ben düşünürken sabırla bekledi.

“Peki bunların hepsi nasıl başladı? Yani Carlisle'nin sizi değiştirmesi, onu da birinin değiştirmiş olması gerek ve onu da, onu da...”

“Pekâlâ, sen nasıl dünyaya geldin? Evrimle mi? Yaratılışla mı? Biz de diğer türler gibi evrim geçiremez miyiz? Avcıyla av? Ya da dünyanın kendi kendine var olduğunu düşünsen bile, ki bunu kabul etmek benim için zor, narin melekbalığının yanında köpekbalığını yaratan, yavru fok balığının yanına katil balina koyan, her iki türü de yan yana yaratan bir güç.”

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben yavru fok balığıyım değil mi?"

"Evet," dedi gülerek. Saçlarıma bir şey değdi, yoksa dudakları mı?

Saçlarıma değen şeyin dudakları olup olmadığını görmek için ona doğru dönmek istedim. Ama uslu bir kız olmak zorundaydım; işler onun için zaten zordu, bunu daha fazla zorlaştırmak istemezdim.

"Uyumaya hazır mısın?" diye sordu bu kısa sessizliği bölerek. "Yoksa sormak istediğin başka bir şey var mı?"

"Sadece birkaç milyon sorum daha kaldı."

"Daha yarın var, ertesi gün var, ondan sonraki gün var..." dedi. Bu düşünceye coşkuyla güldüm.

"Sabahleyin kaybolmayacağından emin misin?" Bundan emin olmak istiyordum. "Ne de olsa sen hayali birisin."

"Seni bırakmayacağım." Sesinde söz verir gibi bir ton vardı.

"Bu gece için bir soru daha o zaman..." Bir anda kızardım. Karanlığın hiçbir faydası yoktu, tenimin altındaki sıcaklığı fark ettiğinden emindim.

"Sor bakalım."

"Hayır, boşver. Vazgeçtim."

"Bella, bana istediğini sorabilirsin."

Cevap vermedim ve o da söylendi.

"Aklındakileri okuyamamanın gittikçe beni daha az rahatsız edeceğini düşünüyordum. Ama her geçen gün daha kötü olmaya başladı."

"Ne düşündüğümü bilmediğin için memnunum. Uykumda konuştuklarıma kulak misafiri olman yeterince kötü zaten."

"Lütfen?" Sesi o kadar ikna ediciydi ki, buna karşı koymak imkânsızdı.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Eğer bana söylemezsen bunu aslında olduğundan çok daha kötü bir şeymiş gibi kabul edeceğim," diyerek beni tehdit etti. "Lütfen?" dedi tekrar yalvaran bir sesle.

"Pekâlâ," diye söze başladım. Yüzümü görmediği için şanslıydım.

"Evet?"

"Rosalie ve Emmett'in yakında evleneceğini söyledin. Bu evlilik... insanların evlenmesi gibi mi olacak?"

Çok içten ve anlayışlı bir şekilde güldü. "Merak ettiğin bu muydu?"

Yerimde huzursuzca kıpırdandım, cevap veremiyordum.

"Evet, sanırım onun gibi olacak," dedi. "Sana söylediğim gibi, insani isteklerin çoğu içimizde, sadece bunlar daha güçlü diğer isteklerin arkasına saklanmış."

"Hımm," diyebildim sadece.

"Bu merakının ardında başka bir şey var mı?"

"Aslında merak ediyordum... sen ve ben... bir gün..."

Bir anda ciddileşti ve vücudu kaskatı kesildi. Ben de otomatik olarak hareketsiz kaldım.

"Ben bunun bizim için... mümkün olacağını... sanmıyorum."

"Çünkü bu senin için çok zor olur eğer... çok yakınında olursam?"

"Bu kesinlikle büyük bir problem. Ama düşündüğüm şey tam olarak bu değil. Sen o kadar yumuşak ve narinsin ki... Sana zarar vermemek için birlikte olduğumuz her an, her hareketime dikkat etmek zorundayım. Seni kazara öldürebilirim Bella." Sesi yumuşak bir fısıltıya dönüştü. Buz gibi elini yanağıma koydu. "Çok aceleci davransaydım... eğer bir saniye dikkatsiz hareket etseydim, yüzüne dokunup yanlışlıkla kafatasını dağıtabilirdim. Ne kadar *kırılgan* olduğunu bilmiyorsun. Seninle birlikteyken asla herhangi bir hata yapamam."

Cevap vermemi bekledi, vermediğini gördünce iyice gerildi. "Korkuyor musun?" diye sordu.

Cevap vermek için bir dakika bekledim, böylelikle doğru düzgün konuşabilecektim. "Hayır, iyiyim."

Bir an tedirginleşti. "Merak ediyorum," dedi, sesi yine yumuşacıktı. "Sen hiç...?" dedi sorusunu tamamlamadan.

"Tabii ki hayır," dedim kızarak. "Sana söylediğim gibi, daha önce kimseye böyle şeyler hissetmedim, hatta bu duyguların yanından bile geçmedim."

"Biliyorum. Ben diğer insanların ne düşündüklerini biliyorum. Aşk ve şehvetin her zaman aynı yolda yürümediğini de biliyorum."

"Ama benim için öyle. Her neyse şu an zaten ikisini bir arada hissediyorum," dedim iç geçirerek.

"Bunu duyduğuma sevindim. En azından bir ortak noktamız var," dedi kendinden memnun bir şekilde.

"Senin insani içgüdülerin..." diye söze başladım. Bekledi. "Peki sen beni çekici buluyor musun?"

Güldü ve artık neredeyse kurumuş olan saçlarını eliyle karıştırdı.

"İnsan olmayabilirim ama ben de bir erkeğim," dedi. İsteksizce esnedim.

"Sorularını cevapladım, şimdi uyusan iyi olur," dedi.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Gitmemi ister misin?"

"Hayır!" dedim. Sesim gereğinden yüksek çıkmıştı.

Güldü ve tekrar o yabancı ninniye mırıldanmaya başladı. Sesi bir meleşinki gibi yumuşacık, kulağıma geliyordu.

Zannettiğimden daha çok yorulmuştum. Daha önce hem akli hem de duygusal olarak bu kadar gergin bir gün yaşamamıştım. Onun soğuk kollarında uykuya daldım.

15. CULLEN'LAR

Bir başka bulutlu günün yumuşak ışığı beni uyandırdı. Kolum gözlerimin üzerinde, sersemlemiş bir durumdaydım. Bir şey vardı, hatırlanması gereken, bilincime girmeye çalışan bir rüya. Belki biraz daha uykum gelir diye sızlanarak öteki tarafa döndüm. Sonra birdenbire bir gün önce yaşadıklarım aklıma geldi.

"Aa!" O kadar hızlı yerimde doğruldum ki, başım döndü.

"Saçların ot yığınına benzemiş... ama hoşuma gitti." Boğuk sesi köşedeki sallanan sandalyeden geliyordu.

"Edward! Burada kalmışsın!" dedim coşkuyla. Hiç düşünmeden kendimi odanın diğer ucuna, kucığına attım. Düşüncelerim hareketlerimi yakaladığı anda donakaldım; bu kontrol edilemeyen sevincim karşısında şaşkındım. Çizgiyi aşp aşmadığımdan emin olmak için ona baktım.

Ama o gülüyordu.

"Tabii ki," diye cevap verdi. Şaşırmıştı ama halinden memnun görünüyordu. Elleriyle sırtımı okşadı.

Başımı dikkatlice omzuna yasladım, teninin kokusunu içime çekiyordum.

“Bunun bir rüya olduğundan emindim.”

“Hiç de yaratıcı değilsin,” dedi alay edercesine.

“Charlie!” dedim onu hatırlayarak. Tekrar düşünmeden kucagından atladım ve kapıya doğru koşmaya başladım.

“Bir saat önce çıktı. Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Gitmeye kararlı olsan da seni durdurmaya yetecek tek şey bu mu?”

Olduğum yerde kaldım, içimden ona doğru dönmek geliyordu ama henüz dişlerimi fırçalamamıştım.

“Genelde sabahları aklın bu kadar karışık olmazdı,” dedi. Ona doğru dönmem için kollarını açtı. Bu karşı konulamaz bir davetti.

“Bana bir dakika ver.”

“Bekliyorum.”

Hemen banyoya gittim, duygularımı çözemiyordum. Kendimi de anlayamıyordum. Aynadaki yüz bana tamamen yabancıydı, gözlerim parlıyordu, yanaklarımda da heyecandan oluşmuş kızarıklıklar vardı. Dişimi fırçaladıktan sonra birbirine girmiş saçlarımı düzeltmekle uğraştım. Yüzümü soğuk suyla yıkadım ve düzenli nefes almaya çalıştım. Ama bunda pek başarılı olduğumu söyleyemeyeceğim. Koşar adımlarla odama geri döndüm.

Edward’ın burada oturması, kollarının hâlâ beni bekliyor olması bir mucize gibiydi. Bana doğru uzandı ve kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

“Hoşgeldin,” dedi mırıldanarak ve beni kollarının arasına aldı.

Bir süre beni kucagında salladı. Bir an kıyafetlerini değiştirdiğini ve saçlarının taranmış olduğunu fark ettim.

“Gittin mi?” diye sordum yeni giydiği tişörtün yakasına dokunarak.

“Geldiğim kıyafetlerle dışarı çıkamazdım, sonra komşular ne derdi?”

Suratımı astım.

“Çok derin uyuyordun, hiçbir şey kaçırmadım.” Gözleri parlıyordu. “Daha erken saatte konuştun.”

“Ne duydun?” dedim söylenerek.

Altın rengi gözleri yumuşadı. “Beni sevdiğini söyledin.”

“Bunu zaten biliyordun,” dedim başımı eğerek.

“Bunu duymak da çok güzeldi.”

Yüzümü omzuna gömdüm.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Sen artık benim hayatımsın,” diye cevap verdi.

O an için söylenebilecek başka hiçbir şey yoktu. Oda yavaş yavaş aydınlanırken sallanan sandalyede bir ileri bir geri gidip geldik.

“Kahvaltı zamanı,” dedi sonunda. Bunu, benim insani zayıflıklarımı hatırladığını ispatlamak için söylemişti.

Ellerimle boynumu sıkıca tuttum ve kocaman gözlerle ona baktım. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti.

“Şaka yapıyorum!” dedim gülerek. “Bir de benim rol yapmadığımı söylüyorsun!”

Sinirli bir şekilde kaşlarını çatı. “Bu hiç komik değildi.”

“Bence çok komikti ve bunu sen de biliyorsun.” Affedildiğimden emin olmak için dikkatlice bal rengi gözlerine baktım. Öyle görünüyordu ki affedilmiştim.

“Başka bir şekilde söyleyeyim mi?” dedi. “İnsanlar için kahvaltı zamanı.”

“Ha tamam.”

Beni sert omzundan o kadar hızlı ve yumuşak bir şekilde kucagına kaydırды ki nefesim kesildi. İtirazlarıma kulak asmadan

beni merdivenlerden aşağıya rahatlıkla taşıdı ve bir sandalyenin üzerine oturttu.

Mutfak aydınlık ve mutlu görünüyordu; sanırım benim ruh halim buraya da yansımıştı.

“Kahvaltıda ne var?” diye sordum memnuniyetle.

Bu soru onu biraz şaşırttı.

“Hımm bilmem ki. Ne yemek istersin?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Gülerek yerimden sıçradım.

“Sorun değil, başımın çaresine bakarım. Beni avlanırken izle.”

Bir kâse ve bir kutu mısır gevreği buldum. Sütü boşaltıp bir kaşık aldığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kaseyi masaya koydum ve durdum.

“Bir şey ister misin?” diye sordum nezaketen.

“Sadece ye Bella,” dedi gözlerini devirerek.

Masaya geçtim ve kâseden bir kaşık alırken ona baktım. O da bana bakıyor, her hareketimi inceliyordu. Bu beni kendime getirdi. Konuşmak ve onun dikkatini dağıtmak için ağızımdakini yuttum.

“Bugün programda ne var?” diye sordum.

“Hımm...” Bana bir cevap bulmaya çalışırken onu seyrediyordum. “Ailemle tanışmaya ne dersin?”

Yutkundum.

“Şimdi de korkuyor musun?” Sesi ümit doluydu.

“Evet,” diye itiraf ettim. Bunu nasıl inkâr edebilirdim, zaten her şey gözlerimden okunuyordu.

“Merak etme,” dedi sırtarak. “Ben seni korurum.”

“Ben *onlardan* korkmuyorum,” dedim. “Beni... sevmeyeceklerinden korkuyorum. Benim gibi birini... onlarla tanışmak için

ve getirdiğine şaşırmayacaklar mı? Benim onlarla ilgili bildiklerimden haberleri var mı?”

“Onlar her şeyi çoktan biliyorlar. Hatta dün iddiaya bile girmişler,” dedi gülümseyerek. “Benim seni geri getirip getiremeyeceğim üzerine bir iddia. Ama ben hâlâ Alice’in söylediklerine karşı nasıl iddiaya girdiklerini anlamadım. Ne olursa olsun, bizim ailede sırlar yoktur. Zaten bu, benim insanların akıllarını okumam ve Alice’in geleceği görmesiyle hiç de mümkün olmuyor.”

“Jasper da mideni deşmek konusunda seni tedirgin ediyor bunu unutma.”

“Bunu fark etmişsin,” dedi gülerek.

“Ben bunu hep yaparım,” dedim omuz silkerek. “Peki Alice benim geldiğimi gördü mü?”

Buna tepkisi tuhaftı. “Onun gibi bir şey,” dedi huzursuzca. Hemen başını çevirdi, gözlerini göremedim. Merakla ona bakıyordum.

“Bunun ne önemi var?” dedi bana dönerek ve kahvaltıma küçümser bir bakış attı. “Doğrusunu söylemek gerekirse hiç de iştah açıcı görünmüyor.”

“Bu öfkeli bir gri ayı değil tabii...” dedim bana ters ters bakmasını görmezlikten gelerek. Alice’le ilgili konuştuğumda neden böyle bir cevap verdiğini merak ediyordum. Aceleyle mısır gevreğini yemeye başladım.

Mutfağın ortasında Adonis heykeli gibi durmuş, boş boş arka camlardan dışarı bakıyordu.

Sonra gözleri tekrar bana döndü ve yüzünde yine o can alıcı gülümseme belirdi.

“Bence sen de beni babanla tanıştırmalıydın.”

“Seni tanıyor,” dedim.

“Yani erkek arkadaşın olarak demek istedim.”

Şüpheyle ona baktım. “Neden?”

beni merdivenlerden aşağıya rahatlıkla taşıdı ve bir sandalyenin üzerine oturttu.

Mutfak aydınlık ve mutlu görünüyordu; sanırım benim ruh halim buraya da yansımıştı.

"Kahvaltıda ne var?" diye sordum memnuniyetle.

Bu soru onu biraz şaşırttı.

"Hımm bilmem ki. Ne yemek istersin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Gülerek yerimden sıçradım.

"Sorun değil, başımın çaresine bakarım. Beni avlanırken izle."

Bir kâse ve bir kutu mısır gevreği buldum. Sütü boşaltıp bir kaşık aldığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kaseyi masaya koydum ve durdum.

"Bir şey ister misin?" diye sordum nezaketen.

"Sadece ye Bella," dedi gözlerini devirerek.

Masaya geçtim ve kâseden bir kaşık alırken ona baktım. O da bana bakıyor, her hareketimi inceliyordu. Bu beni kendime getirdi. Konuşmak ve onun dikkatini dağıtmak için ağzımdakini yuttum.

"Bugün programda ne var?" diye sordum.

"Hımm..." Bana bir cevap bulmaya çalışırken onu seyreliyordum. "Ailemle tanışmaya ne dersin?"

Yutkundum.

"Şimdi de korkuyor musun?" Sesi ümit doluydu.

"Evet," diye itiraf ettim. Bunu nasıl inkâr edebilirdim, zaten her şey gözlerimden okunuyordu.

"Merak etme," dedi sırtarak. "Ben seni korurum."

"Ben onlardan korkmuyorum," dedim. "Beni... sevmeyeceklerinden korkuyorum. Benim gibi birini... onlarla tanışmak için

ne getirdiğine şaşırmayacaklar mı? Benim onlarla ilgili bildiklerinden haberleri var mı?"

"Onlar her şeyi çoktan biliyorlar. Hatta dün iddiaya bile girdiler," dedi gülümseyerek. "Benim seni geri getirip getiremeyeceğim üzerine bir iddia. Ama ben hâlâ Alice'in söylediklerine karşı nasıl iddiaya girdiklerini anlamadım. Ne olursa olsun, bizim ilde sırlar yoktur. Zaten bu, benim insanların akıllarını okuyamam ve Alice'in geleceği görmesiyle hiç de mümkün olmuyor."

"Jasper da mideni deşmek konusunda seni tedirgin ediyor bunu unutma."

"Bunu fark etmişsin," dedi gülerek.

"Ben bunu hep yaparım," dedim omuz silkerek. "Peki Alice benim geldiğimi gördü mü?"

Buna tepkisi tuhaftı. "Onun gibi bir şey," dedi huzursuzca. Hemen başını çevirdi, gözlerini göremedim. Merakla ona bakıyordum.

"Bunun ne önemi var?" dedi bana dönerek ve kahvaltıma küçümser bir bakış attı. "Doğrusunu söylemek gerekirse hiç de iştah açıcı görünmüyor."

"Bu öfkeli bir gri ayı değil tabii..." dedim bana ters ters bakmasını görmezlikten gelerek. Alice'le ilgili konuştuğumda neden böyle bir cevap verdiğini merak ediyordum. Aceleyle mısır gevreğini yemeye başladım.

Mutfağın ortasında Adonis heykeli gibi durmuş, boş boş arkamdan dışarı bakıyordu.

Sonra gözleri tekrar bana döndü ve yüzünde yine o can alıcı gülümseme belirdi.

"Bence sen de beni babanla tanıştırmalısın."

"Seni tanıyor," dedim.

"Yani erkek arkadaşın olarak demek istedim."

Şüpheyle ona baktım. "Neden?"

“Sizde âdet bu değil midir?” diye sordu masumca.

“Bilmiyorum.” Burada her zamanki biriyle çıkma kuralları uygulanmıyordu. “Buna hiç gerek yok. Senin... yani benim için rol yapmak zorunda kalmanı istemem.”

Yüzünde sabırlı bir tebessüm vardı. “Rol yapmıyorum.”

Kâsenin etrafında kalan mısır gevreklerini kaşığımla topladım ve dudağımı ısırdım.

“Charlie’ye erkek arkadaşın olduğumu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Sen benim erkek arkadaşım mısın?” Charlie, Edward ve erkek arkadaş sözcüklerini aynı odada ve aynı zamanda düşünmek ürpermeme neden oldu.

“Kabul etmek gerekirse erkek arkadaş lafı az kalır,” dedi.

“Bence sen bundan daha fazlasısın,” diye itiraf ettim masaya bakarak.

“En ince detayları ona söylemek zorunda değiliz.” Soğuk ve zarif parmağıyla çenemi kaldırmak için masanın üzerine eğildi. “Ama burada neden bu kadar sık dolaştığımı ona açıklamamız gerekebilir. Şef Swan’ın benim için uzaklaştırma emri çıkarttırmasını istemem.”

“Gerçekten burada olacak mısın?” diye sordum heyecanlı bir şekilde.

“Beni istediğin sürece,” dedi.

“Seni her zaman isteyeceğim. Sonsuza kadar.”

Masanın etrafında yavaşça yürüdü, birkaç adım ileride durdu, yanağıma dokunmak için elini uzattı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Bu seni üzüyor mu?” diye sordum.

Cevap vermedi. Ne kadar olduğunu ölçemediğim bir süre boyunca gözlerime baktı.

“Bitirdim mi?” diye sordu sonunda.

“Evet,” dedim yerimden sıçrayarak.

“Hadi giyin, ben burada bekleyeceğim.”

Ne giyeceğime karar vermek zordu. Acaba vampir erkek arkadaşının ailesiyle tanışmaya giderken nasıl giyinileceğiyle ilgili yol gösteren bir kitap var mıydı? Erkek arkadaş lafını kendi kendime söyleyebilmek beni rahatlatmıştı. Daha önce bundan utanıyordum.

Sahip olduğum tek etek olan uzun haki renkli etekte karar kıldım, günlük bir şeydi. Üzerine daha önce beğendiğini söylediği koyu mavi bluzumu giydim. Aynaya göz attığımda saçımın asla şekle girmeyeceğine karar verdim ve at kuyruğu yaptım.

“Pekâlâ,” dedim merdivenlerden zıplayarak inerken. “Düzgünce giyindim.”

Merdivenlerin sonunda, beklediğimden daha yakın bir yerde duruyordu, ona çarptım. Beni omuzlarımdan kavradı, kendinden biraz uzak tuttu ve sonra sımsıkı sarıldı.

“Yine hatalısın,” diye fısıldadı kulağıma. “Üzerindekiler hiç de düzgün değil, kimsenin bu kadar kışkırtıcı olmaya hakkı yok, bu hiç de adil değil.”

“Nasıl kışkırtıcı?” diye sordum. “Üzerimi değiştirebilir...”

Başını sallayarak iç geçirdi. “Çok gülünçsün.” Soğuk dudaklarını hafifçe alnıma bastırdı ve oda etrafımda dönmeye başladı. Nefesinin kokusu düşünmemi imkânsızlaştırıyordu.

“Beni nasıl kışkırttığını anlatayım mı?” dedi. Bu, cevap verilmesi beklenmeyen bir soruydu. Parmakları yavaşça enseme geziniyor, nefesi gittikçe hızlanıyordu. Ellerim göğsünde gevşek bir şekilde duruyordu, tekrar başımın döndüğünü hissediyordum. Başını hafifçe eğdi ve ikinci kez soğuk dudaklarıyla dikkatle dudaklarıma dokundu.

Sonra ben yere yığılır gibi oldum.

“Bella?” dedi, beni kaldırmaya çalışırken.

“Beni... bayıltın,” diyerek onu suçladım. Başım dönüyordu.

“*Ben seninle ne yapacağım?*” diye söylendi. “Dün seni öptüm, bana saldırdın! Bugün üzerime bayıldın!”

Güçsüz bir şekilde güldüm. Başım dönerken kollarından destek alıyordum.

“Her şeyde iyi olmak bazen fazla oluyor,” dedi iç geçirerek.

“İşte bütün sorun bu.” Hâlâ başım dönüyordu. “*Sen fazla* iyisin. İyiden de öte iyisin.”

“Kendini hasta mı hissediyorsun?” diye sordu. Beni daha önce de böyle görmüştü.

“Hayır... bu öyle bir bayılma değildi. Ne olduğunu bilmiyorum.” Özur dilercesine başımı salladım. “Sanırım nefes almayı unuttum.”

“Seni bu durumda hiçbir yere götüremem.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim. “Ailen zaten benim bir kaçık olduğumu düşüncek, ne fark eder ki?”

Söylediklerimi bir süre düşündü. “Yüzündeki bu renk hoşuma gidiyor,” dedi beklenmedik bir şekilde. Bu çok hoşuma gitmişti, daha da fazla kızardım ve başımı çevirdim.

“Bak, şu an yapmak üzere olduğum şeyle ilgili elimden geldiği kadar düşünmemeye çalışıyorum, bu yüzden bir an önce gidebilir miyiz?” diye sordum.

“Şimdi sen bir ev dolusu vampirle tanışacağın için değil de, seni beğenmeyeceklerini düşündüğün için endişelisin öyle mi?”

“Bu doğru,” diye cevap verdim hemen. Bu sözcüğü bu kadar kolay kullanmasının üzerimde yarattığı şaşkınlığı saklamaya çalıştım.

“İnanılmazsın,” dedi başını sallayarak.

Kasabanın merkezinden ayrılırken, onun nerede oturduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Calawah Nehri’nin üzerindeki köprüden geçtik, yol kuzeye doğru kıvrılıyor, önün-

den geçtiğimiz evlerin arasındaki mesafe açılıyor ve boyutları gittikçe büyüyordu. Bütün evleri geride bırakıp sisli ormanın içine daldık. Soru sormakla sabırlı olmak arasında gidip geliyordum, sonra aniden toprak bir yola girdik. Bu yol çalılarının arasından neredeyse görünmüyordu. Yol, yaşlı ağaçların arasından bir yılan gibi kıvrılırken orman her iki taraftan da yolu işgal etmiş, sadece birkaç metre önünü görmene izin veriyordu.

Birkaç mil yol aldıktan sonra ağaçlar seyrilmeye başladı, ufak bir çayıra gelmiştik, yoksa burası sadece çimenlik bir arazi miydi? Ormanın karanlığı azalmamıştı çünkü altı eski sedir ağacı, geniş dallarıyla yarım dönümlük bir alanı gölgede bırakıyordu. Ağaçlar koruyucu gölgelerini aralarından yükselen evin duvarlarına düşürüyor, ilk katı çevreleyen verandaya eski bir görüntü veriyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Ev, herhangi bir zaman dilimine ait görünmüyordu, çok zarif ve muhtemelen yüz yaşındaydı. Üç katlı ve dikdörtgen planlıydı, yumuşak, soluk bir beyaza boyalıydı. Kapılar ve pencereler ya orijinal yapının parçalarıydı ya da mükemmel bir restorasyonun. Görünürdeki tek araba benim kamyonetimdi. Ormanın derinliğinde saklı nehrin sesini duyabiliyordum.

“Vay!”

“Beğendin mi?” dedi gülümseyerek.

“Burası... büyüleyici bir yer.”

At kuyruğunu çekerek kıkırdadı.

“Hazır mısın?” diye sordu kapımı açarken.

“Değilim, hadi gidelim.” Gülmeye çalıştım ama boğazımda takılı kaldı. Gergin bir şekilde saçlarımı düzelttim.

“Harika görünüyorsun.” Hiç düşünmeden rahatça elimi tuttu.

Koyu gölgelikten yürüyerek verandaya çıktık. Gerginliğimi hissettiğini biliyordum; başparmağıyla elimin arkasını yavaş yavaş okşuyordu.

Kapıyı benim için açtı.

İçerisi çok daha şaşırtıcıydı, evin dışından daha az tahmin edilebilirdi. Çok aydınlık, ferah ve büyüktü. Burası herhalde önceden birkaç odadan oluşuyordu ama büyük bir alan yaratmak için duvarları yıkmışlardı. Güneye bakan duvar boydan boya camdı, sedir ağaçlarının gölgelerinin ardında çayır, geniş nehre doğru uzanıyordu. Odanın batısını büyük oyma bir merdiven kaplıyordu. Duvarlar, sivri tavan, tahta zemin ve kalın halılar beyazın bütün değişik tonlarındaydı.

Bizi karşılamak için gelen Edward'ın annesiyle babası kapının hemen solundaki büyük piyanonun durduğu yükseltide bizi bekliyorlardı.

Tabii ki doktor Cullen'ı daha önce görmüştüm, ama gençliğinden ve şoke edici mükemmel görüntüsünden etkilenmemek elimde değildi. Yanındaki sanırım Esme'ydi, ailenin görmediğim tek üyesi oydu. Onun da diğerleri gibi soluk ve güzel hatları vardı. Kalp şeklindeki yüzü, iri dalgalı karamel renkli saçlarıyla bana, sessiz sinema dönemindeki kadın oyuncularını hatırlattı. Ufak tefek, zayıf ama bir deri bir kemik değil, diğerlerinden daha topluydu. Her ikisi de evin renklerine uyan açık renkli günlük kıyafetler giymişlerdi. Hoşgeldin dercesine gülümsüyorlardı ama bize doğru yaklaşmıyorlardı. Sanırım beni korkutmamaya çalışıyorlardı.

"Carlisle, Esme." Edward bir an duraksadı. "Bu Bella."

"Hoşgeldin Bella." Carlisle bana temkinli bir şekilde yaklaşmıştı. Kararsızca elini uzattı, ben de elini sıkmak için ona doğru bir adım attım.

"Sizi tekrar görmek çok güzel Doktor Cullen."

"Lütfen bana Carlisle de."

"Carlisle," dedim gülümseyerek. Kendime olan güvenim beni de şaşırtmıştı. Edward'ın yanımda rahatladığını hissedebiliyordum.

Esme de gülümseyip elini uzatarak bana doğru bir adım attı. Soluk ve taş gibi eli tam beklediğim gibiydi.

"Seni tanımak çok güzel," dedi içtenlikle.

"Teşekkür ederim, ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." Gerçekten de memnun olmuştum. Bu sanki bir masalla, Pamuk Prenses'le tanışmak gibi bir şeydi.

"Alice ve Jasper nerede?" diye sordu Edward ama kimse cevap vermedi çünkü bu sırada geniş merdivenin başında belirdiler.

"Selam Edward!" dedi Alice heyecanla. Parlak siyah saçları ve beyaz teniyle merdivenlerden aşağıya koşarak indi ve tam önümde zarif bir şekilde durdu. Carlisle ve Esme ona uyarıcı bakışlarla bakıyorlardı ama bu benim hoşuma gitmişti. Bu onun için doğaldı.

"Merhaba Bella!" dedi Alice, yanağımdan öpmek için bana doğru uzandı. Carlisle ve Esme şaşkın durumdaydılar ama ben Alice beni onayladığı için halimden memnundum. Edward'ın yanımda gerildiğini görmek beni şaşırtmıştı. Yüzüne baktım ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Çok güzel kokuyorsun, bunu daha önce fark etmemiştim," dedi beni utandırarak.

Hiç kimse tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu, sonra Jasper yanıma geldi. Uzun boylu bir aslan gibiydi. İçime bir ferahlık duygusu geldi, burada bulunmama rağmen kendimi çok rahat hissediyordum. Edward tek kaşını kaldırarak Jasper'a baktı ve o an Jasper'ın ne yapabileceği aklıma geldi.

"Merhaba Bella," dedi Jasper. Benden uzak duruyordu, elimi sıkmayacaktı. Ama onun yanında tuhaf hissetmemek mümkün değildi.

"Merhaba Jasper." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Hepinizle tanışmak çok güzel, çok güzel bir eviniz var," diye ekledim.

“Teşekkürler,” dedi Esme. “Geldiğine çok sevindik.” Bunu çok içten söylemişti ve benim cesur olduğumu düşündüğünü biliyordum.

Rosalie ve Emmett ortalıkta görünmüyordu, bir anda diğerlerinin beni sevip sevmediğini sorduğumda Edward’ın fazla masum inkârını hatırladım.

Carlisle’nin yüzündeki ifade beni bu düşüncelerimden uyardı. Edward’a anlamlı anlamlı bakıyordu. Göz ucuyla Edward’ın başını hafifçe salladığını gördüm.

Kibar olmaya çalışarak başımı çevirdim. Gözlerim kapının yanındaki yükseltide duran güzel piyanoya takıldı. Bir anda çocukken kurduğum, bana piyango çıkarsa anneme kocaman bir piyano alma hayalim aklıma geldi. Aslında çok iyi çalmıyordu, ikinci el piyanomuzu da sadece kendisi için çalardı ama onu çalarken izlemeye bayılırdım. Çok mutlu ve meşgul görünürdü, o zamanlar bana “anne” dışında gizemli ve yeni biri gibi gelirdi. Beni piyano derslerine yollardı ama ben de diğer çocuklar gibi annem bırakmama izin verene kadar mızızlanmışım.

Esme bu dalgınlığımı fark etti.

“Çalıyor musun?” diye sordu başıyla piyanoyu göstererek.

Hayır anlamında başımı salladım. “Hayır hem de hiç. Bu çok güzel, sizin mi?”

“Hayır,” dedi gülerek. “Edward sana müzikle ilgilendiğini söylemedi mi?”

“Hayır,” dedim ve gözlerimi kısarak o masum yüzüne baktım. “Sanırım bunu tahmin etmeliydim.”

Esme o narin kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Edward her şeyi yapabilir öyle değil mi?” dedim.

Jasper güldü ve Esme de Edward’a sitemli bir bakış attı.

“Umarım hava atmıyoursundur, bu kabalık olur,” dedi azarlayarak.

“Sadece biraz,” dedi gülerek. Esme bu sesi duyunca hemen evşedi ve anlam veremediğim bir şekilde bakiştılar. Esme’nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

“Aslında Edward çok mütevazı davranıyor,” dedim.

“Onun için bir şeyler çalsana Edward,” dedi onu cesaretlendirmek istercesine.

“Sen demin gösteriş yapmanın kötü bir şey olduğunu söylememiş miydin?” diye itiraz etti Edward.

“Her kural için bazı istisnalar yapılabilir,” dedi.

“Seni dinlemeyi gerçekten çok isterim,” dedim gönüllü bir şekilde.

“O zaman anlaştık.” Esme Edward’ı piyanoya doğru itti. Edward da beni çekerek yanına oturttu.

Piyanoya dönmeden önce bana uzun ve anlamlı bir bakış attı.

Sonra parmakları fildişi rengi tuşların üzerinde dans etmeye başladı. Oda bir anda karışık ve hareketli bir müzikle doldu. Sadece bir çift elin bunu çaldığına inanmak imkânsızdı. Ağzım açık onu dinlerken, arkamdan, verdiğim bu tepkiye karşılık hafif gülüşmeler duyuyordum.

Edward bana hiçbir şey olmamış gibi bakıyor, müzik kesintisiz bir şekilde çalmaya devam ediyordu. “Hoşuna gitti mi?” dedi göz kırparak.

“Bunu sen mi besteledin?” dedim nefesimi tutarak.

“Bu Esme’nin en sevdiği şarkıdır,” dedi başını sallayarak.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

“Ne oldu?”

“Kendimi çok önemsiz hissettim.”

Müzik yavaşlayarak çok daha yumuşak bir hal aldı ve ben şaşkınlıkla çaldığı şeyin dün gece bana söylediği ninni olduğunu fark ettim.

"Bunu hatırladın mı?" dedi yumuşacık bir sesle. Müzik inılmaz güzeldi.

Söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Seni sevdiler, biliyorsun," dedi. "Özellikle Esme."

Arkama baktım ama koca oda bomboştu.

"Nereye gittiler?"

"Sanırım bizi biraz yalnız bırakmak istediler."

Derin bir iç geçirdim. "*Onlar* beni sevdiler. Ama Rosalie ve Emmett..." Bu endişemi nasıl anlatacağımı bilemeyerek sustum.

Yüzünü astı. "Rosalie'yi merak etme," dedi, gözlerini kocaman açmış, beni ikna etmeye çalışıyordu. "Yanımıza gelecektir."

Şüpheyle dudaklarımı büzdüm. "Peki ya Emmett?"

"O *benim* bir kaçık olduğumu düşünüyor, bu doğru, ama seninle bir problemi yok. Rosalie'ye uyuyor."

"Rosalie'yi rahatsız eden şey ne?" Bu sorunun cevabını duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

Derin bir nefes aldı. "Rosalie'yi en çok zorlayan şey... bizim ne olduğumuz. Dışarıdan birinin gerçeği biliyor olması onun için çok zor. Ve biraz da kıskanıyor."

"*Rosalie beni* mi kıskanıyor?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak. Rosalie gibi nefes kesici birinin benim gibi birini kıskandığı bir evren düşünemiyordum.

"Sen insansın," dedi omuz silkerek. "O da insan olmak isterdi."

"Aa," diye mırıldandım, hâlâ şaşkındım. "Jasper bile..."

"Bu benim hatam," dedi. "Sana söylediğim gibi, Jasper bizim hayat tarzımızı uygulamaya çalışan ailedeki en son kişi. Onu senden uzak durması konusunda uyardım."

Bunun sebebini düşündüm ve bir anda ürperdim.

"Esme ve Carlisle..." diye devam ettim, korktuğumu anlamasını istemiyordum.

"Onlar beni mutlu gördükleri için mutlular. Aslında Esme senin üçüncü bir gözün olsa ya da ayakların perdeli olsa bile bulamaz. Bütün bu zaman boyunca sadece benim için endişeleniyordu. Benim temelimde bir eksiklik var mı diye korkuyordu çünkü Carlisle beni değiştirdiğinde çok gençtim. O çok heyecanlı. Sana her dokunuşumda zevkten dört köşe oluyor."

"Alice de çok heyecanlı görünüyor."

"Alice'in kendine özgü bir bakış açısı vardır," dedi gergin dudaklarının arasından.

"Sen de bunu açıklamayacaksın değil mi?"

Aramızda sözsüz bir iletişim oldu. Onun benden bir şey sakladığını bildiğimi anlamıştı. Bana hiçbir şey söylemeyeceğini de ben anlamıştım. En azından şimdi söylemeyecekti.

"Carlisle sana ne söylüyordu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu fark ettin değil mi?"

"Tabii ki," dedim omuz silkerek.

Cevap vermeden önce bir süre dikkatle bana baktı. "Bana verecek bazı haberleri varmış, bunu seninle paylaşıp paylaşmayacağımdan emin olamadı."

"Bana söyleyecek misin?"

"Söylemek zorundayım, çünkü son birkaç gündür ya da haftadır sana karşı fazlasıyla korumacı davranıyorum. Benim gadar biri olduğumu düşünmeni istemem."

"Sorun nedir?"

"Aslında ortada bir sorun yok. Alice bazı misafirlerin geldiğini gördü. Burada olduğumuzu biliyorlar ve bizi merak ediyorlar."

"Misafirler mi?"

"Evet... onlar bizim gibi değiller, yani av alışkanlıklarından bahsediyorum. Muhtemelen kasabaya hiç gelmeyecekler ama onlar gidene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Bir anda tüylerim ürperdi.

"Sonunda mantıklı bir tepki verdin!" diye söylendi. "Kendiri koruma içgüdün olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Başımı çevirdim ve ferah odaya bakmaya başladım.

Gözlerimi takip ediyordu. "Beklediğin gibi değil, öyle değil mi?" diye sordu, sesi kendini beğenmiş çıkıyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Tabut yok, köşelerde birikmiş kafatasları yok, örümcek ağlarımız da yok... senin için büyük bir hayal kırıklığı olmalı," dedi muzip bir tavırla.

Alay etmesini duymazdan geldim. "O kadar ferah ve aydınlık ki..."

Buna cevap verirken çok daha ciddiymi. "Saklanmak zorunda olmadığımız tek yer burası."

Hâlâ çalmakta olduğu şarkı, benim şarkım, sonuna gelmiş, son akorları daha melankolik bir perdeye geçmişti. Son nota sessizliğin içinde dokunaklı bir şekilde tınladı.

"Teşekkür ederim," dedim mırıldanarak. Gözlerimde yaşlar olduğunu fark ettim. Hafifçe gözlerimi sildim, utanmıştım.

Gözümün kenarına dokundu, silmeyi unuttuğum bir damlayı yakaladı. Parmağını kaldırdı ve elindeki damlayı incelemeye başladı. Sonra, o kadar hızlıydı ki bundan tam emin olamadım, parmağını tadına bakmak için ağzına götürdü.

Soru soran gözlerle ona bakıyordum, gülümsemeden önce uzun uzun bana baktı.

"Evin diğer taraflarını da görmek ister misin?"

"Tabut yok mu?" diye sordum. Sesimdeki alaylı ton endişemi gizleyemedi.

Güldü, elimi tuttu ve beni piyanodan uzaklaştırdı.

"Tabut yok," diye söz verdi.

Kocaman merdivenlere doğru yürüdük, bir elimle saten gibi yumuşak trabzanı tutuyordum. Merdivenlerin başındaki uzun koridor döşemeyle aynı, bal rengi lambri kaplıydı.

"Rosalie ve Emmett'in odası... Carlisle'nin ofisi... Alice'in odası..." Kapıların önlerinden geçerken eliyle işaret ediyordu.

Daha devam edecekti ama koridorun sonunda durdum. Gözlerime inanamayarak duvarda, başımın üzerinde asılı duran süs baktım.

"Gülebilirsin," dedi. "Aslında çok çelişkili."

Gülmedim. Otomatik olarak elimi kaldırdım, bir parmağımı bu büyük haça dokunmak için uzattım, koyu küf rengi duvarla tezat oluşturunuyordu. Her ne kadar bu yaşlı tahta parçasının göründüğü gibi yumuşak olup olmadığını merak etsem de ona dokunmadım.

"Çok eski olmalı," dedim.

"Bin altı yüzlerin başından kalma," dedi omuz silkerek.

Ona bakmak için başımı haçtan çevirdim.

"Bunu neden burada tutuyorsunuz?" diye merak ettim.

"Nostalji olsun diye. Bu Carlisle'nin babasına aitmiş."

"Antika mı topluyormuş?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır. Bunu kendi yapmış. Vaaz verdiği papaz evindeki kürsünün duvarında asılıymış."

Yüz ifademin şokumu ele verip vermediğinden emin değildim ama ne olur ne olmaz diye eski haça tekrar baktım. Hemen kafamdan bir hesaplama yaptım, bu haç üç yüz yetmiş yıldan eskiydi. Ben bu kadar yılı anlamaya çalışırken sessizlik giderek büyüyordu.

"Sen iyi misin?" Sesi endişeli çıkmıştı.

"Carlisle kaç yaşında?" diye sordum sessizce. Onun sorusunu duymazdan gelmişim, hâlâ haça bakıyordum.

“Üç yüz altmış ikinci yaşını yeni kutladı,” dedi. Gözlerimde milyonlarca soruyla ona baktım.

Konuşurken beni dikkatle izliyordu.

“Carlisle 1640 yıllarında Londra’da doğduğunu tahmin ediyor. O zamanlar sıradan insanlar tarihi bu kadar kesin tutmuyorlarmış. Her ne kadar Cromwell’in hükümdarlığından hemen önceyse de...”

Konuşurken beni iyice incelediği için yüz ifademi normal tutmaya çalışıyordum. Eğer inanmaya çalışmasaydım benim için daha kolay olacaktı.

“Bir Anglikan papazının tek oğluymuş. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüş. Babası çok bağınaz bir adammış. Protestanlar güçlendikçe Katolik ve diğer dinlerden olan insanlara çektiği eziyetler artmıştı. Kötülüğün varlığına çok inanmış. Cadılar, kurtadamlar ve... vampirler için avlar düzenlemiş.” Bu sözcüğü duyduğumda donup kaldım. Onun da bunu fark ettiğinden eminim ama hiç duraksamadan konuşmaya devam etti.

“Birçok masum insanı yakmışlar, tabii görünen gerçek yaratıkları yakalamak hiç de kolay değilmiş.

Papaz yaşlandığında itaatkâr oğlunu bu baskıncıların başına getirmiş. İlk önce Carlisle babası için tam bir hayal kırıklığıymış, suçlama yaparken hiç hızlı değil, kötü ruhları bulunmadıkları yerlerde görme konusunda da iyi değilmiş. Ama babasından daha akıllı ve ısrarcıymış. Şehrin kanalizasyonunda gizlice yaşayan, sadece geceleri avlanmaya çıkan bir vampir grubu keşfetmiş. Canavarların sadece birer destan olmadığı o günlerde birçok vampir bu şekilde yaşıyormuş.

İnsanlar tırmıklarını ve fenerlerini alıp Carlisle’nin vampirleri sokağa çıkarken gördüğü yerde beklerlirmiş. Sonunda bir gün bir tanesi ortaya çıkmış.”

O kadar sessiz konuşuyordu ki, söylediklerini duymak için büyük çaba harcıyordum.

“Sanırım yaşlı ve açlıktan zayıf bir haldeymiş. Dışarıdaki kalabalığın kokusunu aldığı anda diğerlerine Latince bir şeyler söylemiş. Sokaklarda koşmaya başlamış, Carlisle –o zaman yirmi üç yaşında ve oldukça hızlıymış– bu takibin başını çekiyormuş. Yaratık kolaylıkla onları geride bırakabilirmiş ama Carlisle’ye göre çok açmış bu yüzden arkasını dönüp saldırmış. Önce Carlisle’nin üzerine düşmüş, diğer köylüler de arkadan geliyorlarmış bu yüzden kendini savunmak için tekrar dönmüş. İki kişiyi öldürmüş, üçüncüsüyle birlikte oradan sıvışmış ve Carlisle’yi sokakta kanlar içinde bırakmış.”

Bir an durdu. Bir şeyleri düzelttiğini hissedebiliyordum, benden bir şeyler saklıyordu.

“Carlisle babasının böyle bir durumda ne yapacağını biliyormuş. Cesetler yakılmalı, canavar tarafından dokunulan her şey yok edilmeliymiş. Carlisle kendi hayatını kurtarmak için akıllıca davranmış. Kalabalık canavarı ve kurbanı kovalarken o da sokaktan sürünerek uzaklaşmış. Bir hücrede saklanmış, yaralarının üzerine üç gün çürük patates koymuş. Sessiz kalıp fark edilmemesi bir mucizeymiş. İşte her şey o zaman bitmiş ve ne hale geldiğini o zaman anlamış.”

Yüz ifademin tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir anda sordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim,” dedim. Her ne kadar dudağımı tereddütte ısırıy-sam da gözlerimde yanan merakı görmüş olmalıydı.

Gülümsedi. “Sanırım bana soracağın birkaç sorun daha var.”

“Birkaç tane.”

Gülüşü mükemmel dişlerini ortaya çıkarttı. Elimden tuttu ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladık. “Gel o zaman. Sana göstereyim.”

16. CARLİSLE

Carlisle'nin ofisi olarak gösterdiği odanın önüne geri döndük. Bir an odanın kapısının önünde durdu.

"İçeri girin," dedi Carlisle bizi davet ederek.

Edward kapıyı, yüksek tavanlı ve pencereleri batıya bakan bir odaya açtı. Duvarlar daha koyu renk lambri kaplıydı. Duvarların büyük bir bölümünü kitap rafları işgal etmişti, şimdiye kadar bir kütüphane dışında hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişim. Carlisle büyük bir maun masanın arkasında, deri bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Elindeki kalın kitabın arasına bir ayraç yerleştiriyordu. Oda her zaman hayal ettiğim, bir üniversite dekanının odasına benziyordu, sadece Carlisle bir dekan olmak için fazla genç görünüyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu memnuniyetle oturduğu yerden kalkarak.

"Bella'ya tarihimizden bir şeyler göstermek istiyordum," dedi Edward. "Yani senin tarihin demek istedim."

"Sizi rahatsız etmek istemezdik," dedim özür dileyerek.

"Hayır, rahatsız etmiyorsunuz. Nereden başlamak istersiniz?"

"Waggoner'dan," diye cevap verdi Edward elini hafifçe omzuna koyarak. Sonra içinden geçtiğimiz kapıya doğru beni çekti. Bana her dokunuşunda, en sıradan dokunuşunda bile yüzüm ağzıma geliyordu. Carlisle yanımdayken bu durum daha beterdi.

Şu anda karşımızda duran duvar diğerlerinden farklıydı. Kiremit rafları yerine bu duvarın üzerinde bazıları canlı renklerde, bazılarıysa siyah beyaz, değişik boyutlarda bir sürü resim vardı. Bu koleksiyonda ortak bir nokta, bir mantık aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Edward beni sol tarafa doğru çekti. Beni sade tahta çerçeveledi, küçük, kare bir yağlıboya resmin önüne getirdi. Bu, diğer büyük ve gösterişli parçaların yanında biraz sönük kalıyordu. Bu resimde koyu kahve tonları ağırlıktaydı, üzerinde dik çatılı evlerden oluşan küçük bir şehir ve serpiştirilmiş birkaç kule vardı. Arka planı geniş bir nehir kaplıyordu, bu nehrin üzerindeki köprü küçük katedraller gibi görünen yapılarla çevrelenmişti.

"1650'lerin sonlarındaki Londra," dedi Edward.

"Gençliğimin Londra'sı," diye ekledi Carlisle birkaç adım gerimizden. Bir anda ürktüm, bize yaklaştığını duymamıştım. Edward elimi sıkı.

"Hikâyeyi anlatır mısın?" dedi Edward. Carlisle'nin tepkisini görmek için biraz ona doğru döndüm.

Bana baktı ve gülümsedi. "Çok isterdim," dedi. "Ama geç kalıyorum. Bu sabah hastaneden aradılar, Doktor Snow bugün izin almış. Ayrıca sen de hikâyeleri en az benim kadar iyi biliyorsun," dedi Edward'a gülümseyerek.

Anlaması çok zor bir durumdu. Kasaba doktorunun her günkü sıradan sorunları, on yedinci yüzyılın başlarındaki Londra'yla kesişmişti.

Bana dönüp bir kez daha sıcacık gülümsedi ve odadan çıktı. Uzun bir süre Carlisle'nin memleketinin resmine baktım.

“O zaman ne oldu?” diye sordum sonunda Edward’a bakarak. “Yani ona olanları anladığı zaman?”

Resimlere döndü ve ben de ilgisini çeken resme baktım. Solgun sonbahar renklerinde büyük bir manzara resmiydi. Bir ormanın içinde gölgeli bir çayırılık ve ilerisinde de dik bir tepe görünüyordu.

“Ne haline dönüştüğünü anlayınca,” dedi Edward sessizce, “buna isyan etmiş. Kendini yok etmeye çalışmış. Ama bu hiç de kolay bir şey değilmiş tabii ki.”

“Nasıl?” Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama ağzımdan kaçırverdi.

“Çok yüksek bir yerden atlamış,” dedi Edward, sesi kayıtsızdı. “Kendini okyanusta boğmaya çalışmış... ama bu yeni hayat için henüz çok genç ve güçlüymüş. Buna karşı koyabilmesi inanılmaz bir şey... yani beslenmek... henüz bu kadar yeniyken. O zaman bu içgüdü çok daha güçlüdür, her şeyi alt eder. Ama kendinden o kadar iğrenmiş ki, aç kalarak kendini öldürmeye çalışmış.”

“Bu mümkün mü?” dedim, sesim belli belirsiz çıkmıştı.

“Hayır, ölebilmemiz için çok az yol var.”

Sormak için tam ağzımı açıyordum ama o benden önce konuşmaya başladı.

“Çok acıkmış ve sonunda güçsüz düşmüş. İnsanlardan elinden geldiği kadar uzak durmaya çalışmış, bu sırada iradesinin de giderek zayıfladığını fark etmiş. Aylarca geceleri sokaklarda dolaşmış, kendinden nefret ederek تنها yerler aramış.

Bir gece bir vahşi geyik sürüsü saklandığı yere gelmiş. Carlisle o kadar susamış ki, hiç düşünmeden geyiklere saldırmış. Gücü yerine gelmiş ve korktuğu o canavara dönüşmek zorunda olmadığını anlamış. Daha önce hiç geyik eti yememiş miydi? Birkaç ay sonra bu yeni felsefesini oturtmuş. Bir şeytan olmadan da hayatına devam edebilirmiş. Kendini tekrar bulmuş.

Zamanını daha verimli şeylere harcamaya başlamış. Her zaman çok akıllı ve öğrenmeye hevesli olmuştur. Şimdi önünde sınırsız bir zaman uzanıyormuş. Akşam çalışıyor, sabahsa plan yapıyormuş. Fransa’ya yüzmüş ve...”

“Fransa’ya mı yüzmüş?”

“İnsanlar Kanalı yüzerek geçerdi Bella,” diye hatırlattı bana sabırla.

“Sanırım haklısın. Sadece bir an bu konunun içinde bana komik geldi. Devam et.”

“Yüzmek bizim için çok kolay...”

“Sizin için her şey çok kolay,” diye lafını kestim.

Bekledi, yüzünden eğlendiği belli oluyordu.

“Bir daha lafını kesmeyeceğim, söz veriyorum.”

Gizemli bir şekilde güldü ve cümlesini bitirdi. “Çünkü teknik olarak, bizim nefes almaya ihtiyacımız yok.”

“Yani siz...”

“Hayır, hayır söz verdin,” dedi gülerek, soğuk parmağını usulca dudaklarına koydu. “Hikâyeyi duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Bana böyle bir şey söyleyip de bunun karşısında susmamı bekleyemezsin,” dedim parmaklarının arasından.

Elini kaldırdı ve boynuma koydu. Kalp atışlarım hızlandı ama halen ısrarlıydım.

“Nefes almak zorunda değil misiniz?” diye sordum.

“Hayır, buna gerek yok. Sadece alışkanlık,” dedi omuz silke rek.

“Peki siz... nefes almadan ne kadar zaman dayanabiliyorsunuz?”

“Sanırım sonsuza kadar, bilmiyorum. Koku almadan yaşamak biraz tuhaf oluyor.”

"Biraz tuhaf oluyor," diye onu taklit ettim.

Kendi ifademe hiç dikkat etmiyordum, ama bir şeyin canını sıktığı kesindi. Eli yanına düştü ve hareketsiz durdu, gözlerini yüzüme kilitlemişti. Sessizlik giderek uzadı. Bir heykel gibi öylece duruyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım buz gibi yüzüne dokunarak.

Yüzü elimi altında yumuşadı ve derin bir iç geçirdi. "Bunun olmasını bekleyip duruyordum."

"Neyin olmasını?"

"Bir noktada sana söylediğim bir şey ya da senin gördüğün bir şey sana fazla gelecekti. Sonra benden çılgınlık atarak kaçacaktın." Yarım ağızla güldü ama gözleri ciddiye. "Seni durduramayacağım. Zaten bunun olmasını istiyordum çünkü güvende olmanı istiyorum. Ama yine de seninle birlikte olmak istiyorum. Bu iki arzunun bir arada olması imkânsız..." Yüzüne baktı ve beklemeye başladı.

"Ben hiçbir yere kaçmıyorum," diye söz verdim.

"Göreceğiz," dedi gülümseyerek.

Kaşlarını çatarak ona baktım. "Devam et, Carlisle Fransa'ya yüzüyordu."

Bir an durdu ve geçmişi anlatmaya geri döndü. Gözleri, içlerinde en renkli olan resme kaydı, bu resim en büyük ve en süslü çerçeveye sahip olanıydı. Yanında durduğu kapının iki katıydı. Tuval parlak figürlerle dolup taşıyor, renkler uzun sütunlardan ve mermer balkonlardan kıvrılarak geçiyordu. Bu resim Yunan mitolojisini mi temsil ediyordu, yoksa bulutların üzerindeki karakterler İncil'e mi bir gönderme yapıyordu tam olarak bilemiyordum.

"Carlisle Fransa'ya yüzdü, oradan Avrupa'ya, oradaki üniversitelere devam etti. Akşamları müzikle, bilimle, tıpla ilgileniyor, tutkusunu ve kefareti bunlarda, insanların hayatlarını kurtarmakta buluyordu." Yüzünde korkuyla karışık bir hayran-

lık ifadesi belirdi. "Sana bu savaşı anlatmama imkân yok, Carlisle'nin kendi tam anlamıyla kontrol edebilmesi iki yüz yılını almış. Artık insan kanına alışkın ve acı çekmeden sevdiği işi rahatlıkla yapabiliyor. Orada huzur buluyor, hastanede..." Edward uzun uzun boşluğa baktı. Birdenbire amacını hatırladı. Önümüzde duran büyük tabloya parmağıyla dokundu.

"Diğerlerini keşfettiğinde İtalya'da okuyormuş. Onlar Londra kanalizasyonunda yaşayanlardan çok daha eğitilmiş ve medenilemiş."

En yüksek balkondan aşağılarındaki kargaşaya bakan sakin dörtlülük figüre dokundu. Bu grubu dikkatle inceledim ve şaşkın bir gülüşle altın renkli saçlı adamı tanıdım.

"Solimena Carlisle'nin arkadaşlarından çok etkilenmiş. Onları çoğunlukla tanrılar gibi resmetmiş," dedi Edward gülerek. "Aro, Marcus, Caius," dedi üçünü göstererek. İki tanesi siyah saçlı, bir tanesi de kar gibi beyaz saçlıydı. "Sanatın akşam efendileri."

"Onlara ne oldu?" dedim. Parmak ucum tuvaldeki figürlere sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Hâlâ oradalar," dedi omuz silkerek. "Kimbilir kaç bin yıldır oldukları yerde. Carlisle onlarla sadece kısa bir süre beraber olmuş, sadece yirmi otuz yıl. Nezaketlerini, zarafetlerini çok takdir etmiş ama Carlisle'nin, onların tabiriyle 'doğal besin kaynağından' nefretini tedavi etmeye çalışmışlar. Onu ikna etmeye çalışmışlar, Carlisle de onları boşuna ikna etmeye çalışmış. O noktada Carlisle Yeni Dünya'yı denemeye karar vermiş. Kendisi gibilerini bulmanın hayalini kurmuş çünkü çok yalnızmış."

Uzun süre kimseyi bulamamış. Ama canavarlar masallarının malzemesi haline geldiklerinde, ondan şüphelenmeyecek insanlarla, sanki onlardanmış gibi iletişim içine girebilirmiş. Tıp konusunda çalışmaya başlamış. Ama özlemini duyduğu arkadaşlıktan hep sakınmış, samimiyeti risk olarak alamamış.

Grip salgını başladığında, geceleri Chicago'daki bir hastane-
de çalışıyormuş. Birkaç senedir üzerinde düşündüğü bir fikir
varmış, bunu neredeyse uygulamaya karar vermiş. Şimdiye ka-
dar bir arkadaş bulamadığına göre, onu kendi yaratmaya karar
vermiş. Kendi değişiminin nasıl olduğu konusunda tam bir fikri
yokmuş, bu yüzden de çekiniyormuş. Kendi hayatının çalınma
biçiminden nefret ediyormuş. Sonra beni bulmuş. Benim için
hiçbir ümit yokmuş, bir koğuşa kapatılmış ölmeyi bekliyormu-
şum. Annemle babamı aramış, sonunda yalnız olduğumu öğren-
miş. O da denemeye karar vermiş..."

Sesi artık neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. Görmeyen göz-
lerle batıdaki camlara bakıyordu. Aklından neler geçtiğini çok
merak ediyordum. Carlisle'nin anıları mı yoksa kendinkiler
mi? Sessizce beklemeye koyuldum.

Bana döndüğünde zarif bir melek gülümsemesi yüzünü ay-
dınlatıyordu.

"İşte böylelikle bir aile olduk," dedi.

"O zamandan beri Carlisle'yle misin?" diye merak ettim.

"Yaklaşık olarak evet." Elini hafifçe belime koydu ve odadan
çıkarken beni de yanında götürdü. Başımı döndürüp duvardaki
resimlere baktım ve acaba bir daha bunların hikâyelerini duya-
bilecek miyim diye kendi kendime merak ettim.

Koridordan geçerken Edward hiçbir şey söylemedi. "Yakla-
şık olarak mı?"

Bir iç geçirdi, cevap vermeye pek de istekli görünmüyordu.
"Doğduğumdan... yani yaratılışımdan artık ne dersin de, yakla-
şık on yıl sonra tipik bir ergenlik dönemi isyanı yaşadım. Onun,
bu kendini her şeyden mahrum bıraktığı hayatına alışamadım,
iştahımı kaçırdığı için ondan nefret ettim. Bu yüzden bir dönem
kendi kendime yaşadım."

"Gerçekten mi?" dedim. Korkmaktansa, bu hikâyeyi oldukça
ilginç bulmuştum.

Bana söyleyebilirdi. Diğer basamaklara ulaştığımızı fark et-
ti ama açıkçası çevremdeki şeylerle fazla ilgilenmiyordum.

"Bu seni iğrendirmiyor mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sanırım... bu bana mantıklı geliyor."

Bir kahkaha fırlattı, şimdiye dek hiç bu kadar yüksek sesle
öldüğünü duymamıştım. Şimdi merdivenlerin başındaydık,
başka bir lambri kaplı koridorun başında.

"Yeni doğuşumdan beri insan olsun ya da olmasın, etrafım-
daki herkesin ne düşündüğünü bilmek gibi bir avantajım var. İş-
te bu yüzden Carlisle'ye başkaldırmam on yılımı aldı, onun iç-
tenliğini, neden öyle yaşamayı seçtiğini anlayabiliyordum.

Carlisle'ye dönmem ve onun hayat anlayışına tekrar kendi-
mi adamam sadece birkaç yılımı aldı. Beraberinde vicdanı geti-
ren... depresyondan muaf tutulacağımı düşünmüştüm. Avımın
düşüncelerini okuyabildiğimden, masumları atlayıp sadece kö-
tülerin peşinden gidiyordum. Karanlık bir sokakta genç bir kıza
sokulan bir katili takip edersem ve kızın hayatını kurtarırsam o
zaman kesinlikle çok da kötü biri olmuyordum."

Tarif ettiği şeyi aklımda canlandırırdım tüylerim ürperdi.
Gece, karanlık bir sokak, korkmuş bir kız ve arkasında duran kö-
tü bir adam. Edward, yani avlanırkenki Edward, genç bir tanrı
olarak korkunç, görkemli ve durdurulamazdı. Acaba o kız Ed-
ward'a minnettar mı olmuştu yoksa daha da mı korkmuştu?

"Zaman geçtikçe gözlerimdeki canavarı görmeye başladım.
Her ne kadar bunları aklayabilsem de, canına kırdığım hayatla-
rın borcunu üzerimde hissediyordum. Ben de Carlisle ve Es-
me'ye gittim. Bana tekrar cömertçe kucak açtılar. Bu, hak etti-
ğimden fazlasıydı."

Koridordaki son kapının önünde durduk.

"Benim odam," dedi kapıyı açarak. Beni odaya soktu.

Odası güneye bakıyordu, aşağıdaki odada olduğu gibi odada yere kadar cam vardı. Evin arkası tamamen cam kaplı olmalıydı. Odanın manzarası Olympic Dağı'nın eteklerinde akan, Sol Duc Nehri'ne bakıyordu. Dağlar tahmin edebileceğimden çok daha yakındılar.

Batıya bakan duvarda baştan aşağıya CD'lerle dolu raflar vardı. Odası bir müzik marketten daha donanımlıydı. Köşede çok havalı bir ses sistemi vardı, bu, benim asla dokunmaya cesaret edemeyeceğim türden bir şeydi, çünkü dokunursam kesin bir yerlerini bozardım. Odada yatak yoktu, sadece geniş ve davetkâr siyah bir koltuk vardı. Yerler altın rengi kalın bir halıyla ve duvarlar da koyu renkli ağır kumaşla kaplıydı.

"İyi akustik ha?" dedim.

Güldü ve evet anlamında başını salladı.

Bir uzaktan kumanda aldı ve müzik setini açtı. Oda sessizdi ama bir anda sanki grup yanımdaymış gibi hafif bir jazz odayı doldurdu. Akıl karıştıran müzik koleksiyonuna doğru gittim.

"Bunları neye göre düzenledin?" diye sordum. Başlıklara baktığımda hiçbir uyum göremedim.

Beni tam olarak dinlemiyordu.

"Hımm, yıllarına ve tabii kişisel tercihlerime göre," dedi dalgın.

Ona döndüm, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne?"

"Rahatlamış hissediyor olmamı anlayabiliyorum... Yani her şeyi bilmen ve senden gizlediğim bir şey olmaması konusunda. Ama bundan daha fazlasını beklemiyordum. Bu hoşuma gitti. Bu beni... mutlu etti," dedi gülümseyerek.

"Buna sevindim," dedim onun gülümsemesine karşılık vererek. Bana bunları anlattığından pişman olmasından şüpheleniyordum. Bunun böyle olması çok iyiydi.

Beni inceledikten sonra gülümsemesi kayboldu ve alnı kırıştı. "Şimdi buradan koşarak çıkmamı ve çılgık atmamı bekliyorsun değil mi?" dedim.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

"Havayı söndürmek istemem ama sen gerçekten düşündüğün gibi korkunç biri değilsin. Seni hiç ama hiç korkunç bulmuyorum," diye yalan söyledim.

Durdu ve inanmayan gözlerle, küstah bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Sonra geniş ve kötü bir gülümseme tüm yüzünü kapladı.

"Bunu gerçekten söylememeliydin," dedi gülerek.

Boğazının derinliklerinden homurtuya benzer bir ses çıkarttı, dudakları mükemmel dişlerini göstermek için geri gitti. Bir anda duruşunu değiştirdi, hafif kambur, saldırıya geçmek üzere bekleyen bir aslan gibiydi.

Gözlerimi ondan ayırmayarak hafifçe geri gittim.

"Yapmayacaksın herhalde."

O kadar hızlıydı ki, bana doğru atladığını görmedim. Kendimi bir anda havada buldum, sonra koltuğa çarptık, koltuk da duvara. Tüm bunlar olurken kolları üzerimde demir bir kafes gibi beni korumuştı, tamamen sıkışmıştım. Kendimi doğrultmaya çalışırken nefes nefeseydim.

O nefes nefese kalmamıştı. Beni göğsüne bastırdı, demir zincirlerden daha sıkı tutuyordu. Panik içinde ona baktım, ama o sakın görünüyordu. Gülümsediğinde kaskatı çenesi biraz gevşedi, gözleri eğlenmiş gibi parlıyordu.

"Ne diyordun?" dedi alaylı bir şekilde.

"Senin ne kadar korkunç bir canavar olduğundan bahsediyordum," dedim, bu alaylı tonum nefes nefese kaldığım için biraz titrek çıkmıştı.

"Böyle daha iyi," dedi beni onaylayarak.

"İmm," dedim debelenerek. "Artık kalkabilir miyim?"

Sadece gülümsedi.

"İçeri girebilir miyiz?" dedi yumuşak bir ses koridordan.

Kendimi Edward'ın kollarından kurtarmak için çabaladım ama Edward beni öyle bir duruma soktu ki tam da kucagında oturuyor gibi görünüyordum. Gelen Alice'ti, arkasında da Jasper vardı. Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu, Edward çok rahat görünüyordu.

"Devam et," dedi Edward, hâlâ gülüyordu.

Alice bu sarılmamızda hiç tuhaf bir şey yokmuş gibi davranıyordu, odanın ortasına neredeyse dans ederek yürüdü ve yere oturdu, hareketleri o kadar zarifti ki... Jasper ise kapının önünde yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle durup kalmıştı. Edward'ın yüzüne baktı, havayı koklayıp koklamadığını merak etmeden edemedim.

"Sanki sen Bella'yı öğle yemeği için ayırmışsın ve biz de bizimle paylaşıp paylaşamayacağını sormak için gelmiş gibi olduk," dedi Alice.

Bir an kaskatı kesildim. Edward'ın Alice'in söylediklerine mi yoksa benim verdiğim tepkiye mi güldüğünü kestirmek zordu.

"Affedersin, sizinle paylaşacak kadar yok," diye cevap verdi. Bu sırada beni sınıksız tutuyordu.

"Aslında," dedi Jasper gülümseyerek odaya girerken, "Alice bu gece korkunç bir fırtına olacağını söylüyor ve Emmett da top oynamak istiyor. Oynar mısın?"

Sözcükler çok sıradandı ama içinde bulunduğu durum aklıma karıştırdı. Alice'in hava durumu spikerinden çok daha güvenilirdiğini anlamıştım.

Edward'ın gözleri parladı ama yine de tereddüt etti.

"Tabii ki Bella'yı da getirebilirsin," dedi Alice. Jasper'ın Alice'e bir bakış attığını fark ettim.

"Gitmek ister misin?" diye sordu Edward heyecanla.

"Tabii." Böyle bir suratı asla hayal kırıklığına uğratamazdım. "Ki nereye gidiyoruz."

"Top oynamak için şimşegi beklemek zorundayız, neden olacağını anlayacaksın," dedi.

"Şemsiyeye ihtiyacım olacak mı?"

Üçü de yüksek sesle gülmeye başladı.

"İhtiyacı olacak mı?" diye sordu Jasper Alice'e.

"Hayır," dedi Alice. "Fırtına kasabayı vuracak. Orman yete-ce kuru olacak."

"İyi o zaman." Jasper'ın sesindeki sevinç ilginçti. Bende de kudan çok heyecan vardı.

"Gidip Carlisle'nin gelip gelmeyeceğine bakalım." Alice ayakları ve balerinleri bile kışkındıracak bir şekilde kapıya doğru gitti.

"Sanki bilmiyorsun," diye dalga geçti Jasper. Hepsi birlikte oda odadan çıktılar. Jasper göze çarpmayacak bir şekilde odanın kapısını kapattı.

"Ne oynayacağız?" diye sordum.

"Sen izleyeceksin," dedi Edward. "Beyzbol oynayacağız."

"Vampirler beyzbol severler mi?" dedim gözlerimi devirerek.

"Bu Amerikalıların geçmişi," dedi yarı şaka yarı ciddi.

17. OYUN

Edward bizim sokağa döndüğünde yağmur çiselemeye başlamıştı. O zamana kadar benimle gerçek dünyada birkaç saat geçireceğinden emindim.

Sonra Charlie'nin yolunun üzerine bırakılmış siyah, yıpranmış bir araba gördüm ve Edward kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Yağmurdan korunmak için evin önündeki verandanın altına girmiş, babasının tekerlekli sandalyesinin arkasında duran Jacob Black'i gördüm.

Edward kamyonetimi kaldırımın kenarına park ederken Billy'nin yüzü taş gibi kaskatı kesilmişti. Jacob başını yere çevirdi, utanmış görünüyordu.

Edward'ın kısık sesi öfkeliydi. "İşte bu sınırı aştı."

"Charlie'yi uyarmak için mi gelmiş?" diye sordum. Kızmağtan öte, korkmuştum.

Edward evet anlamına başını salladı, Billy'nin yağmurun altındaki bakışlarına kısık gözlerle karşılık verdi.

Charlie henüz evde olmadığı için biraz rahatlamıştım.

"Bırak da bunu ben halledeyim," dedim. Edward'ın bu kânlık bakışları beni tedirgin ediyordu.

Nasıl olduysa kabul etti. "Sanırım bu en iyisi. Sen yine de dikkat et. Çocuğun hiçbir şeyden haberi yok."

Çocuk kelimesine takıldım. "Jacob benden çok da küçük değil," diye hatırlattım ona.

O zaman bana baktı, kızgınlığı fark edilir bir şekilde azalmaya başlamıştı. "Hımm, biliyorum," dedi gülümseyerek.

Bir iç geçirdim ve elimi kapının koluna uzattım.

"Onları içeri al, böylelikle ben de buradan gidebilirim. İyice akşam olunca tekrar gelirim."

"Kamyonetimi almak ister misin?" diye sordum. Ama bu sırada kamyonetimin olmamasını Charlie'ye nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Gözlerini devirdi. "Yürüyerek, bu kamyonetten daha hızlı gidebilirim."

"Gitmek zorunda değilsin," dedim hevesle.

Yüzümdeki üzgün ifadeye güldü. "Aslında gitmek zorundayım. Sen onlardan kurtulduktan sonra..." -Black'lerin tarafına doğru kötü bir bakış attı- "Charlie'yi yeni erkek arkadaşınla tanıştırmak için hazırlamalısın." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, neredeyse bütün dişleri görünüyordu.

"Çok sağol," diye söylendim.

O bayıldığım çarpık gülümsemesi belirdi yine yüzünde. "Hemen gelirim," diye söz verdi. Gözleri tekrar verandaya kaydı, sonra beni çenemin altından öpmek için bana doğru eğildi. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve ben de onun gibi verandaya baktım. Billy'nin yüzü artık ifadesiz değildi, elleriyle tekerli sandalyenin saplarını sımsıkı tutuyordu.

"Hemen," dedim üzerine basarak. Kapıyı açtım ve yağmura çıktım.

Yağmurun içinden koşar adımlarla geçerken gözlerini arkamda hissedebiliyordum.

"Hey Billy! Merhaba Jacob." Onları elimden geldiğince neşeli karşılamaya çalışmışım. "Charlie günübürlüğüne bir yere gitti, umarım uzun zamandır beklemiyorsunuzdur."

"Fazla uzun değil," dedi Billy itaatkâr bir tonla. Kara gözleri insanın içine işliyordu. "Sadece bunu getirmek istedim," dedi ve kucagında duran kahverengi pakedi gösterdi.

"Teşekkürler," dedim. İçinde ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. "Neden biraz içeri girip kurumuyorsunuz?"

Hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum. Aslında beni dikkatle izliyordu. Kapıyı açtım ve elimle içeri geçmelerini söyledim.

"Ben şunu alayım," dedim kapıyı kapatmak için arkamı dönerken.

Edward'a son bir bakış attım. Orada öylece hareketsiz bekliyordu, gözleri çok ciddiye.

"Bunu buzdolabına koysan iyi olur," dedi Billy paketi bana verirken. "Bu, Harry Clearwater'ın ev yapımı balık kızartması, Charlie'nin en sevdiğinden. Buzdolabında daha kuru kalırlar," dedi omuz silkerek.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Balık pişirme yöntemlerim iyice azalmıştı, bu akşam eve biraz daha balık getirecek."

"Yine mi balığa gitti?" diye sordu Billy gözleri parlayarak. "Her zamanki yere mi? Belki ona uğrayabilirim."

"Hayır," diye yalan söyledim hemen yüzümü asarak. "Yeni bir yere gidecekmiş... ama neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzümün değiştiğini hemen anladı, bu onu düşündürdü.

"Jake," dedi hâlâ beni tartarak. "Neden gidip arabadan Rebecca'nın yeni resmini getirmiyorsun? Charlie için de bir tane bırakmış oluruz."

"Nerede?" diye sordu Jacob aksi bir şekilde. Ona baktığımda saçlarını çatmış yere bakıyordu.

"Sanırım bagajda gördüm," dedi Billy. "Onu derinlerde araman gerekebilir."

Jacob omuzlarını düşürerek tekrar yağmura çıktı.

Billy'yle ben sessizce birbirimize bakıyorduk. Birkaç saniye sonra bu sessizlik tuhaflaşmaya başladı, ben de arkamı dönüp mutfağa doğru yürümeye başladım. Islak tekerleklerin yer döşemesinde çıkarttığı sesi duyabiliyordum.

Paketi buzdolabının kalabalık rafına ittirdim ve ona bakmak için arkamı döndüm. Derin kırıksıklıklarla kaplı yüzünü anlamak imkânsızdı.

"Charlie uzun bir süre daha gelmeyecek." Sesim neredeyse kaba çıkmıştı.

Başını beni onaylarcasına salladı, ama hiçbir şey demedi.

"Kızarmış balık için tekrar teşekkürler," dedim imalı bir şekilde.

Başını sallamaya devam etti. Derin bir iç geçirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gevezelik etmeyeceğimi anlamıştı. "Bella," dedi ve sonra bir an tereddüt etti.

Konuşmasını bekliyordum.

"Bella," dedi tekrar. "Charlie benim en iyi arkadaşlarımdan biridir."

"Evet," dedim kısaca.

Gözlerini kıstı. "Belki bu beni ilgilendirmez ama bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Haklısın," dedim. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Kırışmakta olan saçlarını havaya kaldırdı. "Muhtemelen bunu bilmiyorsun, Cullen ailesinin bu civarda pek de hoş olmayan bir ünü var."

"Aslında bundan haberim var," dedim sert bir ses tonuyla. Bu onu şaşırttı. "Ama bu ün hak edilmiş olamaz, öyle değil mi? Çünkü Cullen'lar bu civara hiç ayak basmıyorlar, haksız mıyım?"

"Bu doğru," dedi kabul ederek. "Cullen'larla ilgili... birçok şey biliyorsun. Tahmin ettiğimden de çok."

Bakışlarımla onu eziyordum. "Belki de senin bildiğinden daha fazlasını biliyorum."

Düşünürken kalın dudaklarını büzüyordu. "Belki de. Peki Charlie de bu konuda bir şeyler biliyor mu?"

En hassas noktadan vurmuştu.

"Charlie Cullen'ları çok sever," dedim lafı dolandırarak. Bunu hemen anlamıştı. Mutsuz görünüyordu ama şaşırmamıştı.

"Bu beni ilgilendirmez ama belki Charlie'yi ilgilendirebilir," dedi.

"Charlie'yi neyin ilgilendirip ilgilendirmediği de beni ilgilendirir sanırım."

Uzlaşmacı olmamak için elimden geleni yaptıysam da bu kafa karıştırıcı sorumu anladığından emin değildim. Beni anlamış görünüyordu. Sessizliği bozan tek şey çatıya vuran yağmurdur.

"Evet," dedi sonunda vazgeçerek. "Sanırım bu da seni ilgilendirir."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdim. "Teşekkürler Billy."

"Sadece ne yaptığımı iyi düşün Bella," diye beni uyardı.

"Peki," dedim hemen.

Kaşlarını çattı. "Demek istediğim, şu anda yapmakta olduğun şeyi yapma."

Gözlerine baktım, orada sadece benim için duyduğu endişe vardı ve benim söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ön kapı yüksek sesle vurulmaya başladı ve ben yerimden zıpladım.

"O arabada resim falan yok." Jacob'ın yakınması kendinden geç gelmişti. Omuzları yağmurdan ıslanmıştı, saçlarından sular damlıyordu.

"Hımm," dedi Billy sandalyesini oğluna doğru çevirerek. "Sanırım evde bıraktım."

Jacob dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Harika."

"Tamam o zaman Bella sen Charlie'ye..." Billy cümlesini bitirmeden önce durdu, "uğradığımızı söylersin."

"Söylerim," dedim.

Jacob şaşkındı. "Hemen gidiyor muyuz?"

"Charlie geç gelecekmış," dedi Billy kendini Jacob'a doğru iterken.

"Aa," dedi Jacob hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "O zaman sanırım sonra görüşürüz Bella."

"Tabii," dedim.

"Kendine iyi bak," dedi Billy. Ona cevap vermedim.

Jacob kapıdan çıkarken babasına yardım etti. Onlara kısaca el salladım, bu sırada şimdi boş olan kamyonetime hemen bir baktım ve onlar daha gitmeden kapıyı kapattım.

Arabalarını yoldan çekip gidene kadar koridorda bekledim. Olduğum yerde kaldım, bu rahatsızlığımın ve huzursuzluğumun geçmesini bekliyordum. Gerginliğim biraz azaldığında yukarıya, üzerimi değiştirmeye çıktım.

Üzerime birkaç tane değişik şey denedim, bu gece beni neyin beklediğinden emin değildim. Olacak şeylere odaklandığım için demin olanlar bana önemsiz geliyordu. Şu an Edward ve Jasper'ın etkisinden uzaklaştığım için, daha önce korkmadığım zamanlar için korkmaya başlamıştım. Hemen giyeceklerime karar verdim, eski bir tişört ve kotu yatağımın üzerine attım. Zaten bütün gece yağmurluğumla oturacağımı biliyordum.

Telefon çaldı ve açmak için aşağıya koşturdum. Duymak is-

tediğim tek bir ses vardı, bunun dışındaki her şey benim için hayal kırıklığı olacaktı. Ama biliyordum ki eğer benimle konuşmak isterse odama gelirdi.

“Alo?” dedim nefes nefese.

“Bella, benim,” dedi Jessica.

“Ah merhaba Jess,” dedim ses tonumu değiştirerek. Jess’le konuşmayalı sanki günler değil de aylar olmuştu. “Dans nasıldı?”

“O kadar eğlendik ki!” dedi heyecanla. Daha fazla soruya gerek duymadan bir gece önce neler olduğunu dakikası dakikasına anlatmaya başladı. Doğru yerlerde *hmm, aa* dedim ama bunlara odaklanmam imkânsızdı. Jessica, Mike, dans, okul... bunların hepsi şu an çok saçma geliyordu. Gözüm penceredeydi, ağır bulutlar arkasındaki ışığın derecesini belirlemeye çalışıyordum.

“Dediğimi duydun mu Bella?” diye sordu Jess rahatsız olmuş bir tavırla.

“Özür dilerim ne dedin?”

“Mike beni öptü, dedim! Buna inanabiliyor musun?”

“Bu harika Jess,” dedim.

“Peki *sen* dün ne yaptın?” diye sordu Jessica, hâlâ benim onu fazla dikkatli dinlemememden rahatsızdı. Belki de ona ayrıntıları sormadığım için üzülüyordu.

“Hiçbir şey yapmadım. Sadece dışarıda güneşin tadını çıkarttım.”

Charlie’nin arabasını garaja koyduğunu duydum.

“Edward Cullen’dan bir haberin var mı?”

Ön kapı kapandı, Charlie’nin merdivenin altına eşyalarını koşturduğunu duyuyordum.

“Hımm,” dedim tereddütle, hikâyemin nasıl olduğunu unuttum.

“Merhaba kızım!” diye seslendi Charlie mutfığa girerken. Ona el salladım.

Jess onun sesini duydu. “Baban geldi, neyse yarın konuşuruz. Trigonometri dersinde görüşürüz.”

“Görüşürüz Jess,” dedim ve telefonu kapattım.

“Merhaba baba!” dedim. Lavaboda ellerini yıkıyordu. “Balıklar nerede?”

“Buzluğa koydum.”

“Donmadan önce birkaç parça alsam iyi olur. Akşamüzeri Billy, Harry Clearwater’ın balıklarından bıraktı.” Sesimin heyecanlı çıkmamasına özen gösteriyordum.

“Öyle mi? Çok severim,” dedi gözleri parlayarak.

Ben akşam yemeğini hazırlarken Charlie de üzerini değiştirdi. Masaya oturmamız uzun sürmedi, sessizce yemeklerimizi yiyorduk. Charlie yemeğinin tadını çıkarıyordu. Konuyu nasıl açabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

“Bugün tek başına ne yaptın?” diye sordu beni bu dalgınlığımdan kurtararak.

“Akşamüzeri evin etrafında dolaştım...” Aslında akşamüzerinin çok az bir bölümünde bunu yapmıştım. Sesimin normal çıkmasına özen gösteriyordum ama karnım gurulduyordu. “Ve bu sabah da Cullen’lardaydım.”

Charlie çatalını düşürdü.

“Doktor Cullen’ın evinde mi?” diye sordu hayretle.

Bu tepkisini görmezlikten gelmişim. “Evet.”

“Orada ne işin vardı?” Hâlâ çatalını düştüğü yerden almamıştı.

“Bu akşam Edward Cullen’la bir randevum vardı ve beni an- ne ve babasıyla tanıştırmak istedi... Baba?”

Charlie kriz geçiriyordu.

“Baba iyi misin?”

“Sen Edward Cullen’la mı çıkıyorsun?” diye bağırdı.

Olamaz. “Cullen’ları sevdiğini sanıyordum.”

"O senin için çok büyük," diye karşı çıktı.

"İkimiz de son sınıftan bir önceki sınıftayız," diye düzelttim onu. Aslında haklıydı.

"Dur bakayım..." dedi. "Edwin hangisi?"

"Edward en küçüğü, kırmızımsı kahverengi saçları olan." Güzel ve tanrısal olan...

"Ha tamam, sanırım o daha iyi. O büyük olanı pek hoşuma gitmiyor. Eminim o da iyi bir çocuktur ama senin için fazla... olgun duruyor. Bu Edwin senin erkek arkadaşın mı?"

"Edward baba."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Sanırım öyle."

"Dün gece bana kasabadaki erkeklerin hiçbirisiyle ilgilenmediğini söylemiştin." Çatalını yerinden aldı, sanırım kötü bölüm bitmişti.

"Edward kasabada yaşamıyor baba."

Yemeğini çiğnerken bana aşağılayıcı bir bakış attı.

"Her neyse," diye devam ettim. "Daha her şey çok başında, bilirsin işte. Beni bu erkek arkadaş muhabbetiyle daha fazla utandırma olur mu?"

"Buraya ne zaman gelecek?"

"Birkaç dakika içinde burada olur."

"Seni nereye götürüyor?"

Sesli bir şekilde iç geçirdim. "Umarım sorgulaman bitmiştir. Ailesiyle birlikte beyzbol oynayacağız."

Yüzünü buruşturdu ve sonunda güldü. "Sen beyzbol mu oynayacaksın?"

"Sanırım çoğunlukla izleyeceğim."

"Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyor olmalısın," dedi tereddütle.

Bir iç geçirdim ve gözlerimi devirdim.

Evin önüne park eden bir araba sesi duyuldu. Yerimden fırlayıp bulaşıkları yıkamaya başladım.

"Bulaşıkları bırak, bu gece ben yıkayabilirim. Beni fazla şıartıyorsun."

Kapı çaldı ve Charlie açmak için yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Onun hemen arkasındaydım.

Dışarıda ne kadar yağmur yağdığının farkında değildim. Edward verandanın ışığı altında durmuş, sanki bir yağmurluk reklamındaki erkek bir manken gibi görünüyordu.

"İçeri gir Edward."

Charlie adını doğru söylediği için içim rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim Şef Swan," dedi Edward saygılı bir şekilde.

"İçeri gir ve bana Charlie de. Dur da ceketini alayım."

"Teşekkürler efendim."

"Otursana Edward."

Yüzümü buruşturdum.

Edward oradaki tek koltuğa süzülerek oturdu, ben de Şef Swan'ın yanına, kanepeye oturmak zorunda kaldım. Ona pis pis baktım. Charlie'nin arkasından bana göz kırptı.

"Duydum ki kızımı beyzbol seyretmeye götürüyormuşsun." Sadece Washington'da sular seller gibi yağmur yağdığında bile dışarıda oyun oynanırdı.

"Evet efendim planımız bu." Babama doğruyu söylediğim için hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Bizi dinlemiş olmalıydı.

"Sana kolay gelsin."

Charlie güldü ve Edward da ona katıldı.

"Pekâlâ," dedim ayağa kalkarak. "Bu kadar gevezelik yeter. Artık gidelim." Koridora geri yürüdüm ve ceketimi aldım. Onlar da beni takip ediyorlardı.

"Fazla geç kalma Bell."

"Merak etme Charlie. Onu eve erken getiririm," diye söz verdi Edward.

"Kızıma iyi bak olur mu?"

Öfledim ama beni duymazdan geldiler.

"Benim yanımda güvende, söz veriyorum efendim."

Charlie Edward'ın içtenliğinden şüphe edemezdi. Bu içtenliği her sözcüğünden okunuyordu.

Yavaş yavaş yürümeye başladım. İkisi de güldü ve Edward peşimden geldi.

Verandada donakaldım. Kamyonetimin arkasında koskocaman bir cip vardı. Tekerleklerinin boyu belimi geçiyordu. Farların kenarlarında koruyucular ve koruyucu barın üzerindeyse dört tane büyük far vardı. Kamyonetin üzeri parlak kırmızıydı.

Charlie kısıp bir sesle ılık çaldı.

"Emniyet kemerlerinizi takın," dedi.

Edward kapının yanına kadar benimle yürüdü ve bana kapıyı açtı. Koltuğu gözüme kestirdim ve zıplamak için hazırlandım. Edward bir iç geçirdi ve beni tek eliyle kaldırdı. Umarım Charlie bunu fark etmemişti.

Sürücü tarafına doğru normal, insani adımlarla yürürken ben de emniyet kemerimi takmaya çalışıyordum. Ama çok fazla kopça vardı.

"Bütün bunlar da nedir?" diye sordum kapıyı açtığı anda.

"Off road koşum takımı."

"Olamaz."

Her kopçanın yerini bulmaya çalıştım ama bu zaman alıyordu. Tekrar iç geçirdi ve yardım etmek için bana doğru uzandı. Verandada duran Charlie'nin şiddetle yağın yağmur yüzünden bizi göremediğine seviniyordum. Böylelikle Edward'ın elini boynumdan nasıl çekmediğini ve köprücük kemiklerime nasıl

okunduğunu da görmüyordu. Ona yardım etmekten vazgeçtim ve nefesimi düzenlemeye odaklandım.

Edward anahtarı çevirerek motoru çalıştırdı. Evin önünden yırılmışık.

"Bu çok... büyük bir cip."

"Bu Emmett'in. Bütün yol boyunca koşmak istemeyeceğini düşündüm."

"Bu şeyi nerede tutuyorsunuz?"

"Dış binalardan bir tanesini garaj haline getirdik."

"Sen emniyet kemerini takmayacak mısın?"

İnanmayan gözlerle bana baktı.

Sonra bir çukura girdik.

"Bütün bir yol boyunca koşmak mı? Zaten yolun bir kısmında koşacağız." Sesim birkaç oktav yukarıdan çıkmıştı.

Pis pis sırttı. "Koşmayacaksın."

"Sanırım kusacağım."

"Gözlerini kapat, daha iyi hissedersin."

Dudaklarımı ısırdım, beni saran panikle başa çıkmaya çalışıyordum.

Alnımdan öpmek için bana doğru eğildi ve inledi.

Ona baktım, bozulmuştum.

"Yağmurda o kadar güzel kokuyorsun ki..." dedi.

"Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?" diye sordum dikkatle.

"İkisi de," dedi iç geçirerek.

Bu karanlıkta ve yağmur bu kadar çok yağarken yolunu nasıl bulduğunu anlayamadım. Bir şekilde yola pek benzemeyen ama dağ patkasından düzgünce bir yan yol bulmuştu. Uzunca bir süre sohbet etmemiz imkânızdı, bir matkap gibi bir yukarı bir aşağı zıplayıp duruyordum. O, bu yoldan memnun görünüyordu, yol boyunca yüzündeki o kocaman gülümseme kaybolmamıştı.

Yolun sonuna geldik, ağaçlar cipin üç tarafını çevirmişti. Yağmur giderek yavaşlıyor, gökyüzüyse bulutların arasından açılıyordu.

“Üzgünüm Bella, buradan sonrasını yürümemiz gerekecek.”

“Ne yapalım biliyor musun? Sen git, ben burada bekleyeyim.”

“Cesaretine ne oldu? Bu sabah inanılmazdın.”

“En son maceramızı unutmadım.” Daha üzerinden sadece bir gün geçmişti.

Bir anda dışarıya çıkıp benim tarafıma doğru geldi ve üzerimdeki kopçaları açmaya başladı.

“Bunları ben açarım, sen git,” diyerek ona karşı geldim.

“Hımm... Sanırım hafızanla biraz oynamamız gerekecek.”

Ben daha bir şey söylemeden beni cipten çıkarttı ve ayaklarımı yere bastırdı. Hava azıcık sisliydi, sanırım Alice haklı çıkıyordu.

“Hafızamla oynamak mı?” diye sordum sinirli bir şekilde.

“Onun gibi bir şey.” Beni dikkatle izliyordu ama gözlerinde alaylı bir bakış da vardı. Ellerini iki yanımdan cipe koydu, bana doğru eğildi. Gitgide yaklaşıyordu, yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Kaçacak bir yerim kalmamıştı.

“Şimdi,” dedi nefes vererek. “Seni endişelendiren şey tam olarak nedir?”

“Hımm... bir ağaca çarpmak...” Yutkundum. “...ve ölmek. Sonra hastalanmak.”

Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonra kafasını eğdi ve soğuk dudaklarıyla hafifçe boynuma dokundu.

“Hâlâ endişeli misin?” diye mırıldandı, sesi tenime çarpıyordu.

“Evet,” dedim odaklanmaya çalışarak. “Yani ağaçlara çarpmak ve hastalanmak konusunda.”

Burnuyla boğazımdan çeneme kadar bir çizgi çizdi. Soğuk nefesi beni gıcıklandırmıştı.

“Peki ya şimdi?” diye fısıldadı çeneme doğru.

“Ağaçlar,” dedim nefes nefese. “Bulanıtı.”

Gözkapaklarımı öpmek için başını kaldırdı. “Bella gerçekten de bir ağaca çarpacağımı düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır ama ben çarpabilirim.” Sesimde kendine güvenden eser yoktu. Edward kolay bir zaferin kokusunu almıştı.

Uslulca yanaklarımı öptü, tam ağzımın kenarında durdu.

“Bir ağacın sana zarar vermesine izin verir miyim?” Dudakları titreyen alt dudaklarına neredeyse değecekti.

“Hayır,” dedim. Bulacak bir bahanem daha vardı ama aklıma gelmedi.

“Görüyorsun işte...” ayrık dudakları benimkine karşı hareket ediyordu. “... korkacak hiçbir şey yok, değil mi?”

“Hayır,” dedim, artık vazgeçmiştim.

Sonra yüzümü neredeyse sertçe ellerinin arasına aldı ve beni kararlı ve sert dudaklarıyla öptü.

Bu davranışımın hiçbir bahanesi yoktu. Şimdiye kadar bunu biliyor olmam gerekti. İlk başta yaptığım gibi tepki vermektan kendimi alamadım. Hareketsiz duracağım kollarımla boynuna sarıldım ve onun kaskatı bedeniyle bir oldum. Bir nefes aldım ve dudaklarım aralandı.

Güçlkle bana karşı koyarak geri çekildi.

“Lanet olsun Bella!” dedi nefes nefese. “Benim sonum olacaksın, yemin ediyorum beni öldüreceksin.”

Ellerimi destek olsun diye dizlerime koyarak ona doğru eğildim.

“Sen yıkılmazsın,” dedim mırıldanarak.

“Seninle tanışmadan önce buna belki inanabilirdim. Ben aptalca bir şey yapmadan buradan gitsen iyi olur,” dedi.

Beni daha önce de yaptığı gibi sırtına aldı, beni incitmemek için gösterdiği ekstra çabanın farkındaydım. Bacaklarımı beline doladım ve kollarımla da sımsıkı boynuna tutundum.

"Gözlerini kapatmayı unutma," diye uyardı beni sertçe.

Hemen başımı omzuna gömdüm ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Neredeyse hareket etmiyorduk. Altımdan zarıfçe kaydığını hissediyordum, düz bir yolda gezinse de aynı şekilde hareket edeceğinden emindim. Acaba önceki gibi ormanın içinde gerçekten de uçuyor mu diye bakmak için bir an içimden gözlerimi açmak geldi ama bunu yapmadım. O korkunç baş dönmesine değmezdi. Onun nefes alıp verişine odaklanmıştım.

Arkasına uzanıp saçlarıma dokunana kadar gelip gelmediğimizden emin olamamıştım.

"Bitti Bella."

Sonunda gözlerimi açmaya cesaret edebildim. Beline doladığım bacaklarımı serbest bıraktım ve yere kaydım, tabii ki sırtüstü düştüm.

"Ah!" diye bağırdım ıslak zemine düşer düşmez.

İnanmayan gözlerle bana bakıyordu, gülse mi gülmese mi bir türlü karar veremiyordu. Yüzümdeki şaşkın ifade onu zorladı ve kahkalarla gülmeye başladı.

Onu duymazdan gelerek ayağa kalktım, ceketimin arkasındaki çamuru elimle temizledim. Bu onun sadece daha fazla gülmesine sebep oldu. Rahatsız olmuş bir şekilde ormana doğru yürümeye başladım.

Elini belimde hissettim.

"Nereye gidiyorsun Bella?"

"Beyzbol maçı seyretmeye. Sen oynama konusunda pek de meraklı görünmüyorsun, neyse ben diğerleriyle eminim sensiz daha iyi vakit geçiririm."

"Yanlış yoldan gidiyorsun."

Ona bakmadan arkamı döndüm ve diğer tarafa doğru gitmeye başladım. Beni tekrar yakaladı.

"Saçmalama! Kendime engel olamadım. Yüzünün halini gör-meliydin." Yine kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

"Ne yani, sadece sen mi sinirlenebilirsin?" diye sordum kaş-larımı kaldırarak.

"Ben sana sinirlenmedim."

"Bella sen benim ölümüne neden olacaksın?" dedim onu taklit ederek.

"Bu sadece durumun bir özetiydi."

Tekrar ondan kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu.

"Sinirlendin işte," diye ısrar ettim.

"Evet."

"Ama dedin ki..."

"Sana sinirlenmedim. Görmüyor musun Bella?" Bir anda ciddileşmişti, alaylı tavrı tamamen yok olmuştu. "Anlamıyor musun?"

"Neyi anlamıyor muyum?" diye sordum, aklım birden karışmıştı.

"Sana hiçbir zaman kızamam, nasıl kızabilirim ki? Senin gibi cesur, güvenilir ve... sıcak birine?"

"O zaman neden?" diye fısıldadım, beni kendinden uzaklaştıran kötü davranışlarını düşünerek. Ben bunları her zaman kendi zayıflığıma, yavaşlığıma, kontrol edemediğim insani davranışlarıma karşı hissedilen haklı kızgınlıklar olarak düşünmüştüm.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Kendi kendimi kızdırıyorum," dedim nazikçe. "Seni tehlikeden uzak tutmayı beceremediğim gibi. Benim varoluşum bile seni riske sokuyor. Bazen gerçekten kendimden nefret ediyorum. Daha güçlü olmalıyım, daha..."

Elimi dudaklarına götürdüm. "Yapma!"

Elimi aldı, dudaklarından çekti ama yüzünde tuttu.

"Seni seviyorum," dedi. "Bu yaptığım şey için yetersiz bir bahane ama gerçek bu."

İlk defa bana seni seviyorum demişti. Bunu fark etmemiş olabilirdi ama ben bunun kesinlikle farkındaydım.

"Lütfen şimdi hareketlerine dikkat et," diye sözlerine devam etti. Sonra hafifçe dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Hareketsiz durdum ve iç geçirdim.

"Şef Swan'a beni eve erken götüreceğini söylemiştin hatırladın mı? Artık gitsek iyi olur."

"Tabii hanımefendi."

İstekli bir şekilde gülümsedi, beni bir elim dışında serbest bıraktı. Uzun, ıslak çalılarının arasından, sonra da yosun kaplı kocaman bir köknar ağacının etrafından geçtik. İşte oradaydık, Olympic tepelerinin kucagındaki kocaman bir sahadaydık. Bir beyzbol stadyumunun iki katı büyüklüğündeydi.

Diğerlerini görebiliyordum; Esme, Emmett ve Rosalie, çıkıntı yapmış bir kayanın üzerinde oturmuşlardı, bize yüz metre uzaklardılar. Daha uzakta Jasper ve Alice'i görebiliyordum bir şeyi ileri geri atıyorlardı ama ortada top falan göremiyordum. Sanırım Carlisle çizgileri çiziyordu ama birbirlerinden bu kadar uzak olabilirler miydi?

Biz oraya gittiğimizde kayanın üzerinde oturan üçlü ayağa kalktı. Esme bize doğru gelmeye başladı. Rosalie zarif bir şekilde yerinden kalktı, bizim tarafımıza bakmadan sahanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Emmett de Rosalie'nin arkasından uzun uzun baktıktan sonra onu takip etti. Buna karşılık mi-demden garip bir ses geldi.

"O duyduğumuz siz miydiniz Edward?" diye sordu Esme bize yaklaşıırken.

"Bir ayının boğulduğunu zannettik," dedi Emmett.

Kararsız bir şekilde Esme'ye güldüm. "O Edward'dı."

"Bella farkında olmadan komik oluyor," dedi Edward skoru şırtlayarak.

Alice olduğu yerden kalktı ve bize doğru koşmaya ya da dans etmeye başladı. Hemen yanımızda durdu. "Vakit geldi," diye haber verdi.

Konuşur konuşmaz arkamızdaki ormanda korkunç bir gök gürültüsü duyuldu, daha sonra da aynı şekilde kasabada.

"Eerie, değil mi?" dedi Emmett rahatça bana göz kırparak.

"Hadi gidelim." Alice Emmett'in eline uzandı ve kocaman sahada bir ceylan gibi koşmaya başladı. Emmett da en az onun kadar hızlı ve zarıftı ama asla bir ceylana benzetilemezdi.

"Top oynamaya hazır mısın?" diye sordu Edward, gözleri istekle parlıyordu.

Heyecanlı görünmeye çalışıyordum. "Haydi bastır!"

Güldü ve saçlarını karıştırdıktan sonra ikisinin peşinden gitti. Edward'ın koşuşu daha saldırgandı, bir ceylandan çok çitayı anımsatıyordu, hemen onlara yetiştii. Zarafeti ve gücü nefesimi kesmişti.

"Aşağıya inelim mi?" diye sordu Esme o yumuşak ve tatlı sesiyle. Birdenbire Edward'ın arkasından ağzımın açık kalmış olduğunu fark ettim. Hemen kendimi toparladım ve başımı salladım. Esme'yle aramızda birkaç adım vardı, acaba hâlâ beni korkutmamak için dikkat mi ediyordu? Sabırla adımlarını adımlarıma uydurdu.

"Sen onlarla oynamayacak mısın?" diye sordum utangaç bir şekilde.

"Hayır, ben hakemlik yapmayı tercih ederim. Onların dürüst olmasına dikkat ediyorum," dedi.

"Hile yapmayı seviyorlar mı?"

"Evet. Sen bir de tartışmalarını duysan! Umarım duymazsın, sanki bir kurt ailesi tarafından yetiştirilmiş gibi davranıyorlar."

"Tıpkı bir anne gibi konuştun," dedim şaşkınlıkla.

O da güldü. "Onları birçok yönden kendi çocuklarıymış gibi görüyorum. Annelik içgüdülerimden bir türlü kurtulamadım, Edward sana bir çocuk kaybettiğimi anlattı mı?"

"Hayır," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Acaba hangi hayat diliminde bu başına gelmişti merak ediyordum.

"Evet, benim ilk ve tek bebeğim. Doğduktan sadece birkaç gün sonra öldü, zavalı ufaklık..." dedi iç geçirerek. "Bu benim kalbimi kırdı, işte bu yüzden kayalıklardan aşağıya atladım," dedi gerçekçi bir tavırla.

"Edward sadece düştüğünüzü söyledi," dedim kekeleyerek.

"O her zaman bir beyefendidir," dedi gülümseyerek. "Her ne kadar benden büyük olsa da onu her zaman böyle görmüşümdür." İçtenlikle bana gülümsedi. "İşte bu yüzden seni bulduğuna çok seviniyorum hayatım." Bu tatlı sözler dudaklarında çok doğal duruyordu. "Çok çok uzun zamandır kendini dışlıyordu. Onu yalnız görmek beni çok üzüyordu."

"O zaman siz..." dedim tereddütle. "Onun için... yanlış biri olduğumu düşünmüyorsunuz öyle mi?"

"Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Sen onun istediği her şeysin. Bir şekilde yürür," dedi. Bu sırada alnı endişeyle kırıştı, uzaklardan gökgürültüleri duyuluyordu.

Esme durdu, görülüyordu ki sahanın sonuna gelmiştik. Takımları kurmuş gibi görünüyorlardı. Edward sol kanatta iyice açılmıştı, Carlisle birinci ve ikinci köşenin arasında duruyordu, Alice atıcının durması gereken tümsekte elinde topa duruyordu.

Emmett elindeki beyzbol sopasını sallıyor ve sopadan inanılmaz sesler çıkıyordu. Kendi kalesine doğru koşmasını bekliyordum ama duruş pozisyonunu alırken bir baktım ki, çoktan atıcı-

ın tümseğinin ötesine geçmişti. Jasper ondan sadece birkaç adım geride diğer takım için topu yakalamaya çalışıyordu. Tabii ki hiçbir beyzbol eldiveni takmıyordu.

"Pekâlâ," dedi Esme net bir sesle, "vuruşunu yap." Her ne kadar uzakta olursa olsun Edward'ın da bunu duyduğundan emindim.

Alice hareketsizce dimdik duruyordu. Topu iki eliyle bel hizasında tutuyordu, sonra bir kobranın saldırısı gibi sağ eliyle hafif bir fiske vurdu ve top Jasper'ın ellerine düştü.

"Bu sayı mıydı?" diye fısıldadım Esme'ye.

"Eğer vuramazlarsa sayıdır," dedi.

Jasper topu, Alice'in bekleyen eline fırlattı. Alice'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonra eli tekrar tekrar aşağıya düştü.

Bu sefer beyzbol sopası, görünmeyecek hızdaki topa vurmayı başardı. Vuruşun ardından çıkan ses gök gürültüsü gibiydi, dağlarda yankılandı. Yaklaşmakta olan fırtınanın farkına varmışım.

Top sahadan bir meteor gibi geçti ve etrafı kuşatan ormanın derinliklerinde kayboldu.

"Dışarıda," diye mırıldandım.

"Bekle," diye uyardı Esme bir eli havada. Emmett tam olarak görünmüyordu Carlisle onu gölgelemişti. Edward'ın ortalarda görünmediğini fark ettim.

"Dışarıda!" diye bağırdı Esme. Edward'ı bir elinde top ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ağaçların arasından çıkarken gördüğümde çok şaşırdım.

"Emmett hayatının en sert atışını yaptı," dedi Esme. "Ama Edward da en hızlı koşusunu."

Topa vurma sıraları hızla gelip geçiyordu, ne topun gitme hızına ne de sahanın etrafında koşuşan bedenlerinin hızına yetişebiliyordum.

Jasper Carlisle'ye yerden bir top attığında neden oynamak için bu fırtınalı havayı seçtiklerini anladım. Carlisle topa doğru koştu, sonra birinci köşeye kadar Jasper'la yarıştı. Çarpışıklığında ortaya çıkan ses iki kocaman kayanın düşme sesi gibiydi. Endişeyle yerimden fırladım ama onların burunları bile kanamamıştı.

"Kurtardınız!" diye seslendi Esme sakın bir sesle.

Emmett'in takımı bir sayı öndeydi Rosalie Emmett'in zorlu toplarından birine vurup alanlar etrafında koşmayı başarmıştı, Edward da üçüncü topu yakalamıştı. Yanıma geldiğinde heyecandan gözleri parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Emin olduğum bir şey var ki, bir daha asla o sıkıcı Beyzbol Ligi'ni seyretemeyeceğim."

"Sanki daha önceden çok izlemiş gibi konuşuyorsun," dedi gülerek.

"Ben biraz hayal kırıklığına uğradım," dedim alaylı bir şekilde.

"Neden?" diye sordu yüzünü asarak.

"Bir şeyi de dünyadaki herhangi birinden daha az iyi yapsan ne olur?"

O çarpık gülümsemesiyle beni yine nefessiz bıraktı.

"Bugün havamdayım," dedi sahaya doğru koşarken.

Çok akıllı oynuyordu, topu aşağıda tutuyor, Rosalie'nin her zaman hazır olan elinin ulaşamayacağı yerlere atıyor ve Emmett daha topu oyuna sokmadan iki köşeyi hızla koşuyordu. Carlisle sahanın çok uzağından bir yerlerden topa öyle bir vurdu ki, çıkan ses kulağıma acıttı. Ama sonunda o ve Carlisle sayı yapmayı başardılar. Alice zarif bir şekilde onlara çıktı.

Oyun devam ettikçe skor sürekli değişiyordu. Sıraları değiştikçe tıpkı sokak oyuncularını gibi birbirlerini yuhalıyorlardı. Ara-

la sırada Esme onlara toparlanmalarını söylüyordu. Gök gürölüyordu ama tıpkı Alice'in önceden tahmin ettiği gibi biz hâlâ kuruyduk.

Vurma sırası Carlisle'deydi, Edward da tutucuydu, bu sırada Alice bağırmaya başladı. Gözlerim her zamanki gibi Edward'ın üzerindeydi ve başını Alice'e bakmak için kaldırdığımı gördüm. Gözleri buluştu ve bir an aralarında bir şey oldu. Diğerleri Alice'e ne olduğunu sormadan önce Edward yanıma gelmişti.

"Alice?" Esme'nin sesi tedirgindi.

"Görmedim - söyleyemem," diye fısıldadı.

Herkes başına üşüşmüştü.

"Ne oldu Alice?" diye sordu Carlisle sakın ve otoriter bir sesle.

"Düşündüğümden çok daha hızlı hareket ediyorlar," dedi. "Sanırım bu bakış açısını daha önce yanlış gördüm," diye mırıldandı.

Jasper ona doğru uzandı, koruyucu bir duruşu vardı. "Değişen nedir?"

"Bizi oynarken duydular ve yollarını değiştirdiler," dedi, onu her ne korkuttuysa kendini buna karşı sorumlu hissediyordu.

Yedi çift göz bir anda bana baktı.

"Ne kadar yakında?" dedi Carlisle Edward'a dönerek.

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Beş dakikadan az. Koşuyorlar, oynamak istiyorlar," dedi kaşlarını çatarak.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Carlisle, gözleri tekrar bana kaydı.

"Hayır, onu taşıırken..." diye kısa kesti. "Ayrıca ihtiyacımız olan en son şey kokuyu takip etmeleri ve avlanmaya başlamaları."

"Kaç tane var?" diye sordu Emmett Alice'e.

"Üç," dedi kısaca.

"Üç mü?" dedi alay ederek. "Bırakın gelsinler." Kocaman kol-
larındaki çelik kasların belirginleştiğini görebiliyordum.

Bize çok uzun gelen bir saniyeden daha kısa bir süre içinde
Carlisle düşündü. Sadece Emmett soğukkanlı görünüyordu, di-
ğerleri Carlisle'ye endişeli gözlerle bakıyorlardı.

"Hadi oyuna devam edelim," dedi sonunda Carlisle. Sesi so-
ğukkanlı ve dengeliydi. "Alice sadece meraklı olduklarını söyle-
di."

Bütün bunlar sadece birkaç saniye içinde söylenmişti. Dik-
katle dinledim, çoğunu da duydum. Sadece Esme'nin Edward'ın
kulağına ne fısıldadığını duyamamıştım. Tek gördüğüm Ed-
ward'ın hafifçe başını salladığı ve Esme'nin yüzündeki rahatla-
mış ifadeydi.

"Sen Esme'yi yakala," dedi. "Ben sesleneceğim." Kendini
önüne attı.

Diğerleri sahaya geri döndüler, o keskin gözleriyle karanlık
ormanı tanyorlardı. Alice ve Esme benim bulunduğum yere yö-
nelmiş görünüyorlardı.

"Saçlarını aç," dedi Edward alçak bir sesle.

Hemen dediğini yaparak saçumdaki tokayı çıkarttım ve saçla-
rımı açtım.

Ne olduğunu anlamıştım. "Diğerleri geliyor."

"Evet, kıpırdamamaya çalış, sessiz ol, lütfen yanımdan ayrıl-
ma." Sesindeki tedirginliği saklamayı iyi beceriyordu ama ben
yine de duyabiliyordum.

"Bunun bir faydası olmaz," dedi Alice sakinçe. "Kokusunu
sahanın diğer tarafından alabiliyorum."

"Biliyorum," dedi, sesinde korku vardı.

Carlisle tümseğin üzerinde durmuştu, diğerleriyle isteksizce
oyuna katılıyorlardı.

"Esme sana ne sordu?" diye fısıldadım.

Cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti. "Susayıp susa-
nadıklarını," dedi gönülsüzce.

Saniyeler ağır ağır geçiyor, oyun ruhsuz ruhsuz ilerliyordu.
Kimse topa deminki gibi sert vurmaya cesaret edemiyordu. Em-
mett, Jasper ve Rosalie de sahada dolaşıp duruyorlardı. İçimde
korkuya rağmen Rosalie'nin gözlerinin üzerimde olduğunu bi-
liyordum. Bunlar tepkisiz gözlerdi ama dudaklarının duruşun-
dan kızgın olduğunu anlamıştım.

Edward oyunla hiç ilgilenmiyordu, gözleri de akli da orman-
daydı.

"Üzgünüm Bella," dedi korkuyla. "Seni böylesine ortaya çı-
kartmak çok aptalca ve sorumsuzca bir şeydi. Özür dilerim."

Nefesinin durduğunu ve gözlerini sahanın sağına diktiğini
fark ettim. Yarım adım atarak gelmekte olan şeyle benim arama
girdi.

Carlisle, Emmett ve diğerleri de aynı yöne döndüler, kulakla-
rını benim duyamayacağım kadar hafif gelen seslere dikmişlerdi.

18. Av

Ormanın derinliklerinden, birbirlerinden onar metre aralıklarla birer birer çıktılar. Ortaya çıkan ilk adam, sürünün başında olduğu belli, uzun boylu, koyu renk saçlı diğer adamın öne geçmesini sağlayarak hemen geri çekildi. Üçüncüsü bir kadındı; uzaktan sadece kadının parlak kırmızı saçlarını görebiliyordum. Edward'ın ailesine dikkatle yaklaşmadan önce aralarındaki mesafeyi kapattılar. Yırtıcı bir hayvan sürüsünün kendi türlerinden başka bir grupla karşılaştıklarında sergileyeceği davranışları sergiliyorlardı.

Onlar yaklaşırken Cullen'lerden ne kadar farklı olduklarını görebiliyordum. Yürüyüşleri kedi gibiydi, bu öyle bir yürüyüştü ki her an yere çömelip yürüyebilecekleri hissi veriyordu. Üzerlerinde sırt çantalarıyla yürüyüşe çıkmış insanların giydikleri türden şeyler vardı; kot ve kalın, su geçirmez kumaştan düğmeli montlar. Kıyafetler giyilmekten yıpranmıştı, ayakları çıplaktı. Adamların saçları kısaydı ama kadının parlak turuncu saçları ormanın yaprak ve dal parçalarıyla doluydu.

Keskin gözleri, her an korumaya hazır, Emmett ve Jasper ta-

ından kuşatılmış Carlisle'nin zarif duruşundaydı. Tek bir kelime etmeden hepsi bir anda daha normal ve dik bir şekilde yürümeye başladılar.

Öndeki adam içlerinden en güzeliydi; tipik solgunluğun altın-ten rengi zeytin yeşili, saçlarıysa parlak siyahtı. Orta yapılı ve abii ki kashydı ama Emmett'in yanında solda sıfır kalırdı. Rahatla gülümsedi ve parlak beyaz dişleri ortaya çıktı.

Kadın daha yabani görünüyordu, gözleri yanındaki adamların benim etrafındaki grup arasında gidip geliyordu. Dağınık saçları hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Duruşu bir kedininkini andırıyordu. İkinci adam fazla öne çıkmayarak arkalarında doneydi, liderden biraz daha inceydi, açık kahverengi saçları sıradan hatları çok alışlagelmmişti. Ama gözleri donuk ve te-

Gelenlerin gözleri de farklıydı. Beklediğim gibi bal rengi ya da siyah değil, rahatsız edici ve uğursuz bordo rengindeydi. Koyu renk saçlı adam gülümseyerek Carlisle'ye yaklaştı.

"Oyun oynadığınızı duyduk," dedi rahat bir sesle, konuşma-nda hafif bir Fransız aksanı vardı. "Ben Laurent, bunlar da Victoria ve James," dedi yanındaki vampirleri göstererek.

"Ben Carlisle, bu da benim ailem. Emmett, Jasper, Rosalie, Alice ve Edward," dedi bizi gruplar halinde göstererek. Benim adımla söylediğinde çok şaşırdım.

"Birkaç oyuncu daha için yeriniz var mı?" diye sordu Laurent arkadaş canlısı bir tavrıyla.

Carlisle de bu tavra uygun bir ses tonuyla cevap verdi. "Aslında biz de bitirmek üzereydik. Ama başka bir zaman bunu keşfetmek isteriz. Bu civarda uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Ashında biz kuzeye gidiyoruz, ama etrafta kimlerin olduğunu merak ettik. Uzun zamandır böyle arkadaşlara rastlamamış-

"Bu bölgede bizden ve sizin gibi arada sırada uğrayan misafirlerden başka kimse yok."

Gergin ortam yavaş yavaş bu sıradan konuşmayla yumuşamaya başlamıştı. Sanırım Jasper durumu idare etmek için o tuhaf gücünü kullanıyordu.

"Av alanlarınız nerelerdir?" diye sordu Laurent rahatça.

Carlisle bu sorunun ardındaki imayı anlamazlıktan geldi. "Olympic tepesi, bazen de Coast tepeleri. Yakınlarda sürekli oturduğumuz bir evimiz var. Denali'de bizimki gibi bir ev daha var."

Laurent topuklarında sertçe döndü.

"Sürekli mi? Bunu nasıl beceriyorsunuz?" Sesinde gerçek bir merak vardı.

"Neden bizimle eve gelmiyorsunuz, daha rahat konuşabiliriz," dedi Carlisle. "Bu uzun bir hikâye."

James ve Victoria "ev" kelimesini duyduklarında birbirlerine şaşkınlıkla baktılar ama Laurent ifadesini saklayabildi.

"Bu kulağa çok ilginç ve hoş geliyor." Gülümsemesi çok sıcaktı. "Ontario'dan beri av peşindeyiz ve bu sürede kendimize çekidüzen verme fırsatımız olmadı." Gözleri Carlisle'nin düzgün görünüşüne takıldı.

"Lütfen yanlış anlamayın ama bu bölgede avlanmazsanız seviniriz. Bilirsiniz, şüphe uyandırmamamız lazım," diyerek bir açıklama yaptı Carlisle.

"Tabii ki," dedi Laurent başını sallayarak. "Sizin bölgenize dokunmayız. Zaten biz Seattle'ın dışında bir yerlerde yedik," dedi gülerek. Bir anda ürperdim.

"Eğer bizimle gelmek isterseniz size yolu gösterelim, Emmett ve Alice, siz cipi almak için Edward ve Bella'yla gidebilirsiniz," diye ekledi.

Carlisle konuştuğu sırada üç şey oldu. Saçlarım hafif rüzgâr-

dalgalandı, Edward bir anda gerildi ve adamlardan ikincisi nes başını uzatarak dikkatle beni inceledi ve koklamaya başladı.

James bir adım atıp yere çömeldiğinde hepsi paniğe kapıldı. Edward dişlerini gösterdi, beni korumak istercesine yere çömel-boğazından korkunç hırıltılar yükseliyordu. Bu sabah ondan duyduğum keyifli seslere hiç benzemiyordu; bu hayatımda duyduğum en tehditkâr sest, tepeden turnağa ürperdim.

"Bu nedir?" dedi Laurent hayretler içinde. Ne James ne de Edward bu agresif pozisyonlarını bozmadılar. James hafifçe yavaşladı ve Edward da buna karşılık biraz ilerledi.

"Kız bizimle," dedi Carlisle James'e. Laurent kokumu James'ten daha az almış olmalıydı ama fark ettiği belliydi.

"Yanınızda atıştırılacak bir şey mi getirdiniz?" diye sordu isteksizce bir adım öne atarken.

Edward artık çok daha korkunç bir şekilde hırılıyor, dişleri iyice görünüyordu. Laurent bir adım geri attı.

"Kız bizimle dedim," dedi Carlisle sert bir ses tonuyla.

"Ama o bir *insan*," diye karşı çıktı Laurent. Sözcükler ağzından saldırganlıktan çok, büyük bir şaşkınlıkla çıkmıştı.

"Evet." Emmett açıkça Carlisle'nin tarafındaydı ve gözlerini James'in üzerinden ayırmıyordu. James yavaşça çömeldiği yerden doğruldu ama gözleri hâlâ üzerimdeydi, burun delikleri genişlemişti. Edward önümde bir aslan gibi gergin duruyordu.

Laurent konuştuğunda sesi yatıştırıcıydı, bir anda ortaya çıkan düşmanlığı ortadan kaldırmaya çalışıyordu. "Anlaşılan birimizden öğreneceğimiz çok şey var."

"Gerçekten öyle." Carlisle'nin sesi soğukkanlıydı.

"Biz yine de bu davetinizi kabul etmek istiyoruz." Gözleri önce bana, sonra Carlisle'ye kaydı. "Ve tabii ki bu kıza zarar vermeyeceğiz. Ayrıca demin de söylediğim gibi, sizin alanınızda avlanmayacağız."

James kızgın ve inanmayan gözlerle Laurent'a bakıyordu, sonra da gözlerini sürekli bir yüzden ötekine çeviren Victoria'ya bir bakış attı.

Carlisle konuşmadan önce Laurent'ın yüz ifadesine baktı. "Size yolu gösterelim. Jasper, Rosalie, Esme?" diye seslendi. Bir araya geldiler ve aynı noktada buluştuklarından beni onların görüş mesafesinden çıkarttılar. Alice hemen yanımda belirdi, Emmett biraz geride durdu, James'in arkası bize dönükken bile gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu.

"Hadi gidelim Bella." Edward'ın sesi kısık ve soğuktu.

Bütün bu zaman boyunca ben orada donup kalmıştım. Beni uyandırmak için Edward'ın kolumu tutup sertçe çekmesi gerekmişti. Alice ve Emmett hemen arkamızdan gelip beni saklıyorlardı. Edward'ın yanından yalpalayarak yürüyordum, üzerimde hâlâ korkunun verdiği şaşkınlık vardı. Onların gidip gitmediğini duyamıyordum. Ormana doğru insanların yürüdüğü hızla yürürken, Edward'ın sabırsızlığı neredeyse dokunulabilecek kadar yoğunlaşmıştı.

Ormana girdiğimizde Edward yürümeye devam ederek beni bir askı gibi omuzuna aldı. O giderken ben de elimden geldiği kadar sıkı tutunmaya çalışıyordum, diğerleri de hemen peşimizden geliyorlardı. Başımı aşağıda tutuyordum ama gözlerim korkudan faltaşı gibi açılmış, kapanmıyordu. Artık iyice karanlık olan ormana hayalet gibi dalmıştık. Edward'ı genelde saran neşe tamamen kaybolmuş, yerini onu tüketen ve daha hızlı koşmasına neden olan bir korkuya bırakmıştı. Ben sırtındayken bile diğerleri geride kalmıştı.

İnanılmaz kısa bir süre içinde cipe ulaştık, Edward beni arka koltuğa atarken biraz olsun yavaşladı.

"Onun kemerini tak," diye emretti yanıma oturan Emmett'a.

Alice çoktan ön koltuğa oturmuş, Edward'sa motoru çalıştıyordu. Motor hayat buldu, geri geri gittik ve kıvrımlı yola çıktık.

Edward benim anlayamayacağım hızda bir şeyler söylüyor- söyledikleri daha çok küfüre benziyordu.

Sarsıntılı yolculuğumuz bu sefer daha da kötüydü, karanlık nu daha da korkutucu yapıyordu. Emmet ve Alice camlardan arıya bakıyorlardı.

Anayola çıktık, her ne kadar hızımız artmış olsa da nereye gittiğimizi artık daha iyi görebiliyordum. Güneye, Forks'tan uzaklaşıyorlardık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Kimse bana bakmadı bile.

"Lanet olsun Edward! Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni buradan uzağa, çok uzağa götürmemiz lazım, hem de hemen." Konuşurken arkaya bakmadı, gözleri yoldaydı. Hız göstergesi saatte yüz yetmiş kilometre hızla gittiğimizi gösteriyordu.

"Geri dön! Beni eve götürmek zorundasın!" diye bağırdım. Aptal kemerleri açmaya uğraşıyorum.

"Emmett," dedi Edward sert bir ifadeyle.

Emmett da ellerimi çelik gibi güçlü kollarıyla tuttu.

"Hayır! Edward! Bunu yapamazsın!"

"Yapmak zorundayım Bella, şimdi lütfen sessiz ol."

"Olmayacağım! Beni geri götürmek zorundasın. Charlie FBI'ı arar! Hepsi ailenin üzerine gider. Carlisle ve Esme! Gitmek ve sonsuza kadar saklanmak zorunda kalırlar!"

"Sakin ol Bella." Sesi buz gibiydi. "Biz daha önce de böyle şeyler yaşadık."

"Benim üzerimden yaşamayacaksın! Her şeyi benim üzerimden mahvedemeyeceksin!" Deli gibi çırpınıyordum.

"Edward, kenara çek." Alice ilk kez konuşmuştu.

Edward ona sert bir bakış attı ve hızlandı.

"Edward, bunu konuşmalıyız."

"Anlamıyorsun," diye kükredi öfkeyle; sesinin daha önce hiç bu kadar yüksek çıktığını duymamıştım, cipin içinde bu ses sağır ediciydi. Hız ibresi yüz seksen beşe yaklaşmıştı. "O bir takipçi Alice görmedin mi? Bir takipçi!"

Emmett'in yanımda gerildiğini hissettim, neden bu sözcüğün bu kadar etkili olduğunu merak ettim. Bu sözcüğün, üçü için benden daha fazla anlam taşıdığı kesindi. Anlamak istiyordum, ama soru sormama imkân yoktu.

"Kenara çek Edward." Alice'in sesi mantıklıydı ama içinde daha önce hiç duymadığım bir otorite vardı.

Hız göstergesi iki yüze dayanmıştı.

"Dediğimi yap Edward."

"Beni dinle Alice. Adamın aklından geçenleri biliyorum. Takip etmek onun tutkusu, takıntısı ve adam onu istiyor Alice, özellikle onu. Bu gece ava çıkacak."

"Nereye gittiğimizi bilmi..."

Edward sözünü kesti. "Sence onun kokusunu kasabaya kadar takip etmesi ne kadar sürer? Daha Laurent konuşmadan o planını yapmıştı."

Derin bir nefes aldım, kokumun onu nereye getireceğini biliyordum. "Charlie! Onu orada bırakamazsınız! Onu bırakamazsınız!" Kemerlerle boğuşuyordum.

"O haklı," dedi Alice.

Araba hemen yavaşladı.

"Şimdi seçeneklerimize bir bakalım," dedi Alice tatlı bir şekilde.

Araba biraz daha yavaşladı ve birden bir otoyolun banketlerinin önünde ani bir fren yaptık. Öne doğru fırlayıp geri geldim, kemerler beni tutmuştu.

"Hiçbir seçeneğimiz yok," diye tısladı Edward.

"Charlie'yi bırakmayacağım!" diye bağırardım.

"Çenenin kapat Bella!"

"Onu geri götürmeliyiz," dedi Emmett.

"Hayır," Edward'ın kararı kesindi.

"O adam bizim dengimiz değil. Bella'ya dokunamaz."

"Bekleyecektir."

Emmett gülümsedi. "Ben de bekleyebilirim."

"Sen görmedin, bilmiyorsun. Kendini bir ava adadı mı onu kimse vazgeçiremez. Onu öldürmek zorundayız."

Emmett bu fikirden rahatsız olmadı. "Bu bir seçenek."

"Bir de kadın var. O, adamla birlikte. Eğer iş kavgaya dönüşürse liderleri de onlarla birlikte bu savaşa girer."

"Biz yeterince kalabalıyız."

"Başka bir seçenek daha var," dedi Alice sessizce.

Edward bir hışımla ona döndü, hırlyormuş gibi konuşuyordu. "Başka-seçeneğimiz-yok!"

Emmett ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorduk, Alice pek şaşırmamış gibiydi. Edward ve Alice birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Bu sessizliği ben bozdum. "Benim planımı duymak isteyen var mı?"

"Hayır," dedi Edward hırlayarak. Alice ona baktı, sonunda o da çileden çıkmıştı.

"Dinle," dedim yalvaran bir sesle. "Beni geri götür."

"Hayır," diyerek sözümü kesti.

Ona bakarak konuşmaya devam ettim. "Beni geri götür. Babam Phoenix'e gitmek istediğimi söylerim. Çantamı toplarım. Bu takipçi bizi izlerken bekleriz, sonra da kaçarız. Adam bizi takip eder ve Charlie'yi rahat bırakır. Charlie de ailenizle ilgili FBI'ı aramaz. Sonra da siz beni ne cehenneme götürecekseniz götürürsünüz."

Hepsi bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Aslında fena fikir değil." Emmett'in şaşkınlığı tam bir aşağılamaydı.

"Belki işe yarayabilir - babasını öylece savunmasız bırakamayız, biliyorsunuz," dedi Alice.

Herkes Edward'a bakıyordu.

"Bu çok tehlikeli - adamın Bella'nın yüz kilometre bile yakınında olmasını istemiyorum."

Emmett kendine çok güveniyordu. "Edward, o bize yetişmez."

Alice bir süre düşündü. "Onun saldırdığını görmüyorum. Bella'yı yalnız bırakmamızı bekleyecek."

"Bunun olmayacağını anlaması fazla uzun sürmez."

"Sizden beni eve götürmenizi rica ediyorum." Sesimin kararlı çıkmasına çalışıyordum.

Edward parmaklarını şakaklarına bastırdı ve gözlerini sımsıkı kapattı.

"Lütfen," dedim ince bir sesle.

Başını kaldırıp bana bakmadı. Konuştuğundaysa sesi bıkkındı.

"Bu gece takipçi seni görsün veya göremesin hiçbir yere gitmiyorsun. Charlie'ye Forks'a bir dakika bile katlanamayacağını söylersin. Ona bir şeyler uydur işte. Eline ilk geçen şeyleri çantana koy ve kamyonetine bin. On beş dakikan var. Beni duyuyor musun? Kapıdan adımını attıktan sonra on beş dakika."

Cip tekrar çalıştı ve Edward bizi geri döndürdü. Hız göstergesinin ibresi tekrar yükselmeye başladı.

"Emmett?" diye sordum ellerime bakarak.

"Aa, pardon," dedi ellerimi bırakarak.

Birkaç dakika motorun sesinden başka hiçbir ses çıkmadı. Bu sessizliği bozan Edward oldu.

"Şimdi şöyle olacak. Eve vardığımızda eğer takipçi orada değilse Bella'ya kapıya kadar eşlik edeceğim. Sonra senin içeride on beş dakikan olacak," dedi bana dikiz aynasından bakarak. Emmett sen evin dışını tut. Alice sen de kamyoneti. Bella içeride olduğu sürece ben de içeride olacağım. Bella dışarı çıktıktan sonra siz ikiniz cipi eve götürebilir ve Carlisle'ye haber verebilirsiniz."

"Hayır olmaz," diye araya girdi Emmett. "Ben seninleyim."

"Bunu iyi düşün Emmett. Ne kadar süreliğine gideceğimi bilmiyorum."

"Bu işin nereye varacağını öğrenene kadar seninleyim."

Edward iç geçirdi. "Eğer takipçi *oradaysa*," diye büyük bir ciddiyetle devam etti, "yolumuza devam edeceğiz."

"Biz oraya, ondan önce varacağız," dedi Alice kendinden emin bir şekilde.

Edward bunu kabul etmiş görünüyordu. Önceden Alice'le ne sorunu vardıysa, artık ona güveniyordu.

"Peki cipi ne yapacağız?" diye sordu Alice.

Sesi çok sert çıkmıştı. "Onu eve bırakırsın."

"Hayır bırakamam," dedi Alice sakince.

Aralarındaki o anlaşılmaz sürtüşme yine başlamıştı.

"Hepimiz benim kamyonete sığabiliriz," diye fısıldadım.

Edward hiç de beni duymuş gibi durmuyordu.

"Sanırım yalnız gitmeme izin vermelisiniz." Bu sefer bunu daha kısık söylemişim.

Ama bunu duydu.

"Bella lütfen, sadece bu sefer benim dediğim gibi yapalım, dedi dişlerini sıkarak.

"Dinle, Charlie aptal değil," diyerek karşılık verdim. "Eğer yarın kasabada olmazsanız şüphelenecektir."

"Hiç alakası yok. Onun güvende olduğundan emin olacağız ve şimdilik en önemli şey de bu."

"Peki ya bu takipçi? Bu gece nasıl davrandığını gördü. Nerede olursan ol, senin benimle olduğunu düşünecektir."

Emmett yine şaşkınlıkla bana baktı. "Edward onu dinle," dedi. "Sanırım haklı."

"Evet haklı," dedi Alice.

"Bunu yapamam." Edward'ın sesi buz gibiydi.

"Emmett da burada kalmalı," diye devam ettim. "Emmett'in adamın dikkatini çektiği kesin."

"Ne?" dedi Emmett bana dönerek.

"Eğer kalırsan James'i bir güzel haklıyorsun," dedi Alice bana kabılarak.

Edward inanmayan gözlerle Alice'e baktı. "Sence onun yalnız gitmesine izin mi vermeliyim?"

"Tabii ki hayır," dedi Alice. "Jasper ve ben onu götürürüz."

"Bunu yapamam," diye tekrarladı Edward ama bu sefer sesinde hafif bir yenilgi vardı. Onun da aklına yatmaya başlamıştı.

İkna edici olmaya çalışıyordum. "Buralarda bir hafta kadar kal..." yüzünü aynadan gördüm ve hemen düzelttim "...yani birkaç gün kal. Bırak da Charlie beni kaçırmadığını görsün ve James de boşu boşuna bir şeylerin peşinden koşsun. Benim peşimi bıraktığından emin ol. Sonra benimle buluşursun. Şöyle bir dolaş, sonra Alice ve Jasper da eve dönebilirler."

Söylediklerimi düşünmeye başladığını görebiliyordum.

"Seninle nerede buluşayım?"

"Phoenix'te." Tabii ki.

"Hayır. Nereye gideceğini duyacaktır," dedi sabırsızlıkla.

"Sen de açıkça ona bunun bir oyun olduğunu göstereceksin. Onun dinlediğini bildiğimizi bilecek. Söylediğim yere gidip gitmeyeceğimi asla bilemeyecek."

"Bu kız tam bir şeytan," dedi gülerek.

"Ya bu işe yaramazsa?"

"Phoenix'te birkaç milyon insan var," dedim ona.

"Bir telefon defteri bulmak o kadar da zor değil."

"Eve gitmeyeceğim."

"Aa?" diye sordu, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

"Kendi evimi tutacak kadar büyüdüm ben."

"Edward, biz onun yanında olacağız," diye hatırlattı Alice.

"Phoenix'te ne yapacaksın?" diye sordu sert bir şekilde.

"İçerilerde duracağım."

"Aslında bu hoşuma gitti." Emmett hiç şüphe yok ki James'i köşeye sıkıştırmayı düşünüyordu.

"Kapat çeneni Emmett."

"Bak, eğer Bella yanımdayken onu alt etmeye çalışırsak birinin yaralanma riski çok daha fazla olur. Belki ona bir şey olur ya da onu korumaya çalışırken sana. Ama eğer onu yalnız yakalarsak..." dedi hafif bir gülümsemeyle. Haklıydım.

Kasabaya doğru yol alırken cip yavaşça kıvrılıyordu. Bu cesaret dolu konuşmama rağmen tüylerimin hâlâ diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Bir an Charlie'yi evde tek başına, yürekli olmaya çalışırken düşündüm.

"Bella." Edward'ın sesi çok yumuşak çıkmıştı. Alice ve Emmett pencereden dışarı baktılar. "Eğer sana bir şey, herhangi bir şey olmasına izin verirsen bundan seni sorumlu tutacağım. Bunu anlıyor musun?"

"Evet," dedim yutkunarak.

Alice döndü.

"Jasper bunun altından kalkabilir mi?"

"Ona bir şans ver Edward. Bütün bu olanlar düşünüldüğünde çok çok iyiye gidiyor."

“Bunu becerebilir misin?” diye sordu.

Zarif Alice dudaklarını gırtlğından gelen bir sesle yukarıya doğru öyle bir kaldırdı ki dehşete düşmüş bir şekilde koltuğuma sindim.

Edward ona gülümsedi. “Düşüncelerini kendine sakla,” dedi sessizce.

19. ELVEDALAR

Charlie beni bekliyordu. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Beni rahat bırakmasını sağlamak için bir yol bulmaya çalışırken beynimin bomboş olduğunu hissediyordum. Bu pek de hoş olmaya-caktı.

Edward yavaşça, kamyonetimden uzak durmaya çalışarak arabayı park etti. Üçü de diken üzerindeydi, yerlerinde dimdik oturmuş, ormandan gelen her sese kulak kabartıyorlardı. Her gölgeye bakıyor, her kokuyu dikkatle kokluyor, buraya ait olmayan bir şey arıyorlardı. Motor durdu ve onlar dinlemeye devam ederken ben de hareketsiz olduğum yerde kaldım.

“O burada değil,” dedi Edward gergin bir şekilde. “Hadi gidelim.”

Emmett kemerlerden kurtulmama yardım etti.

“Merak etme Bella,” dedi kısık ama neşeli bir sesle. “Biz burada işleri hemen hallederiz.”

Emmett'a bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Onu çok az tanıyordum ama yine de bu geceden sonra onu bir daha ne zaman göreceğimi bilememek çok korkunçtu. Bu vedaya sa-

dece birkaç saat katlanmam gerektiğini biliyordum ama bunun düşüncesi bile gözlerimden yaşların akmasına sebep oldu.

"Alice, Emmett." Edward'ın sesi emir verir gibiydi. Sessizce karanlığın içinde kayboldular. Edward kapımı açtı, elimi tuttu ve beni kollarının arasına aldı. Benimle eve kadar hızlıca yürüdü, bu sırada gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

"On beş dakika," diyerek sessizce beni uyardı.

"Bunu yapabilirim," dedim burnumu çekerek. Gözyaşlarım bana ilham vermişti.

Verandada durdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Ateşli bir şekilde gözlerine bakıyordum.

"Seni seviyorum," dedim alçak ve heyecanlı bir sesle. "Ne olursa olsun seni hep seveceğim."

"Sana hiçbir şey olmayacak Bella," dedi aynı tutkuyla.

"Sadece plana uy tamam mı? Benim için Charlie'yi koru. Bu olaydan sonra beni pek fazla sevmeyecek, ama hiç olmazsa daha sonra ondan özür dilemek için bir şansım olsun isterim."

"İçeri gir Bella, acele etmeliyiz." Sesi telaşlıydı.

"Bir şey daha var," diye fısıldadım tutkuyla. "Bu gece söylediğim bir tek kelimeyi daha dinleme!" Öne doğru eğilmiş duruyordu ve yapmam gereken tek şey parmak uçlarımda yükselmek ve onun o buz gibi dudaklarını tüm gücümle öpmektir. Sonra arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

"Git burdan Edward!" diye bağırdım içeri koşarken, sonra da o şaşkın suratına kapıyı kapattım.

"Bella?" Charlie salonda dolanıp duruyordu.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdım deli gibi akan gözyaşlarının arasından. Yukarıya, odama çıktım, arkamdan kapıyı çarpıp kilitledim. Hemen yatağıma doğru koştum, yatağın altından kalın kumaştan yapılmış çantamı almak için yere eğildim. Yatakla kutu arasında, içinde biriktirdiğim paralar olan eski çoraba uzandım.

Charlie kapımı çalıyordu.

"Bella, iyi misin? Neler oluyor?" Sesi korkmuş gibiydi.

"Ben eve dönüyorum," diye bağırdım, sesim tam yerinde çatallaşmıştı.

"Sana bir şey mi yaptı?" Sesi artık öfkeliydi.

"Hayır!" Birkaç oktav yukarıdan bağırdım. Şifoniyere döndüm, Edward çoktan oradaydı, ellerinde bana fırlatmak üzere olduğu rastgele seçtiği giysiler vardı.

"Senden ayrıldı mı?" Charlie'nin kafası karışmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım elimdekileri çantaya tıkarken. Edward bir çekmece dolusu kıyafeti daha bana atmaya hazırlanıyordu. Çanta neredeyse dolmuştu.

"Ne oldu Bella?" diye bağırdı Charlie kapıya vurarak.

"Ben *ondan* ayrıldım," diye cevap verdim bağırarak. Bu sırada çantanın fermuarını kapatmaya çalışıyordum. Edward becerikli elleriyle ellerimi kenara itti ve fermuarı kapattı. Çantanın askısını dikkatlice omzuma astı.

"Ben kamyonette olacağım - hadi git!" diye fısıldadı ve beni kapıya doğru itti. Sonra bir anda camdan kayboldu.

Kapının kilidini açtım ve kapıyı Charlie'ye doğru sertçe açtım. Merdivenlerden inerken ağır çantamla boğuşuyordum.

"Ne oldu?" diye bağırdı. Tam arkamdaydı. "Ondan hoşlandığını zannediyordum."

Mutfakta beni bileğimden yakaladı. Her ne kadar şaşırıyorsa da tutuşu sertti.

Ona bakmam için beni kendine döndürdü, gitmeme izin verecekmis gibi görünmüyordu. Kaçmak için tek yol aklıma geliyordu, ama bu yol onun canını çok yakacaktı, bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum. Ama zamanım yoktu, Charlie'yi korumak zorundaydım.

Başımı kaldırıp babama baktım, biraz sonra yapacağım şey için gözlerimde yaşlar vardı.

“Ondan *hoşlanıyorum* – zaten sorun da bu. Bunu daha fazla yapamayacağım! Buraya daha fazla bağlanamam! Annem gibi bu aptal ve sıkıcı kasabaya çakılıp kalmak istemiyorum! Onun yaptığı bu aptal hataya düşmeyeceğim. Bundan nefret ediyorum – burada bir dakika daha kalamam!”

Sanki ona elektrik vermişim gibi ellerini indirdi. Onun şaşkın ve yaralanmış suratına sırtımı döndüm ve kapıya doğru yürümeye başladım.

“Bells, şimdi gidemezsin. Gece vakti,” diye fısıldadı arkamdan.

Ona dönmedim. “Eğer yorulursam kamyonette uyurum.”

“Sadece bir hafta daha bekle,” diye yalvardı, hâlâ şaşkındı. “O zamana kadar Renée gelmiş olur.”

Bu beni tamamen hayrete düşürdü. “Ne?”

Charlie konuşmasına devam etti. “Sen dışarıdayken aradı. Florida’da işler pek yürümemiş ve eğer Phil bu haftanın sonunda anlaşmayı imzalamazsa Arizona’ya geri döneceklermiş. Side-winders’ın koç yardımcısı belki kısa süreliğine başka bir yere gidebileceklerini söylemiş.”

Başımı salladım, aklımı toparlamaya çalışıyordum. Her geçen saniye Charlie’yi tehlikeye bir adım daha yaklaşıyordu.

“Anahtarım var,” diye söylendim kapının kolunu çevirirken. Charlie bana sadece bir kol uzaklığındaydı, yüzü şaşkındı. Onunla tartışarak daha fazla zaman kaybedemezdim. Ona daha fazla zarar vermek zorunda kalacaktım.

“Bırak gideyim Charlie.” Yıllar önce annemin bu evden çıkarken söylediklerini tekrarlıyordum. Elimden geldiği kadar sinirli söylemeye çalışmışım ve sonra kapıyı açtım. “Olmadı, tamam mı? Forks’tan gerçekten nefret ediyorum!”

Bu acımasız sözlerim yerini bulmuştu – ben gecenin içine doğru ilerlerken Charlie kapının girişinde donup kalmıştı. Bom-

boş bahçeden korkuyordum. Kamyonete doğru çılgınca koştum, arkamda bir gölge bırakmışım. Çantamı camdan koltuğa attım ve kapıyı açtım. Anahtar marş yerinde duruyordu.

“Yarın seni ararım!” diye bağırdım. Her ne kadar olan biteni ona anlatamayacağımı bilsem de her şeyi ona doğru düzgün anlatabilmeyi umut ettim. Motoru çalıştırdım ve gürültülü bir şekilde yola çıktım.

Edward elime uzandı.

“Kenara çek,” dedi evi ve Charlie’yi geride bıraktığımızda.

“Ben kullanabilirim,” dedim akan yaşlarımın arasından.

Uzun elleri beklenmedik bir şekilde belimi sardı, ayaklarıyla ayaklarımı gaz pedalından çekti. Beni kucağına aldı, ellerimi direksiyondan çekti ve bir anda sürücü koltuğundaydı. Kamyonet yoldan bile çıkmamıştı.

“Evi bulamayabilirsin,” diye açıklama yaptı.

Bir anda arkamızdan bir ışık göründü. Korkuyla arka camdan baktım.

“O Alice,” dedi beni rahatlatmak için. Tekrar elimi tuttu.

Aklımda kapının önünde duran Charlie’nin görüntüsü vardı.

“Takipçi?”

“Oyununun sonunu duydu,” dedi Edward ciddi bir şekilde.

“Charlie?” diye sordum korkuyla.

“Takipçi bizi izlemiş. Şu anda arkamızdan koşuyor.”

Kanımın donduğunu hissettim.

“Onu atlatabilir miyiz?”

“Hayır,” dedi ama konuşurken hızlanmıştı. Kamyonetin motoru isyan eder gibi sesler çıkartıyordu.

Planım artık o kadar da cazip gelmiyordu.

Kamyonet sarsıldığında Alice’e bakıyordum, camın önünden karanlık bir gölge geçti.

Tüyler ürperten çığlığım Edward'ın eliyle ağzımı kapatmasıyla kesildi.

"O Emmett!"

Elini ağzımdan çekti ve kolunu belime doladı.

"Merak etme Bella. Güvende olacaksın," diye söz verdi.

Sessiz kasabanın içinden kuzey otoyoluna doğru ilerliyorduk.

"Senin küçük kasaba hayatından bu kadar sıkıldığımı bilmiyordum," dedi laflamak için. Sadece beni oyalamaya çalıştığını biliyordum. "Gayet iyi uyum sağlıyormuşsun gibi görünüyordun - özellikle de son zamanlarda. Belki de ben hayatı senin için daha ilginç kıldığımı düşünerek kendimi kandırıyordum."

"Hiç hoş davranmadım," diye itiraf ettim dizlerime bakarak. Onun konuyu değiştirme çabalarına aldırış etmiyordum. "Annem de giderken aynı şeyi söylemişti. Belden aşağıya vurdum sanırım."

"Merak etme, seni affedecektir." Her ne kadar gözlerine yansadıysa da hafifçe gülümsedi.

Çaresizce ona baktım ve gözlerimdeki paniği gördü.

"Bella her şey yoluna girecek."

"Ama seninle birlikte değilken her şey yolunda olmayacak," diye fısıldadım.

"Birkaç gün içinde yine beraber olacağız," dedi koluyla iyice sarılarak. "Bunun kendi fikrin olduğunu unutma."

"Bu en iyi fikirdi - tabii ki benim fikrimdi."

Belli belirsiz gülümsedi ama bu hemen kayboldu.

"Neden böyle oldu?" diye sordum, sesim çekici çıkmıştı. "Neden ben?"

Önümüzdeki yola düşünceli düşünceli baktı. "Bu benim hatam - seni bu şekilde ortaya çıkartmam aptallıktı." Sesindeki öfke kendineydi.

"Demek istediğim şey bu değil," dedim. "Benim orada bulunmam, aman ne önemli! Diğer ikisini rahatsız etmedi. Neden James beni öldürmeye karar verdi? Bu civarda bir sürü insan var, neden ben?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Bu gece onun aklını iyice okudum," diye konuşmaya başladı kısık bir sesle. "Bunu engellemek için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim, seni gördü. Bu kısmen senin hatan..." Sesi alaylıydı. "Eğer bu kadar tatlı kokmasaydın onun da pek umrunda olmazdı. Ama seni koruduğumda... tabii bu işleri daha da karıştırdı. Konu ne kadar önemsiz olursa olsun ona karşı gelinmesine pek alışkın değil. Kendini bir avcı olarak görüyor, hepsi bu. Bütün hayatı yürümekle geçiyor ve hayattan beklediği tek şey ona meydan okunması. Birdenbire ona meydan okumuş olduk, bir grup güçlü savaşçı tek bir kırılğan şeyi koruyor. O şimdi kendini nasıl zinde hissediyordur. Bu onun en sevdiği oyun ve biz de ona hayatının en heyecanlı oyununu hazırladık." Sesinde iğrenme vardı.

Bir an duraksadı.

"Ama eğer orada bekleseydim, seni oracıkta öldürürdün," dedi korkuyla.

"Ben düşündüm ki... diğerlerine sana koktuğum gibi... kokmuyordum," dedim tereddütle.

"Kokmuyorsun. Ama yine de bu hiçbirine çekici gelmiyorsun anlamına gelmiyor. Eğer *kokun* takipçiye ya da diğerlerine, bana geldiği kadar çekici gelseydi hemen orada bir kavga çıkardı."

Titriyordum.

"Onu öldürmekten başka bir şansım olduğunu zannetmiyorum," diye söylendi. "Bu Carlisle'nin hoşuna gitmeyecek."

Her ne kadar karanlıkta nehri göremesem de, tekerleklerin köprüyü geçtiğini hissedebiliyordum. Yaklaştığımızı biliyordum. Ona artık sormalıydım.

“Bir vampiri nasıl öldürebilirsin?”

Gözlerinde anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı sesi bir anda çok sert çıkmıştı. “Bundan emin olmanın yolu onu parçalara ayırıp, yakmaktır.”

“Peki ya diğer ikisi, onunla birlikte savaşır mı?”

“Kadın savaşacaktır. Laurent’tan emin değilim. Aralarındaki bağ çok güçlü değil, Laurent sadece öylesine onlarla. Çayırılıkta James’ten çok utandı...”

“Ama James ve kadın - onlar sizi öldürmeye çalışacaklar değil mi?” diye sordum.

“Bella, benim için endişelenerek zaman harcama *zahmetine* girme. Senin tek derdin kendi güvenliğini düşünmek olmalı ve... lütfen, ne olursun kayıtsız *davranma*.”

“Hâlâ peşimizde mi?”

“Evet. Ama bu gece eve saldırmayacak. Bu gece değil.”

Arkamızda Alice’le birlikte görünmeyen bir yola saptı.

Kamyoneti doğruca eve sürdü. İçerideki ışıklar parlaktı ama yine de ormanın karanlığını bastıramıyorlardı. Daha kamyonet durmadan Emmett kapımı açtı, beni koltuktan aldı, sanki bir futbol topuymuşum gibi beni göğsüne bastırıp ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Bir yanımızda Edward, diğer yanımızda Alice, kocaman beyaz odaya dalarcasına girdik. Hepsi oradaydı, yaklaştığımızı duyduklarında ayağa kalkmış olmalıydılar, Laurent ortalarında duruyordu. Beni Edward’ın yanına oturturken Emmett’in boğazından hafif hırıltılar çıkardığını duyabiliyordum.

“Bizi takip ediyor,” dedi Edward kötü kötü Laurent’a bakarken.

Laurent’ın yüzü asılmıştı. “Ben de bundan korkuyordum.”

Alice Jasper’ın yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Merdivenlerden birlikte çıktılar. Rosalie onları seyreliyordu

ve birden Emmett’in yanına oturdu. Güzel gözleri heyecanlıydı -sonra isteksizce bakışları bana kaydı- ve öfkeliydi.

“Ne yapacak?” diye sordu Carlisle Laurent’a.

“Üzgünüm,” dedi. “Oğlunuz kızı koruduğunda ben de bundan korkuyordum. Bu James’in tepesini attırdı.”

“Onu durdurabilir misiniz?”

Laurent başını hayır anlamında salladı. “Bir kere başladığında James’i kimse durduramaz.”

“Biz onu durduracağız,” dedi Emmett. Söylediklerinde ciddiye.

“Onu alt edemezsiniz. Üç yüz yıllık hayatım boyunca onun gibisini görmedim. O tam bir katil. Ben de bu yüzden onun grubuna katıldım.”

Onun grubu, tabii ya. Oradaki liderlik gösterisi sadece bir gösteriydi.

Laurent başını sallıyordu. Şaşkınlıkla bana baktı, oradan da Carlisle’ye. “Buna değeceğinden emin misin?”

Edward’ın öfkeli kükremesi odayı doldurdu, Laurent olduğu yerde büzüldü.

Carlisle ciddi bir şekilde Laurent’a bakıyordu. “Korkarım bir seçim yapmak zorunda kalacaksın.”

Laurent anlamıştı. Bir süre düşündü. Gözleriyle odadaki herkesin yüzüne bakıyordu, sonra bir anda ayağa fırladı.

“Burada yarattığınız hayat beni çok etkiledi. Ama bunun arasında kalmayacağım. Size karşı hiçbir düşmanlık beslemiyorum ama James’e de karşı gelmeyeceğim. Sanırım kuzeye doğru - Delani’deki grubun yanına gideceğim.” Bir süre tereddüt etti. “James’i hafife almayın. O çok zekidir ve eşi benzeri olmayan hisleri vardır. O da insanların arasında en az sizin kadar rahat edebilir. Böyle olduğu için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.” Başıyla bizi selamladı, giderken bana bir bakış attığını hissettim.

"Yolun açık olsun," dedi Carlisle resmi bir tavrıyla.

Laurent bir kez daha uzun uzun etrafına baktı ve aceleyle ka-
piya yürüdü.

Sessizlik bir saniyeden bile az sürmüştü.

"Ne kadar yakınımızda?" Carlisle Edward'a bakıyordu.

Esmen çoktan harekete geçmiş, elleriyle çaktırmadan duvar-
daki tuşlara basmıştı. Büyük bir gürültüyle kocaman metal ke-
penkler cam duvarın üzerini örtmeye başlamıştı. Şaşkınlıktan ağ-
zım açık kalmıştı.

"Nehri geçtikten yaklaşık üç mil sonra, kadınla buluşmak için
oralarda dolaşıyor."

"Plan nedir?"

"Biz onu başka tarafa yönlendirirken Jasper ve Alice de ka-
dını güneye doğru götürecekler."

"Peki sonra?"

Edward'ın sesi buz gibiydi. "Bella güvende olur olmaz onu
yakalarsınız."

"Sanırım başka bir seçeneğimiz yok," dedi Carlisle ciddi bir
ifadeyle.

Edward Rosalie'ye döndü.

"Onu yukarıya çıkart ve üzerinizi değiştirin," diye emretti Ed-
ward. Rosalie öfkeden kudurmuş bir ifadeyle ona döndü.

"Neden yapacakmışım?" diye tısladı. "O benim neyim oluyor
ki? Sadece bir baş belası - üzerimize saldıran bir mikrop."

Sesindeki nefret yüzünden geri çekildim.

"Rose..." diye söylendi Emmett bir elini omzuna koyarak.
Rosalie hemen elini omzundan düşürdü.

Ben Edward'ı dikkatle izliyordum, sinirini bildiğim için vere-
ceği tepkiden korkuyordum.

Beni şaşırttı. Sanki Rosalie hiçbir şey dememiş, aslında hiç
var olmamış gibi başını çevirdi.

"Esmen?" dedi sakince.

"Tabii ki," dedi Esmen.

Esmen bir saniyede yanıma gelmişti, beni kucağına aldı ve
ben daha ne olduğunu anlamadan beni yukarı çıkarttı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum nefes nefese, beni ikinci katta
karanlık bir odaya getirmişti.

"Kokuyu karıştırıyorum. Çok uzun süre işe yaramaz ama dı-
şarı çıkmaya yardımcı olur." Kıyafetlerinin yere düştüğünü du-
yabiliyordum.

"Bunlara sığabileceğimi sanmı..." diye tereddüt ettim ama o
hızla tişörtümü üzerimden çıkartıyordu. Ben de çabucak kotu-
mu çıkarttım. Bana bir şey verdi, bir tişörte benziyordu. Doğru
yerlerden kolumu geçirmeye çalışıyordum. İşimi bitirdiğimde
bana bol bir pantolonunu verdi. Hemen giydim ama ayaklarımı
bir türlü dışarı çıkartamıyordum, pantolon çok uzundu. Becerik-
li bir şekilde paçalarını birkaç kere kıvrırdı. Bir baktım ki, benim
kıyafetlerim onun üzerindeydi. Beni, elinde deri bir çantayla Ali-
ce'in durduğu merdivenlere doğru itirdi. İkisi de beni bilekle-
rimden tutup merdivenlerden aşağıya indirdiler.

Öyle görünüyordu ki, biz yokken aşağıda her şey ayarlan-
mıştı. Edward ve Emmett gitmeye hazırlardı, Emmett'in omzun-
da ağır görünen bir sırt çantası vardı. Carlisle Esmen'e ufak bir
şey veriyordu. Dönüp Alice'e de aynı şeyden verdi, bu ufak, gü-
müş renkli bir cep telefonuydu.

"Esmen ve Rosalie senin kamyonetini alacaklar Bella," dedi
önümünden geçerken. Rosalie'ye bakarak başımı salladım. Carlis-
le'ye nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Alice, Jasper - siz Mercedes'i alın. Güneyde koyu renge ih-
tiyacınız olabilir."

Onlar da başlarını salladılar.

"Biz cipi alıyoruz." Carlisle'nin Edward'la gitmeye kalkması-

na şaşırmıştım. Bir anda içimde büyük bir korkuyla av partisine hazırlandıklarını fark ettim.

"Alice," dedi Carlisle, "yemi alacaklar mı?"

Alice gözlerini kapatıp hareketsiz dururken herkes ona bakıyordu.

Sonunda gözlerini açtı. "O seni takip edecek. Kadın kamyonu takip edecek. Ancak bundan sonra biz çıkabiliriz." Sesi kendinden emindi.

"Hadi gidelim." Carlisle mutfığa doğru yürümeye başladı.

Ama Edward yanımdaydı. Beni kendine bastırarak sımsıkı sarıldı. Ayaklarımı yerden kesip yüzünü yüzüme yaklaştırırken kendisini izleyen ailesinin farkında değil gibiydi. Kısacık bir an buz gibi dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Sonra bitti. Beni yere bıraktı, hâlâ yüzümü tutuyordu, o muhteşem gözleri ya-
nıyordu.

Arkasını dönmeden gözleri bomboş ve ölü gibiydi.

Sonra gittiler.

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken diğerleri başlarını çevirdiler.

Bu sessiz an biraz daha sürdü, sonra Esme'nin telefonu titremeye başladı. Hemen açtı.

"Şimdi," dedi. Rosalie benim tarafıma bakmadan ön kapıya doğru yürüdü ama Esme yanımdan geçerken yanağıma dokundu.

"Kendine dikkat et." Onlar kapıdan çıkarken onun fısıltısı havada asılı kaldı. Kamyonetimin gürültüsüyle çalıştığımı duydum, sonra bu ses kayboldu.

Jasper ve Alice bekledi.

Daha titremeden telefon Alice'in kulağındaydı.

"Edward diyor ki, kadın Esme'yi takip ediyormuş. Ben arabayı getireyim." Edward'ın gittiği yönden gölgelerin içinde kayboldu.

Jasper ve ben birbirimize baktuk. Dikkatli bir şekilde benden uzak duruyordu.

"Yanlış yapıyorsun, bunu biliyorsun," dedi sessizce.

"Ne?" dedim.

"Şu anda ne hissettiğini hissedebiliyorum. Sen buna değersin."

"Değmem," diye söylendim. "Eğer onlara bir şey olursa bu koca bir hiç için olacak."

"Yanılıyorsun," diye tekrarladı, bana nazikçe gülümsüyordu.

Hiçbir şey duymadım ama Alice bir anda ön kapıdan içeri girdi, kollarını açmış bana doğru geliyordu.

"İzin verir misin?" diye sordu.

"Benden izin isteyen ilk kişisin," dedim gülümseyerek. O zayıf kollarıyla beni Emmett gibi rahatlıkla kaldırdı, korunaklı bir şekilde tuttu ve kapıdan fırladı, geride ışıkları açık bırakmıştı.

20. SABIRSIZLIK

Uyandığımda zihnim allak bullaktı. Düşüncelerim karmakarışık, rüyalarım ve kâbuslarımla gerçek hayat iç içe geçmişti; nerede olduğumun farkına varmam normalinden daha uzun sürdü.

Bu oda, ancak bir otel odası olabilecek kadar şahsiyetliydi. Yatağın iki yanına vidalanmış başucu lambaları, yatak örtüsüyle aynı desendeki uzun perdeler ve duvarlardaki suluboya resimleri bunu ele veriyordu.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum ama başaramadım.

O parlak siyah arabayı hatırlıyordum, camlar bir limuzinin camlarından bile daha koyuydu. Her ne kadar otoyoldan yasal hız sınırının iki katı hızla geçtiysek de, motor neredeyse sessizdi.

Alice'in benimle koyu renkli deri arka koltukta oturduğunu hatırladım. Uzun gece boyunca başım onun taş gibi sert boynuna düşmüştü. Bu yakınlığım onu hiç rahatsız etmiş görünmüyordu, o soğuk ve sert teni tuhaf bir şekilde beni rahatlatıyordu. Pamuklu tişörtünün önü gözyaşlarım yüzünden soğuk ve ıslaktı.

Gözlerim kıpkırmızı oldu ve acımaya başladı, sonunda gözyaşlarım kurudu.

Uyku beni ele geçirmişti, acıyan gözlerim gece bitmesine ve güneşin Kaliforniya dolayında bir yerde doğmasına rağmen zorla açılmıştı. Bulutsuz gökyüzünden süzülen gri ışık gözümü alıyordu. Gözlerimi kapatamıyordum; kapattığım zaman beynimdeki resimler gözkapaklarımda ardındaki hareketsiz slaytlar gibi tüm canlılığıyla ortaya çıkıyordu. Charlie'nin üzüntülü ifadesi - Edward'ın korkunç hırıltısı, dişlerini göstermesi - Rosalie'nin nefret dolu bakışları - takipçinin keskin gözleriyle yaptığı inceleme - Edward'ın beni son kez öptükten sonra yüzündeki o ölü bakış... Bunları görmeye dayanamıyordum. Bu yüzden yorgunluğumla savaşıyordum ve bu sırada güneş de yükseliyordu.

Alçak bir dağa gelmiştik, arkamızdaki güneş üst üste yığılmış Güneş Vadisi'ndeki çatulardan yansıyor ve ben hâlâ uyanıktım. Bende, üç günlük yolu bir günde yapmamıza şaşırmak için gerekecek duygu kalmamıştı. Önümde uzanan geniş düzlüğe bakıyordum. Phoenix - palmiye ağaçları, kesişen yolların gelişigüzel çizilmiş çizgileri, çepeçevre yeşil golf sahaları ve turkuaz havuzlar. Bunların hepsi ince bir sis tabakasıyla kaplı ve dağ denilemeyecek kadar kısa ve kayalıkla çevrilmiş bir çıkıntının içine gömülüydü.

Palmiye ağaçlarının gölgeleri otoyola vuruyordu, şekilleri hatırladığımdan daha keskin ve ağaçlar olmaları gerekenden daha soluk renkliydiler. Bu gölgelerin arasında hiçbir şey saklanamazdı. Parlak ve açık otoyol tehlikesiz görünüyordu. Ama benim için hiç rahat değildi, kendimi evimde hissetmiyordum.

"Havaalanına nerden gidiyoruz Bella?" diye sordu Jasper, sesi oldukça yumuşak ama tedirgindi. Uzun gecenin sessizliğinden sonra ilk kez Jasper konuşmuştu.

"I-10 yolundan devam edelim," diye cevap verdim hemen. "Havaalanının yanından geçeceğiz."

Uykusuzluktan beynim yavaş çalışıyordu.

"Bir yere mi uçuyoruz?" diye sordum Alice'e.

"Hayır ama ne olur ne olmaz, havaalanının yakınında olmamız iyidir."

Uluslararası Havalimanı'nın etrafında ilerlediğimizi hatırlıyorum ama sanırım sonra uykuya dalmışım.

Her ne kadar yaşadıklarımı bastırısam da, hayal meyal arabadan indirildiğimi hatırlıyorum -güneş ufukta batıyordu- kolum Alice'in omzunda, onun da eli belimi sıkıca kavramış beni sürüklüyordu.

Bu odayı hiç hatırlamıyorum.

Komodinin üzerinde duran dijital saate baktım. Kırmızı rakamlar saatin üç olduğunu söylüyor ama sabah üç mü yoksa akşam üç mü belli olmuyordu. Kalın perdelerden hiç ışık sızmadı ama oda, lambalardan gelen ışıklar yüzünden aydınlıktı.

Hemen yerimden kalkıp pencereye koştum ve perdeleri açtım.

Dışarısı karanlıktı. O zaman saat gecenin üçü olmalıydı. Odam otoyolun ıssız bir bölümüne ve havaalanının uzun süreli park yerine bakıyordu. Nerede olduğumu bilmek biraz olsun içimi rahatlatmıştı.

Kendime bir baktım. Üzerimde hâlâ Esme'nin kıyafetleri vardı ve bana tam olmamışlardı. Odaya bir bakındım, neyse ki çantam orada duruyordu.

Kendi kıyafetlerimi giymek için tam çantama doğru yürüyordum ki kapıma biri hafifçe vurarak beni yerimden sıçrattı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Alice.

Derin bir nefes aldım. "Tabii."

İçeri girdi ve bana dikkatlice baktı. "Sanki daha fazla uykuya ihtiyacın var gibi görünüyorsun," dedi.

Sadece başımı salladım.

Sessizce perdeleri kapattı ve bana döndü.

"İçeride kalmamız gerekiyor," dedi.

"Tamam." Sesim boğuk çıkmıştı.

"Susadın mı?" diye sordu.

Bir an titredim. "İyiym. Peki ya sen?"

"Altından kalkamayacağım bir şey değil," dedi gülümseyerek. "Senin için yiyecek bir şeyler ısmarladım, ön odada. Edward bana senin bizden daha sık yemek yemen gerektiğini hatırlattı."

Şimdi iyice telaşlanmıştım. "Aradı mı?"

"Hayır," dedi ve yüzümü nasıl astığıma baktı. "Biz gitmeden önce söylemişti."

Dikkatlice elimi tuttu ve beni otel süitinin oturma odasına doğru götürdü. Televizyondan gelen uğultuları duyuyordum. Jasper köşedeki masanın başında hareketsiz oturuyor boş boş bakan gözlerle haberleri seyrediyordu.

Üzerinde bir tepsi yemek olan sehpanın yanına, yere oturdum ve ne yediğimin farkında olmadan bir şeyler atıştırmaya başladım. Alice kanepenin koluna tünedi ve Jasper gibi televizyona boş boş bakmaya başladı.

Alice ve Jasper'ı seyrederek yavaş yavaş yiyordum. Ne kadar hareketsiz oldukları bir anda aklıma dank etti. Şu anda reklamlar olmasına karşın ekrandan gözlerini ayırmıyorlardı. Tepsiyi ittim midem ağrımişti. Alice bana baktı.

"Sorun ne Alice?" diye sordum.

"Hiçbir sorun yok." Gözlerini kocaman açmış, dürüstçe bakıyordu... ama ben ona güvenmiyordum.

"Şimdi ne yapıyoruz."

"Carlisle'nin bizi aramasını bekliyoruz."

"Şimdiye kadar aramış olması gerekmez miydi?" Tam sınırdan olduğumu görebiliyordum. Alice'in gözleri benden deri çantasının üzerinde duran telefona kaydı.

"Bu da ne demek?" Sesim çatlamıştı ama bunu kontrol etmeye çalışıyordum. "Hâlâ aramadı mı yani?"

"Bu sadece, henüz bize söyleyecekleri bir şey olmadığı anlamına geliyor." Ama sesi dümdüzdü, artık nefes almak da güçleşmişti.

Jasper birdenbire Alice'in yanına gelmişti, bana her zamankinden daha yakındı.

"Bella," dedi şüpheli bir şekilde. "Endişelenecek hiçbir şey yok. Burada tamamen güvendesin."

"Bunu biliyorum."

"O zaman neden korkuyorsun?" diye sordu aklı karışmış bir şekilde. Duygularımı anlayabiliyordu ama bunların arkasındaki nedenleri anlayabildiğini hiç sanmıyordum.

"Laurent'in ne dediğini duydun." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı ama beni duyabildiklerinden emindim. "James'in bir katil olduğunu söyledi. Ya bir şeyler ters giderse ve ayrılırsa? Eğer onlardan herhangi birine bir şey olursa Carlisle'ye... Emmett'a... Edward'a..." dedim yutkunarak. "Eğer o vahşi kadın Esme'ye bir şey yapacak olursa..." Sesim iyice yükselmışti, gittikçe histerik bir tona dönüşüyordu. "Bütün bunlar benim hatamken bununla nasıl yaşayabilirim? Hiçbiriniz benim için kendinizi tehlikeye atmamalıydınız..."

"Bella, Bella sus!" diye sözümü kesti Jasper. Bunları o kadar hızlı söylemişti ki anlaşılmıyordu. "Yanlış şeyler için endişeleniyorsun Bella. Bana bu konuda güven, hiçbirimiz tehlikede değiliz. Çok büyük bir baskı altındasın, gereksiz yere endişelenme. Beni dinle!" diye emretti başımı çevirdiğim için. "Ailemiz güçlüdür. Bizim tek korkumuz seni kaybetmektir."

"Peki ama neden siz..."

Bu sefer Alice soğuk parmaklarıyla yanağıma dokunarak sözümü kesti. "Edward neredeyse yüz yıldır yalnız. Ama seni buldu. Onunla çok uzun zamandır birlikte olduğumuz için bizim

ördüğümüz değişiklikleri sen göremiyorsun. Eğer seni kayberse önümüzdeki yüzyıl içimizden hiçbiri onun yüzüne bakamaz."

Onun koyu renk gözlerine bakarken suçluluk duygum biraz olsun azaldı. Her ne kadar üzerime bir dinginlik çöксе de yanımda Jasper olunca duygularıma güvenemezdim.

Bu çok uzun bir gündü.

Odada kaldık. Alice resepsiyonu aradı ve onlardan şimdilik oda hizmetçisini iptal etmelerini istedi. Camlar kapalıydı, her ne kadar kimse izlemiyor olsa da televizyon açıktı. Odaya düzenli aralıklarla benim için yemek geliyordu. Saatler geçtikçe masanın üzerinde duran gümüş renkli telefon büyüyordu.

Bebek bakıcılarım bu durumu benim karşıladığımdan daha rahat karşılamışlardı. Ben yerimde duramayıp odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken onlar daha da sakinleşiyordu. Çaktırmadan beni izleyen iki heykel gibiydiler. Odadaki her şeyi dikkatle inceleyerek kendimi oyalıyordum; koltukların ten rengi, şeftali, krem, altın ve sonra tekrar ten renkli çizgili deseni... Çocukken bulutlara bakıp resimler görmeye çalıştığım gibi, arada bir soyut resimlere bakıyor, bunlara anlam vermeye çalışıyordum. Mavi bir el, saçını tarayan bir kadın, gerinen bir kedi gördüm. Ama soluk kırmızı renkli yuvarlak, bana bakan bir göz haline geldiğinde başımı çevirdim.

Akşamüzeri olmuştu ben de bir şeyler yapıyor olmak için yatağıma gittim. Karanlıkta kendi kendime bilincimin kuyılarında gezinen korkularımı kabul ettirebileceğimi umut etmiştim. Ama Jasper'ın sıkı gözetimi altında bu imkânsızdı.

Alice her zaman yaptığı gibi beni takip etti, sanki o da aynı anda tıpkı benim gibi ön odada oturmaktan sıkılmıştı. Edward'ın ona ne tür talimatlar verdiğini merak etmeye başlamıştım. Yatağa uzandım, o da bağdaş kurarak yanıma oturdu. İlk önce onu görmezlikten geldim, sonra uyumak için yeterince yorgun olduğumu fark ettim. Ama birkaç dakika sonra, Jasper'ın varlığında

içimde tuttuğum panik duygusu kendini belli etmeye başladı. Hemen uykuya dalma fikrini bir kenara bıraktım. Bir top gibi kıvrıldım ve kollarımı bacaklarıma sardım.

"Alice?" diye sordum.

"Evet?"

Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. "Sence ne yapıyorlardır?"

"Carlisle, takipçiyi mümkün olduğunca kuzeye doğru sürüklemek, onun iyice yaklaşmasını ve daha sonra da dönüp ona pusu kurmayı istiyor. Esme ve Rosalie kadını peşlerinde tutabildikleri sürece batıya doğru gidecekler. Eğer kadın geri dönerse onlar da Forks'a dönecek ve babana göz kulak olacaklar. Eğer aramıyorlarsa sanırım bu, işler yolunda gidiyor demek. Demek ki takipçi çok yakınlarında ve onun duymasını istemiyorlar."

"Peki Esme?"

"Sanırım o Forks'a geri dönmüş olmalı. Eğer kadının duyma ihtimali varsa Esme de bizi aramaz. Hepsi çok dikkat ediyorlar."

"Sence gerçekten güvendeler mi?"

"Bella, sana daha kaç kere bizim için herhangi bir tehlike olmadığını söyleyeceğiz?"

"Bana doğruyu söylüyor musun?"

"Evet. Sana her zaman doğru söyleyeceğim." Sesi dürüst çıkmıştı.

Bir süre düşündüm ve gerçekten doğruyu söylediğine karar verdim.

"O zaman söyle bakalım... sen nasıl vampir oldun?"

Onu hazırlıksız yakalamıştım. Bir anda sessizleşti. Ona bakmak için döndüm, gözlerinde kararsızlık vardı.

"Edward bunu sana söylememi istemiyor," dedi ciddi bir şekilde ama bu konuda Edward'a katılmadığını anlamıştım.

"Bu hiç adil değil. Sanırım bunu bilmeye hakkım var."

"Biliyorum."

Ona baktım, bekliyordum.

Bir iç geçirdi. "Bana gerçekten çok kızacak."

"Bu onu hiç ilgilendirmez. Bu seninle benim aramızda bir şey. Alice, bir arkadaşım olarak, sana yalvarıyorum." Bir şekilde arkadaşlık - ve bütün hayatım boyunca arkadaşlığı olacağımla ilgili bir şeyler vardı. Bunu bilmesi gerekirdi.

Akıllı akıllı bakan muhteşem gözlerini bana dikti... bir seçim yapıyordu.

"Sana genel hatlarını anlatayım," dedi sonunda. "Ama aslında ben de hatırlamıyorum, ne yaptım ne de yapıldığımı gördüm, bu yüzden sana sadece teori kısmını anlatabilirim."

Bekledim.

"Yırtıcılar olarak fiziksel cephanemizde gerektiğinden kat kat fazlasıyla silah bulunur. Güç, hız, güçlü hisler, Edward, Jasper ve benim gibi fazladan özellikleri olanları saymıyorum bile. Ve etobur bir çiçek gibi fiziksel olarak avımıza doğru çekiliriz."

Kıpırdamadan duruyordum, Edward'ın aynı şeyi bana bahçede nasıl anlattığını hatırladım.

Yüzünde geniş ama şeytani bir gülümseme belirdi. "Aslında bizim çok lüzumsuz bir silahımız daha var. Biz aynı zamanda zehirliyiz de," dedi dişlerini göstererek. "Bu zehir öldürmüyor - kısmen etkisiz bırakıyor. Yavaş yavaş kana karışıyor, bu yüzden bir kere ısırıldığında av bizden kaçamayacak kadar acı çekiyor. Dedğim gibi bu biraz fazla. Eğer o kadar yaklaşırsak, av bizden kaçmaz. Tabii ki her zaman Carlisle gibi istisnalar vardır."

"Yani... eğer zehir yayılırsa..." diye mınıldandım.

"Değişimin tamamlanması kanda ne kadar zehir olduğuna ve zehirin kalbe ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak birkaç gün sürüyor. Kalp atmaya devam ettiği sürece zehir, vücudu iyileştirerek ve değiştirerek yayılıyor. Sonunda kalp duruyor ve değişim tamamlanmış oluyor. Ama bütün bu süre boyunca kurban her dakika ölmeyi diliyor."

Tüylerim diken diken olmuştu.

"Gördüğün gibi o kadar da hoş bir şey değil."

"Edward dedi ki, çok zormuş... tam olarak anlamadım," dedim.

"Biz bir bakıma köpekbalıklarına benziyoruz. Bir kere kanın tadını aldığımızda ya da kokusunu duyduğumuzda bizi beslenmekten uzak tutmak çok zordur. Bazen imkânsızdır. Birini ısırmak, kanının tadına bakmak bu çılgınlığı başlatmış oluyor. Her iki taraf için de zor – bir taraftan kana susamışlık, diğer taraftan da o korkunç acı."

"Sen neden hatırlamıyorsun?"

"Bilmiyorum. Herkes diyor ki, değişimin verdiği acı, insan olarak geçirdiğin hayattaki en acı anıdır. Ben insan olmamla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." Sesi hüzünlüydü.

Kendi düşüncelerimiz arasında sessizce uzanıyorduk.

Saniyeler geçiyordu, ben o kadar dalmıştım ki, neredeyse onun varlığını unutacaktım.

Sonra Alice hiçbir uyarı yapmaksızın yataktan fırladı ve zarifçe ayaklarının üzerine bastı. Korkudan sıçramıştım, şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Bir şeyler değişti." Sesi telaşlıydı ve artık benimle konuşmuyordu.

Kapıya Jasper'la aynı zamanda ulaştı. Konuşmamızı ve Alice'in ani hareketini duyduğundan emindim. Ellerini Alice'in omuzlarına koydu ve onu yatağın kenarına oturttu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu gözlerinin içine bakarak. Alice'in gözleri çok uzakta bir yere odaklanmıştı. Ben ona yakın oturmuş, ne söylediğini duymak için ona doğru eğilmiştim.

"Bir oda görüyorum, uzun bir oda ve her yerde aynalar var. Yerler tahta. O da odada, bekliyor. Aynanın etrafında altın... altın çizgiler var."

"Oda nerede?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler eksik – diğer karar henüz verilmiş."

"Ne zaman peki?"

"Yakında, o, bu aynalı odada olacak, belki yarın. Ona bağlı bir şeyi bekliyor. Ve şu an karanlıkta."

Ona her zamanki soruları sorarken Jasper'ın sesi sakın ve istemliydi. "Ne yapıyor?"

"Televizyon seyrediyor... hayır video seyrediyor, karanlıkta, başka bir yerde."

"Nerede olduğunu görebiliyor musun?"

"Hayır, çok karanlık."

"Peki aynalı oda, orası nerede?"

"Sadece aynalar ve altın. Odanın etrafını çevreleyen bir şerit gibi. Üzerinde büyük bir müzik seti olan siyah bir masa var ve bir televizyon. Orada videoya dokunuyor ama karanlık odadaki gibi seyretmiyor. Bu oda onun beklediği oda." Gözlerini çevirdi ve daha sonra Jasper'a baktı.

"Başka bir şey yok mu?"

Başını salladı. Hareketsizce birbirlerine baktılar.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

İkisi de cevap vermedi, sonra Jasper bana baktı.

"Bu, takipçinin planlarının değişmiş olduğu anlamına geliyor, onu aynalı odaya ve karanlık odaya götürecek bir seçim yapacak."

"Ama biz bu odaların nerede olduklarını bilmiyoruz."

"Hayır."

"Ama Washington'ın kuzeyindeki dağlardan birinde avlanmış olmadığımızı biliyoruz. Onların elinden kaçacak." Alice'in sesi tatsızdı.

"Onları arasak mı?" diye sordum. Ciddi ciddi birbirlerine baktılar, karar verememişlerdi.

Ve telefon çaldı.

Ben başımı kaldırıp bakana kadar Alice telefona bakmak için odanın diğer tarafına geçmişti.

Düğmeye bastı ve telefonu kulağına dayadı ama ilk başta konuşmadı.

"Carlisle," dedi nefesini bırakarak. Benim gibi şaşırmış ya da rahatlamış görünmüyordu.

"Evet," dedi bana bakarak. Uzun bir süre dinledi.

"Onu demin gördüm." Az önce gördüğü imgelemi tekrar anlattı. "Onu o uçağa her ne bindirdiyse... onu odalara götürecektir." Bir an duraksadı. "Evet," dedi ve sonra bana döndü. "Bella?"

Telefonu bana uzattı. Koşarak yanına gittim.

"Alo?" dedim nefes nefese.

"Bella," dedi Edward.

"Ah Edward! Çok endişelendim."

"Bella," diye iç geçirdi üzüntüyle. "Kendin dışında hiçbir şey için endişelenmemen gerektiğini söylemiştim sana." Sesini duymak o kadar güzeldi ki... O konuşurken çaresizliğimin bir yanıp bir söndüğünü hissediyordum.

"Neredesin?"

"Vancouver'ın dışındayız. Bella, çok üzgünüm - onu kaybettik. Bizden şüphelendi - bizden onun ne düşündüğünü duyamayacağım kadar uzak durdu. Ama artık gitti - anlaşılan bir uçağa binmiş. Sanırım baştan başlamak için Forks'a dönüyor." Arkamdan Alice'in Jasper'a bir şeyler fısıldadığını duyuyordum.

"Biliyorum. Alice onun gittiğini gördü."

"Endişelenmene gerek yok, onu sana yönlendirecek bir şey bulamayacaktır. Biz onu tekrar bulana kadar tek yapman gereken, orada kalıp beklemek."

"Merak etme. Esme Charlie'yle birlikte mi?"

"Evet - kadın kasabadaymış. Eve gitmiş ama Charlie istemiş. Yanına gitmemiş, bu yüzden korkmana gerek yok. Esme ve Rosalie gözetiminde baban iyi."

"O kadın ne yapıyor?"

"Muhtemelen tekrar iz peşine düşmüştür. Bütün gece boyunca kasabadaydı. Rosalie onu havaalanına, kasabanın etrafındaki yollar, okul boyunca takip etti. Kazıyor Bella, ama bulabileceği hiçbir şey yok."

"Charlie'nin güvende olduğundan emin misin?"

"Evet, Esme onu gözünün önünden ayırmaz. Biz de yakında orada olacağız. Eğer takipçi Forks'un yakınlarından bile geçse onu yakalarız."

"Seni özledim," diye fısıldadım.

"Biliyorum Bella. İnan bana biliyorum. Sanki yarım sende kalmış gibi."

"O zaman gel ve al," dedim.

"Yakında, elimden geldiği kadar çabuk geleceğim. İlk önce senin güvende olduğundan emin olmam lazım." Sesi sertti.

"Seni seviyorum," dedim.

"Buna inanabiliyor musun, seni içine soktuğum bunca şeyden sonra? Ben de seni seviyorum."

"Evet aslında seni hâlâ sevebiliyorum."

"Sana yakında döneceğim."

"Bekliyor olacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz depresyon bulutları üzerime tırmanmaya başladı.

Telefonu Alice'e vermek için döndüm, bu sırada Jasper ve Alice masanın üzerinde Alice'in otel kâğıdına çizdiği bir şeylere bakıyordu. Kanepeye arkamı yasladım ve Alice'in omzunun üzerinden ne çizdiğine baktım.

Uzun, dikdörtgen, arka tarafında kare bir bölümü olan bir oda çizmişti. Yerden tavana kadar olan uzun tahtalar odayı boy-lu boyunca çevrelemişti. Duvarlardan aşağıya inildikçe aynalar-daki kırıkları gösteren çizgiler çizmişti. Bel hizasında duvarları çepeçevre saran uzun bir şerit vardı. Bunlar Alice'in söylediği altın rengi şeritlerdi.

"Bu bir bale stüdyosu," dedim bir anda bana tanıdık gelen şekillere bakarak.

Şaşkınlıkla bana baktılar.

"Bu odayı biliyor musun?" Jasper'in sesi sakindi ama bu so-runun altında anlamadığım bir şey vardı. Alice başını kâğıda eğ-di, elleri kâğıdın üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. Arka duvarda bir acil çıkış kapısı ve sağ ön köşede alçak bir masanın üzerinde de bir televizyon ve müzik seti belirliyordu.

"Bu yer, benim sekiz ya da dokuz yaşındayken dans dersi almak için gittiğim yere benziyor. Tıpkı burası gibiydi." Elimle arka tarafta kare şeklindeki bölümü gösterdim. "Burada tuvalet-ler vardı – kapılar diğer dans odasına doğruydı. Ama müzik se-ti buradaydı," dedim sol köşeyi göstererek. "Müzik seti daha es-kiydi ve televizyon yoktu. Bekleme odasında bir pencere vardı – eğer oradan bakarsınız dans stüdyosunu görebiliyordunuz."

Alice ve Jasper gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

"Bunun aynı oda olduğundan emin misin?" diye sordu Jas-per sakın bir şekilde.

"Hayır değilim – sanırım birçok dans stüdyosu buna benzi-yordur, aynalar, bar," dedim aynaların karşısında duran bale barlarını göstererek. "Sadece bu şekiller bana tanıdık geldi." Tam hatırladığım yerde duran kapıyı işaret ettim.

"Oraya gitmek için herhangi bir sebebin var mı?" diye sordu Alice araya girerek.

"Hayır, oraya on yıldır gitmiyorum. Ben berbat bir dansçıy-dım – resitallerde beni hep arkaya koyarlardı," diye itiraf ettim.

"O zaman burasının seninle hiçbir alakası olamaz?" diye sor-du Alice dikkatle.

"Hayır, sahibinin bile aynı olduğunu zannetmiyorum. Belki de başka yerdeki bir dans stüdyosudur."

"Senin gittiğin stüdyo hangisiydi?" diye sordu Jasper.

"Annemin evinden köşeyi dönünce bir yerdeydi, okul çıkış-larında oraya yürüyerek giderdim..." Sesim gittikçe alçalıyordu. Birbirlerine bakışları gözümünden kaçmadı.

"Burada, Phoenix'te yani?" dedi Jasper.

"Evet," dedim fısıltıyla. "Elli sekizinci Cadde ve Cactus."

Hepimiz sessizce oturmuş, önümüzdeki kapıya bakıyorduk.

"Alice bu telefon güvenli mi?"

"Evet," dedi bana. "Bu numara Washington'a bağlı."

"O zaman bu telefonu annemi aramak için kullanabilirim."

"Onun Florida'da olduğunu zannediyordum."

"Evet öyle – ama yakın bir zamanda eve dönecek ve bu du-rumda eve dönemez..." Sesim titremişti. Edward'ın Charlie'nin evinde kırmızı saçlı kadınla ilgili söylediği bir şey aklıma geldi; kayıtlarının olduğu okul.

"Ona nasıl ulaşacaksın?"

"Evdeki telefon dışında sabit bir telefonları yok – ama annem mesajlarını düzenli olarak kontrol eder."

"Jasper?" dedi Alice.

Bunu bir süre düşündü. "Sanırım bunun bir sakıncası yok, ta-bii nerede olduğunu söyleme."

Hevesle telefona uzandım ve o tanıdık numarayı çevirdim. Dört kere çaldı ve sonra annemin mesaj bırakmamı söyleyen o neşeli sesini duydum.

Sinyal sesinden sonra konuşmaya başladım. "Anne, benim. Dinle, senden bir şey yapmanı isteyeceğim. Bu çok önemli. Bu

mesajı alır almaz beni bu numaradan ara.” Alice çoktan yanıma gelmiş, resmin altındaki boşluğa telefon numarasını yazıyordu. İki kere dikkatlice tekrar ettim. “Lütfen benimle konuşmadan hiçbir yere gitme. Merak etme ben iyiyim ama bu mesajı ne kadar geç alırsan al, seninle hemen konuşmam lazım, tamam mı? Seni seviyorum anne, görüşüz.” Gözlerimi kapattım ve bu mesajı almadan önce eve gitmemesi için dua ettim.

Kanepeye yerleştim, tabaktaki kalmış meyvelerden atıştırmaya başladım. Charlie’yi aramayı düşündüm ama sözde bu saatte eve gelip gelemeyeceğimi kestiremedim. Florida’yla ilgili grev, fırtına ya da terörist saldırısı gibi onların eve erken dönmesine neden olacak bir şey duyarım diye haberlere odaklandım.

Ölümsüzlük sonsuz bir sabır gerektiriyor olmalıydı. Ne Jasper ne de Alice bir şey yapma ihtiyacı duyuyorlardı. Bir süre Alice, televizyondan gelen azıcık ışığın izin verdiği kadar, gördüğü karanlık odayı kabataslak çizmeye çalıştı. Ama bitirdiğinde oturdu ve o zamansız gözleriyle boş duvara bakmaya başladı. Jasper’ın da hiç acelesi yoktu, ne benim gibi perdelerin arasından bakıyor ne de kapıdan cıgıllıklar atarak koşuyordu.

Telefonun tekrar çalmasını beklerken kanepede uyuyakalmış olmalıydım. Alice beni yatağıma taşıırken soğuk elinin dokunuşuyla kısa bir süre beni uyandırmışsa da, başımı yastığa koyar koymaz yine kendimden geçtim.

21. TELEFON GÖRÜŞMESİ

Uyandığımda yine çok erken olduğunu hissetmiştim, geceyle gündüzüm yavaş yavaş yer değiştiriyordu. Yatağımda Alice ve Jasper'ın diğer odadan gelen seslerini dinlemeye başladım. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor olmaları tuhaftı. Hemen yatağımdan fırladım ve oturma odasına gittim.

Televizyondaki saat sabah ikiyi gösteriyordu. Alice ve Jasper kanepede oturuyorlardı, Jasper onun omuzlarının üzerinden bakarken Alice yine bir şeyler çiziyordu. Odaya girdiğimde başlarını kaldırıp bakmadılar, ikisi de Alice'in çizdikleriyle fazlasıyla meşguldu.

Bir göz atmak için Jasper'ın tarafına geçtim.

"Başka bir şeyler daha gördü mü?" diye sordum Jasper'a sessizce.

"Evet. Bir şeyler onu videoyla birlikte o odaya getirdi ama şimdi daha aydınlık."

Koyu gölgeli ve alçak tavanlı, kare şeklinde bir oda çizmekte olan Alice'e bakıyordum. Duvarlar modası geçmiş, koyu renk tahta kaplıydı. Ortada üzeri desenli koyu renk bir halı vardı. Gü-

neye bakan duvarın karşısında, oturma odasına giden batı duvarına doğru büyük bir pencere vardı. Girişin bir kısmı taşlandı, her iki odaya da açılan kocaman taştan bir şöminesi vardı. Bu açıdan bakıldığında, küçük bir masaya konulmuş televizyon ve video odanın güneybatı köşesindeydi. Televizyonun önünde kıvrılmış eski bir kanepe ve onun önünde de bir kahve masası vardı.

“Telefon da buradaydı,” diye fısıldadım parmağımın işaret ederek.

İki çift ölümsüz göz bana bakıyordu.

“Bu annemin evi.”

Alice elinde telefonla kanepeden kalktı, tuşlara basmaya başladı. Annemin aile odasının bu kusursuz çizimine bakakalmıştım. Jasper hiç yapmadığı bir şey yaparak yanıma yaklaştı. Eliyle yavaşça omzuma dokundu ve bu fiziksel teması bana da ondan sakinlik geçmesini sağladı. İçimdeki panik durdu.

Alice’in dudakları hızlı konuştuğundan titriyor gibi görünüyordu, söylediklerini anlamak ise mümkün değildi. Odaklanamıyordum.

“Bella,” dedi Alice. Duygusuzca ona baktım.

“Bella, Edward seni almaya geliyor. O, Emmett ve Carlisle seni bir süre saklamak için bir yere götürecekler.”

“Edward mı geliyor?” Sözcükler cankurtaran simidi gibiydi, selin içinde başımı yukarıda tutuyordu.

“Evet, Seattle’dan ilk uçağa yetişecek. Onunla havaalanında buluşacağız ve sen onunla gideceksin.”

“Ama annem... buraya annem için geldi, Alice!” Jasper’a rağmen histerim sesimden okunuyordu.

“O güvende olana kadar Jasper ve ben burada kalacağız.”

“Bunu yapamam Alice. Tanıdığım herkesi sonsuza kadar koruyamazsınız. Onun ne yaptığını görmüyor musun? Beni takip

etmiyor ki. Birini bulacak, sevdiğim birine zarar verecek... Alice, bunu yapamam...”

“Onu yakalayacağız Bella,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

“Ya sana bir zarar gelirse Alice? Sence bunun benim için bir sakıncası yok mu? Sence sadece benim insan olan aileme bir şeyler yaparak mı bana zarar verebilir?”

Alice anlamlı bir ifadeyle Jasper’a baktı. Üzerimi bir uyuşukluk kapladı ve gözlerim benden izinsiz kapandılar. Aklım olan bitenin farkındaydı ve buna karşı savaşmak istiyordu. Ayağa kalkarak gözlerimi açık tutmaya çalıştım ve Jasper’ın elinden kurtuldum.

“Uyumak istemiyorum,” dedim öfkeyle karşı çıkarak.

Odama gittim ve neredeyse çarparcasına kapıyı kapattım, böylelikle rahat rahat kendimi dağıtabilirdim. Bu sefer Alice peşimden gelmedi. Üç buçuk saat boyunca bir top gibi kıvrılıp, bir ileri bir geri sallanarak boş duvara baktım. Aklımda bir sürü şey vardı, bu kâbustan uyanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bundan bir kaçış ya da bunu erteleme bir yolu yoktu. Görebildiğim tek şey uzakta hayal gibi beliren korkunç sondu. Asıl soru ben bu sona ulaşmadan daha kaç insanın zarar göreceğiydi.

Tek avuntum, kalan tek umudum, Edward’ı yakında göreceğimi bilmemdi. Belki yüzünü bir kere görebilsem, şu anda gözümün kaçan çözümünü bulabilecektim.

Telefon çalınca ön odaya gittim, bu davranışmdan biraz utanmıştım. Benim için yaptıkları bunca fedakârlıktan sonra umarım bu davranışmdan dolayı bana güvenmemişlerdi.

Alice yine hızlı hızlı konuşuyordu, dikkatimi çeken bir şey oldu ilk defa Jasper odada değildi. Saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu.

“Şu anda uçağa biniyorlar,” dedi Alice. “Dokuz kırk beşte inecekler.” O buraya gelene kadar sadece birkaç saat daha dayanmam gerekecekti.

"Jasper nerede?"

"Oteldeki hesabı ödemek için çıktı."

"Siz burada kalmıyor musunuz?"

"Hayır, biz annenin evine daha yakın bir yerde kalacağız."

Bu sözleri duyduğumda karnıma bir sancı girdi.

Telefon yeniden çalarak beni düşüncelerimden uyandırdı. Alice şaşırılmış görünüyordu, ben çoktan umutla telefona doğru yürümeye başlamışım.

"Alo?" dedi Alice. "Hayır burada." Telefonu bana uzattı. "Annen," dedi dişlerinin arasından.

"Alo?"

"Bella? Bella?" Bu, çocukluğumda binlerce kez duyduğum, ne zaman kaldırımın kenarına çok yaklaşısam ya da gözünün önünden kaybolsam annemin kullandığı tanıdık ses tonuydu.

Derin bir nefes aldım. Her ne kadar mesajı elimden geldiği kadar az telaşlandırıcı ama bir yandan da aciliyetini göz ardı etmeden bıraktıysam da, sonuçta bunu bekliyordum.

"Sakin ol anne," dedim rahatlatıcı bir ses tonuyla. Bu sırada Alice'den uzaklaşıyordum. Alice gözlerini dikmiş bana bakarken ikna edici bir şekilde yalan söyleyebileceğimden emin değildim. "Her şey yolunda tamam mı? Bana sadece bir dakika ver, sana her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum."

Henüz sözümü kesmemesine hayret ederek durdum.

"Anne?"

"Sana konuşmanı söylemeden sakın bir şey söyleme." Şu an duyduğum ses beklenmedik ve bir o kadar da yabancıydı. Bu bir adam sesiydi, çok hoş ve kendine özgü bir sesi vardı. Bu ses pahalı araba reklamlarında duyabileceğiniz türden bir sestti. Çok hızlı konuşuyordu.

"Annene zarar vermeme gerek yok, bu yüzden lütfen söylediklerimi yap annene de bir şey olmasın." Ben adamın söyledik-

lerini dehşet içinde dinlerken o da beni dinledi. "Bu çok iyi," diyerek beni tebrik etti. "Şimdi söylediklerimi tekrarla ve sakın doğal olmaya çalışma. De ki 'Hayır, anne, neredeyse orada kal.'" "

"Hayır, anne, neredeyse orada kal." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bunun zor olacağını düşünüyorum." Ses çok neşeli ve canlı geliyordu. "Neden öteki odaya geçmiyorsun, böylelikle yüz ifaden her şeyi mahvetmemiş olur. Annenin acı çekmesine ne gerek var değil mi? Yürürken lütfen şöyle de: 'Anne, lütfen beni dinle.' Söyle dedim."

"Anne, lütfen beni dinle." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Yatak odasına çok yavaş bir şekilde yürüdüm, Alice'in endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kapıyı arkamdan kapattım, beynimi ele geçiren korkunun arasında mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordum.

"İşte böyle, yalnız mısın? Sadece evet ya da hayır de."

"Evet."

"Ama seni hâlâ duyabildiklerinden eminim."

"Evet."

"Tamam o zaman de ki, 'Anne bana güven.'" "

"Anne, bana güven."

"Bu beklediğimden daha çok işe yarıyor. Ben de beklemeye hazırlanıyordum ama annen planladığımdan önce geldi. Böylesi daha kolay değil mi? Senin için daha az stresli."

Bekledim.

"Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Arkadaşlarından kurtulmak için sana ihtiyacım olacak; bunu yapabilir misin? Evet ya da hayır de."

"Hayır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bundan biraz daha yaratıcı ol-

manı beklerdim. Annenin hayatı söz konusuken onları uzaklaştırabilir misin? Evet ya da hayır de.”

Bir şekilde bir yolu olmalıydı. Havaalanına gideceğimizi hatırladım. Uluslararası Havalimanı: kalabalık, karışık...

“Evet.”

“Şimdi daha iyi. Bunun kolay olmayacağına eminim, ama eğer yanında biri olduğuna dair en ufak bir şey hissedersen, işte o zaman annen için çok kötü olur,” dedi o neşeli ses. “Eğer yanında birini getirmeye kalkarsan bunu ne kadar çabuk fark edeceğimi artık anlamış olman lazım. Ve eğer bunu yaparsan annenin işini ne kadar kolay bitirebileceğimi de... Beni anladın mı? Evet ya da hayır de.”

“Evet,” dedim tiz bir sesle.

“Aferin Bella. Şimdi yapman gerekeni söylüyorum. Annenin evine gitmeni istiyorum. Telefonun yanında bir numara olacak. O numarayı ara ve ben sana oradan nasıl gidileceğini anlatacağım.” Nereye gideceğimi ve bu işin sonunun nereye varacağını zaten biliyordum. Ama söylediklerini harfiyen yapacaktım. “Bunu yapabilir misin? Evet ya da hayır de.”

“Evet.”

“Öğle vaktinden önce Bella. Bütün günümü buna harcayamam,” dedi kibarca.

“Phil nerede?” diye sordum sertçe.

“Aa, dikkat Bella. Ben sana söyleyene kadar konuşma lütfen.” Sustum.

“Arkadaşlarının yanına döndüğünde onları şüphelendirmen çok önemli. Onlara annenin aradığını ve onunla en yakın zamanda eve gelmenle ilgili konuştuğunuzu söyle. Şimdi söylediklerimi tekrarla. ‘Teşekkür ederim anne.’ Söyle dedim.”

“Teşekkür ederim anne.” Gözlerimden akmaya çalışan yaşlarla savaşıyordum.

“De ki, ‘Seni seviyorum anne, yakında görüşürüz.’ Söyle dedim.”

“Seni seviyorum anne.” Sesim iyice boğuklaşmıştı. “Yakında görüşürüz.”

“Görüşürüz Bella. Seni görmeyi dört gözle bekliyorum,” dedi ve kapattı.

Telefon hâlâ kulağımdaydı. Korkudan donup kalmıştım, parmaklarımı kıpırdatıp da telefonu elimden bırakamadım.

Düşünmem gerektiğini biliyordum ama kulağımdan annemin telaşlı sesi gitmiyordu. Kendimi kontrol etmeye çalışırken saniyeler geçiyordu.

Düşüncelerim yavaş yavaş bu acı duvarını yıkmaya başlamıştı. Plan yapmak. Şu anda tek bir seçeneğim vardı: aynalı odaya gitmek ve ölmek. Hiçbir garantim yoktu, annemi hayatta tutmak için verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Tek umudum James’in Edward’ı döverek kazanacağı zaferle yetinmesiydi. Çaresizlik her yanıma kaplamıştı; pazarlık yapacak bir yol yoktu, önerilebileceğim ya da esirgeyebileceğim hiçbir şey onu etkileyemezdi. Yine başka şansım yoktu. Denemek zorundaydım.

Korkumu elimden geldiğince bastırmaya çalışıyordum. Kararım verilmişti. Sonucu düşünerek zaman kaybetmenin bir faydası yoktu. Mantıklı düşünmek zorundaydım, çünkü Alice ve Jasper içeride beni bekliyorlardı. Onlardan paçayı kurtarmak hem çok gerekli hem de imkânsızdı.

Jasper’ın gitmiş olduğuna bir an çok sevindim. Eğer son beş dakikadaki gerginliği hissetseydi onların şüphelenmemelerini nasıl sağlardım? Korkumu içime attım, endişem bunu tekrar dışarıya çıkartmak istedi. Şu anda bunu kaldıramazdım. Ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Kaçışma odaklanmıştım. Havaalanını iyi bilmemin benim lehime olmasını umut ediyordum. Bir şekilde Alice’i uzak tutmalıydım...

Alice'in diğerk odada beni merakla beklediğini biliyordum. Ama Jasper dönmeden özel bir şeyi halletmem gerekiyordu.

Edward'ı bir daha göremeyeceğimi kabul etmek zorundaydım, o aynalı odaya gitmeden önce aklımda son bir görüntüsü bile olmayacaktı. Ona zarar verecektim ve hoşçakal bile diyemeyecektim. Ruhuma yayılan işkence dalgalarının bir süre içimde gezinmesine izin verdim. Sonra onları geri çektim ve Alice'le yüzleşmeye gittim.

Takinabildiğim tek ifade donuk ve ölü bir bakıştı. Yüzündeki endişeyi gördüm ve soru sormasını beklemedim. Şu anda oynamam gereken tek oyun vardı ve doğaçlama yapacak durumda değildim.

"Annem meraklanmış, eve gitmek istemiş. Ama her şey yolunda, onu evden uzak durmaya ikna ettim." Sesim cansızdı.

"Onun iyi olmasını sağlayacağız Bella, merak etme."

Arkamı döndüm; yüzümü görmesine izin veremezdim.

Gözlerim masanın üzerinde duran boş otel kâğıtlarına takıldı. Yavaş yavaş kâğıtlara doğru yürüdüm, bir planım vardı. Orada bir zarf da vardı. Bu iyiydi.

"Alice," dedim usulca, ses tonumu aynı tutmaya çalışıyordum. "Eğer annem için bir mektup yazsam ona verir misin? Yani eve bırakır mısın demek istedim."

"Tabii Bella." Sesi çok dikkatliydi. Ben de neredeyse bağlantı yerlerimden ayrılacak gibiydim. Duygularımı daha iyi kontrol altında tutmak zorundaydım.

Tekrar yatak odasına gittim ve yatağın başındaki komodinin yanına eğilip yazmaya başladım.

"Edward," diye yazdım. Ellerim titriyordu, harfler güçlkle okunabiliyordu.

Seni seviyorum. Çok üzgünüm. Annem elinde ve benim denemem lazım. Belki de işe yaramaz bunu biliyorum. O kadar ama o kadar üzgünüm ki.

Alice ve Jasper'a kızma. Eğer onlardan kurtururam bu bir mucize olacak. Onlara benim adıma teşekkür et. Özellikle Alice'e lütfen.

Ve lütfen lütfen onun arkasından gelmeyin. Zaten istediğinin bu olduğunu düşünüyorum. Eğer biri, özellikle de sen benim yüzümden zarar görürsen buna katlanamam. Lütfen, senden tek ricam bu. Bunu benim için yap.

Seni seviyorum. Beni affet.

Bella.

Mektubu dikkatlice katladım ve zarfın içine koydum. Eninde sonunda bunu bulacaktı. Umarım bu sefer beni anlar ve bir ke-recik olsun dinlerdi.

22. SAKLAMBAÇ

Bütün bu korku, çaresizlik, kalbimin deli gibi atması, düşündüğümde çok daha az zaman almıştı. Dakikalar her zamankinden çok daha yavaş ilerliyordu. Alice'e döndüğümde Jasper hâlâ gelmemişti. Alice'le aynı odada olmaktan korkuyordum, tahmin edebileceğinden... ve aynı sebepten dolayı ondan da saklanmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Düşüncelerim altüst olmuş durumdayken hayatta şaşırabileceğimi düşünmezdim ama Alice'i elleriyle masanın kenarlarına tutunmuş görünce gerçekten şaşırdım.

"Alice?"

Adını söylediğimde tepki vermedi ama başını iki yana doğru sallıyordu ve yüzünü gördüm. Gözleri bomboş bakıyordu, sersemlemişti... Aklım anneme gitti. Çok mu geç kalmıştım?

Hemen yanına gittim ve içgüdüsel olarak eline dokundum.

"Alice!" dedi Jasper. Tam arkasındaydı, ellerini masadan kurtarmaya çalışıyordu. Odanın diğer tarafından kapı yavaşça kapandı.

"Bu neydi?" diye sordu Jasper.

Alice başını çevirdi ve Jasper'ın göğsüne yasladı. "Bella," dedi.

"Ben buradayım," diye cevap verdim.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri gözlerime kilitlenmişti, hâlâ boş bir ifadeyle bakıyordu. Bir anda benimle konuşmadığını, Jasper'ın sorusuna cevap verdiğini anladım.

"Ne gördün?" diye sordum. Bu ilgisiz ve dümdüz sesimde soru ifadesi yoktu.

Jasper sertçe bana baktı. Yüz ifademi sabit tuttum ve bekledim. Jasper'ın gözleri, Alice'in yüzüyle benimki arasında gidip gelirken aklı karışmış gibi görünüyordu, bu kargaşayı hissetmişti...

Etrafımda rahat bir atmosfer oluştuğunu hissediyordum. Bunu kabullendim ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım.

Alice de bu sırada kendine geldi.

"Hiçbir şey," dedi sonunda, sesi çok sakın ve inandırıcıydı. "Daha önce gördüğüm odanın aynısı."

Sonunda bana baktı, yüz ifadesi yumuşacıktı. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır, havaalanında yerim." Ben de çok sakindim. Duş almak için banyoya gittim. Sanki Jasper'ın o yeteneğini ödünç almışım gibi, Alice'in Jasper'la yalnız kalmak için yoğun ama iyi saklanmış beni odanın dışına alma isteğini anlamıştım. Böylelikle Alice ona bir şeyleri yanlış yaptıklarını ve başarılı olamayacaklarını anlatabilecekti...

Her detaya odaklanarak hemen hazırlandım. Omuzlarıma düşen ve yüzümü kaplayan kıvrır kıvrır saçlarımı açtım. Jasper'ın üzerimde yarattığı o barışçıl hava daha net düşünmememe yardım etmişti. Bir plan yapmama da. İçinde para olan çorabımı bulmak için çantamı iyice araştırdım. Çoraptaki paraları cüzdanıma koydum.

Havaalanına gitmek konusunda endişeliydim ama saat yedi-
de çıktığımızda memnundum. Bu sefer koyu renk arabanın arka
tarafına tek başıma oturdum. Alice sırtını kapıya yaslamış, yüzü
Jasper'a dönüktü ama güneş gözlüklerinin arkasından her sani-
ye bana rahatlatıcı bakışlar atıyordu.

"Alice?" dedim ilgisiz bir şekilde.

Tetikteydi. "Evet?"

"Bu nasıl oluyor? Yani gördüğün şeyler?" Camdan dışarıya
baktım, sesim de sıkılmış gibi çıkmıştı. "Edward bunun belirli
bir şey olmadığını söyledi... olayların değişebileceğini?" Onun
adını söylemek düşündüğümünden daha zor olmuştu. Jasper'ı da
alarma geçiren bu olmuş olmalı, arabayı kocaman bir sessizlik
kapladı.

"Evet bazı şeyler değişir..." diye mırıldandı - içinden uma-
rım, demiş olmalıydı. "Bazı şeyler diğerlerinden daha kesindir...
örneğin havanın durumu. İnsanlar daha zordur. Ben sadece on-
ları bir şeyin peşindeyken görürüm. Fikirlerini değiştirdiklerin-
de, ne kadar küçük olursa olsun, yeni bir karar verdiklerinde
bütün gelecek değişir."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Yani sen James'i bu-
raya gelmeye karar vermeden önce Phoenix'te görmedin."

"Evet," dedi, hâlâ tedirgindi.

Ben James'le buluşmaya karar vermeden önce beni de ayna-
lı odada görmemişti. Görmüş olduğu şeyler üzerine düşünmek
istemiyordum. Telaşla Jasper'ın şüphesini daha da fazla çek-
mekistemiyordum. Beni şimdi, Alice'in gördüğü imgelemden
sonra daha da dikkatli izleyeceklerdi. Bu imkânsız olacaktı.

Havaalanına geldik. Şans benden yanaydı ya da sadece hoş
bir tesadüftü. Edward'ın uçağı dördüncü terminale iniyordu, bir-
çok uçağın indiği, en büyük terminal. Uçağının oraya inmesi şa-
şırtıcı değildi ama burası benim ihtiyacım olan terminaldi; en bü-
yük, en karışık. Üçüncü katta bir kapı vardı, burası tek şansım.

Kocaman park yerinin dördüncü katına arabayı bıraktık. Yo-
lu onlardan daha iyi bildiğim için önden ben gidiyordum. Yolcu-
ların bavullarını bıraktığı üçüncü kata inmek için asansöre bin-
dik. Alice ve Jasper inen uçaklara bakmak için uzun zaman har-
cadılar. New York, Atlanta ve Chicago'nun olumlu ve olumsuz
yönlerini konuştuklarını duyuyordum. Bunlar benim hiç görme-
diğim ve asla göremeyeceğim yerlerdi.

Sabırsızca bir fırsat yakalamaya çalışıyordum, bu sırada aya-
ğımı yere vurmaktan kendimi alamıyordum. Arama aygıtlarının
oradaki sıralanmış sandalyelere oturdum, Jasper ve Alice insan-
ları seyreliyor gibi yapıyor ama aslında beni izliyorlardı. Yerim-
de kıpırdadığım her santimi gözlerinin ucuyla takip ediyorlardı.
Durum ümitsizdi. Acaba koşmalı mıydım? Bu kalabalığın orta-
sında beni fiziksel olarak durdurmaya cesaret edebilirler miydi?
Ya da sadece beni takip mi ederlerdi?

Üzerinde isim yazmayan zarfı cebimden çıkarttım ve Alice'in
siyah deri çantasının üzerine koydum. Bana baktı.

"Mektubum," dedi. Başını salladı ve zarfın kapağını yerine
yerleştirdi. Edward yakında öğrenecekti.

Dakikalar geçiyordu, Edward'ın gelmesine az kalmıştı. Vücu-
dumdaki her hücrenin onun geleceğinden haberdar olması ve
özlemle onu beklemesi ne kadar da inanılmazdı. Bu işleri daha
da zorlaştırıyordu. Burada kalmak, önce onu görüp ondan son-
ra kaçmak için bahaneler aramaya başlamıştım. Ama eğer kaç-
mak istiyorsam, bunu yapmam olanaksızdı.

Birkaç kere Alice birlikte kahvaltı almamızı önerdi. Ona, da-
ha sonra dedim, henüz değil.

Arka arkaya gelmekte olan uçakların gelişlerini gösteren lev-
haya bakıyordum. Seattle uçuşu levhanın üst tarafına doğru
yaklaşıyordu.

Kaçmak için otuz dakikam varken birden numaralar değişti.
Uçak on dakika erken gelecekti. Hiç zamanım kalmamıştı.

"Sanırım şimdi yiyebilirim," dedim hemen.

"Ben seninle gelirim," dedi Alice ayağa kalkarak.

"Senin yerine Jasper'ın gelmesinde bir sakınca var mı?" diye sordum. "Kendimi biraz şey hissediyorum..." Cümlemi bitirmedim. Gözlerimden ne demek istediğim anlaşıyordu.

Jasper ayağa kalktı. Alice'in aklı karışmıştı ama neyse ki şüphelenmemişti. İmgelemindeki değişikliği benim yapacağım ihanete değil de, takipçinin fikir değiştirmesine yoruyor olmalıydı.

Jasper yanımda sessizce yürüyordu, bir eli hafifçe sırtımdaydı, sanki beni yönlendiriyormuş gibiydi. İlk gördüğümüz havaalanı kafeleriyle ilgilenmiyormuş gibi yaptım, gerçekten istediğim şeyi arıyor gibiydim. İşte oradaydı, tam köşeyi dönünce, Alice'in göremeyeceği bir yerde: üçüncü kat bayanlar tuvaleti.

"İzninle," dedim Jasper'a önünden geçerken. "Hemen gelirim."

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz koşmaya başladım. Bu tuvalette kaybolduğumu hatırlıyordum, çünkü iki çıkışı vardı.

Uzak olan kapının ardında asansöre giden kısa bir yol vardı ve eğer Jasper söylediği yerde durmuşsa onun görüş mesafesi dışında bir yerde olacaktım. Koşarken arkama bakmadım. Bu benim tek şansımdı, beni görse bile koşmaya devam etmeliydim. İnsanlar bana bakıyordu ama ben onları görmezlikten geldim. Köşeyi dönünce beni asansörler bekliyordu. Aşağıya inen, kalabalık ve kapısı kapanmakta olan bir asansörü elimi araya sokarak durdurdum ve içeri atladım. Rahatsız olmuş yolcuların yanına sıkıştım ve birinci katın düğmesine basılıp basılmadığını kontrol ettim. O katın ışığı yanıyordu ve kapı da kapanmıştı.

Kapı açılır açılmaz arkamda söylenen bir sürü insan bırakarak koşmaya devam ettim. Bagajları getiren döner aletin yanındaki güvenlik görevlilerinin yanından geçerken biraz yavaşladım, ama çıkış kapısını gördüğümde tekrar koşmaya başladım. Jasper'ın henüz beni aramaya başlayıp başlamadığını bilmeme imkân yoktu. Eğer kokumu takip ediyorsa sadece birkaç sani-

ye vardı. Otomatik kapılardan kendimi dışarı attım, yavaş yavaş açılan cam kapılara neredeyse çarpıyordum. Bu kalabalığın içinde bir tane bile taksi görünmüyordu.

Hiç zamanım yoktu. Alice ve Jasper gittiğimin farkına varmak üzerelerdi. Beni bir çırpıda bulurlardı.

Birkaç adım ötemde Hyatt Oteli'ne giden bir otobüs kapılarını kapatıyordu.

"Bekle!" diye bağırdım, hem koşuyor hem de şoföre elimi sallıyordum.

"Bu otobüs Hyatta'a gidiyor," dedi sürücü şüpheyile kapıyı açarken.

"Evet," dedim soluk soluğa. "Ben de oraya gidecektim." Merdivenlerden koşarak çıktım.

Bagajsız durumuma soru soran gözlerle baktı ama sonra omuz silkti, soru sormaya zahmet etmedi.

Koltukların çoğu boştu. Diğer yolculardan mümkün olduğunca uzak bir yere oturdum. Önce kaldırıma, oradan da havaalanına doğru baktım. Edward'ı kaldırımın kenarında, izimi kaybettirdiğim son noktada, öylece dururken düşünmeden edemiyordum. Kendi kendime henüz ağlayamam dedim. Önümde daha gidecek çok yolum vardı.

Şansım yaver gidiyordu. Hyatt Oteli'nin önünde, yorgun görünen bir çift, taksiden son bavullarını indiriyordu. Otobüsten atladım ve taksiye koştum, kendimi sürücünün arkasındaki koltuğa attım. Yorgun çift ve sürücü bana bakıyorlardı.

Şaşkın sürücüye annemin adresini verdim. "Buraya mümkün olduğunca çabuk gitmeliyim."

"Ama burası Scottsdale'de," diye söylendi.

Koltuğun üzerine dört tane yirmilik banknot attım.

"Bu kadar yeter mi?"

"Tabii çocuk, hiç sorun değil."

Sırtımı arkaya yasladım ve kollarımı bağladım. Bu tanıdık şehir etrafımda dönmeye başladı ama camdan bile bakmıyordum. Kontrolü elimde tutmak için çaba sarfediyordum. Bu noktada kendimi kaybetmemeye kararlıyım, planım başarıyla tamamlanmıştı. Daha çok endişelenmeme ve korkmama gerek yoktu. Yolum hazır. Şimdi sadece bu yoldan gitmem gerekiyordu.

Panik olmak yerine gözlerimi kapattım ve yirmi dakikalık bu yolculuğu Edward'ı düşünerek geçirdim.

Edward'ı karşılamak için havaalanında kaldığımı hayal ettim. Onu bir an önce görmek için parmak uçlarımda nasıl yükseleceğimi düşündüm. Bizi ayıran o kalabalığın içinden ne kadar çabuk yanıma geleceğini. Sonra ben aramızdaki birkaç adımı koşarak kapatacak ve onun mermer gibi kollarında sonunda güvende olacaktım.

Nereye gideceğimizi merak ediyordum. Kuzeyde bir yerler, böylelikle gündüz de dışarıda olabilirdi. Belki de çok uzak bir yere, o zaman da tekrar güneşin altında birlikte uzanabilirdik. Onu deniz kıyısında hayal ediyordum, teninin deniz gibi parladığını... Ne kadar zaman saklanacağımızın bir önemi olmazdı. Onunla bir otel odasında tıkalı kalmak cennet gibi olurdu. Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki... Onunla sonsuza kadar konuşabilirim, hiç uyumadan, yanından hiç ayrılmadan.

Şimdi yüzünü çok net görebiliyordum... neredeyse sesini duyuyordum. Bütün bu korkuya ve ümitsizliğe rağmen çok mutlu idim. Beni gerçeklerden uzaklaştıran hayallere o kadar dalmıştım ki, geçen zamanın farkında değildim.

"Hey, kaç numaraydı?"

Şoförün sorusu rüyamı böldü, bu harika hayallerimin renklerini aldı götürdü. Arkalarında bıraktığı boşluğu korku, sıkıntı ve endişe, doldurmak için bekliyordu.

"Elli sekiz, yirmi bir." Sözcükler boğazımda düğümlendi. Şoför bana baktı, bir kriz geçirip geçirmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"O zaman geldik." Paranın üstünü istemeyeyim diye beni bir an önce arabasından indirmeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Korkmama hiç gerek yok, diye hatırlattım kendi kendime. Ev boştu. Acele etmeliydim; annem korkmuş bir şekilde beni bekliyordu, hayatı bana bağlıydı.

Kapıya doğru koştum ve her zaman yaptığım gibi anahtarı almak için saçağın altına uzandım. Kapıyı açtım. İçerisi karanlık, boş ve normal görünüyordu. Mutfağın ışığını açarak telefona koştum. Beyaz tahtanın üzerinde küçük ve düzgün bir şekilde yazılmış on haneli bir telefon numarası vardı. Tuşların üzerinde ellerim titriyor, bu sırada yanlış numaralara basıyordum. Telefonu kapatıp tekrar aramak zorunda kalmıştım. Bu sefer sadece tuşlara odaklanmıştım, her birine teker teker bastım. Sonunda başarmıştım. Titreyen ellerimle telefonu kulağıma götürdüm. Sadece bir kere çaldı.

"Alo, Bella," dedi o rahat ses. "Çok hızlısın, çok etkilendim."

"Annem iyi mi?"

"O gayet iyi. Merak etme Bella, onunla hiç tartışmadık. Tabii eğer yalnız geldiyse."

"Yalnızım." Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

"Çok iyi. Evinizin köşesinden dönüldüğündeki bale stüdyosunu biliyor musun?"

"Evet, oraya nasıl gidileceğini biliyorum."

"Pekâlâ, o zaman biraz sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Odadan koşarak o yakıcı sığaca çıktım.

Eve dönüp bakmak için zamanım yoktu, zaten evi şu anda olduğu gibi görmek istemiyordum. Boş, sığınacak bir yuvadan çok, korkunun bir simgesi. Bu tanıdık odalardan en son geçen adam benim düşmanım.

Göz ucuyla, çocukken oynadığım büyük okaliptüs ağacının altında, ya da posta kutusunun etrafındaki toprağa çömelmiş ye-

tiştirmeye çalıştığı çiçeklerin başında neredeyse annemi görüyordum. Anılar bugün gördüğüm gerçekliklerden çok daha güzeldi. Ama ben köşeyi döndüm ve her şeyi geride bırakarak onlardan kaçtım.

Kendimi o kadar yavaş hissediyordum ki, sanki ıslak kumda koşuyordum. Sanırım gerçeklikten yeterince payımı alamamıştım. Birkaç kez tökezledim. Bir keresinde neredeyse düşüyordum, son anda ellerimle kaldırımın kenarına tutundum. Ama sonunda köşeye gelmeyi başardım. Sadece bir sokak kalmıştı; yüzümden terler akarak, soluk soluğa koşuyordum. Güneş yakıyordu, bu beyaz top başımın üzerinde beni kör edecek gibiydi. Kendimi çok korunmasız hissediyordum. Forks'un... evimin o yeşil koruyucu ormanlarını tahmin edemeyeceğim kadar özlemiştim.

Son köşeden Cactus'e döndüğümde stüdyoyu görebiliyordum. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Önündeki park yeri boştu, pencerelerdeki dikey storların hepsi kapalıydı. Artık daha fazla koşamıyordum – nefes alamıyordum; gösterdiğim gayret ve korkum beni alt etmişti. Hareket edebilmek, bir adımımı diğerinin önüne atabilmek için annemi düşünüyordum.

Yakınlaştıkça kapının içindeki işareti görebiliyordum. Parlak pembe kâğıda el yazısıyla yazılmıştı, kâğıtta dans stüdyosunun bahar tatili nedeniyle kapalı olduğu yazıyordu. Kâğıdın asılı olduğu kapının kolunu dikkatlice indirdim. Kilitli değildi. Nefesimi tutarak içeri girdim.

Lobi karanlık ve boştu, havalandırmadan ses geliyordu. Plastik sandalyeler duvara doğru istiflenmişti ve halı da şampuan kuyordu. Aradaki camdan batı tarafındaki dans odasının karanlık olduğunu görebiliyordum. Doğu tarafındaki daha büyük olan dans odasında ışık vardı ama camdaki storlar kapalıydı.

Sonra annemin sesini duydum.

"Bella? Bella?" dedi panik içinde. Hemen sesin geldiği kapıya koştum.

"Bella, ödümü koparttın! Bunu bana bir daha asla yapma!" dedi annem ben yüksek tavanlı odaya girerken.

Annemin sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışarak etrafıma bakmıyordum. Onun gülüşünü duydum ve tüylerim diken diken oldu.

İşte orada televizyon ekranındaydı, huzur içinde saçlarımı okşuyordu. Şükran Günü'ydü ve ben on iki yaşındaydım. Ölmeden bir sene önce Kaliforniya'daki büyükannemi görmeye gitmiştik. Bir gün kumsala gitmiştik ve ben iskeleden fazlasıyla sarkmıştım. Bacaklarımla denge kurmaya çalışırken annem beni görmüştü. "Bella? Bella?" diye beni çağırıyordu korkuyla.

Sonra televizyon ekranı bir anda mavi oldu.

Yavaşça arkamı döndüm. Arka taraftaki çıkışta James hareketsiz duruyordu, bu yüzden onu hemen fark edemedim. Elinde uzaktan kumanda vardı. Uzun bir süre birbirimize baktık, o gülümsedi.

Bana doğru yürüdü ve iyice yaklaştı, sonra yanımdan geçip uzaktan kumandayı videonun yanına koydu. Onu izlemek için dikkatlice döndüm.

"Bunun için üzgünüm Bella, ama annenin bu işe karışmış olmaması senin için daha iyi değil mi?" Sesi çok nazikti.

Bir anda kafama dank etti. Annem güvendeydi. Hâlâ Florida'daydı. Mesajımı almamıştı. Şu karşımda duran kırmızı gözlü ve soluk benizli adam onu korkutmamıştı. O güvendeydi.

"Evet," diye cevap verdim. Sesimde bir rahatlama vardı.

"Seni kandırdığım için bana kızgın görünmüyorsun?"

"Değilim." Bu kibirli tavrım bana cesaret verdi. Ne fark ederdi? Yakında her şey bitecekti. Annemle Charlie'ye bir zarar gelmeyecek ve korkmak zorunda kalmayacaklardı. Başım dönüyor gibi oldu. Aklımdan bir şey bana stresten kafayı yemek üzere olduğumu söylüyordu.

"Çok garip. Bunları söylerken ciddisin." Koyu renk gözleri bana ilgiyle bakıyordu. Gözbebekleri neredeyse siyahtı, yalnızca kenarlarında hafifçe görünen koyu kırmızı bir renk vardı. Susamıştı. "Siz insanlar ne kadar tuhaf oluyorsunuz. Sanırım sizi izlemenin cazibesini şimdi daha iyi anlıyorum. Bazılarınızın kendi çıkarlarını hiç düşünmemeleri inanılmaz."

Kollarını bağlamış, bana dikkatle bakan gözlerle, benden birkaç adım uzakta duruyordu. Ne yüzünde ne de duruşunda tehditkâr bir şey vardı. O kadar normal duruyordu ki... Sadece beyaz teni ve artık alışkın olduğum yuvarlak gözleri vardı. Uzun kollu soluk mavi bir tişört ve altına da solmuş bir kot giymişti.

"Sanırım bana erkek arkadaşının öcünü alacağını söyleyeceksin?" diye sordu ümitle.

"Hayır, hiç sanmıyorum. En azından ona bunu yapmamasını söyledim."

"Peki o buna ne cevap verdi?"

"Bilmiyorum." Bu nazik avcıyla sohbet etmek nedense çok kolaydı. "Ona bir mektup bıraktım."

"Ne kadar da romantik, son mektup. Sence buna saygı gösterecek mi?" Sesi biraz sertleşmişti, kibar konuşmasının altında alaylı bir ifade de vardı.

"Umarım."

"Hımm. O zaman isteklerimiz farklı. Görüyorsun, bu çok kolay ve çok çabuk oldu. Dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığına uğradım. Bana kafa tutmanı beklerdim. Ve bütün bu olanlardan sonra, ihtiyacım olan tek şey biraz şanstı."

Sessizce bekledim.

"Victoria babana ulaşamadığı zaman ondan, seninle ilgili daha fazla bilgi toplamasını istedim. Kendi seçtiğim yerde seni beklemek varken peşinden bütün dünyayı gezmenin bir anlamı yoktu. Victoria'yla konuştuktan sonra Phoenix'e gelip annene bir uğramayı düşündüm. Eve gittiğini söylediğini duydum. İlk

önce gerçekten eve gideceğini hiç düşünmedim. Ama sonra şöyle düşündüm, insanlar çok tahmin edilebilir davranışlar sergilerler; tanıdık ve güvenli bir yerde olmak isterler. Saklanırken gideceğin en son yerin, bulunacağını söylediğin yer olması çok hoş bir hile değil mi?

Ama tabii ki bundan emin değildim, bu sadece bir histi. Genellikle avımla ilgili bir şeyler hissedirim. Altıncı his gibi bir şey. Annenin evine gittiğimde mesajını dinledim ama tabii ki nereden aradığını anlayamadım. Numaranın bende olması çok işime yaradı. Ama sen Antarktika'da da olabilirdin ve eğer yakınlarda bir yerlerde olmasaydın bu oyunum işe yaramazdı.

Sonra erkek arkadaşın Phoenix'e gelen bir uçağa bindi. Victoria onları benim için izliyordu tabii ki; bu kadar fazla oyuncunun bulunduğu bir oyunda yalnız çalışamazdım. Sonra bana umduğum şeyi, senin burada olduğunu söylediler. Ben de hazırlandım, evdeki filmlerin hepsini izledim. Sonra işim sadece blöf yapmaya kalmıştı.

Çok kolay oldu biliyor musun? Benim standartlarıma uymayacak kadar kolay oldu. Umarım erkek arkadaşın konusunda yanılıyorsundur. Edward'dı değil mi?"

Cevap vermedim. İçimdeki cesaret giderek azalıyordu. Başarısızlığımı seyretmekten aldığı zevkin sonuna geldiğini hissediyordum. Aslında bu benim için geçerli değildi. Beni yenmekle bir zafer kazanılmazdı, ben alt tarafı zayıf bir insandım.

"Edward'ın için bir mektup bırakmamın senin için bir sakıncası var mı?"

Bir adım geri attı ve avuç içi kadar bir kamerayı müzik setinin üzerine koydu. Küçük kırmızı bir ışık kameranın açık olduğunu gösteriyordu. Kamerayı geniş açığa alarak birkaç ayarla- ma yaptı. Korku içinde ona bakıyordum.

"Üzgünüm ama bunu izledikten sonra benim peşime düşmesi imkânsız. Onun hiçbir şeyi kaçırmasını istemem. Sen ne

yazık ki sadece yanlış yerde, yanlış zamanda ve kesinlikle yanlış bir grupla koşmakta olan bir insansın.”

Gülümseyerek bana yaklaştı. “Başlamadan önce...”

O konuşurken midemin bulandığını hissediyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

“Sadece biraz kafana kakmak istiyorum hepsi bu. Cevap orada öylece duruyordu, Edward’ın bunu anlayıp eğlencemi bozmasından korktum. Bu bir kere daha oldu, yıllar önce. Avımın benden kaçtığı tek durumdu.

Küçük kurbanına aptalca dayanamayan bir vampir, Edward’ın vermekte zorlandığı o kararı vermişti. Yaşlı olan, küçük arkadaşının peşinde olduğumu öğrendiğinde çalıştığı akıl hastanesinden o kızı kaçırdı. Vampirlerin siz insanlara karşı olan bu takıntısını hiçbir zaman anlayamamışımdır. Onu serbest bırakır bırakaz onun güvende olmasını sağladı. Acıyı hissetmiş gibi görünmüyordu bile, zavallı ufaklık. O karanlık delikte o kadar uzun süre tıkalı kalmıştı ki... Yüz yıl önce olsa gördüğü hayaller yüzünden kazığa bağlanıp yakılırdı. Bin dokuz yüz yirmilerde akıl hastaneleri, şok tedavileri vardı. Ona verilen yeni gençliğin tazeliğiyle gözlerini açtığında, sanki güneşi daha önce hiç görmemiş gibiydi. Yaşlı vampir onu güçlü ve yeni bir vampir haline getirmişti, o zaman da benim ona dokunmak için bir sebebim kalmamıştı,” dedi iç geçirerek. “Yaşlı olandan intikamım acı oldu.”

“Alice,” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, o küçük arkadaşın.” Onu beyzbol oynarken gördüğümde şaşırdım. Sanırım onun grubu bu deneyim sonrası huzur bulmuştu. Ben seni aldım ama onlar da Alice’i aldı. Benden kaçmayı beceren tek kurban, bu büyük bir onur.

Ama o da o kadar güzel kokuyordu ki. Onun tadına bakmadığım için hâlâ pişmanlık duyarım... Kusura bakma ama senden bile daha güzel kokuyordu. Sen de güzel kokuyorsun. Çiçek gibi...”

Bana bir adım daha yaklaştı, aramızda sadece birkaç santi-

metre kalmıştı. Saçımdan bir tutam aldı ve kokladı. Sonra nazıkçe almış olduğu tutamı yerine koydu, soğuk parmak uçlarını boğazımda hissetmiştim. Başparmağıyla yanağımı okşamak için uzandı. Koşup kaçmayı o kadar çok istiyordum ki, ama donup kalmışım. Kenara bile çekilemedim.

“Hayır,” diye söylendi kendi kendine elini çekerken. “Anlamıyorum,” dedi iç geçirerek. “Sanırım işimize baksak iyi olacak. Sonra arkadaşlarını arayıp seni nerede bulabileceklerini söyleyebilirim ve tabii bu küçük mesajımı da onlara iletebilirim.”

Şimdi gerçekten midem bulanıyordu. Acı yaklaşıyordu, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Ona kazanmak, beslenip gitmek yetmeyecekti. Beklediğim gibi çabuk bir son olmayacaktı. Dizlerim titremeye başladı, bir an düşeceğimi sandım.

Bir adım geri çekildi ve etrafımda yürümeye başladı. Sanki bir müzedeki heykeli inceliyormuş gibiydi. Nereden başlayacağına karar verirken yüzü hâlâ arkadaş canlısıydı.

Birdenbire hızla öne doğru atladı ve oturdu, yüzündeki gülümseme giderek genişliyordu, aslında bu bir gülüşten çok, parlak dişlerini gösterme çabasıydı.

Kendime engel olamadım ve koşmaya çalıştım. Bunun işe yaramayacağını biliyordum, zaten dizlerim zayıf, iyice paniğe kapıldım ve acil çıkış kapısının orada yakalandım.

Hemen önümde belirmişti. Eliyle mi yoksa ayaklarıyla mı gelmişti bilmiyordum ama çok hızlıydı. Göğsüme bir darbe indirdi, arkaya doğru uçmuş, başımı da aynalara çarpmışım. Cam kırılmıştı ve parçalar üzerime yağdı.

Acıyı hissetmeyecek kadar şaşkındım. Nefes alamıyordum.

Yavaş yavaş bana doğru gelmeye başladı.

“Bu çok hoş bir efekt,” dedi etrafımdaki camları incelerken, sesi arkadaş canlısıydı. “Bu odanın kısa filmim için fazla dramatik olacağını düşünmüştüm. İşte seninle burada buluşmayı bu yüzden istedim. Mükemmel öyle değil mi?”

Onu duymazdan geldim, dizlerim ve ellerimin üzerinde emekleyerek diğer kapıya doğru gidiyordum.

Bir hamlede üzerimdeydi, ayağıyla sertçe bacağıma basıyordu. Hissetmeden önce o hasta edici kırıma sesini duydum. Ama sonra gerçekten hissettim ve acı içinde bağırdım. Bacağıma uzanmak için döndüm, üzerimde gülümsüyordu.

“Son dileğini tekrar düşünmek ister misin?” diye sordu neşeli bir şekilde. Parmağıyla kırık bacağıma dürttü ve korkunç bir çığlık duydum. Sonra bu çığlığın bana ait olduğunu fark ettim.

“Edward’ın beni bulmaya çalışmasını istemez miydin?” diye sordu.

“Hayır,” diye bağırdım boğuk bir sesle. “Hayır, Edward böyle bir şeyi asla...” sonra yüzüme bir darbe aldım ve kırık camların oraya savruldu.

Bacağımın acısının yanında kafamı bir şeyin kestiğini hissettim. Sonra korkunç bir hızla sıcak bir ıslaklık saçlarımdan aşağıya akmaya başladı. Tişörtümün omuz kısmının sırlıslıkla olduğunu ve oradan da tahta zemine bir şeylerin damladığını hissediyordum. Bunun kokusu midemi iyice bulandırdı.

Mide bulantısı ve baş dönmesinin arasında bana ümit veren bir şey gördüm. Önceden sadece istekli olan gözleri şimdi kontrol edilemez bir ihtiyaçla yanıyordu. Beyaz tişörtümden akıp yerde küçük bir havuz oluşturan koyu renk kan, onu susuzluktan delirtiyordu. Asıl niyeti ne olursa olsun bunu daha fazla erteleyemeyecekti.

Akan kanla birlikte bilincimi de yitiriyordum, tek dileğim bu işin bir an önce bitmesiydi. Gözlerim kapanıyordu.

Avcının sanki suyun altından gelen son bir hırıltısını duydum. Yarı açık gözlerimin ardından bana doğru yaklaşan koyu bir gölge görüyordum. Son bir çabayla yüzümü korumak için elimi kaldırdım. Gözlerim kapandı ve kendimden geçtim.

23. MELEK

Bayıldığımda bir rüya gördüm.

Karanlık suyun altında yüzerken aklımın hayal edebileceği en mutluluk verici sesi duydum, canlandırıcı olduğu kadar korkunçtu da. Bu, öfkeli ve vahşi bir kükremeye benziyordu.

Havaya kaldırdığım elimdeki acıyla neredeyse yüzeye çıkmıştım, ama gözlerimi açacak gücü bulamıyordum.

Artık öldüğümü anlamıştım.

Bu ağır suyun içinden bir meleğin adımı söylediği duydum, beni gitmek istediğim tek cennete çağıran bir melek.

“Yo hayır. Bella, hayır!” Melek korkuyla bağıyordu.

O özlemle beklenen sesin ardında başka bir ses daha vardı, beni korkutan bir kargaşa. Korkunç bir ses hırladı, şoke edici bir darbe sesi, bir çığlık ve sessizlik...

Bunlar yerine meleğin sesine odaklanmaya çalışıyordum.

“Bella, lütfen! Bella, beni dinle, lütfen, lütfen, Bella, lütfen!” diye yalvanyordu.

Evet, ben de bir şeyler söylemek istedim. Herhangi bir şey. Ama dudaklarımı bulamıyordum.

“Carlisle!” diye seslendi melek, o mükemmel sesinde acı vardı. “Bella, Bella, hayır, yo lütfen hayır, hayır!” Melek hıçkırıklara boğulmuştu.

Meleğin ağlamaması gerekiyordu, bu yanıştı. Onu bulmaya, her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım ama su o kadar derindi ki, üzerime baskı yapıyordu ve nefes alamıyordum.

Başımda da bir noktada baskı vardı. Acıyordu. Acı, karanlığın içinden bana doğru gelirken, daha güçlü diğer acılar geliyordu. Karanlık havuzun içinden nefes nefese bağırdım.

“Bella!” diye bağırdı melek.

“Biraz kan kaybetmiş, ama başındaki darbe çok derin değil,” dedi sakın bir ses. “Bacığına dikkat edin, kırılmış.”

Meleğin dudaklarından öfkeli bir hırıltı yükseldi.

Keskin bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Burası cennet olmazdı değil mi? Burada bir cennet için fazla acı vardı.

“Birkaç kaburga da kırılmış sanırım,” dedi aynı ses.

Keskin acılar gittikçe azalıyordu. Başımda her şeyi bastıran, yeni ve yakıcı bir acı vardı.

Biri beni yakıyordu.

“Edward,” demeye çalıştım ama sesim çok zor çıkıyordu. Ben de anlayamıyordum.

“Bella iyileşeceksin. Beni duyuyor musun Bella? Seni seviyorum.”

“Edward.” Tekrar deniyordum. Şimdi sesim biraz daha net çıkmıştı.

“Evet, buradayım.”

“Canım yanıyor,” dedim inleyerek.

“Biliyorum Bella, biliyorum.” Sonra benden uzaklaştı. “Hiçbir şey yapamıyor musun?”

“Çantam lütfen... Nefesini tut, Alice, bu yardımcı olur,” dedi Carlisle.

“Alice?” diye inledim.

“O burada, seni nerede bulabileceğimizi o biliyordu.”

“Elim acıyor,” demeye çalıştım.

“Biliyorum Bella. Carlisle şimdi sana bir ilaç verecek ve ağrının kalmayacak.”

“Elim yanıyor!” diye bağırdım karanlığın son parçasının içinden, gözlerim açılıyor gibi oldu. Yüzünü göremiyordum, koyu ve sıcak bir şey görmemi engelliyordu. Neden bu yangını görüp söndürmüyorlardı?

Sesi korkmuş geliyordu. “Bella?”

“Yangın! Biri bu yangını söndürsün!” diye bağırdım elim yarken.

“Carlisle! Eli!”

“Onu ısırmış.” Carlisle’nin sesi artık sakın çıkmıyordu, dehşete düşmüştü.

Edward’ın korkuyla nefesini tuttuğunu duydum.

“Edward, bunu yapmak zorundasın.” Bu Alice’in sesiydi. Soğuk parmaklarıyla gözlerimdeki ıslaklığı siliyordu.

“Hayır!” diye haykırdı.

“Alice,” diye inledim.

“Belki bir şansı vardır,” dedi Carlisle.

“Ne şansı?” dedi Edward.

“Eğer zehri emip çıkartabilirsen yara temizlenmiş olur.” Carlisle konuşurken başımdaki baskının arttığını hissediyordum. Sanki kafatasıma bir şeyler saplanıyordu. Bunun acısı elimdeki yangının içinde kayboluyordu.

“Bu işe yarar mı?” Alice’in sesi gergindi.

“Bilmiyorum,” dedi Carlisle. “Ama acele etmemiz lazım.”

“Carlisle, ben...” dedi Edward tereddütle. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” O güzel sesinde yine ıstırap vardı.

"Bu senin tercihin Edward, ikisinden biri. Sana yardım edemem. Eğer elinden kanı emeceksen benim buradaki kanamayı durdurmam gerekecek."

"Edward!" diye çığlık attım. Gözlerimin yine kapalı olduğunu fark ettim. Gözlerimi açtım ve çaresizce yüzünü aradım. Sonunda buldum, artık o bana bakan, kararsızlık ve acı arasında kalmış mükemmel yüzünü görebiliyordum.

"Alice, bacağına bağlamam için bir şey getir!" Carlisle üzerime eğilmiş, başımla ilgileniyordu. "Edward bunu hemen yapmalısın yoksa çok geç olacak."

Edward'ın yüzü göçmüştü. Şüphe yerini kararlılığa bırakırken ben de Edward'a bakıyordum. Çenesi kaskatı kesilmişti. Onun o soğuk ve güçlü parmaklarını yanan elimin üzerinde hissediyordum. Sonra başını elime doğru eğdi ve soğuk dudaklarını tenime bastırdı.

İlk önce daha kötü acıdı. Bağurdım ve beni tutan ellerin arasında çırpındım. Alice'in beni sakinleştirmeye çalışan sesini duyuyordum. Ağır bir şey bacağıma yere dayadı ve Carlisle başımı taş gibi sert kollarının arasına sıkıştırdı.

Sonra, elim uyuştukça bu kıvranışım azaldı. Ateş gittikçe sönüyor, daha küçük bir noktada toplanıyordu.

Acım azaldıkça bilincim de yerine geliyordu. Tekrar o karanlık sulara gömülmekten, karanlıkta onu kaybetmekten korkuyordum.

"Edward," demeye çalıştım ama kendi sesimi duyamıyordum. Onlar beni duyabiliyorlardı.

"O burada Bella."

"Yanımda kal Edward, benimle kal..."

"Buradayım." Sesi gergin ama bir şekilde zafer doluydu.

Memnun bir şekilde iç geçirdim. Yanma geçmişti, acıyan diğer yerlerimse vücudumu sarmakta olan uyku tarafından sakinleştirilmişti.

"Hepsi çıktı mı?" diye sordu Carlisle uzaktan bir yerden.

"Kanının tadı temiz," dedi Edward sessizce. "Morfinin tadını aldım."

"Bella?" diye seslendi Carlisle.

Cevap vermeye çalışıyordum. "Mmmmm?"

"Elindeki yanma geçti mi?"

"Evet," dedim iç geçirerek. "Teşekkür ederim Edward."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi.

"Biliyorum," dedim yorgun nefesimi verirken.

Dünyadaki en sevdiğim sesi duymuştum: Edward'ın o sessiz gülüşünü.

"Bella?" dedi Carlisle yeniden.

Kaşlarımı çatıttım, uyumak istiyordum. "Ne?"

"Annen nerede?"

"Florida'da. Beni kandırmış, Edward. Bizim video kasetlerimizi izlemiş." Sesim çok zavalı ve zayıf çıkmıştı.

Bu bana başka bir şeyi hatırlattı.

"Alice," dedim gözlerimi açmaya çalışarak. "Alice o kaset - seni tanıyor Alice, senin nereden geldiğini biliyor." Çabuk konuşmaya çalışmışım ama sesim çok güçsüzdü. "Burnuma gaz kokusu geliyor," dedim, beynimin hâlâ bu kadar işleme-sine şaşırmışım.

"Onu kaldırmanın zamanı geldi," dedi Carlisle.

"Hayır, ben uyumak istiyorum," diye söylendim.

"Uyuyabilirsin sevgilim, ben seni taşıyım," diyerek Edward beni teselli etti.

Ve kollarında, göğsüne yaslanmış bir şekilde yatıyordum - sanki süzülüyordum, bütün acım gitmişti.

"Şimdi uyu Bella." Bana söylediğini duyduğum son sözcüklerdi.

24. KÖRDÜĞÜM

Gözlerimi parlak, beyaz bir ışıktan açtım. Tanıdık olmayan, beyaz bir odadaydım. Yanımdaki duvar storla kaplıydı; başımın üzerindeki parlak ışıklar gözlerimi alıyordu. Sert ve düz olmayan bir yatakta yatıyordum, kenarlarında parmaklıkları olan bir yatak. Yastıklar düz ve topak topaktı. Yakınlardan bir yerlerden rahatsız edici bir bip sesi geliyordu. Umarım bu, hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyordu. Ölüm bu kadar rahatsız bir şey olmamalıydı.

Ellerimin üzerinden borular geçiyordu ve yüzümde, burnumun altında bantlanmış bir şey vardı. Onu çıkartmak için elimi oraya götürdüm.

“Hayır, böyle yapamazsın.” Soğuk parmaklar elimi yakaladı.

“Edward?” Başımı çevirdim, mükemmel yüzü benden sadece birkaç santim uzaktaydı, çenesini yastığının kenarına koymuştu. Bu sefer büyük bir minnettarlık ve sevinçle hayatta olduğumu anladım. “Edward, çok üzgünüm!”

“Şşşt,” diyerek susturdu beni. “Her şey yolunda.”

“Ne oldu?” Tam olarak hatırlayamıyordum ve hatırlamaya çalıştıgımdaysa beynim bana karşı geliyordu.

“Neredeyse çok geç kalacaktım. Çok daha geç kalabilir dim,” diye fısıldadı, sesi acı çekiyor gibiydi.

“Çok aptallık yaptım Edward. Annemin onun elinde olduğunu zannettim.”

“Hepimizi kandırdı.”

“Charlie’yi ve annemi aramam lazım.” Bir anda aklıma gelmişlerdi.

“Alice onları aradı. Renée burada – yani hastanede. Demin yiyecek bir şeyler almaya gitti.”

“O burada mı?” Oturmaya çalıştım ama başımın dönmesi arttı ve Edward’ın eli beni nazıkçe yastığa geri itti.

“Birazdan gelir,” dedi. “Ve senin de hareket etmeden yatman lazım.”

“Peki ona ne dedin?” diye telaşlandım. Ben teselli edilmek istemiyordum. Annem buradaydı ve ben de bir vampir saldırısına uğramıştım. “Burada olma sebebimin ne olduğunu söylediniz?”

“Merdivenlerden düştün ve camın içinden geçtin.” Bir an durdu. “Kabul et, bu imkânsız bir şey değil.”

Nefes aldım ve canım yandı. Örtünün altından vücuduma baktım, o koca şişlik benim bacağımdı.

“Durumum ne kadar kötü?” diye sordum.

“Bir bacağın ve dört kaburgan kırık, kafatasında çatlaklar var, her yerinde morluklar var ve çok kan kaybettin. Sana kan nakli yapılar. Bu hoşuma gitmedi – bir süre hiç de hoş kokmadın.”

“Bu senin için hoş bir değişiklik olmuş olmalı.”

“Hayır, ben senin *kokunu* seviyorum.”

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum sessizce. Hemen ne demek istediğimi anlamıştı.

“Bundan pek emin değilim.” Başını meraklı gözlerimden öteki tarafa çevirdi, beni monitörlere bağlayan kabloları dikkat ederek gazlı beze sarılmış elimi tuttu.

Kalanımı duymak için sabırla bekledim.

Bakışlarına cevap vermeden iç geçirdi. "Bunu durdurmam... imkânsızdı," diye fısıldadı. "İmkânsızdı ama ben başardım." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni sevmek zorundayım."

"Tadım koktuğum kadar lezzetli değil, öyle mi?" dedim gülümseyerek. Gülünce yüzüm acıdı.

"Daha da iyi, tahmin ettiğimden de güzel."

"Özür dilerim," dedim.

Gözlerini yukarı kaldırdı. "Dileyebileceğin her şey için özür dile."

"Ne için özür dilemeliyim?"

"Neredeyse seni benden sonsuza kadar mahrum bırakacaktın."

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Bunu neden yaptığını biliyorum." Sesi huzur vericiydi. "Tabii bu yine de saçma bir hareketti. Beni beklemen, bana söylemen gerekirdi."

"Gitmeme izin vermezdin."

"Hayır," dedi büyük bir ciddiyetle. "Buna izin vermezdim."

Hoş olmayan anılarım yavaş yavaş aklıma gelmeye başlıyordu. Bir an ürperdim ve olduğum yere sindim.

Edward endişelenmişti. "Bella, ne oldu?"

"James'e ne oldu?"

"Onu senin üzerinden çektikten sonra Emmett ve Jasper onunla ilgilendiler." Sesinde pişmanlık vardı.

Bu aklımı karıştırdı. "Emmett ve Jasper'ı orada görmedim."

"Odayı terk etmek zorunda kaldılar... çok fazla kan vardı."

"Ama sen kaldın."

"Evet kaldım."

"Alice, Carlisle..."

"Onlar da seni seviyorlar, bunu biliyorsun."

Alice'i en son gördüğüm an aklıma geldi. "Alice video kaseti gördü mü?" diye sordum endişeyle.

"Evet." Sesini gölgeleyen bir şey vardı, nefret.

"Alice hep karanlıktaydı, işte bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Biliyorum. Bunu şimdi anlıyor." Sesi normal geliyordu ama yüzü öfkeyle gölgelenmişti.

Boşta kalan elimle yüzüne uzanmaya çalıştım ama beni durduran bir şey vardı. Baktığımda, beni elimden çeken şeyi gördüm.

"Ah," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Akli fazla değil ama biraz dağılmıştı. Gözlerindeki donukluk tam olarak gitmemişti.

"İğneler," dedim başımı çevirerek. Tavanın yamuk taşlarına baktım, kaburgalarındaki acıya rağmen derin derin nefes aldım.

"İğneden korkar mısın?" diye mırıldandı başını sallayarak. "Sadist bir vampir sana işkence yaparak seni öldürmeye çalışıyor, tabii, olabilir, sen de onunla buluşmak için koşa koşa gidiyorsun. Diğer taraftan bir iğne..."

Gözlerimi devirdim. Bu tepkinin en azından onun canını yakmadığını görmek beni memnun etmişti. Hemen konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sen neden buradasın?" diye sordum.

Bana baktı, gözlerinde önce karışıklık sonra da acı vardı. Kaşlarını çatı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" diye karşı çıktım hemen. Bunu düşünmek bile çok kötüydü. "Hayır, yani annem senin neden burada olduğunu zannediyor? O dönmeden önce hikâyemi iyice bilmeliyim."

"Hımm," dedi, alnı mermer gibi olmuştu. "Phoenix'e biraz daha mantıklı düşünmeni sağlamak ve seni Forks'a dönmeye ik-

na etmek için geldim." Gözleri o kadar dürüst ve içten bakıyordu ki, neredeyse ben bile inanacaktım. "Beni görmeyi kabul ettin, Carlisle ve Alice'le birlikte kaldığım otele geldin. Tabii ben anne ve babamın gözetimi altındaydım," diye ekledi ahlaklı bir şekilde. "Ama sen odama gelirken merdivenlerden düştün... sonrasını da biliyorsun zaten. Herhangi bir detayı hatırlamak zorunda değilsin, bazı noktalarda kafanın karışık olması normal."

Bunu bir süre düşündüm. "Bu hikâyede birkaç eksik parça var. Örneğin kırık pencereler?"

"Aslında tam olarak değil," dedi. "Alice kanıtları yaparken çok eğlendi. Bu, çok ikna edici bir şekilde halledildi, istersen otele dava bile açabilirsin. Merak etmene gerek yok," dedi yanaklarını hafifçe okşayarak. "Senin tek yapman gereken iyileşmek."

Onun bu dokunuşuna karşılık vermeyişimin hissettiğim acıyla ya da ilaçların verdiği uyuşuklukla bir ilgisi yoktu. Monitörden gelen bip sesi düzensiz bir şekilde zıplayıp duruyordu - kalbimin yaramazlık yaptığını duyan tek kişi Edward değildi.

"Bu çok utanç verici," dedim kendi kendime.

Güldü ve düşünceli düşünceli bakmaya başladı. "Hımm, merak ediyordum da..." dedi.

Yavaşça bana doğru eğildi; daha dudakları bana dokunmadan monitörden gelen bip sesi korkunç bir hızla yükseldi. Ama dudakları hafifçe bana dokunduğunda bip sesi kesildi.

Birdenbire geri çekildi, monitör tekrar kalp atışlarını duyurmaya başladığında yüzündeki endişeli ifade kayboldu.

"Öyle görünüyor ki, sana eskisinden çok daha fazla dikkat etmem gerekecek," dedi kaşlarını çatarak.

"Seni öpmeyi daha bitirmedim ki," diye söylendim. "Bak beni oraya getirme."

Omuz silkti ve beni tekrar öpmek için eğildi. Monitör çıldırmıştı.

Sonra bir anda dudakları gerildi ve geri çekildi.

"Sanırım annen geliyor," dedi gülerek.

"Beni bırakma," diye mızızlandım. Her yanıma gereksiz bir panik dalgası sarmıştı. Gitmesine izin veremezdim - yine ortadan kaybolabilirdi.

Hemen gözlerimdeki dehşet ifadesini gördü. "Bırakmayacağım," diye söz verdi ve güldü. "Ben biraz kestireyim."

Kalın plastik sandalyeden, yatağımın ayakucundaki turkuaz, suni deri, açılır kapanır koltuğa geçti, iyice arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Hiç hareket etmeden duruyordu.

"Nefes almayı unutma," diye fısıldadım dalga geçerek. Gözleri hâlâ kapalı bir şekilde derin bir nefes aldı.

Annemin geldiğini duyabiliyordum. Biriyle konuşuyordu, belki de hemşireyle, sesi yorgun ve üzgün geliyordu. Yataktan atlayıp ona koşmak, onu yatıştırmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama atlayıp zıplayacak bir durumda değilim, bu yüzden sabırla beklemeye başladım.

Kapı tık diye açıldı ve annem meraklı bir şekilde başını içeriye uzattı.

"Anne!" diye fısıldadım. Sesim sevgi ve huzur doluydu.

Edward'ın koltukta yattığını gördü ve parmak ucuna basarak yanıma geldi.

"Yanımdan hiç gitmiyor öyle değil mi?" diye söylendi kendi kendine.

"Anne, seni gördüğüme çok sevindim!"

Bana nazıkçe sarılmak için eğildi ve sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını hissettim.

"Bella, o kadar üzüldüm ki!"

"Özür dilerim anne. Ama şimdi her şey yolunda," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Sonunda gözlerini açmana çok sevindim," dedi yatağımın kenarına oturarak.

Birdenbire bütün bunların ne zaman gerçekleştiğinin farkında olmadığımı anladım. "Gözlerim ne kadar zamandır kapalı?"

"Bugün cuma tatlım, bir süredir uyuyorsun."

"Cuma mı?" Çok şaşırmıştım. Şey olduğunda günlerden acaba neydi... neyse bunu hatırlamak istemiyordum.

"Seni bir süre sakinleştiricilerle uyutmak zorunda kaldılar, çok fazla yaran vardı."

"Biliyorum." Onları hissedebiliyordum.

"Doktor Cullen burada olduğu için çok şanslısın. O kadar iyi bir adam ki... yine de çok genç. Bir doktordan çok bir mankene benziyor..."

"Carlisle'yle tanıştın mı?"

"Ve Edward'ın kız kardeşi Alice'le de. O çok tatlı bir kız."

"Evet öyledir," dedim bütün kalbimle.

Omzunun üzerinden koltukta yatmakta olan Edward'a baktı. "Bana Forks'ta bu kadar iyi arkadaşların olduğundan bahsetmiştin."

İki büklüm oldum ve inledim.

"Neren acıyor?" diye sordu annem endişeyle bana dönerek. Edward'ın hemen gözleri açıldı.

"Önemli değil," dedim. "Hareket etmemem gerektiğini unutmamalıyım." Edward sahte uykusuna geri döndü.

Konuyu benim pek de içten olmayan davranışına tekrar getirmemek için, annemin dikkatinin bir anlık dağılmasından faydalandım. "Phil nerede?" diye sordum hemen.

"Florida'da - aa, Bella! Hayatta tahmin edemezsin! Tam gitmeye kalkmıştık ki harika haberler aldık!"

"Phil sözleşme mi imzaladı?" dedim.

"Evet! Nasıl bildin! The Suns takımına, buna inanabiliyor musun?"

"Bu harika anne." Her ne kadar tam olarak ne anlama geldiğini bilemesem de, elimden geldiği kadar heyecanlı bir şekilde söyledim.

"Jacksonville'i çok seveceksin," dedi aniden, ben ona boş boş bakarken. "Phil Akron'dan bahsetmeye başladığında biraz endişeliydim. Kar, soğuk; biliyorsun soğuktan nefret ederim ama Jacksonville'i bir görsen! Her zaman güneşli ve nem oranı o kadar da kötü değil. Oradaki en tatlı evi bulduk, sarı üzerine beyaz süslemeli, tıpkı eski filmlerdeki gibi bir verandası ve önünde bir kavak ağacı olan bir ev. Üstelik okyanusa birkaç dakika uzaklıkta. Kendi banyona sahip ola..."

"Bir saniye anne!" dedim sözünü keserek. Edward'ın gözleri kapalıydı ama uyuyor olamayacak kadar gergindi. "Sen neden bahsediyorsun? Ben Florida'ya gitmiyorum. Ben Forks'ta yaşıyorum."

"Artık daha fazla orada yaşamak zorunda kalmayacaksın akılımlı," dedi gülerek. "Phil artık daha fazla yanımızda olacak... bunu uzun uzun konuştuk, ben de bir karar verdim, burada olmayan maçlara dönüşümlü gideceğim, yarısında seninle kalacağım, yarısında onunla gideceğim."

"Anne," dedim çekinerek, bu konuda nasıl bir ara yol bulacağımı düşünüyordum. "Ben Forks'ta yaşamak istiyorum. Okula alıştım, birkaç tane kız arkadaşım var..." Annem arkadaşlarımdan bahsettiğimde Edward'a baktı, bu yüzden başka bir yoldan anlatmayı denedim. "... ve Charlie'nin bana ihtiyacı var. Orada yapayalnız ve yemek pişirmeyi de hiç bilmiyorum."

"Forks'ta mı kalmak istiyorsun?" diye sordu kulaklarına inanmayarak. Bu fikir onun anlayamayacağı bir şeydi. Sonra tekrar Edward'a baktı. "Neden?"

"Dediğim gibi -okul, Charlie- ahl!" diye bağırdım. İyi bir fikir değildi.

Elleriyle bana dokunabileceği bir yer aradı. Sonunda alınma dokundu, orada bandaj yoktu.

"Bella, hayatım, sen Forks'tan nefret ediyorsun," diye hatırlattı bana.

"O kadar da kötü değil."

Kaşlarını çattı, bir Edward'a bir bana bakıyordu.

"Bu çocuk yüzünden mi?" diye fısıldadı.

Tam yalan söylemek için ağzımı açıyordum ki annemin dikkatle bana baktığını fark ettim, yalan söylediğimi anlayacaktı.

"Biraz da onun yüzünden," diye itiraf ettim. Bu birazın ne kadar olduğunu anlatmaya gerek yoktu. "Edward'la hiç konuşma fırsatın oldu mu?" diye sordum.

"Evet," dedi hareketsiz duran Edward'a bakarak. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Eyvah. "Neyi konuşmak istiyordun?" diye sordum.

"Bence bu çocuk sana âşık," dedi kısık sesle.

"Bence de," dedim bir sır verir gibi.

"Peki sen ona karşı ne hissediyorsun?" Sesindeki merakı saklayamıyordu.

Uzağa bakarak iç geçirdim. Annemi ne kadar seversem seveyim, bu, onunla yapmak isteyeceğim bir konuşma değildi. "Onun için deliriyorum." Bu küçük bir genç kızın ilk erkek arkadaşı için söyleyebileceği türden bir şeydi.

"Çok iyi birine benziyor ve Tanrım, inanılmaz yakışıklı, ama sen daha çok küçüksün Bella..." Sesi kararsızdı; hatırladığım kadarıyla sekiz yaşından beri bu şekilde otoriter olmaya çalışmamıştı. Erkeklerle ilgili "ama"yla başlayan mantıklı konuşmalarımızı hatırladım.

"Biliyorum anne. Merak etme. Bu sadece geçici bir heves," diyerek onu sakinleştirdim.

"Evet haklısın," dedi söylediklerimi doğrulayarak. Onu mutlu etmek ne kadar da kolaydı.

Bir iç geçirdi ve omzunun üzerinden suçlu suçlu duvardaki saate baktı.

"Gitmen mi gerekiyor?"

Dudağını ısırды. "Biraz sonra Phil arayacak... Senin uyanacağını bilmiyordum."

"Sorun değil anne," dedim kısık sesle, böylelikle kalbini kırmamış olacaktım. "Yalnız değilim."

"Hemen dönerim. Ben de burada kalıyorum," dedi gururla.

"Ya anne, bunu yapmana gerek yok! Evde de kalabilirsin - benim için fark etmez." Ağrı kesicilerin beynimde yaptığı etkiyle bir şeylere odaklanmam gittikçe zorlaşıyordu. Günlerdir uyuyordum.

"Çok endişeliydim," diye itiraf etti. "Bizim civarda bir suç işlenmiş, orada yalnız kalmak istemiyorum."

"Suç mu?" diye sordum heyecanla.

"Biri bizim evin oradaki dans stüdyosuna girmiş ve binayı yakmış - geriye hiçbir şey kalmamış! Ve binanın önüne bir çalıntı araba bırakılmış. Eskiden orada dans ederdin hatırlıyor musun hayatım?"

"Hatırlıyorum." Tüylerim diken diken olmuştu.

"Bana ihtiyacın olursa burada kalabilirim bebeğim."

"Hayır anne, ben iyiyim. Edward benimle."

"Zaten o yüzden kalmak istiyorum" gibi bir bakış vardı yüzünde. "Bu gece dönerim." Bu, verilmiş bir sözden çok, bir çeşit uyardı ve bunu söylerken de Edward'a bakmıştı.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum Bella. Yürürken biraz daha dikkatli ol tatlım. Seni kaybetmek istemiyorum."

Edward'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Bu sırada içeriye tüplerimi ve kablolarımı kontrol etmek için

bir hemşire girdi. Annem alnımdan öptü, gazlı bezle sarılmış eli-me hafifçe dokundu ve gitti.

Hemşire kalp monitöründen çıkan kâğıtlarıma bakıyordu.

"Tedirgin misin canım? Kalp atışların burada biraz artmış."

"İyiym," dedim.

"Hemşirenize uyandığınızı söyleyeceğim. Hemen sizi görme-ye gelecektir."

Kapıyı kapatır kapatmaz Edward yanıma gelmişti.

"Araba mı çaldın?" dedim kaşlarını kaldırarak.

Gülümsedi, hiç de pişman görünmüyordu. "Çok iyi bir ara-baydı, çok hızlıydı."

"Uyku nasıldı?" diye sordum.

"İlginç," dedi gözlerini kısarak.

"İlginç olan ne?"

Cevap verirken başını önüne eğdi. "Şaşırdım. Düşünmüştüm ki Florida... annen... yani istediklerinin bunlar olduğunu düşün-müştüm."

Anlamayan gözlerle ona bakıyordum. "Ama sen Florida'da bütün gün içeride tıklıp kalmak zorunda kalacaksın. Dışarıya sa-dece gece çıkabileceksin, gerçek bir vampir gibi."

Hafifçe gülümsedi, sonra yüzü birden ciddileşti. "Ben Forks'ta kalmayı tercih ederim Bella, ya da onun gibi bir yerde," dedi. "Artık sana zarar veremeyeceğim bir yerde."

İlk önce ne demek istediğini tam anlayamadım. Söyledikleri aklımda korkunç yapboz parçaları gibi yerine oturuken ona boş boş bakmaya devam ettim. Kalp atışlarım hızlanıyor, hızlı hızlı nefes alıyordum ve kaburgalarım göğsüme iyice baskı yapıyor-du.

Hiçbir şey söylemedi; kırık kemiklerimle bir ilgisi olmayan, hatta onlardan daha da fazla canımı yakan acı, beni ezerken dik-katli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Sonra odaya diğer hemşire girdi. Hemşire monitöre dönme-den önce bana baktı, bu sırada Edward taş gibi hareketsiz duru-yordu.

"Ağrı kesicilerin vakti gelmiş canım," dedi iğne kutusunu gös-tererek.

"Hayır, hayır," diye söylendim acımı yansıtmamaya çalışa-rak. "Benim bir şeye ihtiyacım yok." Artık gözlerimi açık tutamı-yordum.

"Kahramanlık yapmana gerek yok tatlım. Çok strese girme-sen iyi olur, dinlenmen lazım. Bekledi ama ben sadece kafamı salladım.

"Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Hazır olduğunda çağrı düğmesi-ne bas."

Gitmeden önce Edward'a sert bir bakış attı, sonra monitöre endişeli bir şekilde baktı.

Soğuk elleri yüzümdeydi, ona öfkeli gözlerle bakıyordum.

"Şşş, Bella, sakın ol."

"Beni bırakma," diye yalvardım.

"Bırakmayacağım," diye söz verdi. "Ben hemşireyi çağırma-dan önce biraz sakinleş."

Ama kalp atışlarım yavaşlamıyordu.

"Bella," dedi endişeyle yüzümü okşarken. "Hiçbir yere gitmi-yorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece burada, yanında olaca-ğım."

"Beni bırakmayacağına dair yemin eder misin?" diye fısılda-dım. Hızlı hızlı nefes almamı kontrol etmeye çalışıyordum. Ka-burgalarım zonkluyordu.

Ellerini yanaklarıma koydu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözleri kocaman ve ciddiye. "Yemin ediyorum."

Nefesinin kokusu sakinleştiriciydi. Nefes alırken çektiğim acı-yı azaltmıştı. Vücudum yavaş yavaş gevşeyip monitörden gelen

bip sesi normal temposuna kavuşana kadar gözlerini benden ayırmadı. Gözleri bugün kehribar renginden çok siyaha yakındı.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim dikkatli bir şekilde.

Başını salladı ve anlaşılabilir bir şey söyledi. Söylediklerinin arasından bir tek ‘fazla tepki göstermek’ lafını duydum.

“Neden bunu söyledin?” diye fısıldadım sesimi titretmemeye çalışarak. “Sürekli beni kurtarmaktan sıkıldın mı? Gitmemi mi istiyorsun?”

“Hayır, sensiz olmak istemiyorum Bella, tabii ki hayır. Mantıklı ol. Seni kurtarmakla ilgili de bir sorunum yok – zaten seni tehlikeye atan da benim, senin burada olmanı sağlayan da.”

“Evet senin sayende,” dedim kaşlarımı çatarak. “Burada olmamı, yaşıyor olmamı sana borçluyum.”

“Güç bela. Şu haline bak.” Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. “Gazlı bezler, bandajlar içinde hareket etmeden yatıyorsun.”

“Ben en son ölümden döndüğüm o deneyimimden bahsetmiyordum,” dedim rahatsız olarak. “Ben diğerlerini düşünüyordum. İsteddiğini seçebilirsin. Sen olmasaydın şu an Forks mezarlığında çürüyor olurdum.”

Söylediklerim karşısında irkildi ama gözlerindeki tekin olmayan ifade hâlâ duruyordu.

“En kötü kısmı bu değil aslında,” dedi fısıldamaya devam ederek. Sanki ben konuşmuyormuşum gibi davranıyordu. “Seni orada yerde, yara bere içinde, sakatlanmış görmek...” Sesi boğuk çıkıyordu. “Çok geç kaldığımı düşünmek. Seni acı içinde bağırırken duymak – bütün bu dayanılmaz anılar benimle birlikte sonsuza kadar yaşayacak. Ama en kötüsü neydi biliyor musun? Buna engel olamayacağımı biliyordum. Seni kendimin öldürecekime inanıyordum.”

“Ama öldürmedin.”

“Bunu yapabiliyordum. Hem de çok kolay bir şekilde.”

Sakin olmam gerektiğini biliyordum... ama kendini, beni bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu ve içimdeki panik dışarı çıkmaya çalışıyordu.

“Söz ver,” diye fısıldadım.

“Neye?”

“Ne olduğunu biliyorsun.” Artık sinirlenmeye başlıyordum. İnatla olumsuz düşünüyordu.

Ses tonumun değiştiğini fark etmişti. Gözlerini kıstı. “Ben senden uzak duracak kadar güçlü değilim, bu seni öldürür mü öldürmez mi bilemem ama sanırım sen de kendi yolunda devam edeceksin... seni öldürse de, öldürmese de” dedi sertçe.

“İyi.” Söz vermemişti, bu gözümünden kaçmadı. Paniğim biraz azalmıştı ama öfkemi kontrol etmeye gücüm kalmamıştı. “Nasıl durduğunu söyledin... şimdi bunun neden olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye sordum.

“Neden?” dedi tedirgin bir şekilde.

“Neden bunu yaptın? Neden zehrin yayılmasına izin vermedin? Ben de şimdi senin gibi olurdum.”

Edward’ın gözleri simsiyah olmuştu ve bu onun, benim bilmediğim istemediği bir şeydi. Alice kendisiyle ilgili öğrendiği şeylerle meşgul olmalıydı... ya da Edward etraftayken düşüncelerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu çünkü Edward Alice’in bana vampirliğe dönüşümle ilgili bir şeyler anlattığını bilmiyordu. Çok şaşkın ve öfkeliydi. Burnundan alevler çıkıyor, ağzı sanki bir taşan oyulmuş gibiydi.

Cevap vermeyeceği çok açıktı.

“İlk önce şunu itiraf etmeliyim ki, benim ilişkiler konusunda bir tecrübem yok. Sadece bir kadınla bir erkeğin bir şekilde eşit olması... bana mantıklı geliyor. Her zaman sadece bir taraf atlayıp diğerini kurtaramaz ki. Birbirlerini eşit bir şekilde kurtarmalıdır.”

Yatağının yanında kollarını göğsüne kavuşturdu ve çenesini koluna dayadı. Yüz ifadesi sakindi, öfkesini dizginlemişti. Bana kızgın olmadığına karar vermiş görünüyordu. Umarım Edward Alice'i yakalamadan önce onu uyarabilirdim.

"Sen beni kurtardın," dedi sessizce.

"Her zaman Louis Lane olamayabilirim. Bazen de Superman olmak istiyorum."

"Benden ne istediğinin farkında değilsin." Sesi yumuşaktı, yastık kılıfının ucuna doğru bakıyordu.

"Bence biliyorum."

"Bella bilmiyorsun. Bunu düşünmek için doksan yılım oldu ve hâlâ emin değilim."

"Carlisle'nin seni kurtarmamış olmasını mı dilerdin?"

"Hayır, bunu istemezdim." Devam etmeden önce durdu. "Ama benim hayatım bitmişti. Ben hiçbir şeyden vazgeçmiyordum."

"Benim hayatım sensin. Kaybetmekten korktuğum tek şey sensin." Bu işte artık iyiydim. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmek artık daha kolaydı.

Ama o çok sakindi. Kararını vermişti.

"Bunu yapamam Bella. Bunu sana yapamam."

"Neden?" Sesim dilediğim gibi yüksek çıkmamıştı. "Bana bunun çok zor olduğunu söyleme! Bu günden sonra, ya da sanırım birkaç gün önceydi... her neyse ondan sonra bunun hiç önemli bir şey olmaması lazım."

Bana bakıyordu.

"Peki ya çekeceğin acı?" diye sordu dalga geçercesine.

Bembeyaz oldum. Bunu engelleyememiştım. Ama bende, damarlarımdaki o ateşi nasıl hatırladığımı belirten bir yüz ifadesi vardı.

"Bu benim sorunum," dedim. "Bununla başa çıkabilirim."

"Cesareti çılgınlık noktasına gelindiğinde kullanmak mümkün tabii."

"O kadar da büyük bir şey değil. Üç gün. Aman ne önemli."

Edward tekrar omuz silkti, bu konuda bilmemi istediğinden daha fazla şey biliyordum. Öfkesini bastırdı ve düşünceli düşünceli baktı.

"Charlie?" diye sordu kısaca. "Renée?"

Sessizlik içinde dakikalar geçiyordu ve ben bu sorusunu cevaplamak için savaşıyordum. Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Tekrar kapattım. Bekledi ve yüzündeki ifade bir zafer kazanmış gibiydi çünkü buna verecek gerçek bir cevabım olmadığını biliyordu.

"Bak aslında bu da o kadar önemli bir sorun değil," diye mırıldandım, sesim yalan söylediğimdiki gibi hiç de ikna edici değildi. "Renée her zaman kendi yararına kararlar verir, benim de aynısını yapmamı ister. Ben sonsuza kadar onlara göz kulak olamam ki. Benim de bir hayatım var."

"Kesinlikle," dedi hemen. "Ve bunu sonlandırmaya izin veremeyeceğim."

"Eğer ölüm döşegimde olmamı bekliyorsan sana bir haberim var! Ben zaten oradaydım!"

"İyileşeceksin," dedi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım, bana verdiği acıyı duymazdan geliyordum. Ona baktım ve o da bana baktı. Yüzünde uzlaşmadan eser yoktu.

"Hayır," dedim yavaşça. "İyileşmiyorum."

Alnını buruşturdu. "Tabii ki iyileşeceksin. Sadece birkaç iz..."

"Yanılıyorsun," dedim ısrarla. "Öleceğim."

"Gerçekten Bella," Şimdi kızmıştı. "Birkaç gün içinde buradan çıkacaksın. En fazla iki hafta."

Ona baktım. "Belki şu anda değil... ama bir gün öleceğim. Her geçen dakika ölüme daha çok yaklaşıyorum. Ve *yaşlanacağım*."

Söylediklerimi iyice anladığında kaşlarını çatı, uzun parmaklarını şakaklarına dayadı ve gözlerini kapattı. "Böyle olması gerekiyor. Böyle olmalı. Eğer *ben olmasaydım* nasıl olacaktı?"

Somurttum. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Bu çok saçma. Bu piyangoyu kazanmış birine gidip, elinden parasını alıp, 'Bak hadi eskisine dönelim. Öylesi daha güzeldi,' demek gibi bir şey. Ve bu bana sökmez."

"Ben piyangodan çıkan para değilim ki," diye homurdandı.

"Doğru. Sen bundan çok daha iyisisin."

Gözlerini devirdi. "Bella bu konuyu daha fazla tartışmayalım. Seni sonsuz bir geceye mahkûm etmeyi reddediyorum. Konu burada kapanmıştır."

"Eğer bu konunun burada kapandığını düşünüyorsan, o zaman beni iyi tanımamışsın," diye uyardım onu. "Tanıdığım tek vampir sen değilsin."

Gözleri tekrar karardı. "Alice buna cesaret edemez."

Bir an o kadar korkutucu göründü ki ona gerçekten inandım – ona karşı gelmeye cesaret edecek birini hayal bile edemiyordum.

"Alice zaten gördü değil mi?" dedim. "İşte bu yüzden söylediği şeyler seni üzüyor. Bir gün... senin gibi olacağımı biliyor değil mi?"

"Yanılıyor. Senin öldüğünü görmüştü ama öyle olmadı."

"Beni hiç bir zaman Alice'e karşı iddiaya girerken göremeyeceksin."

Uzun uzun birbirimize baktık. Makinelerin çıkarttıkları sesler dışında oda çok sessizdi. Sonunda yüz ifadesi yumuşadı.

"Peki bu bizi nereye getiriyor?" diye sordum.

"Sanırım buna *kısırdöngü* diyorlar."

İç geçirdim. "Ay!" diye bağırdım.

"Nasılsın?" diye sordu çağrı düğmesine göz ucuyla bakan.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Sana inanmıyorum," dedi nazikçe.

"Tekrar uyumayacağım."

"Dinlenmen gerekiyor. Bütün bu tartışmalar senin için iyi değil."

"O zaman kabul et," dedim.

"İyi deneme," dedi düğmeye uzanarak.

"Hayır!"

Beni duymazdan geldi.

"Evet?" diye bir ses geldi duvardaki hoparlörden.

"Sanırım ağrı kesiciler için hazırız," dedi sakince, öfkeli bakışlarını görmezlikten geliyordu.

"Hemen hemşireyi yolluyorum." Ses çok sıkılmışa benziyordu.

"Almayacağım," dedim.

Yatağımın yanında asılı duran sıvılara baktı. "Senden bir şey yutmanı isteyeceklerini sanmıyorum."

Kalp atışlarını hızlanmaya başlamıştı. Gözlerimdeki korkuyu okumuştı ve endişeli bir şekilde iç geçirdi.

"Bella ağrı var. İyileşmek için rahatlaman lazım. Neden zorluk çıkartıyorsun? Sana tekrar iğne batırmayacaklar."

"Ben iğnelerden korkmuyorum," diye mırıldandım. "Gözlerimi kapatmaktan korkuyorum."

Yüzünde o çarpık gülüş belirdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum. Korkma. Seni mutlu ettiği sürece burada olacağım."

Yanaklarımdaki ağrıyı umursamadan ben de ona gülümse dim. "Yani sonsuza kadar."

“Yok canım atlattırın – bu sadece geçici bir heves.”

İnanmayarak başımı salladım – bu başımı döndürmüştü. “Renée bu söylediğimi yuttuğunda çok şaşırdım. Eminim bunu sen daha iyi biliyorsundur.”

“İşte insan olmanın güzel yanlarından bir tanesi,” dedi. “Bazı şeyler değişir.”

Gözlerimi kısıtım. “Nefesini tutma.”

Hemşire içeri girdiğinde elinde bir şırıngayı sallayarak hâlâ gülüyordu.

“Affedersiniz,” dedi kadın sertçe Edward’a.

Ayağa kalktı, küçük odanın diğer tarafına geçti ve duvara yaslandı. Kollarını bağlayarak beklemeye başladı. Endişeyle, gözlerimi hâlâ ondan ayırmıyordum. O da bana sakın sakın bakıyordu.

“İşte böyle tatlım.” İğneyi tüpe enjekte ederken gülümsedi. “Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. İlacın uyuşukluğu kan dolaşımında hemen kendini hissettirmişti.

“Sanırım bu işe yarar,” dedi gözlerim kapanırken.

Sanırım odadan gitmişti, soğuk bir şey yüzüme dokundu.

“Kal.” Bu sözcük ağzımda kayıyordu.

“Kalacağım,” dedi. Sesi bir ninni gibi güzeldi. “Dediğim gibi, seni mutlu ettiği sürece... senin için en iyisi olduğu sürece.”

Başımı sallamaya çalıştım ama çok ağırdı. “Bu aynı şey değil,” diye mırıldandım.

“Sen bunu merak etme Bella. Uyanınca benimle tartışsın,” dedi gülerek.

Sanırım ben de güldüm. “Tamam.”

Dudaklarını kulaklarımda hisediyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de.”

“Biliyorum,” diyerek güldü sessizce.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Dudakları hafifçe dudaklarıma değdi.

“Teşekkürler,” dedim iç geçirerek.

“Her zaman.”

Artık orada değildim ama az da olsa uyuşukluğa karşı gelmeye çalışıyordum. Ona söylemek istediğim son bir şey daha vardı.

“Edward?” Adını net bir şekilde söylemeye çalışmışım.

“Evet?”

“Bence Alice’in dediği olacak.”

Ve sonra gece üzerime çöktü.

SON BÖLÜM ÖNEMLİ GÜN

Edward, yeni yapılmış bukleli saçlarıma dikkatle yerleştirdiği çiçekler ve hantal alçımınla, ipek ve şifon demetlerine dikkat ederek arabaya binmeme yardım etti. Dudaklarımdan aldığı öfke-
li şekli görmezlikten geldi.

Beni arabaya yerleştirdi, kendisi de sürücü koltuğuna oturdu ve uzun yolumuza çıktık.

“Neler olduğunu bana ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?” dedim aksi bir şekilde. Sürprizlerden gerçekten nefret ediyordum ve Edward da bunu biliyordu.

“Hâlâ anlamadığına inanamıyorum.” Bana doğru dalga geçer gibi gülümsedi ve nefesim boğazıma takıldı. Bu mükemmelliğe ne zaman alışacaktım?

“Çok iyi görüldüğünü söyledim, değil mi?” dedim.

“Evet,” dedi tekrar gülümseyerek. Onu daha önce siyahlar içinde hiç görmemiştim, solgun teniyle oluşan kontrast, güzelliğini gerçek dışı yapmıştı. Her ne kadar takım elbise giymesi beni endişelendirse de gerçekten çok iyi görünüyordu.

Elbise ya da ayakkabıları o kadar sorun değildi. Sadece bir ayağım bandajlı olduğu için biraz problem yaratıyordu. Saten kurdelelerin tuttuğu yüksek topuklar ben ortalıkta topallarken bana pek yardımcı olmayacaklardı.

“Eğer gittiğimde Alice ve Esme bana Barbie’ymişim gibi davranacaklarsa gelmeyeceğim.” Bu resmi kıyafetler hiçbir işe yaramayacaktı, bundan emindim. Bir tek şey olursa... endişelerimi sözcüklere dökmeye çekiniyordum, hatta kendime söylemeye bile.

Telefonun çalmasıyla dikkatim dağıldı. Edward ceketinin cebindeki cep telefonunu aldı ve cevap vermeden önce kimin aradığına baktı.

“Alo Charlie?” dedi dikkatle.

“Charlie mi?” İyice paniklemiştim.

İki aydır karakterimde bazı değişiklikler olmuştu, örneğin sevdiğim insanlar konusunda fazlasıyla duyarlı olmuşum. İletişimin elverdiği kadar Renée’yle rolleri değiştirmiştim; eğer bir gün elektronik postasını kontrol etmezse onu arayana kadar içim rahat etmiyordu. Bunun gereksiz olduğunu biliyordum; o Jacksonville’de mutluydu.

Her gün Charlie işe giderken gerektiğinden fazla bir endişeyle onu yolcu ediyordum.

Edward’ın sesindeki tuhaflık başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Charlie ben Forks’a döndüğümünden beri biraz... zorlaşmıştı. Başına gelen bu kötü olayı iki bölüme ayırdı. Carlisle’ye çok minnettar kaldı. Diğer taraftan da inatla Edward’ın hatalı olduğunu düşünüyordu çünkü Charlie’ye göre eğer o olmasaydı ben zaten evi terk etmezdim. Ashında Edward da ona katılıyordu. Bugünlerde daha önce olmayan kurallar edinmiştim, gece sokağa çıkma yasağı... görüşme saatleri.

Edward bana bakıyordu, sesimdeki endişeyi anlamıştı. Benim bu mantıksız endişemi onun sakin yüzü biraz olsun yatış-

tırmıştı. Ama gözlerinde tuhaf bir acı ifadesi vardı. Tepkimi anlıyordu ve bendeki değişikliklerden kendini sorumlu tutuyordu.

Charlie'nin söylediği bir şey onu bu üzgün ve düşünceli halinden sıyırmıştı. Edward gözlerini kocaman açmıştı, önce korktum ama sonra yüzünde kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

"Şaka yapıyorsun!" dedi gülerek.

"Ne oldu?" diye sordum, iyice meraklanmışım.

Beni duymazdan geldi. "Neden benim onunla konuşmama izin vermiyorsun?" diye sordu Edward büyük bir memnuniyetle. Birkaç saniye bekledi.

"Merhaba Tyler, ben Edward Cullen." Sesi kulağa çok arkadaş canlısı geliyordu ama içindeki tehdidi anlayabiliyordum. Tyler'ın benim evimde ne işi vardı? Korkunç gerçek yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu. Alice'in bana zorla giydirdiği zarif maske elbiseye baktım.

"Eğer bir yanlış anlaşılma olduysa özür dilerim, ama Bella şu anda müsait değil." Edward'ın ses tonu değişmişti ve konuşmaya devam ettikçe sesindeki tehditkâr ton daha belirgin olmaya başlamıştı. "Doğruyu söylemek gerekirse, benim dışımda biri söz konusu olduğunda hiçbir gece müsait olmayacak. Kusura bakma. Akşamın için de üzgünüm." Sesi hiç de üzgün çıkmıyordu. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu adamın yüzüne kapattı.

Öfkeden yüzüm ve boynum kıpkırmızı olmuştu. Sinirden gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Son kısmı sence biraz fazla mıydı? Seni utandırmak istemedim."

Bunu duymazdan geldim.

"Beni *baloya* götürüyorsun!" diye bağırdım, öfkeden kudurmuşum. Şimdi her şeyi anlamışım. Eğer biraz dikkat etseydim, okul binasını süsleyen posterlerin üzerindeki tarihi görürdüm.

Ama beni buna alet edeceğini hayal bile edemezdim. Beni hiç tanımıyor muydu?

Benden böyle bir tepki beklemediği çok açıktı. Dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı. "Zorluk çıkartma Bella."

Camdan dışarıya baktım; çoktan okulun yolunu yarılamıştık.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum dehşete düşmüş bir şekilde.

"Söylesene Bella, ne yaptığımızı düşünüyordun?" dedi üzerindeki takım elbiseyi göstererek.

Çok mahcup olmuşum. İlk başta bu kadar açık olan bir şeyi görmediğim için. Sonra, Alice ve Esme'nin beni bir güzellik kraliçesine dönüştürmeye çalıştıkları sırada kafamda kurduğlarım, o kuşku larım – aslında beklentilerim... ne kadar da yanlışmışım. Korku dolu ümitlerim şimdi bana ne kadar da saçma geliyordu.

Ben de önemli bir durum olduğunu düşünmüştüm. Ama *baloymuş!* Bu aklıma gelecek en son şeydi.

Öfkeli gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya akıyordu. Dehşet içinde rimel sürdüğümü hatırladım. Bulaşmasın diye gözlerimin altını sildim. Gözlerimi sildiğimde ellerim boyanmamıştı, sanırım Alice benim suya dayanıklı makyaja ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Bu saçmalık. Neden ağlıyorsun?" dedi sinirli bir şekilde.

"Çünkü ben *deliyim!*"

"Bella." O altın rengi delici gözleriyle bana baktı.

"Ne?" diye mızızlandım.

"Bir gül bakayım."

Bakışları bütün öfkemi alıyordu. Böyle hile yaptığı zaman ona karşı koymak imkânsızdı. Başarısız bir zarafetle yenilgiyi kabul ettim.

"Tamam," dedim somurtarak, hiç de istediğim etkiyi yaratamamıştım. "Sessizce gideceğim ama göreceksin," diye onu uyar-

dım. "Kötü şans peşimi bırakmayacak. Muhtemelen öteki bacağımı da kıracağım. Şu ayakkabıya bak! Bu bir ölüm tuzağı!" dedim bacağımı göstererek.

"Hımm," dedi, bacağıma gerektiğinden daha uzun bir süre bakmıştı. "Bana hatırlat da bu gece Alice'e bunun için teşekkür edeyim."

"Alice de orada olacak mı?" Bu beni fazlasıyla rahatlatmıştı.

"Jasper, Emmett ve... Rosalie'yle birlikte," dedi.

Deminki rahatlamam bir anda kaybolmuştu. Rosalie'yle aramızdaki ilişkide hiçbir gelişme olmamıştı ama onun dönemsel kocasıyla gayet iyi anlaşıyordum. Emmett benim çok eğlenceli biri olduğumu düşünüyordu. Rosalie ben yokmuşum gibi davranıyordu. Aklıma başka bir şey geldi.

"Charlie de bu işin içinde mi?" diye sordum şüphelenerek.

"Tabii ki," dedi gülümseyerek. "Ama anlaşılan Tyler değilmiş."

Dışlerimi gıcırdattım. Tyler'ın bu kadar hayalperest olmasını anlayamamıştım. Okulda, Charlie'nin bize karışmadığı her yerde, sadece nadir rastlanan güneşli günler dışında Edward'la ben hep yan yanaydık.

Şimdi okula gelmiştik; Rosalie'nin üstü açık kırmızı arabası park yerindeydi. Bugün havada az bulut vardı, batıya doğru güneş ışıkları bu bulutların arasından sızıyordu.

Arabadan indi ve kapımı açmak için benim tarafıma doğru yürüdü. Elini uzattı.

Kollarımı bağlamış, inatla koltuğumda oturuyordum. Biraz kendimi beğenmiş bir tavrim vardı - park yeri resmi kıyafetler içindeki bir sürü insan, tanıdıkla doluydu. Yalnızken yapabileceği gibi beni zorla arabadan indiremezdi.

İç geçirdi. "Biri seni öldürmek istediğinde, bir aslan kadar cursun - sonra biri dans etmekten bahsettiğinde..." dedi başını sallayarak.

Yutkundum. Dans etmek mi?

"Bella, sana bir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim, hatta kendinin bile. Senin yanından hiç ayrılmayacağım, söz veriyorum."

Bunu düşündüm ve bir anda kendimi daha iyi hissettim. Bunu yüzümden anlayabiliyordu.

"İşte böyle," dedi kibarca. "O kadar da kötü olmayacak." Bana doğru eğildi ve bir kolunu belime doladı. Diğer elini tuttum ve beni koltuğumdan kaldırmasına izin verdim.

Kolunu sıkıca bana doladı ve ben okula topallayarak giderken bana destek oldu.

Phoenix'te mezuniyet balolarını, otellerin balo salonlarında yaparlar. Bu dans tabii ki spor salonundaydı. Muhtemelen dans için kasabadaki en büyük salon burasıydı. İçeri girdiğimde gülmeye başladım. Balon kemerleri ve duvarlar krepon kâğıttan çelenklerle süslüydü.

"Burası sanki bir korku filmi setine benziyor," dedim gülenek.

"Burada gerektiğinden fazla vampir var," dedi. Bilet masasına yaklaştı, ağırlığının çoğunu o taşıyordu ama benim yine de ayağımı yere sürümem lazımdı.

Dans pistine baktım; iki çiftin zarifçe dans ettiği pistin ortasında geniş bir boşluk vardı. Diğer dans eden insanlar onlara yer açmak için kenarlara geçmişlerdi - kimse bu ışık saçan çiftlerin arasında sırtınmak istemiyordu. Emmett ve Jasper takım elbiselelerinin içinde korkunç ve kusursuz görünüyorlardı. Alice kar bezenli, siyah saten bir elbise giymişti. Ve Rosalie... O inanılmazdı. Parlak kırmızı elbisesinin sırtı yoktu, baldırlarına kadar dapdar, sonrasındaysa kabarıktı, boynundan beline kadar uzanan bir parçası vardı. Kendim de dahil olmak üzere o odadaki her kıza acıdım.

“Kapıları tutmamı ister misin? Böylelikle suçsuz kasaba sakinlerini katledersin,” diye fısıldadım kulağına.

“Peki sen bu planda kimin tarafındasın?” dedi.

“Ben vampirlerle birlikteyim tabii ki.”

İsteksizce güldü. “Sen dans etmemek için her şeyi yaparsın.”

“Her şeyi.”

Biletlerimizi aldı ve beni dans pistine doğru çevirdi. Koluna yapıştım ve ayaklarımı sürümeye başladım.

“Bütün bir gecem var.”

Sonunda beni zarifçe dans eden ailesinin yanına götürdü. Dansları bu zamana ve bu müziğe o kadar uygunsuzdu ki... Korku içinde onları izledim.

“Edward.” Boğazım o kadar kurumuştur ki sadece fısıldayabiliyordum. “Ben *gerçekten* dans edemem!” İçimden yükselen paniği hissedebiliyordum.

“Merak etme şaşşal,” dedi. “Ben edebilirim.” Kollarımı boyuna koydu ve ayağını ayağımın altına koymak için beni hafifçe kaldırdı.

Ve artık biz de dans ediyorduk.

“Beş yaşındaymışım gibi hissediyorum.” Hiçbir çaba göstermeden yaptığım valsten sonra gülmeye başladım.

“Beş yaşında görünmüyorsun,” diye mırıldandı, beni kendine doğru çekti, artık ayaklarım yerden bir karış havadaydı.

Dönerken Alice’le göz göze geldik ve bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi – ben de ona gülümsedim. Eğlendiğimin... yani birazcık eğlendiğimin farkına varmak beni şaşırttı.

“Pekâlâ, o kadar da kötü değilmiş,” diye itiraf ettim.

Ama Edward kapıya doğru bakıyordu ve öfkeliydi.

“Ne oldu?” diye sordum yüksek sesle. Bakışlarını takip ettim ve onu rahatsız eden şeyi sonunda gördüm. Jacob Black. Üzerinde takım elbise yerine uzun kollu beyaz bir gömlek ve bir

kravat vardı, saçlarını her zamanki gibi taramış ve atkuyruğu yapmıştı, bize doğru geliyordu.

Onu fark etmenin şaşkınlığından sonra elimde olmadan Jacob için kötü hissettim. Açıkça görülüyordu ki, hiç de rahat değildi, acı çekiyor gibi bir hali vardı. Gözleri benimle buluştuğunda yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı.

Edward sessizce hırladı.

“*Düzgün* davran!” diye ukladım.

Edward’ın sesi sertti. “Seninle konuşmak istiyor.”

Jacob yanımıza gelmişti, yüzündeki utanç ve özür dileyen ifade şimdi daha belirgindi.

“Merhaba Bella, senin de burada olacağını umuyordum.” Jacob sanki bunun tam tersini demek istiyor gibiydi. Ama gülüşü yine her zamanki gibi sıcacıktı.

“Merhaba Jacob,” dedim gülerek. “Nasıl gidiyor?”

“Lafınızı kesmiyorum ya?” diye sordu ilk defa Edward’a bakarak. Jacob’un Edward’a bakması için kafasını kaldırmasına gerek olmadığını görmek beni şaşırtmıştı. Onu ilk gördüğümünden beri bir karış uzamıştı sanırım.

Edward’ın yüzü asılmıştı, ifadesi donuktu. Verdiği tek cevap beni ayaklarının üzerinden indirip bir adım geri atmak olmuştu.

“Teşekkürler,” dedi Jacob tatlı bir şekilde.

Edward sadece başını salladı, arkasını dönüp gitmeden önce bana dikkatle baktı.

Jacob elini belime koydu ve omuzlarına koymak için ellerime uzandı.

“Vay Jake, senin boyun kaç oldu?”

“1.80,” dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ashında dans etmiyorduk, onun yerine bir sağa bir sola ayaklarımızı hareket ettirmeden sallanıyorduk, bacağım dans etmemizi imkânsızlaştırıyordu. Jacob’un bu son gelişimi onu bir sırı-

ğa benzetmiş ve hareketlerini birbiriyle uyumlu yapamaz hale getirmişti, muhtemelen o da en az benim kadar kötü dans ediyordu.

"Bu gece buraya niye geldin?" diye sordum ilgisizce, bu sırada Edward'ın vereceği tepkiyi de göz önünde bulunduruyordum.

"Babamın bu gece baloya gelmem için bana yirmi kâğıt verdiğine inanabiliyor musun?" dedi hafif utanarak.

"Evet inanabiliyorum," diye mırıldandım. "Umarım eğleniyorsundur. Hoşuna giden birini buldun mu?" dedim duvara renkli şekerler gibi yaslanmış kızlara bakarak.

"Evet," dedi. "Ama onu kapmışlar."

Kısa bir an bana baktı, sonra ikimiz de utanarak başımızı çevirdik.

"Bu arada, gerçekten çok güzel görünüyorsun," dedi çekingen bir şekilde.

"Humm, teşekkürler. Bill neden sana buraya gelmen için para verdi ki?" diye sordum hemen, aslında cevabı biliyordum.

Jacob konunun değişmesinden pek de memnun görünmüyordu, kafasını çevirdi, yine rahatsız olmuştu. "Dedi ki burası seninle konuşmam için 'güvenli' bir yermiş. Yemin ederim bu bunak aklını kaçırıyor."

Kahkahasına zayıf bir şekilde eşlik ettim.

"Her neyse, bana dedi ki eğer sana bir şey söylersem bana o ihtiyacım olan silindiri alacakmış," diye itiraf etti saf saf.

"Söyle bakalım o zaman. Arabamı bir an önce tamamlamanı isterim," dedim gülümseyerek. En azından bütün bu olaylara Jacob inanmıyordu. Bu, durumu biraz olsun kolaylaştırıyordu. Edward duvara yaslanmış beni izliyordu, yüzü ifadesizdi. İkinci sınıfa giden, pembe elbiseli bir kızın ona baktığının farkında değildi.

Jacob yine kafasını çevirdi, utanmıştı. "Sakin kızma ama tamam mı?"

"Sana kızmama imkân yok Jacob," dedim. "Ben Billy'e bile kızamam. Sadece söylemen gerekeni söyle."

"Pekâlâ, bu çok aptalca ama, üzgünüm Bella - senin erkek arkadaşından ayrılmanı istiyor. Sana şunu söylememi istedi: 'lüt-fen'." dedi başını sallayarak.

"Hâlâ batıl şeylere inanıyor değil mi?"

"Evet. Hele sen Phoenix'te kaza geçirdiğinde iyice delirdi. Hatta inanmadı..." Jacob güvensiz bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

Gözlerimi kıstım. "Düştüğüme inanmadı."

"Düştüğünü biliyorum," dedi hemen.

"Edward'ın benim yaralanmamla bir ilgisi olduğunu düşünüyor." Bu bir soru değildi ve söz vermeme rağmen sinirlenmiştim.

Jacob gözlerini benden kaçırdı. Ellerim boynunda, onunkilerse hâlâ belimde olmasına rağmen dans etmeye zahmet etmiyorduk.

"Bak Jacob, muhtemelen Billy buna inanmayacaktır ama sadece bilgin olsun diye söylüyorum; Edward benim hayatımı kurtardı." Bana baktı, sesimdeki dürüstlük ilgisini çekmişti. "Eğer Edward ve babası olmasaydı, ben çoktan ölmüş olur-dum."

"Biliyorum," dedi, benim bu içten konuşmam onu etkilemişse benziyordu. En azından Billy'yi bu konuda bana inanmaya ikna edebilirdi.

"Jacob, buraya gelip bana bunları söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama sen yine de silindiri alacaksın değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı. Hâlâ bir tuhaf... üzgün görünüyordu.

"Başka bir şey daha mı var?" diye sordum inanamayarak.

"Boşver," dedi. "Bir iş bulup parayı kendim biriktirim."

Bana bakana kadar gözlerimi dikip ona baktım. "Hadi söyle Jacob."

"Bu çok kötü."

"Önemli değil. Söyle," diye ısrar ettim.

"Tamam... ama of, bu kulağa çok kötü geliyor," dedi başını sallayarak. "Bunu sana sadece söylemek, hayır seni *uyarmak* için söylüyormuş, bu benim değil onun sözleri." Bir elini belimden kaldırdı ve havada tırnak işareti yaptı. "... Sizi izliyor olacağız." Vereceğim tepkiyi endişeyle bekliyordu.

Bu sahne sanki mafya filmlerinden alınmış gibiydi. Bir kahkaha patlattım.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm Jake," dedim gülerek.

"O kadar da umrumda değil," dedi rahatlamış bir şekilde gülümseyerek. Hızlıca elbiseme bakmıştı. "Peki ona cehenneme gitmesini söylediğini söyleyeyim mi?" diye sordu ümitle.

"Hayır," dedim iç geçirerek. "Ona teşekkür ettiğimi söyle. Bunu beni düşündüğü için söylediğini biliyorum."

Şarkı bitti ve ben de kollarımı düşürdüm.

Elleri belimde kararsız kalmıştı ve şiş bacağıma baktı. "Tekrar dans etmek ister misin? Ya da seni bir yere oturtmaya yarım edeyim mi?"

Edward benim yerime cevap verdi. "Tamam Jacob. Buradan sonrasını ben hallederim."

Jacob kocaman gözlerle yanımızda duran Edward'a bakıyordu.

"Hey, geldiğini görmedim," diye mınıldandı. "Sanırım sonra görüşürüz Bella." Geri çekildi ve isteksizce bana el salladı.

Gülümsedim. "Evet, sonra görüşürüz."

"Kusura bakma," dedi tekrar kapıya doğru yürümeden önce.

Diğer şarkı başladığında Edward tekrar kollarını bana doladı. Yavaş yavaş dans etmek için biraz hızlı bir şarkıydı ama bunun Edward için bir önemi yoktu. Huzur içinde başımı göğsüne yasladım.

"Daha iyi misin?" diye sordum dalga geçerek.

"Pek sayılmaz," dedi sertçe.

"Billy'ye kızma. Charlie yüzünden benim için endişeleniyor. Kişisel bir şey yok," dedim.

"Ben Billy'ye kızgın değilim," diye düzeltti. "Ama oğlu beni rahatsız ediyor."

"Neden?"

"İlk önce, verdiğim sözü bozmama neden oldu."

Aklım karışmış bir şekilde ona bakıyordum.

Yarım ağızla güldü. "Bu gece yanından hiç ayrılmayacağıma söz vermiştim," dedi.

"Hımm. Neyse seni affediyorum."

"Teşekkür ederim. Ama başka bir şey daha var," dedi kaşlarını çatarak.

Sabırla bekliyordum.

"Sana *güzel* olmuşsun dedi." Sonunda konuşmaya başlamıştı, kaşları giderek daha da çatılıyordu. "Bu aslında şu anki görünümüne yapılmış bir hakaret. Sen güzelden çok daha ötesin."

Bir kahkaha attım. "Sanki biraz taraf tutuyorsun."

"Bence ondan değil. Ayrıca benim gözlerim mükemmel görür."

Ayaklarım ayaklarının üzerindeydi, beni iyice kendine yakın tutuyordu ve yeniden dönmeye başladık.

"Bütün bu olanlar için bir açıklama yapacak mısın?" diye sordum.

Aklı karışmış bir şekilde bana baktı ve ben de anlamlı anlamlı krepon kâğıttan süslemelere baktım.

Bir an düşündü ve ters yöne dönmeye başladı, beni kalabalığın içinden spor salonunun arka kapısına doğru götürüyordu. Dans eden Jessica ve Mike'ın bana baktıklarını fark ettim. Jessica el salladı ve ben de ona gülümsedim. Angela da oradaydı, küçük Ben Cheney'nin kolları arasında çok mutlu görünüyordu; gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Lee ve Samantha, Lauren ve Conner bize doğru bakıyorlardı. Ardından dışarıydık, serin ve loş günbatımında.

Yalnız kahr kalmaz, beni kollarının arasına aldı ve ağaç gölgelerinin altındaki banklara ulaşınca kadar kucagında taşıdı. Beni göğsüne bastırarak oturdu. Ay çoktan yükselmişti, gri bulutların arasından parlıyor ve beyaz ışıyla Edward'ın yüzünü aydınlatıyordu. Ağzı sert, gözleri sıkıntılıydı.

"Konu?" diye sordum yumuşakça.

Beni duymazdan geldi, aya bakıyordu.

"Yine alacakaranlık," diye mırıldandı. "Başka bir son daha. Günün ne kadar mükemmel olduğunun önemi yok, her zaman sona ermek zorunda."

"Bazı şeyler sona ermek zorunda değil," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

İçini çekti.

"Seni baloya getirdim," diye konuştu sessizce, sonunda soruma cevap veriyordu, "çünkü hiçbir şeyi kaçırmamı istemiyorum. Seni hiçbir şeyden uzak tutmak istemiyorum. İnsan olmak istiyorum. Hayatının, ben bin dokuz yüzlerde ölmüş olsaydım nasıl olacaksa öyle ilerlemesini istiyorum."

Sözleri beni ürpertti, ardından kızgınlıkla başımı salladım. "Peki kendi isteğimle bu baloya asla gelmeyeceğimi neden anlamıyorsun? Benden binlerce kat daha güçlü olmasaydın, beni buraya getirmene asla izin vermezdim."

Gülümsedi, ama bu gülümseme gözlerine ulaşamadı. "O kadar da kötü değil, bunu kendin söyledin."

"Çünkü seninle birlikteyim."

Bir anlığına sessiz kaldık; o aya bakmaya başladı, ben de ona. Normal bir insanın hayatını yaşamakla hiç ilgilenmediğimi ona anlatmanın bir yolunu bulmayı isterdim.

"Bana bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu, yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ben 'ebediyen' değil miyim?"

"Bunu bana sen söyleyeceksin," diye ısrar etti, sırtıyordu.

Kısa süre içinde bu konuşmadan dolayı pişman olacağımı biliyordum. "Güzel."

"Seni buraya getirdiğimi anladığında gerçekten çok şaşırdın," diye başladı sözlerine.

"Evet şaşırdım," dedim sözünü keserek.

"Kesinlikle," dedi. "Ama başka bir teorin daha olmalı... Merak ediyorum - neden böyle giyindiğini düşündün?"

Evet, pişman olmuşum. Tereddütte dudaklarımı büktüm. "Bunu sana söylemek istemiyorum."

"Söz verdin," diye karşı çıktı.

"Biliyorum."

"Sorun nedir?"

Kendini tutmanın utanç verici bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordum. "Seni üzeceğini ya da... kızdıracağını düşünüyorum."

Söylediklerimi düşünürken kaşlarını çatı. "Yine de bilmek istiyorum, söyler misin lütfen?"

Derin bir nefes aldım. O da bekledi.

"Pekâlâ... ben düşündüm ki bugün... önemli bir gün. Ama böyle insanlara özgü basmakalıp bir şey değil... balo değil yani," dedim burnumdan soluyarak.

“İnsanlara özgü mü?” diye sordu. Anahtar kelimeyi bulmuştu.

Elbiseme baktım, bir şifon parçasıyla oynamaya başladım. Sessizce beni bekliyordu.

“Pekâlâ,” dedim hızlıca. “Ben fikrini değiştirdiğini... bunca olandan sonra *beni* değiştireceğini düşündüm.”

Yüzünde bir ton ifade belirdi. Bazılarını tanıyabilmiştim: öfke... acı... sonra kendini topladı ve mutlu bir ifadeye büründü.

“Sen bunun resmi kıyafet giyilen bir tören olduğunu düşün-dün değil mi?” diye dalga geçti ceketinin yakasına dokunarak.

Utancımı saklamaya çalışıyordum. “Ben bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana göre balodan daha mantıklı.” Hâlâ gülüyordu. “Komik değil,” dedim.

“Evet, haklısın, komik değil,” dedi, yüzündeki gülümseme giderek azalmıştı. “Ben senin ciddi olduğunu varsaymak yerine, bunu bir şaka olarak almayı tercih ederim.”

“Ama ben ciddiyim.”

Derin bir nefes aldı. “Biliyorum. Gerçekten bu kadar isteklisin değil mi?”

Gözlerinin derinliklerinde acı vardı. Dudaklarımı ısırdım ve evet anlamında başımı salladım.

“Bunun bir son olması için bu kadar hazırsın,” diye mırıldandı kendi kendine. “Henüz hayatının başındayken, hayatının alacakaranlığını yaşamak istiyorsun. Her şeyden vazgeçmeye hazırsın.”

“Bu bir son değil, bir başlangıç,” diye itiraz ettim.

“Ben buna değmem,” dedi üzgün bir şekilde.

“Bana kendimi tam olarak göremediğimi söylemiştin, hatırlıyor musun?” diye sordun kaşlarını kaldırarak. “Sende de aynı körlük var.”

“Ben ne olduğumu biliyorum.”

Derin bir iç geçirdim.

Dudaklarını hüzdü ve beni incelemeye başladı. Uzun bir sü-re yüzüme baktı.

“O zaman hazırsın, öyle mi?” diye sordu.

“Hımm,” dedim yutkunarak. “Evet?”

Gülümsedi ve soğuk dudakları çenemin altına değene kadar eğildi.

“Şimdi mi?” diye fısıldadı, nefesini boynumda hissediyordum. Elimde olmadan titredim.

“Evet,” diye fısıldadım, bu yüzden sesim çatlamamıştı. Eğer numara yaptığımı düşünseydi hayal kırıklığına uğrardı. Ben çoktan kararımı vermişim ve bundan emindim. Vücudumun bir tahta gibi sert, ellerimin yumruk şeklinde ve kalbimin deli gibi atmasının... bir önemi yoktu.

Kötü kötü kıkırdadı ve geri çekildi. Yüzünde hayal kırıklığı vardı.

“Bu kadar çabuk pes edeceğime gerçekten inanmadın herhalde,” dedi dalga geçerek.

“Bir kız hayal kurabilir.”

Kaşlarını kaldırdı. “Senin hayalin bu mu? Bir canavar olmak mı?”

“Tam olarak değil,” dedim. Bu sözcüğü kullandığı için kaşlarını çatmışım.

Yüz ifadesi değişti, sesimdeki acıyı duymak onu hem yumuşatmış hem de üzmüştü.

“Bella.” Parmaklarını dudaklarımda gezdiriyordu. “Senin yanında kalacağım – bu yetmez mi?”

Parmaklarının altından gülümsedim. “Şimdilik yeter.”

Bu inadı karşısında kaşlarını çatı. Bu gece kimse vazgeçmeyecekti. Nefes verdiğinde bir hırıltı duydum.

Yüzüne dokundum. “Bak,” dedim. “Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bu yetmez mi?”

“Evet yeter,” diye cevap verdi gülümseyerek. “Sonsuza kadar yeter.”

Soguk dudaklarını boynuma bastırmak için bir kez daha eğildi.